

Tình Đây Hennessy

Contents

Tình Đây Hennessy	1
1. Chương 1: Nỗi Cô Đơn Lướt Qua Khóe Mắt	2
2. Chương 2: Thiêu Đốt Hết Thời Gian Của Chúng Ta	6
3. Chương 3: Đêm Dài Đằng Đẵng	12
4. Chương 4: Đắm Chìm Vào Hồ Nước Sâu Trong Mắt Anh	17
5. Chương 5: Deigned To Bloom	22
6. Chương 6: Hoang Mang Trên Con Đường Hạnh Phúc	27
7. Chương 7: Kẻ Ngốc Bật Tai Trộm Chuông	36
8. Chương 8: Có Một Số Nụ Hôn Được Gửi Đi Thông Qua Ánh Mắt	41
9. Chương 9: Chiều Sáng Con Đường Vay Mượn Của Vận Mệnh	45
10. Chương 10: Sự Mê Hoặc Này Vô Cùng Chân Thực	50
11. Chương 11: Những Thứ Phải Từ Bỏ, Phải Phụ Lòng	55
12. Chương 12: Mình Đã Yêu Một Người	59
13. Chương 13: Đã Nói Những Gì...	63
14. Chương 14: Thì Ra Tình Yêu Thực Sự Tồn Tại	66
15. Chương 15: Đời Người Kì Lạ	71
16. Chương 16: Còn Thứ Gì Cũng Lộn Xộn, Khó Phân Biệt?	74
17. Chương 17: Giọng Nói Luẩn Quẩn Bên Tai Cả Một Đêm	78
18. Chương 18: Đời Người Chính Là Dòng Nước Chảy	82
19. Chương 19: Sợ Hãi Thiên Trường Địa Cửu Của Anh	85
20. Chương 20: Ngọn Lửa Rực Cháy Trong Lòng	89
21. Chương 21: Làm Thế Nào Chôn Giấu Tình Ý?	94
22. Chương 22: Tình Yêu Nhất Gan	97
23. Chương 23: Ngày Ngày Được Ở Bên Em	102
24. Chương 24: Vết Xước Rõ Nét Của Thời Gian	106
25. Chương 25: Mình Sao Thế Này Nhỉ?	109
26. Chương 26: Có Điều, Người Mà Anh Chờ Đợi Là Ai?	113
27. Chương 27: Niềm Tin Và Ích Kỷ	116
28. Chương 28: Tất Cả Vận Số Tốt	119
29. Chương 29: Bị Thương Tích Tụ Đã Lâu	123
30. Chương 30: Yêu Đến Không Cam Tâm	126
31. Chương 31: Đứa Trẻ Chưa Trưởng Thành	130
32. Chương 32: Rốt Cuộc Là Ai Đã Sai Lầm?	134
33. Chương 33: Nếu Như Không Gặp Cậu Ấy	140
34. Chương 34: Lời Kết: Trùng Phùng Ở Hennessy	144

Tình Đây Hennessy

Giới thiệu

Trong tất cả đáy lòng mỗi con người, chắc hẳn ai cũng sẽ thầm mến một người không dám nói ra. Ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-day-hennessy>

1. Chương 1: Nỗi Cô Đơn Lướt Qua Khóe Mắt

Trong thành phố này, em có thể mở miệng thật lớn và hít thở

Trần ngập trong không khí là sự dịu dàng và mùi hương của anh

Chắc chắn anh biết rằng em yêu anh

Nhưng chắc chắn anh không biết rằng em yêu anh nhiều như thế nào

Trần Dư Phi là cô gái có cuộc sống hạnh phúc khiến mọi người hết sức ngưỡng mộ, nhưng thực chất đằng sau hạnh phúc ấy lại là những phiền muộn khó nói. Trong một lần cảm thấy vô cùng cô đơn và buồn chán, Trần Dư Phi đã uống say khướt ở quán bar và trải qua cuộc tình một đêm với anh chàng chơi đàn ghita điện trai, sau khi tỉnh rượu cô liền bỏ đi.

Anh bạn thân của Trần Dư Phi là Đoàn Vân Phi bị gia đình ép hôn kịch liệt, trong tình cảnh không còn cách nào khác, anh đành lôi cô bạn thân về nhà giả làm bạn gái để ra mắt bố mẹ. Tại nhà của Đoàn Vân Phi, tình cờ Trần Dư Phi phát hiện ra anh chàng chơi đàn ghita điện trai kia lại chính là anh họ của Đoàn Vân Phi tên là Nhiếp Phong. Sự tình không chỉ dừng lại ở đó mà còn tồi tệ hơn, Trần Dư Phi đột ngột lâm vào tình trạng bị sẩy thai khiến cho Nhiếp Phong càng cho rằng cô là một cô gái lăng nhăng...

Có phải bạn cũng từng trải qua thời khắc này:

Khi bạn đứng trên con phố với dòng người đông đúc, chen chúc qua lại tấp nập thì đột nhiên trong khoảnh khắc chợt cảm thấy hoảng hốt lo sợ, phát hiện mình không biết nên đi về hướng nào. Càng những nơi phồn hoa náo nhiệt thì càng cảm thấy cô đơn, những khuôn mặt cười đó, những hạnh phúc đó, mỗi cảm giác thỏa mãn, vui vẻ đó... những thứ bạn khát khao sở hữu đó, lại đều âm thầm, lặng lẽ lướt qua bạn.

Con đường chật cứng, đông đúc này có một cái tên dạt dào chất thơ – Hennessy. Chậm bước trên con đường này, mỗi một bước đi dường như đều có thể khiến bạn ngửi thấy mùi hương của rượu. Giống như những trái nho sau khi lên men và chưng cất cần phải được bảo quản trong thùng gỗ sồi rất nhiều năm mới có thể trở thành loại rượu Brandy hảo hạng, con đường trải dài hơn 1000 mét này có lẽ phải chậm chậm bước từng bước một từ đầu đến cuối mới có thể phát hiện ra mỗi tình cuối cùng của cuộc đời đẹp đẽ tới mức nào.

Không muốn bỏ lỡ thì hãy kiểm tìm. Anh đang ở một nơi cách bạn không xa, đừng dừng lại, nói không chừng chỉ cần bước thêm một bước nữa là bạn có thể nhìn thấy đôi tay anh đang dang rộng, chờ đợi để được ôm chặt bạn vào lòng. Tình yêu không phải là sự mê tín về thiên thời địa lợi, tình yêu cần có sự nỗ lực, cố gắng của bạn. Trên con đường Hennessy tràn ngập chân tình đó, tin chắc rằng những người yêu nhau sẽ đều có thể tìm thấy hạnh phúc thuộc về riêng mình.

Trên thế gian này luôn có một số người sinh ra đã được định trước là người sẽ sống trong ánh mắt ngưỡng mộ của những người khác.

Trần Dư Phi chính là người con gái như thế, luôn luôn được người người ngưỡng mộ. Ước mơ của hơn chín mươi phần trăm những cô gái hiện đại đều đã quy tụ ở cô: gia cảnh ưu việt, trẻ trung xinh đẹp, học vấn cao, công việc tốt; điều quan trọng nhất là cô còn có một mối tình ngọt ngào: anh chàng bạn trai thanh mai trúc mã Đỗ Thượng Văn anh tuấn, phóng khoáng, dịu dàng, quan tâm, vô cùng chiều chuộng, dám vì cô mà lên trời hái sao, xuống biển bắt cá cũng không nề hà.

Một Trần Dư Phi như thế, cho dù là đi đến đâu cũng đều trở thành chủ đề ọi người ca tụng. Tuy không phải là con cháu của ông to bà lớn, giàu sang quyền thế nhưng cũng đã đủ khiến cho không ít người phải mở miệng cảm thán: “Đầu thai thực sự là một kỹ năng sống”. Thậm chí sau khi Trần Dư Phi thất bại trong đợt ứng cử chức trưởng phòng tài vụ lần này, cô nàng đồng nghiệp tốt trong công ty Tùng Tiểu Yến chạy đến an ủi người thất bại là cô mà còn nói thế này: “Đời người không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, thập toàn thập mỹ mãi được, thỉnh thoảng gặp một chút khó khăn nhỏ thực ra cũng là một chuyện tốt, “nước đầy quá sẽ tràn, trăng tròn rồi sẽ khuyết”, cậu có hiểu không?”

Trần Dư Phi mỉm cười, tắt máy tính, thu dọn sạch sẽ bàn làm việc rồi cầm chiếc túi xách cùng Tùng Tiểu Yến ra khỏi phòng làm việc. Tối nay, phòng tài vụ có một buổi tiệc nhỏ để chúc mừng trưởng phòng mới nhậm chức. Ban đầu, mọi người đều cho rằng chức vị này sẽ thuộc về Trần Dư Phi, nhưng thật không ngờ một người xét về mọi mặt lý lịch, tư cách, kinh nghiệm công tác, học vấn và thời gian làm việc ở công ty đều không bằng Trần Dư Phi như Trương Thanh Thanh sau cùng lại có thể chiếm được chức vụ đó một cách ngon lành như vậy. Ngày đầu nhậm chức, trưởng phòng Trương đã mời toàn thể nhân viên của phòng tài vụ ra ngoài ăn tối, tuy trong lòng Trần Dư Phi không lấy làm vui vẻ gì nhưng vẫn làm bộ tươi cười tham gia bữa tiệc.

Khách sạn thật sang trọng, các món ăn tuyệt hảo, hấp dẫn, những cuộc nói chuyện trong bữa tiệc linh đình đều rất thân mật, nụ cười trên khuôn mặt mỗi người nhìn như rất chân thành. Trần Dư Phi cảm thấy khó chịu tới nỗi không thể ngồi thêm được nữa, lần thứ hai vào nhà vệ sinh, cô dùng nước lạnh rửa mặt, hít một hơi thật sâu rồi mới quay trở lại, trên mặt tiếp tục nặn ra nụ cười rạng rỡ.

Lúc này, chiếc điện thoại Trần Dư Phi đặt trên bàn cuối cùng cũng reo lên, là điện thoại của Đỗ Thượng Văn. Cô vừa mới “a lô” một tiếng, bạn bè đồng nghiệp liền bắt đầu trêu chọc: “Văn là Tiểu Trần của chúng ta có phúc lớn, được bạn trai đối xử tốt thật đấy!”

Trần Dư Phi giả bộ nói chuyện điện thoại vài câu, sau đó kiếm cớ xin lỗi phải về trước. Xe của Đỗ Thượng Văn đã dừng trước cửa khách sạn, Trần Dư Phi vội vã ngồi vào trong, nhấn nút kéo thấp cửa sổ xe xuống. Đỗ Thượng Văn khởi động xe, gió đêm mát lạnh phả vào khuôn mặt có đôi chút nóng lên, ửng hồng vì tác dụng của rượu. Trần Dư Phi thở dài một tiếng, oán trách: “Sao cậu tới muộn thế chứ?”

“Trên đường gặp nhiều đèn đỏ quá, mình đã chạy với vận tốc nhanh nhất có thể rồi đấy, Trần đại tiểu thư đã hạ lệnh, mình sao dám không lập tức chạy ngay tới giải vây chứ”. Đỗ Thượng Văn mỉm cười, an ủi: “Sao thế, vẫn còn không vui à? Chẳng phải chỉ là chức trưởng phòng tài vụ thôi sao, chúng ta không thèm!”

“Đây không phải là chuyện thèm hay không thèm, mình vốn hoàn toàn chẳng nghĩ tới chuyện phải đoạt được chức vị đó!”, Trần Dư Phi phẫn nộ, giải thích: “Mình chỉ không thể hiểu nổi, mọi người cứ an phận với chức vụ của mình không tốt sao? Tại sao một số người cứ phải khúm núm đi luồn cúi, nịnh hót người ta, đập lên người khác để mình được vươn cao hơn, họ không thấy mệt mỏi sao?”

Đỗ Thượng Văn cười lớn, nhấc tay vò vò đầu Trần Dư Phi, nói: “Cô gái ngốc nghếch ơi, có mấy ai từng tuổi này rồi mà còn ngốc như cậu không? Cậu tưởng chuyện vươn lên cao hơn dễ dàng lắm sao?”

Trần Dư Phi hừ một tiếng, vỗ vỗ bụng, nói: “Mình đói quá, chúng ta đi ăn gì đó đi.”

“Cậu muốn ăn gì nào?”

“Mì vằn thắn, trứng vịt lộn.”

“Được được được, mì vằn thắn, trứng vịt lộn!”. Đỗ Thượng Văn đột ngột chuyển hướng ở một ngã tư, thành thạo chạy xe đến một con đường nhỏ cách nhà anh không xa. Hai bên đường đều là những gian hàng lớn, Trần Dư Phi xách túi, xuống xe, ngồi ngay vào gian hàng mì quen thuộc có tên gọi “Sài Hòa” và gọi luôn một bát, lại gọi luôn bốn quả trứng vịt lộn ở gian hàng bên cạnh. Dưới ánh mắt ái ngại của Đỗ Thượng Văn, cô cẩn thận chọc thủng một lỗ nhỏ trên đỉnh quả trứng và hút sùn sục nước bên trong.

Đỗ Thượng Văn cau mày, nhăn nhó: “Trò đó thật là kinh khủng, thế mà cậu vẫn còn ăn được!”

Trần Dư Phi giờ quả trứng đã ăn dở một nửa ra: “Không kinh khủng lắm đâu, ngon đấy! Này, cậu cũng ăn thử một miếng đi!”. Đỗ Thượng Văn chỉ còn nước né sang một bên. Trần Dư Phi trêu được anh, liền cười lớn, cầm quả trứng chấm muối tiêu, ăn một cách ngon lành.

Sau khi đã ăn uống no nê, hai người cùng nhau về nhà. Nhà của họ ở tầng mười lăm, một thang máy, hai nhà. Giá nhà hiện nay một mét vuông đã hơn hai mươi nghìn đồng, giá thị trường một căn nhà là hơn ba triệu đồng. Ra khỏi thang máy, Trần Dư Phi vừa rút chìa khóa vừa đi về hướng nhà số 1501, Đỗ Thượng Văn theo sau, nói một câu chúc ngủ ngon sau lưng cô, bước về phía nhà số 1502 và bấm chuông.

Trần Dư Phi cười hi hi chỉ vào cái miệng vừa ăn trứng vịt lộn của chính mình: “Có muốn một nụ hôn chúc ngủ ngon không?”

Đỗ Thượng Văn làm mặt lạnh, bước vào phòng, đóng cửa đánh “rầm” một tiếng, bỏ lại đằng sau tiếng cười lớn của Trần Dư Phi.

Bề ngoài nhìn vào có vẻ như hai người sống chung trong một căn hộ nhưng thực ra lại phân thành hai phòng. Anh chàng Đỗ Thượng Văn hào hoa, phong nhã và Trần Dư Phi hoàn toàn không có mối quan hệ thân mật như trong tưởng tượng của mọi người. Lúc ban đầu anh và cô thực sự tồn tại một mối tình, nhưng đó chỉ là một biện pháp bất đắc dĩ để anh che giấu nỗi sợ hãi và sự thật trong nội tâm của chính anh. Trần Dư Phi đương nhiên cũng từng rất buồn phiền nhưng cảm xúc lớn hơn tất cả vẫn là cảm động và bất đắc dĩ. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô còn đồng ý cùng Đỗ Thượng Văn tới Nam Kinh, trở thành một tấm lá chắn đáng thương cho anh.

Cô là sự nguy trang của người khác, thực ra che chắn trước một Trần Dư Phi chân thật cũng là rất nhiều sự nguy trang.

Gia cảnh ưu việt. Đúng, bố mẹ cô đích thực là kiếm được rất nhiều tiền, nhưng như thế thì có ích gì? Hai người họ lúc còn trẻ thì tình đầu ý hợp, cùng nhau cố gắng nhưng sau khi có được tài sản kèch xù thì lại nhanh chóng thay lòng đổi dạ. Từ lúc Trần Dư Phi còn rất nhỏ, họ đã bắt đầu việc ai người đẩy lo, không làm phiền tới nhau rồi. Thực ra hai người đều có “niềm vui mới” ở bên ngoài, tình cảm gia đình rạn nứt tới nỗi dù có cố gắng thế nào Trần Dư Phi cũng không nhớ nổi lần cuối cùng cả gia đình ba người tề tựu đông đủ là khi nào nữa.

Học vấn cao. Đúng, khi bạn bè thân thích nhắc đến Dư Phi bé nhỏ của Trần gia thì đều giơ ngón cái lên và khen thưởng không ngớt lời: “Học hành giỏi giang, thi đấu được đó, học gì chắc nấy...”. Trần Dư Phi từng đọc được một bài viết trên Thiếu niên văn nghệ, nhân vật chính trong bài viết miêu tả học hành giống như ra sức dùng đầu đập mạnh vào bức tường bê tông cốt thép vậy. Trần Dư Phi biết bản thân mình xưa nay cũng giống như thế. Cô dồn hết tâm sức lớn gấp mấy lần người khác vào học hành, chỉ vì muốn có được nụ cười và lời khen của bố mẹ, sau đó vùi vĩnh đời phần thưởng. Đa số những phần thưởng đó là một bữa cơm, như vậy cô có cơ hội mời cả bố và mẹ cùng đến, cả nhà cùng ăn một bữa cơm, cùng đoàn tụ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Công việc tốt. Đúng, rất tốt, chức vụ thuộc cấp quản lý của một công ty có vốn đầu tư nước ngoài, lương cao phúc lợi nhiều, đãi ngộ tốt. Chỉ có điều, ngoài việc phải đối phó với những tranh giành đấu đá không sao thích ứng được, mỗi ngày cô còn phải đối mặt với những nụ cười không rõ là chân thật hay giả tạo.

Tình yêu ngọt ngào? Đây quả thực đúng là một câu chuyện cười! Nhưng đây là một câu chuyện cười chỉ có thể một mình cô kể cho chính mình nghe, mình mình cười mà thôi. Nụ hôn đầu đời của cô đã trao cho Đỗ Thượng Văn khi còn học trung học, cô không chỉ tưởng tượng một lần, khoảnh khắc đôi môi dịu dàng của anh hôn lên một đôi môi khác sẽ là một cảnh tượng như thế nào? Càng tưởng tượng cô càng cảm thấy thê lương.

Ưu điểm sót lại hình như chỉ còn trẻ trung, xinh đẹp. Cô gái hai mươi bảy tuổi, còn có thể nói mình trẻ trung đến bao giờ nữa chứ? Sống bao nhiêu năm như thế, trước khi triệt để mất đi tất cả, Trần Dư Phi không biết liệu mình có thể sống một ngày vì bản thân mình hay không, dù là một ngày, chỉ một ngày thôi!

Trong căn nhà hơn một trăm năm mươi mét vuông chỉ có một mình cô sống, trống trải tới mức đáng sợ, có đôi khi ngay cả bước đi cũng phải rất khẽ khàng bởi cô sợ phải nghe thấy tiếng vọng trong phòng, điều đó

làm cô cảm thấy bất an.

Ôm chiếc túi xách trong lòng, cô mệt mỏi đứng tựa vào cửa, ngay cả sức lực giơ tay ra bật đèn cũng không có. Cô cởi giày, ngồi trên chiếc ghế đầu bên cạnh tủ giày, đột nhiên cảm thấy rất rệu rã. Không chỉ có thân thể mà cả tinh thần cũng thế. Cô giống như chiếc túi chân không, không chứa bất cứ đồ vật gì vậy, máy hút bụi không ngừng hút hết không khí bên trong khiến chiếc túi thu nhỏ lại, càng lúc càng nhỏ, xẹp xuống thành một đồng búng nhùng.

Cô hít một hơi thật sâu, quay người mở cửa phòng, bước ra.

Trần Dư Phi vẫn luôn là một cô gái ngoan ngoãn, ngoài một số rất ít mấy lần trải nghiệm không thực sự thoải mái lắm, cô chưa từng một mình tới quán bar lần nào. Tối nay, cô muốn tìm kiếm thứ gì đó có thể làm tê dại bản thân mình, thứ đầu tiên mà cô nghĩ tới đó là men rượu.

Con đường quán bar này rất có tiếng ở Nam Kinh, Trần Dư Phi chậm chậm bước đi không mục đích giữa ánh đèn neon sáng chói, không biết mình nên bước vào quán nào. Sau khi bước đi tới mức chân mỏi nhừ, nhìn tới mức mắt đau nhói, cô tùy tiện bước vào một quán bar nhìn có vẻ yên tĩnh.

Vừa bước qua cửa, Trần Dư Phi liền vui mừng vì mình đã lựa chọn đúng, đây thực sự là một quán bar yên tĩnh, khách không đông, không khí có vẻ khá ổn, không có những tiếng nhạc khiến đầu óc quay cuồng và những màn biểu diễn dung tục. Người pha rượu yên lặng đứng pha chế phía sau quầy, ở phía góc sân khấu nhỏ có một anh chàng trẻ tuổi đang chơi đàn ghita, tên bản nhạc là A love song for a vampire, bài hát chủ đề trong bộ phim Love never dies – Tình yêu bất diệt, nhớ lại năm đó Trần Dư Phi cũng từng một thời vô cùng hâm mộ Gary Oldman.

Cô cũng không biết mình nên uống loại rượu nào, nhìn sang bên cạnh có người cũng đang uống liền gọi luôn một ly y hệt, nâng ly lên vừa nhấp môi vừa lặng lẽ thưởng thức tiếng đàn ghita. Bài hát này Annie Lennox hát với một chất giọng trầm và mạnh mẽ, thật không ngờ cùng một âm luật nhưng khi chơi bằng ghita lại có cái hay và nét đẹp riêng. Tuy mất đi vài phần hùng tráng nhưng lại thêm mấy phần tinh tế, uyển chuyển, khi nghe đều khiến người ta rung động như nhau.

Ánh sáng trên sân khấu không chói lắm, chàng trai trẻ cúi đầu, thanh thoi chơi đàn, trong quán bar chẳng có mấy người đang thực sự lắng nghe. Điều mà mỗi người quan tâm hơn cả là chính mình. Trần Dư Phi đã uống hết một ly, liền gọi thêm ly mới. Loại rượu này có mùi thơm nồng đượm, nhưng đồng thời cũng cay xè, những cơ quan cảm giác ở đầu lưỡi hết lần này đến lần khác bị kích thích bởi hai loại hương vị hoàn toàn khác nhau này, dần dần tê liệt, đầu óc cũng dần trở nên mất tỉnh táo.

Cảm giác kìm nén tinh thần của Trần Dư Phi càng lúc càng rõ nét, giờ đây cô đã hiểu thế nào gọi là “nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm”. Từng ly từng ly được nốc cạn sạch, nhưng hoàn toàn không khiến cô cảm thấy khá hơn chút nào, tiếng đàn ghita luẩn quẩn bên tai, nhắc nhở cô đêm nay là một đêm cô đơn biết bao.

Có lẽ chất lỏng trong cơ thể đã quá đầy, khóe mắt hình như có gì đó chậm chậm tuôn rơi. Nóng ẩm, dường như chảy ra từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng. Cô đặt ly rượu xuống, dùng đầu ngón tay quệt đi, trên đầu ngón tay áp út bàn tay trái ngưng đọng một giọt lệ lấp lánh, long lanh. Chất lỏng ấm nóng dưới ánh đèn chiếu rọi của quán bar trông giống như một viên pha lê trong suốt. Trần Dư Phi cười một nụ cười buồn bã, nước mắt chảy thành dòng trên khuôn mặt, nhanh tới mức cô không kịp lau đi, những bi thương thoáng chốc xâm chiếm cả thể xác và tinh thần, cô cảm thấy tất cả đều là lỗi của tiếng đàn ghita quá du dương kia.

Một chiếc khăn giấy được đưa đến trước mặt Trần Dư Phi, cô nhận lấy chấm chấm khóe mắt, cố gắng kháng cự với những đau thương của chính mình, không quan tâm hơi ẩm còn sót lại trên chiếc khăn giấy là của ai.

Bên cạnh liền vang lên một giọng nói trầm ấm, dịu dàng: “Tôi chơi đàn lâu năm như vậy, lần đầu tiên có người nghe tới mức rơi nước mắt đấy!”

Trần Dư Phi vội vội vàng vàng lau khô nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn, anh chàng chơi đàn ghita đó đang mỉm cười ngồi bên cạnh cô, hướng về phía người pha rượu búng tay gọi hai ly, trong đó một ly được đẩy tới trước mặt Trần Dư Phi. Anh nói: “Rượu cô chọn quá mạnh, không thích hợp với phụ nữ đâu. Thử loại này xem, đây là loại gần đây Thomas mới pha chế ra, hương vị cũng được lắm.”

Trần Dư Phi gật gật đầu có chút hơi khó khăn, nâng ly lên uống một ngụm lớn, cô bị sặc, vội che miệng ho

lấy họ để. Anh vỗ nhẹ lên lưng cô, cười nói: “Xem ra tay nghề của Thomas vẫn còn phải cải thiện nhiều, sao lại có thể để một cô gái xinh đẹp như thế này bị sặc chứ! Ly này phải phạt anh ta mới!”. Lúc này xem ra Trần Dư Phi mà không cười thì không hợp đạo lý nhân tình thế thái cho lắm. Cô khẽ nhếch khóe miệng, nhìn anh gật gật đầu, nói: “Cảm ơn anh.”

Anh nâng ly hướng về phía cô, nói: “Cảm ơn nước mắt của cô, nó khiến tôi tự tin hơn rất nhiều!”

“Anh chơi đàn rất hay”, Trần Dư Phi khen từ tận đáy lòng. Anh mỉm cười, đáp: “Cả buổi tối nay, dường như chỉ có mình cô là lắng nghe tiếng đàn thôi.”

Trần Dư Phi nhìn theo ánh mắt của anh, từng đôi từng cặp khách khứa trong quán ba, hoặc là thì thầm to nhỏ hoặc nhìn nhau đăm đúi, chẳng có ai tập trung sự chú ý vào tiếng kèn saxophone đang được biểu diễn trên sân khấu, anh lại mỉm cười, hất cằm về phía tay thối kèn saxophone đang nhắm mắt đắm chìm theo điệu nhạc, nói: “So với anh ta, tôi còn hạnh phúc hơn nhiều, ít nhất, tôi vẫn có một thánh giả là cô.”

Trần Dư Phi cười, nâng ly lên cùng chạm với anh.

Anh rất giỏi giao tiếp và khá hài hước, Trần Dư Phi nói chuyện với anh rất vui vẻ, rượu cũng từng ly từng ly cạn sạch. Cô say rất nhanh, đợi đến khi anh cảm thấy có gì đó không ổn thì Trần Dư Phi đã uống cạn ngụm rượu cuối cùng trong ly và cơ thể cứ thế mà đổ xuống, nhào người nằm sấp trước quầy bar. Anh kịp thời giơ tay ra đỡ lấy cô, gọi cô hai tiếng mà không có phản ứng gì, anh và người pha rượu bốn mắt nhìn nhau cười khổ: “Ai mà biết được tử lượng của cô ấy lại kém đến như vậy!”

Người pha rượu nhún nhún vai, mỉm cười không nói gì. Anh chẳng còn cách nào khác ngoài đỡ Trần Dư Phi ngồi vào chiếc ghế sofa bên cạnh, gọi khăn lạnh để lau mặt cho cô. Trong mơ mơ hồ hồ, Trần Dư Phi chỉ cảm thấy có gì đó mát lạnh chậm chậm vuốt ve trên mặt cô, rất nhẹ nhàng, thoải mái. Cô mở đôi mắt mơ màng, tay nắm chặt thứ mát lạnh đó, dùng gò má cọ cọ vào, lưu luyến không rời.

Anh nhướn mày, nhìn Trần Dư Phi vẻ thích thú, khóe môi khẽ nhếch lên.

Trần Dư Phi cơ bản hoàn toàn quên mất mình là ai, chỉ biết rằng mình đã cô đơn quá lâu rồi, cảm giác một mình lẻ loi, thui thủi bước đi trên con đường đời thật khiến người ta phát điên. Cô hận sự cô đơn của chính mình và vô cùng hi vọng có thể tìm thấy cái gì đó để nghiền nát cảm giác này.

Trong tay dường như đã nắm chặt được cái gì đó, nước mắt cô lại tiếp tục tuôn rơi, cô quay đi, toàn bộ nước mắt rơi xuống lòng bàn tay, cô giống như người rơi xuống nước ngồi trên một cây gỗ trôi nổi. Anh định rút tay lại đứng lên, Trần Dư Phi vội vàng vươn tay ra nắm chặt lấy vạt áo anh, kéo anh vào lòng mình mà không hề thanh minh, thân người vô thức vươn về phía trước, vòng tay ôm lấy sự ấm áp, sự cứu vớt duy nhất trong đêm nay.

“Đừng rời xa tôi, đừng...”, từng câu từng câu nói mê, Trần Dư Phi bưng bình, muốn níu giữ người trong lòng mình. Chẳng cần biết anh là ai, chỉ cần ở lại bên cô, một lát thôi cũng được, một phút thôi cũng được.

Một chút ý thức cuối cùng đó là cảm giác như cười mây lướt gió vậy, giống như cô bị rơi vào bên trong cái gì đó, được bao bọc rất chặt, có người thì thầm bên tai cô: “Nếu đây là điều cô muốn, tôi rất vui lòng chiều cô...”

Là điều tôi muốn, là điều tôi muốn! Trần Dư Phi vô thức nhún mạnh, hết khóc lại cười, cô cảm nhận dường như cơ thể mình đang được một luồng cảm giác hạnh phúc to lớn bao phủ.

2. Chương 2: Thiêu Đốt Hết Thời Gian Của Chúng Ta

Cảm giác đầu tiên sau khi thức dậy là đau đầu, giống như bị một sợi dây thừng cột quanh rồi siết chặt vào da thịt vậy. Trần Dư Phi khẽ động đậy, hai tay đang day day huyệt thái dương, rên rỉ, chậm chậm mở hai mắt.

Sao lại đau như thế này chứ? Mình làm sao thế này? Bệnh rồi hay sao?

Đập vào mắt cô là một tấm gương cực lớn.

Gương ư?

Trần Dư Phi tập trung quan sát tỉ mỉ, trần phòng ngủ của mình từ khi nào lại lắp tấm gương này nhỉ? Lắp gương thẳng ngay trần nhà phía trên giường ngủ, ai mà lại nghĩ ra cái “tối kiến” này thế?

Hình ảnh cô trong gương tóc tai bờm xờm, rối mù như cỏ dại vậy, trên người đắp một tấm chăn mỏng, cặp đùi trắng muốt và thon dài lộ ra bên ngoài...

Trần Dư Phi trợn tròn hai con mắt, dù có say đến cỡ nào thì cũng vẫn còn những ký ức lưu lại trong trí não. Một số những cảnh tượng lơ mơ lóe lên trước mắt cô, vuốt ve, hôn nhau, thở gấp, rên rỉ, còn cả cánh tay lực lưỡng, khuôn ngực vạm vỡ và đôi mắt đen sâu thẳm luôn chăm chú nhìn cô...

Cô bất ngờ ngồi bật dậy, thật không tin được là cô lại đang trực tiếp đối diện với một ánh mắt có sắc thái trần trụi và vô cùng tự nhiên.

Anh chàng chơi đàn ghita tối qua, giờ này phút này đang ngồi trên chiếc sofa đối diện với giường ngủ, âm thầm lặng lẽ quan sát cô.

Nơi này không phải là phòng ngủ của cô mà rõ ràng là một căn phòng của khách sạn nào đó, còn cô thì đang trong tình trạng gần như không mảnh vải che thân và ngồi trước mặt một người đàn ông. Sự bất hợp lý của thân thể và ánh mắt của người đàn ông kia đã khiến cô hiểu rõ tất cả mọi việc. Trần Dư Phi rên rỉ kéo cao chiếc chăn lên che mặt và hét lớn: “Không thể nào!”

Anh chàng chơi đàn ghita lúc này lại mỉm cười và lên tiếng: “Sao thế, định “ăn quyết” hả?”

Trần Dư Phi vừa xấu hổ vừa hối hận, chẳng thốt lên được lời nào. Anh ta đứng lên, chầm chậm bước tới bên giường, cúi xuống nhìn Trần Dư Phi đang vùi mình trong chăn, lắc lắc đầu nói: “Tôi không hiểu tại sao cô lại muốn thế.”

Trần Dư Phi ấp úng: “Tôi... tôi... thế nào...?”

Anh ta ngồi xuống, nhìn Trần Dư Phi cứ ra sức trốn tránh, chui vào trong chăn, nói: “Đừng nói với tôi là cô đã từng làm phẫu thuật vá “màng” nhé. Đây là “lần đầu tiên” của cô đúng không?”

Trần Dư Phi nghiêng răng: “Không phải việc của anh!”

Anh ta cười, nói: “Tôi sợ nhất là gặp phải tình huống đối phương khóc lóc gào thét lên. Nói thực lòng, tôi không quen nhận trách nhiệm những chuyện như thế này. Tôi cho rằng chúng ta chẳng qua đều chỉ muốn ra ngoài tìm chút vui vẻ thôi, cô happy tôi cũng happy, ok?”

Trần Dư Phi quần tấm chăn quanh người và nhảy xuống giường, nhặt quần áo lên, chạy thẳng một mạch vào nhà vệ sinh và cuống quýt mặc vào, sau đó nhìn khuôn mặt đỏ ửng của mình trong gương bằng ánh mắt không dám tin vào chính mình nữa. Không ngờ cô lại có thể làm chuyện 419(*)! Nếu như để mẹ biết được thì chắc chắn sẽ bị đánh đến chết mất! Nhưng trong lòng cô dường như lại nảy sinh chút cảm giác sáng khoái. Thì ra... lẽ nào... đây chính là mùi vị của việc chống đối? Từ nhỏ tới lớn cô chưa hề nếm qua mùi vị này.

(*) 419: Phát âm giống như “for one night” – tình một đêm.

Bây giờ không phải là lúc xúc động vì mấy chuyện này, Trần Dư Phi nhanh chóng rửa mặt, chải lại mái tóc dài rối mù, ngẩng cao đầu bước ra khỏi nhà vệ sinh. Anh chàng chơi ghita vẫn đang ngồi bên giường, trong tay đang cầm nệm y của cô. Trần Dư Phi đỏ mặt xông lên, vươn tay giật lại, nhét vào trong túi rồi quay người bước đi. Anh chàng chơi ghita thở dài “haizz” một tiếng phía sau lưng, dường như cô nghĩ ra điều gì đó, liền nghiêng răng nghiêng lợi lòi ra ví tiền, lòi hết tất cả số tiền mặt bên trong ra vút lên giường.

Anh chàng chơi ghita cười mà như không cười, lại “haizz” một tiếng, Trần Dư Phi quay người lại hung dữ nói: “Tôi chỉ có ngần đấy, muốn lấy thì lấy, không lấy thì thôi!”

Nói rồi dùng sức vặn tay nắm cửa, sải bước lớn đi mất, bỏ ngoài tai những âm thanh phát ra từ miệng của anh chàng chơi ghita. Từ lúc chạy một mạch ra khỏi khách sạn cho tới khi ngồi vào xe taxi, nhịp tim Trần Dư Phi lúc này mới từ từ chậm lại. Khi cô đọc địa chỉ nhà thì mới sực nhớ ra lúc này mình không có một

xu dính túi, cô vội bảo tài xế cho xe dừng lại bên cạnh một chiếc máy rút tiền tự động, vội vàng lấy thẻ và rút tiền ra.

Cô quay trở về nhà tắm rửa cho thật kỹ càng, sau đó mới nằm xuống ngủ một giấc.

Tuy trong lòng có chút buồn bực, bởi “lần đầu tiên” của cô đã mất đi trong một tình huống không rõ ràng như thế, nhưng Trần Dư Phi cũng không phiền não quá nhiều vì chuyện này. Phiền não cũng chẳng có tác dụng gì, chuyện đã xảy ra thì không cần thiết phải hối hận. Chỉ có điều... thậm chí cô còn chưa được biết tên anh...

Thời gian hai ngày cuối tuần, Trần Dư Phi đóng cửa ở nhà ngủ nướng. Đỗ Thượng Văn có mấy lần sang gõ cửa, gọi cô cùng đi ăn cơm, nhưng cô đều từ chối hết. Cô chẳng có lòng dạ nào mà ra ngoài ăn uống nữa, tự mình úp một bát mì tôm, ăn xong liền mở máy tính và lên mạng lướt web.

Trời ơi! Cô đã từng mong đợi “lần đầu tiên” biết bao nhiêu, tuy có thể mọi người nói rằng hiện nay con gái đã hai mươi bảy tuổi đầu như cô mà vẫn chưa trải qua chuyện đó thì quả thật có thể xem như là động vật quý hiếm, nhưng thực sự Trần Dư Phi trước sau vẫn luôn có một mộng tưởng, đó chính là phải trao cho người mình yêu. Thật không ngờ, thật không thể nào ngờ, không những đối tượng là một người xa lạ mà ngay đến một chút hồi ức đẹp để cô cũng chẳng lưu lại được gì.

Trên sách báo và tivi chẳng phải đều có nói tới cái gì đó “sống như tiên, sống muốn chết” đó sao? Trần Dư Phi bưng cốc sữa bò hồi tưởng lại vừa tròn năm phút, nhưng cũng chẳng thể nào nhớ ra được cái cảm giác lạ kỳ đó trên từng bộ phận của thân thể mình.

Đầu óc mê man, căng thẳng trải qua hết hai ngày cuối tuần, sáng thứ Hai đến công ty, Trần Dư Phi rõ ràng đang chẳng có tâm trạng làm việc gì cả, hai mắt dờ dẩn, cô uống chút cà phê và mở máy tính lên, cà phê hôm nay không cho đường, không cho sữa, không phải lấy lại tinh thần. Vừa mở máy, góc bên trái màn hình liền hiện lên một lá thư nhỏ, cô click vào, là tin nhắn do hệ thống quản lý nội bộ của công ty gửi đến, thông báo về việc quyết định nhân sự mới nhất. Tổng giám đốc công ty chi nhánh ở Nam Kinh vì lý do chuyển công tác cho nên sẽ có một tổng giám đốc mới lập tức lên thay.

Chuyện này Trần Dư Phi đã có nghe phong thanh từ trước, tổng công ty và một doanh nghiệp cùng ngành có quy mô lớn ở khu vực Hoa Đông đang tiến hành đàm phán dự án hợp tác, hình như là thành lập một doanh nghiệp liên doanh mới, tổng hợp ưu thế, sức mạnh của cả hai bên. Địa điểm hợp tác được lựa chọn là Nam Kinh, sau khi công ty mới thành lập, công ty chi nhánh Nam Kinh ban đầu sẽ trở thành một bộ phận trực thuộc quản lý như trước. Trần Dư Phi thờ ơ xem lướt qua tin tức, tắt cửa sổ lá thư đó đi và bắt đầu làm việc. Vấn đề nhân sự của cấp trên dù có thay đổi đến thế nào, công việc dù có được phân ra sao, các phòng ban dù có hợp nhất tới đâu, thì việc mà thường dân nên làm vẫn là phải tiếp tục làm việc thôi.

Tổng giám đốc mới hôm nay sẽ tới nhậm chức, thân là phó phòng tài vụ, Trần Dư Phi cũng đành phải cùng với các lãnh đạo khác trong công ty xếp thành hàng dài để nghênh đón vị tổng giám đốc mới này. Tâm trạng chán ngán, cô đành quay sang trao đổi với phó trưởng phòng nhân sự Tùng Tiểu Yến về tin tức giảm giá gần đây của các cửa hàng thời trang. Trần Dư Phi được biết vì nguyên nhân đồng nhân dân tệ tăng giá nên giá cả của các mặt hàng nước ngoài giảm xuống không ít, đương nhiên chiếc túi hàng hiệu mà cô yêu thích đã lâu cũng giảm giá đáng kể, cô quyết định ngay khi quay về phòng làm việc sẽ lên mạng đặt mua một chiếc để an ủi cho đêm cuối tuần kinh khủng tới mức chính bản thân cũng chẳng muốn nhớ lại nữa.

Gần chục con người nghiêm trang tập trung trước cửa, phân thành hai dãy đứng hai bên tại quầy tiếp tân với logo nổi bật của công ty, ai cũng cố phớt lờ nụ cười tươi rói để nghênh đón người vừa bước ra từ thang máy kia.

Nụ cười trên khuôn mặt Trần Dư Phi bất ngờ cứng ngắc, cô trừng trừng nhìn người vừa bước ra từ thang máy kia, còn anh ta lại đang cười gian xảo với cô, cô có cảm giác muốn giơ tay nắm một nắm vào đầu mình!

Trời ơi, sao mà kỳ quặc thế này! Anh ta lại chính là Đoàn Văn Phi – bạn trai của bạn trai cô và cũng tức là bạn trai đồng tính của Đỗ Thượng Văn! Bộ âu phục chỉnh tề, gọn gàng, phong độ lắm liệt, anh đang mỉm cười lắng nghe lời chào mừng của phó giám đốc công ty, cố ý liếc nhìn Trần Dư Phi, trong đôi mắt đó ẩn chứa toàn những ý tứ treu chọc. Trần Dư Phi âm thầm nghĩ rằng, anh chàng này cũng bắt đầu giở trò rồi đây, chẳng biết lúc nào mà lại trở thành cấp trên của cô, vậy mà cũng chẳng thêm báo trước một tiếng.

Nghi lễ chào mừng ngắn gọn kết thúc, mọi người trở lại tiếp tục ai làm việc người nấy. Trần Dư Phi sai từng bước trên đôi giày cao gót bước vào phòng làm việc, đóng mạnh cửa đánh “rầm” một tiếng, còn chưa ngồi nóng chỗ thì điện thoại liền rung chuông, bức ảnh thông báo người gọi đến chính là khuôn mặt với nụ cười gian tà của Đoàn Vân Phi.

“Phi Phi, có bất ngờ khi nhìn thấy mình không?”

Trần Dư Phi hừ lạnh một tiếng, nói: “Chán sống rồi thì thông báo trước với tôi một tiếng, hãy đợi đấy, tôi nay sau khi tan ca, tôi sẽ cho cậu biết thế nào là bất ngờ!”

Đoàn Vân Phi cười ha ha: “Mình bắt đầu mong đợi buổi tối nay rồi đấy, Phi Phi yêu dấu!”

“Hừm, hừm! Nhân lúc còn sớm hãy mau quay về mà rửa cho sạch sẽ cái cổ của cậu đi, ngoan ngoãn chờ tôi đến chặt, di chúc gì gì đó bây giờ cũng bắt đầu chuẩn bị đi, tránh để đến lúc đó lại luống cuống!”

“Chém gió” mấy câu, cô liền tắt điện thoại, không bao lâu thì Đỗ Thượng Văn cũng gọi đến, anh cười trừ thẳng thắn nói với Trần Dư Phi đây là chủ ý của anh, hơn nữa còn nói đã bàn trước với Đoàn Vân Phi cuối năm nay nhất định sẽ thưởng lớn cho cô một bao lì xì thưởng Tết dày cộp.

Trần Dư Phi buông một câu: “Như thế còn tạm được”, rồi tắt luôn điện thoại. Hai giờ chiều, vừa vào làm việc liền có một cuộc họp. Tổng giám đốc Đoàn mới nhậm chức đứng trước mặt rất đông cấp dưới của mình cũng rất ra dáng cấp trên, ngồi xuống một cách rất có phong thái và khí thế. Sau khi lắng nghe báo cáo của các phòng ban xong, anh liền gật đầu, đồng thời phát biểu một hai câu nhận xét. Từ trước tới nay Trần Dư Phi mới chỉ nhìn thấy hình ảnh anh và Đỗ Thượng Văn vô tư không câu nệ tiểu tiết, đây chính là lần đầu tiên cô được tận mắt nhìn thấy một Đoàn Vân Phi hoàn toàn khác, rất có khí chất lãnh đạo, khiến người ta có cảm giác phải nhìn anh bằng ánh mắt khác.

Tổng giám đốc Đoàn mới đến mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã chinh phục được trái tim của tất cả những cô gái chưa kết hôn và đã kết hôn trong công ty. Trong thang máy lúc tan ca trở về nhà, Tùng Tiểu Yến và hai cô bạn đồng nghiệp khác sôi nổi thảo luận về anh chàng tổng giám đốc điển trai, cuối cùng rút ra kết luận tổng giám đốc Đoàn có lẽ chính là người đàn ông điển trai nhất trong tòa nhà này!

Trần Dư Phi ở bên cạnh thầm oán thán trong lòng, thật đáng tiếc, người đàn ông điển trai nhất đó lại thích đàn ông, về cơ bản sẽ không để ý đến bất cứ người phụ nữ nào, cho dù người phụ nữ đó có đẹp tới đâu đi chăng nữa!

Đỗ Thượng Văn lại là một anh bạn trai tốt có tiếng ở công ty, đương nhiên phải đến đón bạn gái, hơn nữa hôm nay còn có một nguyên nhân quan trọng hơn. Sau khi Trần Dư Phi lên xe, anh còn đợi thêm một lúc nữa, khi bên cạnh vang lên tiếng còi, cửa kính xe để ngỏ, Đoàn Vân Phi cười thân mật với Đỗ Thượng Văn, hai người đồng thời khởi động xe, một trước một sau cùng về nhà.

Bước vào thang máy, Trần Dư Phi “kỷ niệm” trước cho Đoàn Vân Phi một đập, anh mỉm cười nghiêng hông né tránh sang một bên, oán trách: “Ồi chiếc quần mới của tôi! Haizz, vừa mới mua xong, bị đập bắn hết rồi này!”

“Bắn rồi thì mua cái khác! Tổng giám đốc Đoàn thứ khác không có, chỉ có tiền!”

Đỗ Thượng Văn mỉm cười tóm chặt bả vai Trần Dư Phi, nói: “Còn giận nữa à, cô gái bướng bỉnh! Bọn mình chỉ trêu chọc cậu một chút thôi, có phải những người phụ nữ không có đàn ông ở bên cạnh đều nóng nảy như cậu không?”. Trần Dư Phi ra sức cấu véo anh, hai người đàn ông cười hớn hở mặt mày.

Cùng sống với nhau mấy năm, Trần Dư Phi từ lâu đã quen với kiểu trêu chọc vô hại này của bọn họ, cô cũng chẳng để tâm lắm chuyện này. Đã hẹn trước ra ngoài dùng cơm và đi hát, Trần Dư Phi về nhà thay quần áo, khi cô đứng đợi mãi ở trước cửa thang máy đến lúc không nhận nhìn được nữa liền chạy qua đập cửa phòng bên cạnh. Lúc này, Đỗ Thượng Văn và Đoàn Vân Phi mới thở hổn hển từ bên trong cầm tay nhau bước ra, hai khuôn mặt đỏ ửng một cách không bình thường.

Địa điểm là quán ăn quen thuộc thường ngày, Trần Dư Phi rất thích hai món “đậu tương ninh đùi vịt” và “cơm cháy chiên lòng đỏ trứng”, còn hai anh chàng kia thì nhất định phải chọn món có thịt, thích nhất vẫn là món “đầu sư tử” ở đây, lần nào đến cũng phải gọi một đĩa. Ba người vừa uống bia vừa tán gẫu, khi cơm đã no rượu đã say liền lái xe đến KTV. Hôm nay không phải là cuối tuần, vẫn còn phòng trống, ba người

đặt một phòng hạng trung, theo chân nhân viên phục vụ lên lầu đi vào trong phòng. Tối nay Đỗ Thượng Văn và Đoàn Vân Phi đã uống không ít, có vẻ hơi không biết giữ ý, tay nắm chặt tay đi phía sau Trần Dư Phi.

Trần Dư Phi trước nay ra ngoài chơi cùng hai người họ không bao giờ mang tiền, hai tay nhét túi quần tiến bước về phía trước. Đột nhiên, cô rào bước quay người đi ngược về phía hai anh chàng, đẩy ngay Đoàn Vân Phi sang một bên, thân mật ôm cánh tay Đỗ Thượng Văn, nghiêng đầu tựa vào vai anh. Đỗ Thượng Văn chỉ kinh ngạc trong một giây, sau đó liền hiểu ý, ôm chặt eo cô. Đúng lúc mấy người đồng nghiệp cười hi hi ha ha đi từ phía hành lang rẽ ra, anh liền nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Trần Dư Phi.

Đây chính là một hành động che mắt, tại thời khắc thích hợp rất phát huy tác dụng!

Trần Dư Phi nép gọn trong lòng Đỗ Thượng Văn, sau khi chào hỏi mấy cô gái cùng công ty liền vẫy vẫy tay tạm biệt. Trong ánh mắt nghi hoặc của các đồng nghiệp, tổng giám đốc Đoàn liền theo chân phó phòng tài vụ Trần Dư Phi bước vào cùng một phòng.

Những chuyện như thế này không phải là lần đầu tiên, cũng chắc chắn không phải là lần cuối cùng.

Sau khi vào phòng, hai anh chàng rõ ràng chẳng còn hứng thú như lúc trước nữa, ngồi trên sofa lặng lẽ nốc bia, Trần Dư Phi thì vui sướng vì chẳng còn ai tranh micro với cô nữa, ngồi trước màn hình chọn bài, vừa chọn vừa hát, mặc kệ hát sai lời sai nhạc, chỉ cần tự mình thấy vui là được.

Hát liền một mạch năm bài, cổ họng có vẻ hơi khản, cô buông micro xuống, bấm nút mở tiếng, giọng hát của Trần San Ni thoáng chốc vang lên khắp cả gian phòng.

“Chúng ta đã thiêu đốt thời gian một cách vô ích, sống uống phí những ngày tháng trống rỗng còn sót lại.”

Có đôi khi những người quá nhạy cảm không nên nghe những bài hát quá cảm xúc. Trần San Ni rõ ràng là một ca sỹ tài năng, giọng hát của cô có thể trực tiếp xoáy sâu vào lòng người. Trần Dư Phi lặng lẽ lắng nghe lời của hai câu hát vừa như trách móc vừa như hối tiếc, nhẹ nhàng nói: “Hai người... sau này không thể cứ tiếp tục mãi như vậy...”

Không như thế này thì có thể như thế nào?

Bất luận là Đoàn Vân Phi hay là Đỗ Thượng Văn, chẳng ai trong hai người có thể đối mặt với tất cả những chuyện có thể sẽ xảy ra sau khi nói ra sự thật. Hai người đều là con một, đều rất xuất sắc, trên vai mỗi người đều đang gánh vác những kỳ vọng tha thiết của bố mẹ và người thân, những kỳ vọng này không chỉ là học vấn, sự nghiệp mà còn bao gồm cả chuyện hôn nhân và việc nối dõi tông đường nữa.

Khi họ lựa chọn ở bên nhau thì đã xác định phải phụ lòng tất cả những kỳ vọng đó.

Tình yêu của hai người đã sâu đậm tới mức khắc cốt ghi tâm, đừng nói là chia tay, chỉ cần nghĩ tới khả năng đó thôi đã khiến họ không thể chịu đựng được rồi. Không phải họ chưa từng đấu tranh tư tưởng, những đau khổ, dằn vặt mà hai người họ đã trải qua khi còn học đại học Trần Dư Phi đều tận mắt chứng kiến, chính vì đồng cảm với họ nên cô mới khiến mình rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan như hiện nay.

Mỗi lần trở về Thượng Hải thăm bố mẹ cô hoặc bố mẹ Đỗ Thượng Văn, cô đều sợ hãi phải nhìn thấy ánh mắt sốt ruột, nôn nóng của họ. Mẹ cô và bác Đỗ đều không chỉ một lần hỏi hai đứa dự định khi nào thì kết hôn và khuyên cô tuổi cũng không còn nhỏ nữa, chơi cũng chơi đủ rồi, mau mau kết hôn sinh một đứa con để họ còn có đứa cháu bế bồng, hai bà mẹ sẽ giúp cô chăm cháu đảm bảo không làm cô phải lo lắng, suy nghĩ nhiều. Bố mẹ hai bên thậm chí còn đang bàn bạc tới khả năng sinh hai đứa, sau đó để một đứa họ Đỗ, một đứa họ Trần, như vậy hai bên đều được mát lòng mát dạ.

Giọng hát của Trần San Ni tiếp tục vang vọng: “Làm thế nào để ôm chặt anh đây, làm thế nào để ôm chặt anh đây?”

Trần Dư Phi thầm thở dài, bấm nút tắt tiếng, đổi sang bài tiếp theo, đem micro nhét vào tay Đoàn Vân Phi. Cô biết, hai người họ đã đủ buồn chán lắm rồi, thực sự không nhẫn tâm làm tăng thêm đau khổ và phiền phức cho họ nữa.

Thế nhưng, phiền phức cứ gõ cửa vào những lúc không thích hợp nhất, tránh không được mà trốn cũng chẳng xong. Hôm đó là thứ Tư, ở công ty, Trần Dư Phi tay cầm điện thoại, vốn vịn ngăn ngờ mắt năm giây

không thốt lên được câu nào, lắng nghe Đỗ Thượng Văn ở đầu dây bên kia dè dặt nói: “Bọn mình cũng chẳng còn cách nào khác, dù sao... dù sao thì cậu cũng phải giúp bọn mình lần này đây nhé!”

Trần Dư Phi trầm thờ dài: “Không phải mình không muốn giúp đỡ hai cậu, Thượng Văn, chúng ta thân thiết như thế cơ mà. Chỉ cần có thể giúp được, mình nhất định không từ chối. Chỉ có điều cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách hay, mình che Đông chấn Tây, ai có thể bảo đảm không có lúc sơ hở chứ? Lỡ như...”

“Phi Phi...”, Đỗ Thượng Văn chỉ thốt lên một tiếng rồi cũng im bặt. Trần Dư Phi lắng nghe qua điện thoại tiếng thở của anh từ trầm ồ biến thành dồn dập, cô liền mỉm lòng, thờ dài nói: “Buổi tối mấy giờ? Trước tiên, cậu tới đón mình và quay về nhà trước nhé, mình muốn thay bộ trang phục khác thích hợp hơn.”

“Cảm ơn cậu, Phi Phi...”

“Đừng nói mấy lời khách sáo đó, chỉ cảm ơn miệng thôi thì không được, viết một tấm chi phiếu đi!”

“Không thành vấn đề, bao nhiêu số 0 cậu tự điền vào nhé!”

Buông điện thoại xuống, Trần Dư Phi đứng lên đi pha một tách cà phê, gần đây cô uống cà phê nhiều hơn, có vẻ bị nghiện rồi. Cầm tách cà phê đứng trước cửa sổ phòng làm việc lặng im một hồi lâu, Trần Dư Phi mỉm môi, không tìm được một tiếng thở dài.

Tối nay là một buổi “Hồng Môn Yến”(*).

(*) Hồng Môn Yến là một buổi yến tiệc được tổ chức tại Hồng Môn ngoại thành Hàm Dương vào năm 206 trước công nguyên thuộc triều đại nhà Tần, có Hạng Vũ và Lưu Bang tham dự. Buổi yến tiệc này có ảnh hưởng rất lớn đối với chiến tranh nông dân cuối đời Tần và chiến tranh Hán Sở, được xem như yếu tố gián tiếp dẫn đến việc Hạng Vũ bại vong và Lưu Bang thành công lập nên nhà Hán. Người đời sau thường dùng cụm từ “Hồng Môn Yến” để ví với một buổi tiệc không có ý tốt.

Bố của Đoàn Vân Phi là một chuyên gia luyện kim học, là Viện sĩ Viện công trình Trung Quốc, được hưởng trợ cấp đặc biệt của Quốc vụ viện. Mười mấy năm trước dựa vào kỹ thuật độc quyền của mình, ông đã hợp tác với người khác để thành lập một doanh nghiệp chuyên chế tạo vật liệu, sản phẩm bán chạy vô cùng, thu nhập của doanh nghiệp tương đối khả quan. Mẹ của Đoàn Vân Phi là hiệu trưởng của một trường trung học trọng điểm, học trò ưu tú có ở khắp nơi. Đoàn gia là dòng dõi con nhà có học, họ hàng đều là tinh anh các ngành các nghề, có người giàu sang, có người học vấn cao, cũng có người làm quan to, ai ai cũng là người có danh tiếng, có máu mặt cả.

Cậu con trai anh tuần mới ba mươi tuổi mà sự nghiệp đã có thành tựu lớn, chỉ hiếm một nỗi vấn đề tình cảm lại không được thuận lợi cho lắm, trước nay chưa từng thấy dẫn cô bạn gái nào về nhà. Mỗi lần hỏi tới, anh đều úp úp mở mở nói đã có một cô bạn gái, tình cảm cũng khá ổn định. Lần này gia đình anh quyết “ra chiêu hiểm”, thúc giục, bắt ép anh sống chết cũng phải đem bạn gái về ra mắt một lần, nếu không chịu thì phải đi xem mặt, ảnh người xem mặt đã chuẩn bị xong xuôi, được bày một hàng dài trên bàn, theo số thứ tự từ một đến ba mươi, mỗi người trong ảnh xem mặt một lượt. Đoàn Vân Phi bị ép tới mức chẳng còn cách nào khác đành phải mượn tới “chiêu bài” mang tên Trần Dư Phi, nhờ cô giả làm bạn gái cùng tham gia dạ tiệc tại Đoàn gia.

Sáu giờ ba mươi phút tối, chiếc xe của Đoàn Vân Phi tiến vào Bắc Kinh Tây Lộ. Đây là quần thể kiến trúc dân quốc nổi tiếng của Nam Kinh, Đoàn gia sống tại một căn biệt thự theo lối kiến trúc châu Âu thời kỳ dân quốc, đây là sản nghiệp do tổ tiên bên đảng ngoại của Đoàn Vân Phi để lại. Sân trong có diện tích rất rộng, được quét dọn vô cùng sạch sẽ, tinh tươm. Đoàn Vân Phi đỡ Trần Dư Phi xuống xe một cách rất quan tâm và chu đáo, hai người tay trong tay bước lên bậc thềm trước phòng khách.

Bà Đoàn đã nghênh đón từ xa, vừa đưa mắt đã yêu thích ngay cô gái xinh đẹp đi bên cạnh con trai. Bà đã hỏi dò gia thế của Trần Dư Phi từ cậu quý tử, thậm chí còn gọi điện thoại cho bạn bè ở Thượng Hải để tìm hiểu về tình hình bố mẹ của Trần Dư Phi. Cô gái này gia thế thanh bạch, giữ đúng bốn phận, hiếu lễ nghĩa lại xinh đẹp được nhiều người yêu mến, vả lại bây giờ chẳng mong gì hơn, quan trọng nhất vẫn là con trai được vui vẻ.

Trần Dư Phi chào và hành lễ với bà Đoàn một cách tự nhiên, cô được bà vui vẻ dẫn vào phòng khách.

Phòng khách rộng lớn được trang trí theo phong cách cổ điển, toàn bộ đồ dùng trong nhà đều theo phong cách Trung Quốc và có lịch sử lâu đời. Đến xem mặt nàng dâu tương lai tất cả có bảy người, ngoài bố mẹ Đoàn Vân Phi còn có hai đôi vợ chồng cô và dì của anh, cộng thêm ông anh họ Nhiếp Phong đã chơi đùa với anh từ nhỏ.

Gót giày của Trần Dư Phi bước lên tấm thảm, vừa mới nhấc chân bước đi thì suýt nữa bị vấp té. Cô vịn vào tay của Đoàn Vân Phi và ngồi vào sofa, xoa xoa ngực cổ nặn ra một nụ cười tươi rói để che đi sự hoảng loạn đột ngột ào tới.

Anh chàng trẻ tuổi đứng bên cạnh cầu thang dẫn lên tầng hai đang âm thầm, lặng lẽ quan sát cô chẳng thể nào ngờ lại chính là tay chơi đàn ghita đáng chết trong quán bar hôm đó!

3. Chương 3: Đêm Dài Đẳng Đẳng

Buổi tiệc rượu sau đó, Trần Dư Phi hoàn toàn ăn không thấy ngon một chút nào, vừa phải thể hiện những mặt tốt của mình trước các trưởng bối vừa phải liên tiếp né tránh ánh mắt thỉnh thoảng lại nhăm về phía cô với ý tứ sâu xa.

Trần Dư Phi ngấm ngấm kêu than trong lòng, mấy lần nhân lúc mọi người không chú ý, dưới gầm bàn, cô lấy tay véo thật đau vào đùi của Đoàn Vân Phi, trách móc anh khiến cô rơi vào tình trạng khó xử đến vậy. Đoàn Vân Phi đen đủi đành đau khổ cắn răng chịu đựng, một tiếng cũng không dám thốt ra, chỉ cầu xin Trần Dư Phi bằng ánh mắt đáng thương.

Tay nghề nấu ăn của bảo mẫu Đoàn gia thực sự rất khá, bà là người nấu các món ăn chính hiệu vùng Hoài Dương, Trần Dư Phi vốn dĩ rất thích ăn uống nhưng chính bởi vì Nhiếp Phong cho nên tất cả đồ ăn đều trở nên cứng ngắt khi nuốt vào cổ họng khô khan, mỗi một miếng đều sắc nhọn như muốn cứa vào thực quản và thanh đới, khiến cô phải mất rất nhiều sức mới có thể nói một cách lưu loát.

Mẹ của Đoàn Vân Phi có tính cách rất ôn tồn và dịu dàng, bà không chỉ hòa hợp và thân thiết với em gái mà ngay cả em chồng cũng vậy. Sau khi dùng cơm xong, ba bà liền lôi Trần Dư Phi sang một bên nói chuyện rất thân mật, cách đối nhân xử thế của cô rất được lòng của các trưởng bối.

Theo tập quán của người Nam Kinh, khi lần đầu tiên nàng dâu tương lai ra mắt, các trưởng bối đều sẽ tặng lễ vật ra mắt làm quà. Cô và dì của Đoàn Vân Phi mỗi người đều lấy ra một miếng vàng nặng trịch, bà Đoàn cũng lấy ra một hộp trang sức, bên trong là một chuỗi vòng đeo tay làm bằng ngọc phi thủy màu xanh biếc óng ánh.

Trần Dư Phi vốn tưởng buổi tối nay chỉ là một bữa cơm thân mật, ăn thì cũng đã ăn rồi, nào ngờ Đoàn gia lại coi trọng buổi gặp mặt này như vậy, khiến cô cảm thấy không quen, sao cô dám nhận những lễ vật quý giá thế này chứ? Đoàn Vân Phi ở bên cạnh liền nháy mắt, nhận lấy lễ vật và đặt vào tay Trần Dư Phi. Cô cảm ba món đồ quý giá, lòng bàn tay tứa mồ hôi, miễn cưỡng nở nụ cười, cảm ơn mẹ, cô và dì anh.

Phòng vệ sinh tầng một không trực tiếp liền kề với phòng khách, phải rẽ vào một hành lang nhỏ bên cạnh phòng của người giúp việc. Trần Dư Phi chỉnh lại trang phục, rửa tay xong, vừa mới vặn khóa định mở cửa thì cửa phòng vệ sinh đột nhiên bị đẩy ra. Cô giật mình hoảng hốt, suýt chút nữa thì la to lên.

“Anh...”

Nhiếp Phong nhìn cô, sải bước tiến vào, xoay tay đóng cửa lại. Trần Dư Phi vô thức lùi một bước, nói: “Làm gì vậy, tôi... tôi xong rồi, nhường anh!”

Nhiếp Phong ngăn không cho Trần Dư Phi ra ngoài, cúi thấp đầu nhìn thẳng vào mắt cô: “Chuyện giữa cô và em họ tôi là thế nào?”

Trần Dư Phi cười, đáp: “Anh nói xem? Chính là như anh nhìn thấy đó!”

Nhiếp Phong hơi nhú mày: “Nghe nói hai người là đôi tình nhân yêu nhau đã nhiều năm, tình cảm rất ổn định.”

Trần Dư Phi lẩm bẩm: “Đúng thế.”

“Ồ?”, Nhiếp Phong cũng mỉm cười, ánh mắt dần gian xảo hơn: “Tình cảm đã tốt tới mức khiến cô chạy tới quán bar tìm đàn ông để vui vẻ hả?”

“Đây là chuyện giữa tôi với Đoàn Vân Phi, anh không cần lo.”

“Hay là... thằng em họ này của tôi không hiểu sự đời, lâu như vậy mà vẫn chưa có phát triển mang tính thực chất với cô? Trần tiểu thư, tôi vẫn còn nhớ, lúc trước khi tôi và cô ở bên nhau, hình như đó là...”

“Không có hình như gì hết!”, Trần Dư Phi nghiêm mặt, tiếp tục nói: “Tôi và Đoàn Vân Phi ở bên nhau rất vui vẻ, không cần sự can thiệp của người ngoài. Nếu anh thừa thời gian rảnh thì nên lo cho bản thân mình đi, cứ suốt ngày câu các cô gái ở quán bar đi thuê phòng khách sạn sẽ hại tới thận và lá lách dẫn đến tình lực cạn kiệt mà chết người đó, anh – họ à!”

Nhiếp Phong nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Trần Dư Phi, đột nhiên cười lớn: “Đúng rồi, vẫn còn một chuyện quên chưa nói với cô, bằng giá của tôi khá cao, số tiền cô đưa hôm đó quả thực quá ít, tiện đây, phiền Trần tiểu thư bổ sung thêm cho đủ “phí qua đêm” với tôi, thế nào?”

“Soạt” một tiếng, Trần Dư Phi lôi từ trong túi xách ra ba hộp trang sức vừa mới cầm ấm tay, chẳng thềm nói dài dòng mà quẳng luôn qua cho Nhiếp Phong, thẳng thắn đáp: “Không cần tìm tôi nữa, nhiều lắm thì cũng chỉ là chút ít phí tổn cỏn con, cảm ơn sự phục vụ tận tình của anh!”

Cô nói xong liền đẩy anh sang một bên, đi ra khỏi phòng vệ sinh. Đoàn Vân Phi đi tới từ đầu hành lang đằng kia, trông thấy nét mặt tức giận không bình thường của Trần Dư Phi, anh đang định hỏi thăm thì Nhiếp Phong bình tĩnh bước tới từ phía sau lưng cô, trong tay cầm một chai rượu Tây nhìn anh cười, lắc lư chai rượu: “Lão gia hôm nay rất vui, đồ quý cất giấu tận đáy hòm cũng không tiếc mà mang ra đây hết cả này.”

Tửu lượng của Đoàn Vân Phi cũng chỉ hơn Trần Dư Phi một chút, không lâu sau, anh liền say bí tỉ ngủ khò khò trên sofa. Sau khi Trần Dư Phi cùng bà Đoàn dìu Đoàn Vân Phi vào phòng ngủ thì cô cũng lễ phép xin cáo từ. Nhiếp Phong đứng một bên, lễ phép mỉm cười nói với bà Đoàn: “Con cũng phải về rồi, tiện đường con đưa Trần tiểu thư về cùng luôn.”

Các mẹ, cô và dì mấy khi mới tụ họp cùng nhau, buổi tối muốn chuyện trò thêm cho vui vẻ. Sau khi đôi mắt đứng nhìn xe của Nhiếp Phong đã đi khuất, ba chị em mới hài lòng quay trở về phòng tiếp tục trao đổi cảm nhận của mình về nàng dâu tương lai.

Trần Dư Phi ngồi trong xe, cảm thấy lúng túng tay chân không biết để đâu, cô quan sát chiếc xe và cả người nhà của Nhiếp Phong, dù có nghĩ thế nào thì cũng thấy anh ta chẳng giống một người đàn ông kiếm tiền bằng cách chơi đàn trong quán bar một chút nào. Anh chàng này thật biết cách giả vờ!

Nhiếp Phong dường như nhận ra sự nghi hoặc của cô, lái xe một cách thuần thực, trầm giọng nói: “Quán bar đó là do tôi mở ra, kinh doanh không được tốt lắm, không có tiền tìm người biểu diễn nên đành phải tự mình miễn cưỡng chương mạt ra thôi.”

Có quỷ mới tin! Kinh doanh không tốt mà lại lái chiếc xe này à? Cô tiếp tục liếc nhìn chiếc đồng hồ anh đeo trên tay thỉnh thoảng thò ra ngoài, Trần Dư Phi nghiêng răng di chuyển ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Thế mà vẫn còn cầm tiền của cô! Người ta nói những người càng giàu càng bủn xỉn, thật chẳng sai chút nào!

Nhiếp Phong mỉm cười, lúc đèn đèn xanh, anh vươn tay với lấy một chiếc hộp quà ở ghế ngồi phía sau được gói ghém đẹp đẽ, đặt vào tay Trần Dư Phi: “Tôi với Vân Phi là anh em tốt với nhau, đây là món quà mọn tặng cho vị hôn thê của cậu ấy, mong cô nhận cho.”

Trần Dư Phi không thềm khách khí với anh, dùng sức xé lớp giấy gói ra, hình logo trên chiếc hộp giấy bên trong khiến cô ngẩn người, không dám tiếp tục bóc ra nữa. Đèn xanh sáng lên, Nhiếp Phong liếc nhìn cô một cái rồi liền khởi động xe, cười nói: “Mua bằng tiền của cô đưa cho tôi đây.”

Trần Dư Phi tức điên lên, một tay xé tan lớp giấy gói, bên trong là một đôi đồng hồ tình nhân hàng hiệu, dựa vào số tiền lương hiện tại của Trần Dư Phi thì nửa chiếc cũng chẳng thể mua nổi. Tuy cô cũng có thể xem như là con gái của một gia đình có tiền, nhưng với món quà được chi một cách mạnh tay như thế này, hơn nữa chỉ là tặng cho bạn gái của em họ nhân dịp lần đầu tiên gặp mặt, thì cũng có phần hơi xa xỉ đấy.

Do dự một chút, liền sau đó đặt đồng hồ trở về hộp đựng, Trần Dư Phi cầm chiếc hộp trên tay, cô đang suy nghĩ có nên tìm một lý do nào đó để trả lại Nhiếp Phong. Dù thế nào thì cô cũng không thực sự là bạn gái của Đoàn Vân Phi, vô duyên vô cớ nhận món lễ vật quý giá thế này về tình về lý đều có vẻ không thích hợp cho lắm.

Nhiếp Phong nhếch khóe miệng: “Chỉ cần cô đối xử tốt với Vân Phi, chuyện xảy ra tối hôm đó tôi có thể quên hết.”

Trần Dư Phi chính là không thể chịu đựng nổi cái giọng điệu vênh váo, sai khiến đó của Nhiếp Phong, anh ta dựa vào cái gì mà chỉ trích người khác chứ? Cô hừ lạnh một tiếng: “Có phải tôi nên cảm kích sự nhân từ và khoan dung của anh không?”

“Cảm kích thì không cần, Vân Phi là em họ của tôi, chỉ cần nó vui vẻ hạnh phúc, những chuyện khác tôi không tính toán nữa.”

“Ồ?”. Trần Dư Phi kéo dài giọng ra, mỉm cười quay mặt sang phía Nhiếp Phong: “Tin tôi đi, tôi còn hi vọng Vân Phi vui vẻ và hạnh phúc hơn bất cứ người nào khác!”

Nhiếp Phong cho xe dừng ở trước cổng một khu dân cư mà Trần Dư Phi chỉ, anh nhìn cô rất lâu, sau đó mới gật đầu nói: “Hi vọng là thế!”

Thang máy lên tới tầng mười lăm, Trần Dư Phi trực tiếp bấm chuông cửa căn nhà B, Đỗ Thượng Văn chạy ra mở, thò đầu ra xem xét phía sau cô không thấy Đoàn Vân Phi, mỉm cười mời cô vào trong: “Tình hình tối nay thế nào? Thuận lợi cả chứ?”

Trần Dư Phi trực tiếp vứt đồng hồ vào lòng Đỗ Thượng Văn: “Đây là lễ vật tặng cho hai người, mình thay cậu nhận thôi đây.”

“Sao thế, không vui à? Người nhà anh ấy...”

“Người nhà cậu ấy rất tốt”. Trần Dư Phi nhìn bộ dạng Đỗ Thượng Văn thấp thỏm không yên, mỉm cười: “Mình mệt quá thôi.”

“Nào nào nào, để tớ massage cho cậu”. Đỗ Thượng Văn túm lấy tay, kéo cô ngồi xuống sofa, niêm nở chạy vòng ra phía sau lưng ghế, bóp vai giúp cô: “Thấy thế nào, thoải mái chứ? Tận hưởng đi nào!”

Trần Dư Phi nhắm mắt lại, đáp “ừm” một tiếng.

Cô biết, Đỗ Thượng Văn và Đoàn Vân Phi trong lòng đều cảm thấy áy náy với cô, nhiều năm như vậy vẫn luôn bắt cô làm “tấm bia chắn”, thực ra nếu nói khó nghe hơn một chút thì cũng chính là luôn lợi dụng sự đồng cảm của cô. Nhưng Trần Dư Phi hiểu rõ một điều rằng hai người họ cũng bất đắc dĩ chẳng còn cách nào, nếu như có bất kỳ một lối thoát nào khác thì hai anh chàng lương thiện này chắc chắn sẽ không phải “buộc chặt” Trần Dư Phi ở bên cạnh họ như thế này.

Có một lần khi cả hai anh chàng đã uống tới tầm ngà ngà say, Đỗ Thượng Văn nhìn Trần Dư Phi với đôi mắt đỏ ngầu, nói lời xin lỗi cô, còn Đoàn Vân Phi thì ngồi bên cạnh anh, hai bàn tay siết chặt, khớp xương trắng toát, hàm răng nghiến chặt vào nhau. Hôm đó Trần Dư Phi cũng bị hai người họ làm cho cổ họng tắc nghẹn, khóe mắt cay cay, cô giơ tay vỗ vỗ má Đỗ Thượng Văn, cười hi hi nói: “Không sao đâu, mình hiểu mà, các cậu gặp vấn đề gì, cứ núp sau lưng mình, mình sẽ che chắn cho các cậu!”. Đỗ Thượng Văn bật cười, nhìn cô đầy xúc động, giọng nói hơi khàn khàn: “Cảm ơn cậu, Phi Phi!”

Trần Dư Phi nhẹ nhàng vỗ vỗ hai bàn tay đang nắm chặt vai cô, lặng lẽ nghiêng đầu cọ cọ vào mu bàn tay anh, Đỗ Thượng Văn cúi thấp đầu, hôn nhẹ lên mái tóc cô.

“Phi Phi...”

“Hả?”

“Mình... mình nợ cậu, mãi mãi cả cuộc đời này cũng trả không hết...”

Trần Dư Phi cười khúc khích: “Cả đời này trả không hết thì đời sau tiếp tục trả, tiểu tử cậu đừng có mơ quịt được!”

“Nếu như không có cậu, bọn mình...”

“Thôi được rồi, được rồi, mình biết mình chính là đại ân nhân, đại cứu tinh của các cậu, thân thiết như bố mẹ tái sinh, sáng chói như đèn điện soi đường, kiếp trước khổ tu ba trăm năm, kiếp này làm trâu làm ngựa. Được chưa!”

Đỗ Thượng Văn cười: “Phi Phi, nếu như cậu gặp được người đàn ông nào tử tế thì hãy trân trọng và sống cuộc sống của riêng mình nhé.”

Trần Dư Phi quay đầu nhìn anh, lại quay đầu khẽ thở dài: “Đến tuổi này rồi, đàn ông tốt nếu như không phải đã kết hôn thì lại bị Thượng đế bày trò trên người giống như các cậu, tóm lại là đàn ông tốt thì không đến lượt mình đâu.”

Đoàn Vân Phi say khướt ở lại nhà một đêm, ngày hôm sau trực tiếp tới thẳng công ty làm việc. Việc đầu tiên chính là gọi điện thoại cho Trần Dư Phi, đến lúc biết được sau khi anh uống say, tất cả mọi chuyện vẫn đều thuận lợi thì anh mới yên tâm, cảm ơn rồi rít Trần Dư Phi qua điện thoại. Cô đương nhiên cũng không bỏ lỡ mất cơ hội này, ra sức bắt bí anh, sau đó mới hài lòng bắt đầu công việc.

Công việc phòng tài vụ chính là như thế, toàn là những việc lật vật và phức tạp, nói bận thì cũng không phải bận lắm, nói nhàn hạ thì hình như chẳng có lúc nào là nhàn hạ cả. Hơn nữa công ty lại trả cho bạn mức lương cao như vậy, đương nhiên cũng phải “bóc lột” hết tất cả khả năng của bạn.

Trần Dư Phi là kế toán trưởng của công ty, tuy rằng hiện nay đa số đều tính toán bằng máy tính, nhưng đối với một doanh nghiệp chuyên chế tạo các loại máy móc có độ chính xác cao thì vẫn có rất nhiều việc không thể chỉ đơn giản dựa dẫm vào máy tính là được. Cái khác không tính đến, chỉ đơn giản như mỗi tháng làm sổ sách một lần thôi đã phải tốn biết bao nhiêu công sức rồi. Người nước ngoài rất coi trọng vấn đề tài khoản vãng lai, nên thu nên chi thế nào đều phải thẩm tra đối chiếu theo tháng, không được phép xảy ra một chút sai sót nào, tiền kịp thời được gửi vào tài khoản cũng chính là một chỉ tiêu để sát hạch thành tích của các phòng ban. Mỗi lần đến cuối tháng, phải bận đến mấy ngày trời, không ngừng gọi điện thoại dò hỏi, giải thích, tranh cãi.

Trần Dư Phi vừa mới tiến một vị trưởng phòng nghiệp vụ mặt mày tức giận đi ra, phải dốc hết sức mới khiến ông ta hiểu, sở dĩ số tiền thưởng tháng này bị giảm ít đi so với dự kiến không phải là do phòng tài vụ gây khó dễ hoạn hơ gì mà là do sai sót bởi cấp dưới của ông ta.

Phòng quản lý của công ty nằm bên trong một tòa nhà làm việc ở trung tâm thành phố, nhà xưởng đều đặt tại ngoại ô. Cơm trưa mỗi bữa công ty trợ cấp, Trần Dư Phi gầy gầy đồ ăn trong đĩa cơm, thực sự cô chẳng có hứng ăn, phải kiến nghị công ty đổi đặt đồ ăn ở một cửa hàng ăn nhanh khác thôi.

Đem đóng đồ ăn nhanh đó vứt vào thùng rác, cô cầm túi bánh bích quy rỗng ăn lấy một chút. Trần Dư Phi vừa ăn vừa liên lạc với Đỗ Thượng Văn, mấy người bạn học hồi đại học muốn đến Nam Kinh chơi một chuyến, cô đương nhiên phải đảm nhận vai trò “chủ nhà” mời người ta ăn cơm. Những lúc thế này thì không thể thiếu bạn trai đi cùng được. Đỗ Thượng Văn quen biết rộng nên cô nhờ anh đặt giúp phòng ở khách sạn, phải cao cấp và giảm giá nhiều.

Có hai người bạn học đến, là nhóm bạn năm đó chơi thân với Trần Dư Phi khi ở cùng một ký túc xá, hiện tại cũng làm những công việc rất có tiền đồ, cùng tới thủ đô Bắc Kinh để phát triển sự nghiệp. Hai người họ cùng nhau nghỉ phép lại cùng nhau ra ngoài đi chơi, mỗi nơi phải lượn một vòng, mỗi lần tới một nơi nào đó đều kéo bạn bè đi ra ngoài cho happy.

Buổi tối ngày thứ sáu hai cô bạn đó tới nơi, Trần Dư Phi lái xe của Đỗ Thượng Văn đích thân tới sân bay đón họ, bạn cũ gặp lại mừng vui ríu rít, tại sảnh lớn của sân bay ba người ôm nhau thân thiết, vẫn rất thân mật như hồi còn học đại học vậy.

Trần Dư Phi đưa họ về khách sạn, cất hành lý và dẫn thẳng tới nhà hàng. Đến Nam Kinh thì đương nhiên phải thưởng thức những món ăn đặc sản nơi đây, vừa mới chọn ăn món tôm hùm thì Đỗ Thượng Văn đã

đợi ở một nhà hàng tôm hùm nổi tiếng nhất Nam Kinh, mỗi loại chọn một khay, ba cô gái không cần đeo găng tay, trực tiếp xắn tay áo lên “đại khai sát giới.”

Rất nhiều đàn ông đều ghét ăn tôm hùm bởi vì việc bóc vỏ rất tốn công, Đỗ Thượng Văn cũng vậy, khó khăn lắm anh mới bóc được hai con liền tháo găng tay luôn, ngồi một bên nhìn ba cô gái ăn uống ngon lành. Trần Dư Phi quan tâm, bóc vỏ mấy con tôm liền, sau đó chấm nước chấm đặt vào bát đưa cho Đỗ Thượng Văn, hai cô bạn học nhìn mà tặc lưỡi lắc đầu: “Có thể có được Dư Phi của chúng ta thật đúng là phúc lớn trời ban. Đỗ Thượng Văn cậu có biết không, năm đó trong trường của chúng ta có biết bao nhiêu nam sinh ngấm ngầm sau lưng hận cậu đến nghiêng răng ken két. Cậu có thể an nhàn mà sống đến ngày hôm nay thật đúng là mệnh lớn, mệnh lớn lắm đó!”

Đỗ Thượng Văn gấp mấy miếng thịt tôm cho vào miệng, ngọt ngào nhìn Trần Dư Phi, anh cầm tờ khăn giấy giúp cô lau lau khóe miệng dính nước chấm: “Phi Phi là thiên thần trong lòng mình.”

Hai cô bạn cùng làm bộ dạng run rẩy, liên tục nói sến quá, không chịu nổi.

Mọi người ăn một cách thỏa thuê, không khí rất vui vẻ, những ngày tháng hồi còn học đại học dường như lại hiện hiện trước mắt, trong kí ức xa xưa mọi người vẫn vui vẻ, sôi nổi như thế, nghĩ lại quá khứ mà không khỏi cảm thán, nhiều hơn nữa là cảm giác hoài niệm. Những người bạn quen biết lúc mười tám, mười chín tuổi chính là những người chứng kiến thời thanh xuân đẹp nhất của chính mình.

Sau bữa ăn thì không sắp xếp hoạt động cụ thể nào, mọi người ngồi trong xe của Đỗ Thượng Văn dạo quanh thành phố Nam Kinh một vòng, ngắm nhìn bức tường thành đời Minh, Ứng thành ở Trung Hoa Môn và con sông Tần Hoài(*) lặng lẽ dưới ánh đèn đêm. Hoạt động của ngày mai đã được sắp xếp ổn thỏa, đến Nam Kinh chắc chắn phải tới những cảnh quan nổi tiếng như lăng Trung Sơn, miếu Khổng Tử, tuy cảnh sắc của Mỹ Linh Cung đã không còn được như trước nhưng người con gái cùng tên với căn biệt thự này vẫn khiến người ta say mê, những cô gái đã sống ở Thượng Hải mấy năm đều mang một chút phong thái của giai cấp tiểu tư sản, cũng có chút tình cảm quyến luyến đối với dân quốc ở nơi sâu thẳm tâm hồn, bổng trào dâng như để ngưỡng vọng về quá khứ.

(*) Sông Tần Hoài được chia thành hai phần nội và ngoại. Trong truyện là ngoại.

Trần Dư Phi và Đỗ Thượng Văn tiễn hai bạn về sảnh khách sạn, vừa đứng đợi bên cửa thang máy vừa bàn bạc thời gian sáng mai gặp mặt. Ba cô gái đều lưỡi biếng cho rằng “ngủ nướng là vinh quang, dậy sớm là sỉ nhục” cho nên từ tám giờ “cao su” thành tám rưỡi, rồi lại kéo dài thành chín giờ. Hai cô bạn trêu đùa, nháy mắt với Trần Dư Phi và Đỗ Thượng Văn: “Biết là hai người sẽ “sức cùng lực kiệt” nên cho hai người thêm chút thời gian đó, nghỉ ngơi cho khỏe nhé.”

Chân mày và đáy mắt Đỗ Thượng Văn đều tràn đầy ý xuân, thân mật ôm chặt lấy eo của Trần Dư Phi, vô cùng thành thạo đặt một nụ hôn lên trán cô: “Bà xã của mình thật là giỏi quá, ngay cả đến bạn học cũng đều thấu hiểu lòng người đến thế!”

Hai cô bạn học ôm bụng cười ngặt nghẽo, một cô bịt mắt lại lắc đầu: “Tính ăn hiếp hai người bọn tôi hiện tại không có đàn ông bên cạnh đúng không? Không chấp người cố tình gây sự nhé!”, cô bạn kia thì lại trách móc: “Trần Dư Phi, mình hận cậu, cậu có biết lúc lên đại học mình đã bắt đầu đổ kị với cậu rồi không, tại sao còn khoe khoang trước mặt mình chứ!”

Đỗ Thượng Văn dương dương tự đắc, càng táo bạo hơn, ôm hôn nồng cháy giữa chốn đông người, Trần Dư Phi bị chọc cho cười lăn lộn trong vòng tay anh.

Thang máy kêu một tiếng “ding”, cánh cửa màu vàng kim chậm chậm mở ra hai bên, có mấy người từ bên trong đi ra, trong đó có một bóng hình cao lớn nổi bật giữa đám đông. Trần Dư Phi không nhìn thấy ánh mắt mờ ám mà hai cô bạn quăng qua sau khi phát hiện ra một anh chàng đẹp trai, cô cắn chặt môi, cố gắng kiềm chế không để cho biểu cảm của mình thể hiện quá rõ kinh ngạc.

Nếu không phải là “oan gia ngõ hẹp” thì làm thế nào mà Nhiếp Phong lại đột nhiên xuất hiện nơi đây? Khóe miệng Trần Dư Phi khẽ giật giật, mỉm cười tiễn bạn học vào thang máy đi lên lầu. Đỗ Thượng Văn thở phào: “Ôi trời, mấy nha đầu các cậu thật là biết ăn nhé! Nhiều tôm hùm như vậy, mình nhìn mà muốn xiu luôn. Ăn nhiều thế có thấy rất lưỡi không?”

Trần Dư Phi mỉm cười lắc đầu, kéo anh rảo bước nhanh chóng rời khỏi đó. Đỗ Thượng Văn không hề hay biết tới sự xuất hiện của Nhiếp Phong, lười nhác dựa vào người Trần Dư Phi, cứ bám dính lấy người ta như đứa trẻ vậy: “Biểu hiện tối nay của mình không tồi đấy chứ, cậu phải khen thưởng mình thế nào đây?”

“Không tồi cái đầu cậu ấy, về nhà phạt đại hình!”

“Đại hình gì chứ? Mười hình phạt tàn khốc thời Mãn Thanh, he he, sao cậu biết mình thích kiểu trói dây hả?”. Đỗ Thượng Văn mỉm cười hân hoan lên trán cô: “Phải biết thỏa mãn chứ, chạy đi đâu mà tìm được bạn trai tiêu chuẩn thế này?”

Trần Dư Phi véo anh một cái thật đau, Đỗ Thượng Văn kêu lên nhảy sang một bên, cười hì hì lại chạy lại ôm: “Gan càng ngày càng to đấy nhỉ, để về nhà xem mình xử lý cậu thế nào!”

Trần Dư Phi oán thán, chỉ cảm thấy sau lưng có hai tròng mắt nóng như lửa đốt đang chăm chăm hướng về phía mình. Cô nghiêng rặng, ngẩng cao đầu, không để mình quá bận tâm đến cái người xa lạ kia.

Trong bãi đỗ xe, điện thoại của Đỗ Thượng Văn reo lên, là công ty gọi tới. Một dự án của công ty ở Tô Châu đột nhiên gặp chút vấn đề, gấp rút yêu cầu tổng giám đốc Đỗ đi một chuyến. Ngày thường Đỗ Thượng Văn chơi bởi rất điên cuồng, khi làm việc nghiêm túc cũng dốc toàn sức lực như thế. Anh ôm Trần Dư Phi tỏ vẻ xin lỗi, sau khi nói tạm biệt thì lập tức lái xe trở về công ty. Hai tay Trần Dư Phi ôm chặt túi xách, cúi đầu đi ra ngoài, nhưng đột nhiên cô đứng khựng lại, mắt trừng trừng nhìn chiếc xe đỗ ngay trước mặt và đằng sau cửa kính xe được hạ xuống là khuôn mặt sầm sì của Nhiếp Phong.

“Cô tự mình lên xe hay là để tôi phải túm cô kéo lên?”

Khách sạn này kinh doanh khá tốt, xe qua lại rất nhiều, anh ương bướng cho xe chắn ngang đường, làm tắc cả lối ra lối vào hai bên. Những chiếc xe phía sau không ngừng bấm còi inh ỏi, anh lại chẳng hề nhúc nhích một phân, cứ nhìn cô chăm chăm. Nhìn cái tư thế đó, Trần Dư Phi biết anh thật sự có thể làm ầm lên, dù sao thì “cây ngay không sợ chết đứng”, cô “hừ” nhát một tiếng rồi lên xe, dùng sức đóng cửa xe đánh “rầm” một tiếng. Nhiếp Phong nhún ga, chiếc xe xông ra, lao vào màn đêm dày đặc.

4. Chương 4: Đắm Chìm Vào Hồ Nước Sâu Trong Mắt Anh

Nhiếp Phong lái xe rất nhanh, chiếc xe lao đi vun vút. Trong bữa tối, Trần Dư Phi đã uống nhiều bia nên bây giờ cảm thấy hơi chóng mặt, thân xe không ngừng lắc qua lắc lại khi rẽ bên trái ngoặt bên phải, cô nhanh chóng cảm thấy không dễ chịu chút nào, vội giữ chặt lấy tay nắm cửa xe, luôn miệng nói: “Chậm một chút, tôi bị say xe.”

Nhiếp Phong không nói tiếng nào, lái xe càng nhanh hơn nữa, hoàn toàn không thèm để ý đến biển báo giới hạn tốc độ cho phép bên đường. Trần Dư Phi cảm thấy không đúng lắm, vội nhìn sang hai bên đường, đã ra đến Trung Sơn Môn rồi, cây cối hai bên đường cao lớn, rậm rạp. Đây chắc chắn là con đường đi ra khu ngoại ô phía Đông.

Khu lăng Trung Sơn buổi tối không có khách du lịch, trên đường chỉ có ánh đèn đường vàng hiu hắt chiếu sáng tạo bóng cây in trên mặt đất, có một chút u ám, rùng rợn. Trần Dư Phi trong lòng cảm thấy hoảng sợ, hướng về phía Nhiếp Phong nói lớn: “Anh đưa tôi đi đâu vậy? Mau dừng xe, tôi muốn về nhà! Dừng xe!”

Nhiếp Phong mím chặt môi, chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, nắm lấy vô lăng lái xe như bay trên đường. Trần Dư Phi thật sự cảm thấy sợ hãi, cướp lấy vô lăng. Nhiếp Phong đẩy cô ra, bắt ngờ giẫm chân phanh làm chiếc xe kêu “két” một tiếng dài, dừng lại tại một con đường nhỏ không rõ tên.

Trần Dư Phi thở dốc cố gắng mở cửa, nhưng cửa xe đương nhiên đã bị khóa chặt. Cô mò mẫm ấn chốt mở cửa ở bên ghế phụ lái, vừa nghe cách một tiếng, cổ tay trái đã bị anh nắm chặt: “Sao thế, những lời tôi từng nói cô đã quên nhanh như thế ư?”

“Tôi chẳng thèm quan tâm đến những lời nói nặng nề của anh, buông tôi ra!”. Trần Dư Phi cố gắng vùng vẫy. Nhiếp Phong nắm rất chặt, cô bực bội giờ nắm đầm ra, nhưng tay kia cũng đã bị trói chặt.

“Tôi đã từng nhắc nhở cô, Trần tiểu thư, chắc hẳn cô cũng không phải là người có trí nhớ kém!”

“Tôi cũng đã từng nhắc nhở anh, anh không có tư cách xen vào chuyện của tôi, bỏ tay ra!”

Nhiếp Phong mỉm cười: “Cho dù tôi có bỏ tay ra, cô cho rằng có thể chạy nhanh hơn xe sao?”. Nói rồi anh buông hai tay ra, lùi lại ngồi vào ghế, nhàn nhả đặt điều thuốc lên trên miệng, tiếng bật lửa lách tách, một ngọn lửa đỏ sáng lên, chiếu vào khuôn mặt với biểu cảm thật khó diễn tả của anh.

Trần Dư Phi trừng mắt nhìn anh, rồi lại nhìn cây cối bên ngoài, cô hạ giọng: “Tôi nói cho anh Nhiếp biết, anh đang giam giữ người bất hợp pháp, cẩn thận không tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

Nhiếp Phong nhún nhún vai, hít một hơi thuốc thật sâu rồi phả khói về phía cô, “Hãy làm như những gì cô muốn.”

Trần Dư Phi làm thật, lấy điện thoại ra bấm 110, kích động đến nỗi nói một mạch rồi không quên thêm mắm thêm muối khi kể về tình trạng của mình, phía cảnh sát sau khi nghe xong nói sẽ tới trong vòng mười phút nữa. Gấp điện thoại lại, Trần Dư Phi lườm Nhiếp Phong, trên môi nở nụ cười đắc thắng, khoanh tay ngồi ngả lưng xuống ghế, quyết định không nói nhiều lời thôi với loại người này nữa.

Nhiếp Phong thư thả hút xong điều thuốc, vút đầu lọc ra ngoài cửa sổ, cũng cầm lấy điện thoại bấm một số nào đó. Trần Dư Phi có thể mất không nhìn anh, nhưng tai lại không thể không nghe ngóng, ngỡ ngàng khi nghe thấy anh cười nói vui vẻ với người trong điện thoại: “Cục trưởng Ngô à, vừa rồi em và bạn gái có chút giận nhau, cô ấy không hiểu chuyện lại gọi điện báo cảnh sát. Đúng, năm phút trước, địa điểm là ở làng Trung Sơn... Được, được, bỏ qua là được rồi, cảm ơn anh nhé, hôm nào rảnh mời anh đi ăn bữa cơm nhé. Haizz, nha đầu không hiểu chuyện, em biết rồi, nhất định sẽ dạy dỗ lại cô ấy.”

Trần Dư Phi quay ngoắt đầu sang, Nhiếp Phong lắc lắc cái điện thoại, nhếch mép cười mà như không cười: “Nói đi, cô chủ động chia tay với Vân Phi, hay là tôi nói chuyện cô bắt cá hai tay cho nó biết? Hoặc là... không được phép bắt cá hai tay nữa.”

Trần Dư Phi bực bội cười lại: “Nếu anh thật sự nhân rồi đến mức phát cuồng rồi thì cứ đi mà nói với Vân Phi, thích nói gì thì nói. Nếu như chỉ nói miệng vẫn chưa vừa ý, chúng ta về quán rượu lúc này, tôi gọi “con cá thứ hai” của tôi tới để anh chụp ảnh làm chứng, hôn hít, lên giường cũng không thành vấn đề. Tôi đánh cược với anh, dù có như thế nào đi nữa thì Vân Phi cũng tuyệt đối không nỡ chia tay với tôi, anh có tin hay không?”

Nhiếp Phong nhướng mày: “Không nhìn ra được cô còn có bản lĩnh như thế này, lúc trước quả thật tôi đã hơi xem thường cô rồi.”

Trần Dư Phi học theo cái nhún vai vừa rồi của Nhiếp Phong, mỉm cười nói: “Con người không thể chỉ đánh giá bằng vẻ bề ngoài được, đây là một triết lý từ xa xưa.”

“Cô muốn như thế nào? Vân Phi không phải là người mà cô có thể tùy tiện chơi đùa như vậy, đừng nói là tôi chưa từng khuyên cô, lúc cần thu tay về thì phải thu tay về. Cô muốn gì cứ nói ra không phải ngại. Tiền? Hay là nhà?”

Trần Dư Phi chớp chớp mắt: “Tôi người cũng muốn, tiền cũng muốn, nhà càng muốn. Tôi còn muốn kết hôn với Vân Phi, không còn cách nào khác, ai bảo cậu ấy yêu tôi đến chết đi sống lại, biết rõ là ngoài cậu ta tôi còn có “một con cá khác” vậy mà người ta vẫn cứ một lòng một dạ với tôi, anh có quản nổi không?”

Nhiếp Phong cười ha ha: “Chẳng qua là tôi thấy chúng ta dù gì cũng có một đêm ân tình nên mới năm lần bảy lượt nhắc nhở cô, Trần tiểu thư. Cô đừng có ép tôi phải dùng thủ đoạn quyết liệt hơn nữa, tôi nghĩ, cái kết cục đó không ai trong chúng ta muốn nhìn thấy đâu.”

Trần Dư Phi vén tóc, nụ cười còn ngọt ngào hơn lúc trước: “Cái gì gọi là thủ đoạn quyết liệt? Còn quyết liệt hơn cái đêm đó sao?”

Nhiếp Phong cười bí hiểm, lại dùng sức bóp chặt cằm của cô: “Nếu cô muốn thử một lần nữa, tôi sẽ có cách để thỏa mãn tính hiếu kỳ của cô.”

Trần Dư Phi quay đầu vùng vẫy, Nhiếp Phong lại vươn dài cánh tay, nắm ngón tay luôn vào trong mái tóc dài mềm mại của cô, bóp chặt lấy gáy cô, kéo cô lại gần: “Người có gan chất vấn tôi, đã lâu lắm tôi không gặp người đó rồi. Trần tiểu thư, đừng có tiếp tục làm những việc sẽ khiến cô phải hối hận nữa”. Trần Dư Phi vừa mở miệng định nói thì ngón tay bàn tay kia của anh ta đã nhẹ nhàng đặt lên đôi môi mềm mại của cô, nhướn mày, khẽ lắc đầu: “Cũng đừng nói những lời làm mình phải hối hận nữa.”

Trần Dư Phi cười nhạt, bất ngờ há miệng cắn vào ngón tay của anh, một vết cắn mạnh như là đang ăn thịt bò vậy. Nhiếp Phong vẫy tay theo phản xạ, Trần Dư Phi chỉ cảm thấy một lực rất mạnh đánh vào huyết thái dương của mình, vù một tiếng như có một tia chớp vừa lóe qua, cánh tay va vào cửa xe phía bên cô, cô hít thở hồi lâu mới có thể thở bình thường được. Trần Dư Phi đưa lưỡi liếm cái vị tanh ở kẽ răng, nhìn ngón tay bị cắn rách của Nhiếp Phong, cười nhạt: “Tôi cũng tặng anh một lời khuyên, lần sau đừng có để ngón tay vào môi của con gái, mùi vị bị cắn cũng không tồi đấy nhỉ!”

Nhiếp Phong nhìn cô hồi lâu, ánh mắt vừa sâu thẳm, vừa sắc bén, thật là làm cho con người ta cảm thấy bị nhìn thấu tâm can, không thể giấu diếm, không thể ngụy trang. Trần Dư Phi hít một hơi thật sâu, thầm cảm thán trước cơn phần nộ ngầm sinh ra của anh ta, bỗng nhiên nhận thấy bản thân mình thật xa lạ. Trần Dư Phi có chút không hiểu, trước mặt người đàn ông này, tại sao cô hoàn toàn không còn là cô nữa, cô giống như con nhím xù lông vậy, tất cả những cái gai nhọn giấu kín trong cơ thể chỉ trong nháy mắt đã dựng đứng lên đâm xuyên qua da cô, sừng sững trong không khí. Sự bộc lộ đó khiến cô cảm thấy thật khó chịu, nhưng cũng không biết phải làm thế nào. Một con người hai mươi bảy năm đã quen với thỏa hiệp, bị chính sự bộc phát mạnh mẽ lần đầu tiên của mình làm cho sợ hãi.

Nhiếp Phong nhìn cô, cô nhìn anh. Hai con người nhìn nhau rất lâu trong chiếc xe kín mít, Trần Dư Phi cúi đầu xuống, xoa xoa bên má trái vẫn còn đau của mình, người đàn ông trước mặt mang đến cho cô thật nhiều trải nghiệm mới, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô cắn người ta đau như vậy và cũng là lần đầu tiên cô bị đánh.

“Anh Nhiếp, tôi không muốn cãi nhau với anh, nhưng xin anh đừng cưỡng ép chuyện của tôi và Vân Phi. Chuyện xảy ra tối nay không như những gì anh nghĩ đâu, xin đừng hiểu lầm và xin anh cũng đừng nhúng tay vào nữa. Tôi và Vân Phi đều là những người đã trưởng thành, chúng tôi sẽ tự chịu trách nhiệm với những việc mình làm, mong anh hiểu cho.”

“Hiểu?”. Nhiếp Phong lại cảm một miếng thuốc lên: “Tôi rất tin vào con mắt của mình, tôi không nghĩ rằng chuyện xảy ra tối nay là một sự hiểu lầm và cũng không nghĩ rằng trong đó có thứ gì cần phải hiểu sâu xa cả. Trần tiểu thư, không cần biết là như thế nào, cô không phải là người con gái phù hợp với Vân Phi đâu. Bố mẹ của Vân Phi là những bậc trưởng bối vô cùng đáng kính, tôi và nó cùng chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, còn thân thiết hơn cả anh em ruột thịt. Con người tôi từ trước tới nay không câu nệ tiểu tiết nhưng mà tuyệt đối không cho phép người nhà của tôi chịu bất kỳ tổn thương nào. Vân Phi không hề giống vẻ ngoài kiên cường của nó, ở một mức độ nào đó có thể nói rằng nó vẫn còn là một đứa trẻ chưa trưởng thành. Vì vậy tôi hi vọng cô hãy chủ động rời xa nó, để tránh sau này phát sinh những phiền toái không đáng có.”

Trần Dư Phi nhìn vẻ mặt của Nhiếp Phong, trong lòng tự nhiên lại nảy sinh một cảm giác, mà lại là sự ngưỡng mộ đối với Vân Phi. Cảm giác được người khác âm thầm che chở như vậy thật là quá hạnh phúc. Cô đã dần hiểu lý do vì sao Đoàn Vân Phi không dám nói ra sự thật rồi, trong nhà có những người yêu thương cậu ấy như vậy, sao cậu ấy nỡ làm họ đau lòng chứ.

Cô nhếch mép cười, cup mắt xuống, hàng mi khẽ rung lên, che đi đôi mắt bỗng nhiên ướt nhòe của mình: “Tôi... tôi hiểu ý của anh rồi, anh Nhiếp. Hãy cho tôi một chút thời gian, tôi sẽ cố hết sức làm được.”

Nhiếp Phong im lặng một lúc, vặn chìa khóa khởi động xe. Trần Dư Phi nhặt lên chiếc túi lúc nãy bị rơi xuống mặt đất, mở cửa xe.

“Yên tâm, tối nay tôi sẽ không làm gì cô đâu, tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu, tôi muốn đi bộ, trong xe rất bí, hơn nữa... tôi không thích mùi thuốc lá. Cảm ơn ý tốt của anh.”

Nhiếp Phong không có một chút kiên nhẫn, Trần Dư Phi mở cửa xe bước ra, đeo túi lên vai, đi bộ từng bước từng bước về phía trước. Xe của Nhiếp Phong tăng tốc rất nhanh, phi như bay lướt qua cô. Trần Dư

Phi vẫn cúi thấp đầu, đếm từng bước đi, một, hai, ba, bốn... Đồi người cũng là một con đường, hoặc bước lớn hoặc bước nhỏ, hoặc nhanh hoặc chậm, cứ đi cứ đi, quay đầu nhìn lại, hóa ra tất cả những dấu chân lại ngoằn ngoèo, uốn lượn, lộn xộn, cô đơn đến vậy, chỉ còn lại một hàng cuối cùng.

Nhiếp Phong vẫn nhìn theo bóng dáng gầy guộc càng ngày càng xa của cô qua gương chiếu hậu, cho đến khi xe rẽ vào đường lớn, bắt gặp ánh nghiêng chặt ràng của mình.

Diện tích khu lăng Trung Sơn rất rộng, đường lớn đường nhỏ đều không có số, khi Nhiếp Phong dừng xe ở đèn đỏ trước cửa vào lăng Trung Sơn, trên kính chắn gió rơi xuống giọt mưa đầu tiên. Rất nhanh, cùng với tiếng sấm và ánh chớp, cơn mưa đông mùa hạ trút xuống thành phố nóng bức, xua tan cái nóng, đem lại sự mát lạnh ngấn ngủi.

Nhiếp Phong nhướn mày, xoay mạnh vô lăng, quay đầu xe, chen chúc trong dòng xe cộ, gây ra những tiếng mắng chửi không ngớt.

Cơn mưa nặng hạt ngang ngược trút xuống những cây ngô đồng cao lớn rậm rạp, cần gạt nước không ngừng chuyển động. Anh bật đèn pha, dán chặt mắt vào con đường trước mặt. Lúc này trong lúc giận dữ, anh hoàn toàn không hề chú ý, chẳng biết đã lái xe đến đâu và cũng chẳng nhớ cho cô xuống ở đoạn nào nữa. Lần lượt ngoằn vào từng con đường rồi lại phóng ra, anh ngày càng lo lắng.

Nhưng cuối cùng vẫn không nhìn thấy cô đâu.

Anh xoay mạnh vô lăng, xe nhanh chóng chuyển bánh, bắn ra hai bên luồng nước lớn trắng xóa.

Xa xa dưới gốc cây ngô đồng, có một cái bóng trắng đang đứng, hai tay lấy túi che lên đầu, bị ngăn cách bởi màn mưa trắng toát, anh không nhìn rõ được biểu cảm trên khuôn mặt cô. Nhiếp Phong lái xe qua đó, khi đến gần hơn mới nhìn rõ bộ dạng thảm thương của Trần Dư Phi. Áo quần cô đều ướt nhẹp, dính chặt vào người, hiện rõ những đường cong tuyệt đẹp.

Anh nghiêng răng nhảy xuống xe, kéo tay cô đến bên ghế phụ, mở cửa xe định đẩy cô vào. Trần Dư Phi nắm chặt cửa xe: “Trên người tôi có nước, sẽ làm ướt hết chỗ ngồi!”

Nhiếp Phong nghiêng đầu, không khỏi bật cười, người con gái này thật kỳ lạ, ban này vẫn còn vừa gào vừa hét thét thét mà bây giờ lại có lòng quan tâm đến chuyện này nữa. Anh ấn đầu cô vào trong, không cần biết ba bảy hai mươi một, vào xe rồi hãy nói. Chạy vòng qua bên kia xe, anh cũng bị ướt hết, chiếc áo T- shirt màu trắng dính chặt vào người. Trần Dư Phi ôm túi, toàn thân đều đang tí tách nhỏ những giọt nước, cô đưa tay vuốt mặt, nhìn Nhiếp Phong, không nói gì cả, mắt chớp chớp.

Nhà của Nhiếp Phong ở bên hồ Huyền Vũ, là một ngôi biệt thự bên hồ, tường phía Bắc phòng khách hoàn toàn là cửa kính, mưa lớn như trút nước xuống mặt hồ cuộn cuộn.

Trần Dư Phi đứng ở lối vào, hơi do dự có nên vào cùng anh hay không.

Vì vấn đề bảo mật nên trước đây cô chưa hề nói địa chỉ thật của mình cho Nhiếp Phong biết, lần trước anh lái xe đưa cô về, ngôi nhà mà Trần Dư Phi chỉ cho anh là một khu dân cư khác cách chỗ cô ở không xa. Tối nay cô bị ướt như chuột lột, nếu trở về nhà với bộ dạng này ngộ nhỡ bắt gặp Đỗ Thượng Văn thì không biết phải giải thích như thế nào cho rõ. Cẩn nhắc giữa hai nơi năm lần bảy lượt, cuối cùng cô đặt chống ngược chiếc túi da lên trên tủ giày để nước có thể chảy ra ngoài, cởi đôi giày ngấm nước của mình ra, đi chân trần trên sàn gỗ lạnh ngắt, cẩn thận bước vào phòng, không để cho nước trên người làm ướt quá nhiều nơi.

Nhiếp Phong đứng trên cầu thang chờ cô một lúc, anh lên tầng hai trước, chỉ cho cô căn phòng dành cho khách, sau đó anh về phòng của mình.

Trong căn phòng dành cho khách đó cái gì cũng có, bao gồm cả áo ngủ nữ, toàn là mới cả, vẫn còn chưa bóc tem. Trần Dư Phi chọn một chiếc áo tắm dài màu trắng, cầm vào trong phòng tắm, vặn nước nóng ở vòi hoa sen. Quần áo trên người cô đều ướt hết cả, đến đồ nội y cũng vắt ra nước. Cô vò qua quần áo, vắt lên phơi, sau đó dùng khăn tắm lau tóc, đi ra khỏi phòng tắm, ngồi trên giường, thở dài.

Thật là một đêm kỳ cục.

Cô nhìn cửa phòng đã được khóa kín, lúc này mới uể oải vén chăn nằm lên giường. Mới được một lát, cô lại tỉnh dậy, nhìn xung quanh căn phòng không thấy có điện thoại. Điện thoại của cô vẫn còn ở trong túi xách,

không biết có bị ngấm nước hay không. Cô phải gọi điện cho Đỗ Thượng Văn, sau khi tăng ca ở công ty về nhất định cậu ấy sẽ gọi cho cô, nếu không thấy cô bắt máy, chắc hẳn cậu ấy sẽ lo lắng lắm.

Trần Dư Phi mở hé cửa, nghe ngóng bên ngoài không có động tĩnh gì liền rón rén bước xuống tầng dưới. Cái túi xách ở trên tủ đựng giấy ướt sũng, điện thoại đương nhiên là cũng bị ngấm trong nước. Trần Dư Phi nhìn vào màn hình điện thoại đen ngòm, đau xót mở nắp đằng sau tháo pin ra, dùng khăn tắm lau rồi lại lắp pin vào, bật máy lại, nó vẫn không máy may có chút tín hiệu nào.

Thật là đau đầu, cô day day huyết thái dương, lại càng cảm thấy đau hơn, miệng cũng trở nên khô không khóc. Cô cố gắng thử lại lần nữa, điện thoại vẫn chẳng có động tĩnh gì, có vẻ nó thành đồ bỏ mất rồi. Nhưng đây là chiếc điện thoại cô mới mua, dùng chưa đến một tháng, đã lưu rất nhiều ảnh trong đó, không biết có bị nước làm ất hết không?

“Muốn gọi điện thì ở đây có này.”

Trần Dư Phi giật mình, điện thoại rơi xuống trượt tới một chỗ cách đó rõ xa. Nhiếp Phong chỉ quần một chiếc khăn tắm quanh eo, ngực trần đứng trước cửa phòng bếp, trên tay cầm một lon bia, nhìn cô, chỉ vào chiếc điện thoại ở bên ghế sofa.

Body của anh ta... thật không tệ chút nào!

Trần Dư Phi lạnh lùng “ừm” một tiếng, đi tới cầm ống nghe lên rồi lại đặt xuống, nhìn Nhiếp Phong, anh biết ý gật đầu cười rồi lên gác.

Quả nhiên Đỗ Thượng Văn đã gọi cho cô rất nhiều lần, Trần Dư Phi cười nói: “Mình đi dạo phố bất ngờ gặp đúng lúc trời mưa, bây giờ đang ở trong quán cà phê tránh mưa, trời tạnh mình sẽ về nhà.”

“Không cần, không cần đón đâu, lúc về mình bắt xe là được rồi. Cậu ngủ trước đi, sáng mai mình sẽ gọi điện thoại cho cậu... Thực sự không cần thật mà! Vừa nhâm nhi cà phê vừa có thể ngắm cảnh mưa tuyệt đẹp, nhân cơ hội này mình suy ngẫm một chút về nhân sinh quan và thế giới quan của mình... Được rồi, đừng làm phiền mình suy nghĩ chứ... Ừ, mình cúp máy đây, bye bye.”

Trần Dư Phi chớp mắt, đặt ống nghe xuống, lúc đứng lên bỗng thấy chóng mặt quay cuồng, lại ngã xuống ghế sofa. Hai bên má cô khó chịu như có lửa đốt vậy, họng bắt đầu khô rát, đầu càng đau hơn. Một ngày nóng nực, trong lòng cô lại kìm nén một ngọn lửa bùng bùng, thỉnh thoảng được một trận mưa lớn mát mẻ trút xuống, sao mà lại bị ồm nhanh như vậy được? Trần Dư Phi rên rỉ từ từ đứng dậy, trên lầu có chiếc giường và chăn mềm mại đang chờ đợi cô. Điều hòa trong phòng để nhiệt độ quá thấp làm cô thấy lạnh đến mức toàn thân nổi da gà.

Trên cầu thang có vũng nước đọng lại do lúc nãy bước lên lầu, Trần Dư Phi không chú ý, bị trượt chân, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cơ thể nhiều lần va chạm với chiếc cầu thang gỗ cứng nhắc. Nhiếp Phong từ trong bếp nghe thấy tiếng ngã lộn của cô liền chạy ra xem, Trần Dư Phi đã nằm ở dưới cầu thang, sắc mặt đỏ bừng, đôi mắt nhắm tịt lại, chiếc áo tắm màu trắng bị lộn tung lên, lộ ra bên dưới là một thân hình trần trụi, đẹp đẽ.

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Phong ngắm nhìn một cô gái đang say ngủ.

Nói là say ngủ thật ra cũng không đúng, Trần Dư Phi mặt đỏ bừng bừng, trên mặt lộ rõ thần sắc khổ sở, đắp trên người chiếc chăn của anh, gối đầu vào gối của anh, mái tóc dài ướt rồi trải ra bên gối. Nhiếp Phong quen dùng đồ ngủ có màu tối, nhưng lần đầu tiên phát hiện ra những gam màu tối ấy lại càng làm nổi bật lên làn da trắng mịn, nõn nà của con gái.

Trần Dư Phi buồn rầu cử động, cơ thể như có người đang đốt lửa cháy tứ phía, muốn nướng khô, đốt cô thành tro vậy. Chỗ nào cũng đau, cô cảm thấy thật mơ hồ, bỗng nhiên khóc tu tu như một đứa trẻ và để mặc những giọt nước mắt rơi trên gối. Cô mở miệng muốn gọi thật to ai đó đến bảo vệ mình, bỗng phát hiện ra không có một ai để cô có thể gọi tên.

Những điều bố mẹ có thể cho cô chỉ là điều kiện vật chất sung túc, đã bao lâu rồi cô không ôm hôn họ thăm thiết? Bố mẹ có cuộc sống riêng của họ, cô đã quen với việc không cho phép mình làm phiền họ.

Thượng Văn, Văn Phi...

Trần Dư Phi nheo mắt nhìn. Khi cô bắt đầu biết yêu, cô đã từng toàn tâm toàn ý yêu Thượng Văn. Một thiếu niên anh tuấn đứng dưới ánh mặt trời chói lọi, trong tay cầm một đóa hồng hé nụ, khuôn mặt đỏ bừng tặng hoa cho cô, không cất lên được một lời nào. Nhưng chỉ trong chớp mắt, khuôn mặt cậu ấy bỗng thay đổi nhanh chóng, trở nên kiên định hơn, biểu cảm kiên nghị nói với cô, cậu ấy đã yêu Đoàn Vân Phi, nếu không được ở bên Vân Phi, cậu ấy thà chết đi còn hơn.

Bạn bè? Đồng nghiệp?

Còn có ai thuộc về cô? Thậm chí vì công việc quá bận rộn, cô cũng chẳng thể chăm sóc nổi một con vật nuôi. Nói chuyện với chó mèo thì cũng không quá kỳ lạ, nếu một người nắm bắt một mình thì sẽ bị người khác cho là điên mất.

Đây chính là cuộc sống của cô, thật là một cuộc đời thất bại!

Có người ngồi bên giường, áp lòng bàn tay mát lạnh lên mặt cô, ngón tay cong lên lướt nhẹ lau những giọt lệ trên má cô.

Trần Dư Phi mở to mắt cố gắng nhìn cho rõ, trước mặt cô là một ánh mắt sâu thẳm tựa như mặt hồ trong suốt, cô nguyện đắm chìm trong đó, chìm xuống tận đáy, không muốn ngoi lên nữa. Bên tai lại vang lên bài hát đó – A love song for a vampire. Giọng một người con trai đang hát khe: Come into this arms again, and lay your body down...

Cô gối đầu vào một cánh tay mạnh mẽ, cảm nhận được những bắp thịt co lại và vươn ra khi nó gập, duỗi, cánh tay khác ôm chặt lấy eo cô, đưa cô tới một nơi ấm áp hơn, rộng lớn hơn, nơi đó có hơi thở mát lạnh và nụ hôn ngọt ngào. Cô có đôi chút hoảng sợ, lại thiết tha theo đuổi những thương yêu đang xảy ra trên người cô, như mặt đất cần khô quá lâu khát khao mong chờ nguồn nước suối mát lành, như người lữ khách trên sa mạc bất chấp tất cả để chạy đến ốc đảo.

Cô nhắm mắt lại.

Nếu như đây là một giấc mơ, xin hãy cho đêm nay kéo dài hơn chút nữa. Cô không hề muốn tỉnh lại.

Tiếng hát gần bên cô, cho đến khi cô chìm vào trong giấc ngủ.

Come into this arms again, and set this spirit free...

5. Chương 5: Deigned To Bloom

Đỗ Thượng Văn và Đoàn Vân Phi đều cho rằng Trần Dư Phi có chút gì đó không giống trước đây. Không giống ở điểm nào? Hình như là ít nói hơn, người cũng gầy gò hơn, tính khí tiểu thư lại nổi lên rồi!

Đoàn Vân Phi ngồi trên sofa, ánh mắt di chuyển từ tờ báo trên tay sang Đỗ Thượng Văn đang bước vào: “Sao thế, cô ấy vẫn không muốn ra ngoài ăn à?”

“Đúng vậy, hai ngày hôm nay sao thế nhỉ? Trước đây, mỗi lần rủ đi ăn, cô ấy đều vui vẻ lắm mà, bây giờ sao thế nhỉ, giảm béo à? Cô ấy đâu cần phải giảm cân chứ!”. Đỗ Thượng Văn lắc đầu, ngồi xuống sofa, rút mấy tờ báo từ trong tay Đoàn Vân Phi.

“Hay là ốm rồi?”

“Không đâu, vừa rồi lúc lên giọng giáo huấn mình giọng của cô ấy lớn lắm, đầy nội lực, không giống bị ốm chút nào.”

“Chính là từ sau khi bạn học cô ấy đến đây thì bắt đầu như vậy, có phải là...”. Đoàn Vân Phi nhìn Đỗ Thượng Văn: “Có phải là...”

“Có phải là cái gì? ”

“Có phải là... Phi Phi đang yêu rồi? ”

Đỗ Thượng Văn trong lòng lo lắng, muốn cười, nhưng không cười nổi: “Có lẽ, chúng ta đã quá ích kỷ làm cô ấy lỡ dở quá lâu rồi, Phi Phi cô ấy đáng được một người đàn ông yêu thương.”

Đoàn Vân Phi nắm chặt tay Đỗ Thượng Văn: “Có thể gặp được Phi Phi chính là phúc phận của chúng ta.”

“Phi Phi gặp chúng ta, có lẽ là cô ấy quá không may mắn rồi”. Đỗ Thượng Văn say đắm nhìn người yêu hồi lâu, từ trong đôi mắt của Đoàn Vân Phi cũng nhìn thấy những cảm xúc tương tự, hồ thẹn, không nở, giằng xé. Anh thở dài, mở rộng cánh tay ôm chặt Vân Phi, hai người ôm nhau thật lâu, trầm tư không nói.

Trần Dư Phi mặc một bộ trang phục rất xinh đẹp, phối hợp cùng trang sức nền nã tinh tế, ngồi trong quán cà phê, quan sát kỹ lưỡng anh chàng trẻ trung ngồi đối diện, ánh mắt dịch chuyển, sắc bén như dao chọc thẳng vào Đỗ Thượng Văn đang tắt điện thoại bên cạnh.

Đỗ Thượng Văn duỗi chân, giọng nói trong trẻo, mỉm cười nói với anh chàng kia: “Thật là không may, công ty lại có chút chuyện. Gần đây chúng tôi đang thảo luận một dự án lớn, nói không chừng đến lúc đó phải nhờ Tiểu Chương anh giúp đỡ đấy. Thế này vậy, tôi về công ty một chuyến, Phi Phi của chúng tôi giao cho anh, giúp tôi chăm sóc tốt cho cô ấy nhé”. Chương tiên sinh gật đầu cười, đứng dậy tiễn Đỗ Thượng Văn. Đỗ Thượng Văn chuồn mắt, đầu cũng không quay lại, biết chắc đằng sau có ánh mắt sắc bén như dao đang không ngừng chọc vào mình.

Từ lời giới thiệu ngắn gọn lúc này, Trần Dư Phi được biết, Chương tiên sinh trước mặt mình đây là một người đàn ông tốt và thành đạt, cũng làm trong ngành IT giống Đỗ Thượng Văn, trẻ trung, gia đình giàu có, lý lịch trong sạch, là đối tượng xem mắt tốt nhất.

Cô cúi đầu nhấp ngụm cà phê, tránh ánh mắt ngưỡng mộ không hề che giấu của Chương tiên sinh dành mình, trong lòng thầm chửi rửa xối xả hai tiểu tử Đỗ Thượng Văn và Đoàn Vân Phi. Đỗ Thượng Văn nói là phải đi cùng anh đến gặp một vị khách hàng quan trọng, cho nên cô mới trang điểm cẩn thận như vậy, túi xách cô mang theo cũng là chiếc đắt tiền nhất, là món quà sinh nhật cô được mẹ tặng năm ngoái. Ai mà ngờ rằng đây lại là kẻ sách để kéo cô đi xem mặt, sao hả, qua cầu rồi thì rút ván, bây giờ nghĩ ra việc tìm đối tượng cho cô, chê cô làm cản trở hai người họ à?

Trần Dư Phi lịch sự ứng phó với những câu chào hỏi của Chương tiên sinh, nếu có lòng học theo những cô gái bạo dạn như trong tiểu thuyết hay trên tivi, có ý làm trò hề nhằm đập tan những suy nghĩ của anh ta, nhưng thực sự cô chẳng biết phải làm như thế nào và cũng rất ngại làm như thế.

Chương tiên sinh này là người có kiến thức, hài hước dí dỏm, rất chiều lòng cô, càng rất biết đoán ý người khác, thấy Trần Dư Phi không có hứng thú với chủ đề nào liền nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác ngay, nếu như cô trả lời vài câu, anh ta lập tức mở rộng, đi sâu vào đề tài đó. Trần Dư Phi như một thực nữ tiêu chuẩn, thỉnh thoảng lại dùng nụ cười như để cổ vũ người đàn ông trước mặt, vừa không quá tùy tiện, cũng không khiến đối phương cảm thấy tẻ nhạt.

Điều này quả thực là... giày vò, hành hạ quá mà!

Trần Dư Phi khuấy tách cà phê, thêm đường vào một cách vô thức. Chương tiên sinh thốt lên “kia” một tiếng: “Sao vậy, Trần tiểu thư thích ăn đồ ngọt à?”

Trần Dư Phi ngậy người, anh ta hất hàm chỉ tách cà phê của cô, cười: “Đây là gói đường thứ ba cô thêm vào rồi đó.”

Trần Dư Phi vội vàng bỏ gói đường xuống, vừa cười vừa nhấp một ngụm cà phê, cà phê đã ngọt đến mức khó mà nuốt nổi: “Đúng vậy, tôi là người rất thích đồ ngọt, kẹo, chocolate... tôi đều thích ăn.”

“Tôi biết một xưởng làm chocolate thủ công, chocolate mà họ làm ra có mùi vị rất đặc biệt, lần tới gặp nhau tôi sẽ mang tặng cô một ít. Không biết cô thích chocolate đen, trắng hay sữa?”

Đây rõ ràng là đang thăm dò. Trần Dư Phi nghiêng răng hồi lâu, khẽ cười đáp: “Sao thế được, không cần phiền thế đâu.”

Chương tiên sinh cười ha ha: “Có gì đâu, cô là bạn của anh Đỗ, đương nhiên cũng là bạn của tôi, giữa bạn bè với nhau thì không cần phải khách khí như vậy.”

Trần Dư Phi uống cốc cà phê ngọt đến phát ngấy, mỉm cười không nói. Chương tiên sinh này xem ra là một nhân vật thuộc trường phái hành động, chưa được bao lâu đã hỏi số điện thoại của Trần Dư Phi, cô vô cùng xin lỗi đặt tách cà phê xuống: “Thật ngại quá, điện thoại của tôi mấy hôm trước bị hỏng mất rồi, tôi đang chuẩn bị mua cái mới, có thể sẽ đổi luôn số điện thoại khác, đến lúc đó tôi nói cho anh biết sau vậy nhé.”

Chương tiên sinh cười cười không nói gì nữa, nhưng lúc hai người ra khỏi quán cà phê, lại có người đứng chờ bên cạnh xe của Chương tiên sinh, đưa tới một chiếc túi, bên trong không ngờ lại là một chiếc điện thoại. Trần Dư Phi thường xuyên lướt mạng đọc tin tức về đồ kỹ thuật số, đương nhiên biết giá của chiếc điện thoại này. Cô ngại ngần liên tục từ chối đây đây, trong lòng thầm nhủ, gần đây có phải là tài vận đến rồi không, sao đi đâu cũng được người tặng tiền và đồ.

Chương tiên sinh rất kiên trì, cứ đẩy qua đẩy lại trước mặt đám đông, đã có không ít người chăm chăm nhìn về phía này. Trần Dư Phi mặt nóng bừng bừng, quả thực không biết phải làm sao đành nhận lấy, nghĩ rằng về nhà sẽ đưa ngay cho Đỗ Thượng Văn, bảo cậu ấy trả lại cho người ta.

Trong tay đang cầm món quà mà người khác vừa tặng cho, Trần Dư Phi liền nghe thấy tiếng còi xe lạnh lạnh, Chương tiên sinh rất ga lăng kéo cô sang một bên, để chiếc xe đằng sau lướt qua.

Một chiếc xe Land Rover màu đen lướt qua vai Trần Dư Phi chạy ra từ bãi đỗ xe, bên trong cửa kính xe kéo xuống một nửa đó, cô nhìn thấy rõ ràng nụ cười đầy châm chọc mỉa mai của Nhiếp Phong. Đôi mắt anh nhìn thẳng phía trước xe, hoàn toàn không thèm liếc nhìn về phía cô lấy một cái, nhưng bộ dạng đó, rõ ràng là đang cười cô.

Trong lòng Trần Dư Phi dường như bị thứ gì đó đè nén, thật là xui xẻo tám đời, tại sao cứ mỗi khi cô lâm vào tình trạng khó xử thì lại bị anh nhìn thấy? Cô phần nộ ngồi vào xe của Chương tiên sinh, vừa nổi cáu vừa trách mình tại sao lại tức giận. Chẳng phải anh chỉ qua đêm cùng cô một lần, chẳng phải anh chỉ chăm sóc cô một đêm lúc cô bị bệnh thôi sao! Anh dựa vào cái gì mà cười cô với thái độ đó chứ? Giống như là người chồng bắt gặp vợ mình đang ngoại tình vậy.

Buổi sáng sớm khi cô tỉnh dậy trong vòng tay anh đó, ngắm nhìn khuôn mặt ngủ say như một đứa trẻ của anh, trong một khoảnh khắc cô cảm thấy mình đã tha thứ cho người đàn ông không thêm nói đạo lý này. Anh vẫn ngủ ngon lành dưới cặp mắt chăm chú của cô, cô kéo rèm cửa sổ, trong phòng ánh sáng mờ mờ, những góc cạnh trên khuôn mặt anh không thật rõ ràng nữa, làm cô xúc động có cảm giác muốn vuốt nhẹ lên má anh.

Nhưng thời gian xa cách không lâu, gặp lại anh, anh lại trở về với cái bộ dạng châm chọc khiêu khích đó. Có lẽ buổi sáng hôm ấy cô vừa khỏi bệnh, cảm nhận không rõ ràng, nhìn lầm con người gần cô trong gang tấc đó?

Trần Dư Phi cười cay đắng lắc đầu, quan tâm đến anh làm gì, nói cho cùng cũng chỉ là một người quen hơn người lạ một chút mà thôi, một con người xem thường cô từ tận đáy lòng. Cô không hề có tham vọng làm bạn với anh.

Hai anh chàng chủ nhân nhà 1502 tầng 15 đều không ở nhà, Trần Dư Phi lại nhấn một hồi chuông nữa, sau khi đã xác nhận đành mang điện thoại về nhà 1501. Tắm xong thay đồ ngủ, buồn chán mở laptop xem phim, tùy ý tìm kiếm trên trang video của baidu, click vào mục phim Nhật Bản, bộ phim Chuyện tình Tokyo vẫn đứng đầu bảng xếp hạng, cũng trụ được khá lâu đấy chứ.

Tiện tay mở ra một tập, hình ảnh Akana Rika trên màn hình thật dịu dàng đáng yêu, khuôn mặt tràn đầy nét thanh xuân bao nhiêu năm cũng không hề thay đổi, bài hát mở đầu phim thật là hay, nam ca sỹ Nhật Bản Oda Kazumasa có một giọng hát thật quyến rũ.

Trần Dư Phi thu mình ngồi trên sofa dán mắt vào màn hình, màn hình 14 inch của laptop dùng để xem tivi vẫn là hơi nhỏ, máy tính để bàn ở trong thư phòng, cô lại lướt qua đó.

Chẳng có việc gì muốn làm, cũng không có việc gì không muốn làm. Tâm hồn đang lơ lửng giữa không trung, không lên không xuống, thật khó chịu.

Trần Dư Phi giơ tay, lười nhác vươn vai, kêu “a a” hai tiếng rồi đứng dậy, nhảy nhót trên giường, chiếc giường đáng thương cứ kêu lên cọt ca cọt két. Mặc sức nổi điên một lần, người dính đầy mồ hôi, có vẻ như

dễ chịu hơn một chút. Trần Dư Phi quyết định lập tức ra ngoài, tìm một phòng tập thể dục làm chiếc thẻ thành viên.

Cách nhà cô không xa có một phòng tập Impulse, cô có nghe qua, nhưng chưa từng đến. Trần Dư Phi bước vào, chưa cần người ta giới thiệu rõ ràng đã đóng tiền đăng ký lớp học boxing và yoga, còn mua sắm đầy đủ trang phục tập luyện, ôm một chồng tài liệu giới thiệu, xách túi măn nguyện đi khỏi.

Tân Nhai Khẩu lúc mười giờ đêm vẫn hết sức náo nhiệt, xe nhiều người đông, Trần Dư Phi chậm rãi bước đi, nhìn ngó tứ phía. Thông thường sau khi tan ca là cô nhốt mình ở nhà đến gần người, rất ít khi ra ngoài muộn như thế này, thật ra thành phố buổi đêm thiếu đi một chút bận rộn của ban ngày, nhiều thêm một chút thông dong, vẫn rất đẹp.

Có vài nữ sinh đi đến, trong tay ôm sách vừa đọc vừa nói chuyện, sự phấn khích trên khuôn mặt của chúng làm người ta đều muốn mỉm cười khi nhìn thấy. Bìa sách là tiêu đề truyện Twilight đang rất được yêu thích hiện nay, Trần Dư Phi đương nhiên đã đọc qua, là một câu chuyện tình yêu của ma cà rồng.

Đột nhiên rất nhớ bài hát đó, anh đã từng đàn, từng hát... là bài hát trong một câu chuyện tình đẹp đẽ, đau thương khác về ma cà rồng, bài hát mà trước đây rất lâu cũng đã từng làm rung động biết bao cô gái trẻ.

Trần Dư Phi không biết mình làm sao nữa, vẫy tay bắt một chiếc taxi, nói ra địa danh trên con đường có nhiều quán bar đó. Xe chạy rất nhanh, với khoảng cách không tính là xa như thế thì chỉ mất 5 phút là tới rồi, không cho cô đủ thời gian để hối hận.

Đứng trong đám đông người đi lại ồn ào, đứng trong ánh đèn neon nhấp nháy, cô ôm túi trang phục thể thao vào lòng, ngẩng đầu nhìn cái biển hiệu không rực rỡ chói mắt ấy. Lần trước đến quá tùy ý, không hề để tâm đến tên quán bar đó. Sao lại có người đặt một cái tên đầy cao ngạo như vậy.

Deigned to bloom.

Bên trên tấm biển màu đen, những ống đèn neon nhỏ màu lam chạy quanh những chữ tiếng Anh đó, luôn luôn tỏa sáng, không hề nhấp nháy. Bên cạnh cũng chẳng điểm xuyết một chút hoa hồng liễu xanh, đơn điệu đến vô vị. Đây có lẽ là phong thái của thiếu gia nhà giàu kiểu như thích đến thì đến, tôi cũng không phải là thiếu tiền tiêu.

Thế nhưng bây giờ mình lại đang ở đây là vì sao vậy?

Đang bị thứ gì thu hút?

Trần Dư Phi nhấc chân, bước một bước nhỏ về phía trước, lại chậm chạp lùi lại. Rất muốn hiểu rõ trái tim mình, lại có một chút sợ hãi với đáp án có thể nhận được.

Xung quanh dòng người qua lại không dứt, cô đứng yên lặng, thứ cô nhìn thấy ngoài những chữ tiếng Anh màu lam bé nhỏ kia, còn có một đôi mắt như ánh nắng ban mai dịu nhẹ đang chậm chậm mở ra. Buổi sáng hôm đó, dưới ánh nhìn chăm chú của anh, cô lại một lần nữa bỏ chạy, quần áo sộc sịch, chạy điên cuồng trong khi toàn thân vẫn còn vương lại mùi hương của anh, chạy tới ngoài đường mới phát hiện ra mình vẫn còn đi đôi dép trong nhà anh.

Có người từ đằng sau cô lướt qua, lúc bước vào quán bar còn ngoái đầu lại nhìn cô gái không bước vào cũng không rời đi là cô. Trần Dư Phi cúi đầu cười với chính mình, quay người.

Trên con đường chật hẹp đối diện có một bộ điện thoại, một người đàn ông cao lớn đang đứng bên cạnh, giữa dòng người đông đúc, như một cột mốc vẫn kiên định, cố chấp. Nhiếp Phong nhìn cô hồi lâu, giơ cổ tay lên xem: “Mười phút.”

Trần Dư Phi nhướn mày không hiểu, anh sải bước đi tới: “Cô đứng trước cửa quán bar của tôi đã mười phút rồi. Sao thế, tối nay lại có cuộc hẹn thứ hai sao?”

Vừa này lúc ra ngoài hơi vội, Trần Dư Phi vẫn còn mặc chiếc quần ngắn ngủn ở nhà và cái áo T-shirt của Đoàn Vân Phi, lúc mua về cậu ấy chê nhỏ quá, cô liền mang về nhà làm áo ngủ, chân đi đôi tông phổ thông nhất, tóc buộc đuôi ngựa, cái bộ dạng này của cô giống như đi hẹn hò sao?

Cô không muốn giải thích, gạt đầu coi như chào hỏi, sau đó quay người rời đi.

Nhiếp Phong giơ tay chắn đường, cầm lấy chiếc túi trong tay cô, bước vào trong quán bar: “Nếu đã đến rồi, thì vào ngồi một lát đi, tôi mời.”

Người trong quán bar vẫn rất ít, không có ai biểu diễn, đang mở một bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng. Người pha chế rượu tên Thomas đang đứng ở quầy, lười nhác giơ tay ra hiệu với Nhiếp Phong. Anh đến ngồi bên quầy rượu, hai ly rượu quen thuộc thường uống đã được đưa đến trước mặt. Nhiếp Phong đẩy một ly về phía Trần Dư Phi, nghỉ ngơi một lát, rồi lại kéo về trước mặt mình, nói với Thomas: “Cho cô ấy một cốc... sữa, nước suối, nước cam ép, cái gì cũng được, chỉ cần không có cồn.”

Thomas cười cười: “Nước ép đủ đủ được không?”

Nhiếp Phong búng tay, rất nhanh một ly sinh tố đủ đủ được bê tới. Hôm nay Trần Dư Phi cũng không muốn uống rượu, vừa bê đến cô liền uống một hơi, vừa thơm vừa đặc, rất dễ chịu.

Cứ ngỡ Nhiếp Phong lại bắt đầu căng thẳng, nhưng lúc này anh dường như đã quên mất chuyện vừa rồi, gọi phục vụ mang đàn ghita đến, chỉnh lại dây, nhẹ nhàng gảy hai tiếng, tiếng đàn vang lên ding ding dong dong, anh ngừng đầu hỏi Trần Dư Phi: “Muốn nghe gì?”

Trần Dư Phi trầm ngâm một lúc, chọn bài hát mình thích nghe. Nhiếp Phong cười nói “được”, liền bắt đầu biểu diễn bên cạnh cô. Ca khúc quen thuộc, nghe mãi không chán.

Quầy bar được làm bằng gỗ, hoa văn tinh tế. Trần Dư Phi một tay chống cằm, còn đầu ngón trỏ của tay kia uốn lượn vẽ theo những hoa văn một cách vô thức. Quầy bar là nơi sáng nhất trong quán bar này, ánh sáng từ trên cao rọi xuống, Trần Dư Phi cúi đầu, nghiêng mặt liếc nhìn những đường nét trên khuôn mặt Nhiếp Phong vô cùng dịu dàng, vài sợi tóc tuột ra khỏi bím tóc, được cô gài sau đôi tai trắng muốt.

Nhiếp Phong ra lệnh inh tập trung hết tinh thần vào việc chơi đàn, nhưng khuôn mặt nhìn nghiêng của cô quá đẹp, đặc biệt khi ở dưới ánh đèn như vậy. Thật ra cô có một vẻ đẹp rất quyến rũ. Nhiếp Phong mím chặt môi, anh là đàn ông, hơn nữa lại là người đàn ông từng trải, anh biết người con gái như thế nào khiến người ta không thể cưỡng lại được. Thông thường là những người con gái quá đẹp, bởi vì thường được những người đàn ông xung quanh theo đuổi, nịnh hót nên rất dễ đánh mất chính mình. Nếu vì vẻ đẹp của mình mà cô đánh mất chính mình thì anh cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Chỉ là trong lòng luôn cảm thấy, dường như cô vẫn còn một khuôn mặt khác mà anh chưa từng nhìn rõ.

Nước mắt của con gái anh đã nhìn thấy nhiều rồi, nhưng những giọt nước mắt của cô dường như được tạo thành bởi những thành phần hoàn toàn khác biệt. Những giọt nước mắt đó rơi vào lòng bàn tay anh, nóng rất, gần như xuyên qua da, thấm vào xương thịt, vào đến tận nơi sâu kín nhất trong trái tim anh.

Những lần gặp cô rất ít, cũng thật kỳ lạ, thứ anh nhớ rõ nét nhất, tuyệt đối không phải là cái đêm hai con người trần trụi đối diện với nhau, mà là bộ dạng khóc lóc lúc cô bị ốm ngã vào lòng anh. Cô khóc đến nỗi nước mắt nước mũi tèm lem, chẳng có chút hình tượng gì cả. Cô khóc ghê gớm tới nỗi khiến anh lần đầu tiên tay chân lóng ngóng, chẳng biết làm gì.

Đàn sai một lần, lại một lần nữa. Lúc đàn sai đến lần thứ ba thì Nhiếp Phong dừng lại, đặt ghita lên trên quầy bar, nắm lấy tay cô đi qua sảnh lớn của quán bar, đi qua hành lang, bước vào phòng nghỉ riêng của anh.

Trần Dư Phi trừng đôi mắt to nhìn Nhiếp Phong, anh khẽ thở dài một tiếng, ấn cô dính chặt vào cánh cửa đã đóng chặt, hôn lên bờ môi cô. Hai tay Trần Dư Phi chống trước ngực anh, hơi kinh ngạc đẩy anh lùi lại. Nhiếp Phong nóng bỏng quần chặt lấy đầu lưỡi cô, không cho cô né tránh hay trốn chạy.

Một người con gái đứng trước một người đàn ông như vậy căn bản là không thể kháng cự nổi, Trần Dư Phi bị động cuốn theo những chuyển động của anh, cho đến khi anh buông cô ra, cúi đầu, áp trán anh vào trán cô, nhìn thẳng vào đôi mắt cô.

Trần Dư Phi thở gấp, nghiêng chặt rằng: “Buông tôi ra!”

Nhiếp Phong cười nhạt: “Cô đứng trước cửa quán bar của tôi, chẳng lẽ không phải là đến tìm vòng tay âu yếm của tôi sao? Không thể ngờ bên tàu của cô lại có lượng nhập vào xuất ra khiến người ta kinh ngạc đến

vậy, rốt cuộc bao nhiêu người đàn ông mới có thể thỏa mãn lòng ham hư vinh của cô đây? Tôi đã trở thành mục tiêu của cô, có đúng như vậy không?”

Trần Dư Phi gắng hết sức đẩy mạnh anh ra, nhưng đối phương không mấy may động đây, cô phần nộ: “Rất xin lỗi, con mắt của tôi vẫn chưa kém đến mức độ ấy đâu, nếu lượng hormon nam của anh tiết ra quá nhiều muốn tìm cách giải quyết thì hãy tìm người khác, tôi là bạn gái của em họ anh, xin hãy tha cho tôi.”

Nhiếp Phong cười ha ha: “Vân Phi có bao nhiêu phần trăm của cô? Luôn phải tách mình ra để bố thí cho những người đàn ông khác, cô có mệt không?”

“Tôi luôn thấy vui vẻ! ”

Bàn tay Nhiếp Phong vuốt ve má cô, cô giật lại phía sau như bị trúng điện, nhưng thật sự rất bất ngờ, anh không một chút thô lỗ, ngược lại hết sức dịu dàng. Đầu ngón tay của anh vuốt ve làn da trắng mịn của cô, trầm giọng: “Tôi có một chút không hiểu cô, Trần Dư Phi. Rốt cuộc con người nào mới thực sự chính là cô?”

Cơ thịt toàn thân Trần Dư Phi căng lên, nhắm chặt mắt lại. Đầu ngón tay anh hơi dùng lực, ép cô phải mở mắt bằng một chút đau đớn, không cho phép cô lẩn tránh câu hỏi của anh.

Trần Dư Phi cũng không hiểu rõ Nhiếp Phong như thế. Người đàn ông này dường như cũng có hai mặt đối lập nhau, lúc đáng ghét, lúc dịu dàng, lúc gần lúc xa, biến đổi thất thường.

“Tôi không phải là tôi như mắt anh nhìn thấy”. Toàn thân Trần Dư Phi bị hơi thở của Nhiếp Phong bao vây, cô cười cay đắng: “Anh đã đánh giá về tôi bằng những ấn tượng sơ lược ban đầu, tôi không còn biết phải giải thích với anh thế nào nữa, anh Nhiếp.”

“Nếu như cô muốn giải thích, tôi rất sẵn lòng lắng nghe”. Giọng của Nhiếp Phong trầm xuống giống như âm thanh chiếc mỏ neo lớn được thả xuống biển vậy, trói buộc cô, phút chốc đã chìm xuống đáy, trầm lắng đến phút cuối cùng.

Trần Dư Phi hít thở sâu, không biết thứ nhìn thấy trong đôi mắt đỏ của anh là sự chờ đợi hay một biểu cảm nào khác, có lẽ có một chút hi vọng, một chút nghi ngờ, còn một chút nữa, là đáng thương chăng?

Có cảm giác như sắp bị ngạt thở tới nơi. Không phải là cô không muốn giải thích, chỉ là phải giải thích như thế nào? Chẳng lẽ lại nói em họ của anh là người đồng tính, tất cả những chuyện này chỉ để che đậy khuynh hướng giới tính của cậu ấy, tôi thật ra chỉ là tấm bia chắn, hơn nữa còn là tấm bia chắn thuần khiết, trong sạch, đen đủi bị anh hiểu lầm ư?

Nhiếp Phong dán mắt nhìn Trần Dư Phi, chờ đợi đôi môi ngấp ngừng của cô cất tiếng. Nếu Nhiếp Phong không phải là người quen của Vân Phi, có lẽ cô đã bất chấp tất cả để nói ra sự thật. Chính vì... chính vì... cô cảm thấy muốn nói với anh, không muốn anh hiểu lầm cô. Sự hiểu lầm này khiến cô thấy khó chịu, thật kỳ lạ, trong lòng cô thấy vô cùng khó chịu. Thế nhưng Trần Dư Phi chỉ có thể chọn cách từ bỏ.

Chờ đợi càng lâu, ngọn lửa trong mắt Nhiếp Phong càng trở nên âm đậm, cuối cùng vẫn là bị dập tắt. Anh đứng thẳng người, lùi một bước, buông cô ra, kéo cửa, bước đi mà không hề quay đầu nhìn lại.

6. Chương 6: Hoang Mang Trên Con Đường Hạnh Phúc

Công việc lên kế hoạch thành lập công ty mới chính thức bước vào giai đoạn nghị sự. Tổng giám đốc Đoàn trải qua khoảng thời gian rất ngắn làm quen và tìm hiểu, lựa chọn nhân tài từ các phòng ban để thành lập tổ phụ trách công việc thành lập công ty mới. Trần Dư Phi may mắn được chọn, toàn quyền phụ trách công tác phối hợp tài vụ trong quá trình thành lập công ty mới.

Công ty ban đầu chủ yếu chế tạo và buôn bán những máy móc thiết bị y tế cỡ lớn, những năm đầu đích thực kiếm được không ít tiền, mấy năm gần đây với sự bão hòa của thị trường trong nước, từ năm 2005 nhà nước lần lượt đề ra ý kiến chỉ đạo quy hoạch lắp đặt thiết bị y tế cỡ lớn và một loạt các văn kiện mang tính

chỉ đạo như điều chỉnh giá cả phục vụ y tế, nhằm hạ nhiệt thị trường thiết bị y tế luôn nóng bỏng khác thường. Từ sau năm 2005, công ty bắt đầu từng bước suy tính mở rộng thị trường, đồng thời nghiên cứu phát triển thêm sản phẩm mới, đã bắt đầu lần lượt thành lập một số công ty liên doanh.

Hiện nay ngành công nghiệp liên quan đến bảo vệ môi trường đang là ngành mới nổi và rất hot, công ty đương nhiên cũng muốn từng bước giành lấy địa bàn trong thị trường thiết bị bảo vệ môi trường. Bên đầu tư của Đoàn Vân Phi chính là một tập đoàn chế tạo thiết bị cỡ lớn có thực lực vô cùng lớn mạnh trong nước, có vốn kiến thức chuyên ngành chế tạo thiết bị bảo vệ môi trường vô cùng lớn, họ lựa chọn hợp tác với công ty có vốn đầu tư nước ngoài nơi Trần Dư Phi làm việc, một mặt có thể dựa vào kỹ thuật kinh nghiệm gia công các thiết bị tinh xảo của công ty nước ngoài, mặt khác đã có kênh buôn bán ở thị trường trong nước rộng lớn, viễn cảnh của công ty mới vô cùng tốt đẹp.

Tổ phụ trách công tác thành lập công ty mới có tất cả 20 người, những nhân viên ưu tú được chọn ra từ nhân viên của hai bên công ty liên doanh, người nào cũng vô cùng tài giỏi. Từ quản lý huy động vốn đầu tư, lựa chọn địa điểm xây dựng, thu hút nhập khẩu thiết bị gia công, quan hệ hài hòa giữa các cổ đông cho đến việc thực hiện các hạng mục công việc của các lãnh đạo cấp cao các phòng ban, tất cả các công việc đó toàn bộ đều do những người này phụ trách. Một mình Trần Dư Phi phụ trách công việc tài vụ trong thời gian thành lập công ty mới, bận đến vắt chân lên cổ, mỗi tối phải tăng ca không nói, đến cuối tuần cũng phải bận rộn làm việc cùng tổng giám đốc Đoàn tại công ty.

Đoàn Vân Phi lợi dụng mối quan hệ trong gia đình, dùng tốc độ mà những người bình thường không thể nghĩ đến nhanh chóng lấy được giấy chứng nhận hoặc giấy phép các hạng mục, một tháng sau nhà xưởng đã bắt đầu được động thổ khởi công. Trần Dư Phi những ngày này phải đi đi lại lại giữa văn phòng làm việc của công ty trong thành phố và nhà xưởng ở vùng ngoại ô, kỹ thuật lái xe tệ hại trước đây cũng đã tiến bộ đáng kể.

Mẹ Đoàn Vân Phi biết con trai và con dâu tương lai gần đây bận đến nỗi ngày đêm điên đảo, trong lòng không khỏi lo lắng, hỏi dò được hai ngày này công việc của hai đứa tạm thời kết thúc, có thể nghỉ ngơi vài ngày nên liền vội vàng gọi điện thoại bảo cả hai về nhà, chuẩn bị đồ ăn ngon để tắm bổ.

Bà Đoàn chỉ lo Trần Dư Phi thấy ngại, liền đích thân gọi điện thoại cho cô. Trần Dư Phi là cô gái miệng thì cứng rắn nhưng lại có trái tim mềm yếu, chỉ mấy câu đã không nỡ chối từ lời mời của bà, trong lòng rõ ràng rất sợ qua đó, nhưng vẫn nhận lời, đặt điện thoại xuống liền vỗ đầu hối hận.

Vừa tan ca, lái xe của Đoàn gia đã đỗ xe trước cửa công ty, nói là phải uống rượu, không cho Vân Phi lái xe.

Đoàn Vân Phi và Trần Dư Phi ngồi ở hàng ghế sau xe, nhìn nhau bằng ánh mắt đầy suy tư. Do lái xe ngồi phía trước, nên hai người có lời muốn nói cũng không tiện nói, Đoàn Vân Phi nắm chặt tay Trần Dư Phi, khẽ miết miết ngón tay, Trần Dư Phi liếc mắt, dùng cách cũ véo mạnh vào tay Vân Phi, môi mấp máy: “Bị cậu hại chết rồi đấy!”, Đoàn Vân Phi cười nhả nhổ, len lén chỉ chỉ gương chiếu hậu, hai người ngậm thở dài.

Dì hai của Đoàn Vân Phi, cũng là mẹ của Nhiếp Phong, là chuyên gia khoa sản của bệnh viện phụ sản lớn nhất tỉnh, hôm nay bà cũng đến, mang tới một túi lớn những dược liệu tắm bổ quý giá đã được chọn lựa kỹ càng, lần lượt theo thể chất khác nhau của nam và nữ, chuẩn bị cho Trần Dư Phi và Đoàn Vân Phi những món ăn bổ dưỡng thơm ngon, phong phú. Bà và bà Đoàn cùng người giúp việc trong nhà, ba người chen chúc trong nhà bếp, vừa làm vừa nói chuyện rôm rả, cùng tưởng tượng về cuộc sống tam đại đồng đường sau khi con trai lấy vợ và sinh con, càng nghĩ càng thấy tốt đẹp.

“Vân Phi nhà anh chị cũng là đứa biết nghe lời, còn thằng quý của nợ nhà em, đã hơn 30 tuổi rồi mà chẳng nên người. Giới thiệu cho nó biết bao nhiêu bạn gái mà nó đều không thèm để mắt đến, kén cá chọn canh, mắt mọc trên đỉnh đầu mất rồi, cũng không biết nó muốn tìm tiên nữ như thế nào nữa.”

“Ha ha, thằng Phong như thế làm sao mà phải lo, chỉ sợ nó cũng giống như Vân Phi cũng đã có đối tượng ở bên ngoài rồi, không chừng chỉ vài ngày nữa là dẫn về ra mắt thôi, đến lúc đó lại có việc cho em bận bịu rồi, chị khuyên em nhân lúc còn sớm chuẩn bị quà ra mắt cho con dâu tương lai đi. Ha ha!”

Dì của Đoàn Vân Phi dùng khuỷu tay huých nhẹ chị bày tỏ sự ngưỡng mộ: “Em chẳng hi vọng gì ở nó nữa,

vài ngày trước bố nó vừa hỏi vài câu, nó liền nhảy lên gào thét, làm bố nó tức đến nỗi muốn đánh nó, em phải khó khăn lắm mới tách ra được, đến bây giờ hai bố con vẫn còn giận nhau đấy!”

Nói xong liền nghe thấy tiếng chuông cửa, hai bà tháo tạp dề bước ra, vừa thấy Trần Dư Phi liền đồng thốt lên: “Sao mới hơn một tháng không gặp mà đã gầy như thế này!”

Hai bà rất nhiệt tình quan tâm tới cô, tâm trạng vốn lo lắng bất an của Trần Dư Phi cũng dần trở nên khá hơn, trò chuyện với hai bác rất vui vẻ, Bà Đoàn mang album ảnh của gia đình ra, cùng Trần Dư Phi xem ảnh Đoàn Vân Phi từ nhỏ tới lớn, nói những chuyện vui trong quá khứ, mọi người đều cười rất rôm rả.

Không ít trong số những tấm ảnh đó không chỉ có một mình Đoàn Vân Phi, còn có rất nhiều ảnh đứng bên Vân Phi gầy gò xinh trai là một cậu bé cũng rất xinh trai, bá vai bá cổ Vân Phi, hoặc rất nghịch ngợm hoặc rất nghiêm túc, có thể nhận thấy tình cảm anh em gần bó sâu đậm giữa hai cậu bé.

Trần Dư Phi cẩn thận không để ánh mắt của mình dừng lại trên ảnh của Nhiếp Phong quá lâu, lật giở từng tấm ảnh, anh càng ngày càng giống với anh của hiện tại. Đáng vẻ lúc anh ép chặt cô vào cánh cửa và hôn nồng nhiệt đó...

Bố của Đoàn Vân Phi đã đi họp ở Bắc Kinh, chồng của dì sau khi tan ca đã nhanh chóng đến dùng cơm cùng mọi người, đương nhiên cũng không thể thiếu khoản uống rượu. Đoàn Vân Phi mới uống ba ly mà đã đỏ mặt tía tai xua xua tay: “Cháu không uống được nữa rồi, chú muốn uống thì gọi anh Phong đến uống cùng chú đi, cháu chịu thua rồi!”

Chồng của dì nhếch mép: “Cái thằng ôn đó, nhìn thấy nó đến ăn cũng nuốt không trôi. Cháu không uống cũng được, nào, Tiểu Trần uống với chú một ly, chỉ một ly thôi!”

Trần Dư Phi mỉm cười cầm ly rượu lên, Đoàn Vân Phi chỉ rót cho cô nửa ly rượu trắng, đứng dậy mời chú, ngừng mặt lên uống một hơi cạn luôn, mọi người cùng cổ vũ cho cô, Trần Dư Phi đặt ly xuống, rượu cay đến nỗi mặt đỏ bừng lên, Đoàn Vân Phi kịp thời gấp đũa thức ăn dứt cho cô, mẹ và dì nhìn nhau mỉm cười, trong lòng mừng thầm.

Dùng cơm xong, trong lúc trò chuyện, những ám hiệu mang ý nghĩa sâu sa bắt đầu, Trần Dư Phi đương nhiên có thể nghe và hiểu được ý tứ trong lời nói của mẹ và dì Vân Phi, nhưng cô không biết phải trả lời như thế nào, nhìn vẻ mặt bối rối của Vân Phi, mỉm cười và chuyển chủ đề, cô nói với dì: “Năm ngoái mẹ cháu vừa làm phẫu thuật cắt bỏ u xơ cổ tử cung, bây giờ cũng chưa hoàn toàn hồi phục, không biết có loại thuốc nào phù hợp với bà không? ”

Dì không hề để ý đến sự có mặt của Vân Phi, nhanh chóng giới thiệu mấy loại thuốc; Trần Dư Phi cẩn thận ghi chép lại vào sổ tay, lên liếc nhìn Đoàn Vân Phi, Vân Phi thở dài, nháy nháy mắt nhìn cô.

Cô giúp việc bưng lên một đĩa hoa quả đã gọt vỏ xắt miếng, Đoàn Vân Phi ân cần đón lấy, đưa qua phía bên kia chiếc sofa lớn, trên hai đầu gối Trần Dư Phi đặt một chồng ảnh dày, hai tay bê lên định đặt trên bàn uống trà, lúc khom lưng bỗng thấy bụng dưới đau nhói, có cái gì đó chảy ra, nóng nóng.

Dì lớn của Vân Phi nửa đêm hôm qua tới, từ trước đến nay bà vẫn luôn là người không đúng giờ, loạn hết cả lên, bản thân bà cũng không hề để ý. Trần Dư Phi đặt album ảnh xuống chạy vào nhà vệ sinh, lúc đi ra liền cảm thấy bụng đột nhiên lại đau hơn, bụng trướng lên, rất nặng nề. Cô dùng tay ôm bụng dưới, bấu chặt vào tường đứng một lúc, cơn đau càng lúc càng dữ dội, dần dần có chút chịu không nổi nữa.

Trong lúc Đoàn Vân Phi cùng mẹ và dì đang cười nói vui vẻ bỗng nghe thấy tiếng kêu của Trần Dư Phi, âm thanh vừa sợ hãi vừa yếu ớt, anh nhanh chóng bỏ xiên hoa quả xuống, chạy nhanh tới. Trần Dư Phi đã đau đến mức ngồi bệt trên sàn nhà. Bên dưới chiếc váy màu trắng, trên đôi chân dài của cô thấm đẫm một chất lỏng màu đỏ đậm và còn một lượng lớn chất lỏng màu đỏ đó đang từ từ chảy ra.

“Phi Phi! ”

Đoàn Vân Phi hét lên một tiếng bổ nhào về phía trước ôm chặt lấy cô, hai bà mẹ đang ở trong phòng khách giật nảy mình, lần lượt chạy đến, dì vừa nhìn thấy, thảm nhủ một câu “không tốt”, vội bảo Đoàn Vân Phi bế cô đặt lên sofa nằm, nhanh chóng bảo lái xe đưa cô đến bệnh viện. Bà Đoàn cũng là người từng trải, sắc mặt trắng bệch nắm lấy tay của em gái: “Đây... đây...”

Dì tức giận tát cho Vân Phi một cái bạt tai đau điếng: “Cháu thật là hồ đồ hết sức, có con rồi mà cũng không biết, bây giờ...”

“Con ư?”. Đoàn Vân Phi lập tức hiểu ra, kinh ngạc nhìn Trần Dư Phi. Cô nghiêng chặt răng, nhìn anh với ánh mắt thật khó tin, trong đầu cô là một khoảng trống rỗng.

Việc này thật là động trời!

Bà Đoàn vô cùng tức giận con trai, kéo con ra ngoài hành lang mắng sủa một trận cả tiếng đồng hồ, miệng khô khốc ngồi trên băng ghế chờ dài: “Chúng ta làm cha làm mẹ vất vả khổ sở là vì cái gì, chẳng phải là vì được nhìn thấy con cái thành gia lập thất, cuộc sống hạnh phúc hay sao. Mà giờ rồi, yêu đương con gái người ta lâu như vậy chết cũng chưa chịu kết hôn, có con rồi mà cũng không biết xót, cứ muốn vợ cùng vất vả với mình đến chết, bây giờ một cái thai sống sờ sờ ra đây bị sảy rồi kìa! Nếu mà muốn bố mẹ chết thì mà cứ nói sớm, có đứa con như mà cũng như không!”

Đoàn Vân Phi cúi đầu lắng nghe, không nói một câu nào. Trần Dư Phi được nằm trong phòng bệnh tốt nhất, được truyền nước, y tá đang chăm sóc, cô nghe tiếng bước chân đi ra ngoài, mới từ từ mở mắt ra.

Đúng là sét đánh giữa trời quang mà!

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Đứa trẻ này ở đâu ra vậy? Chẳng lẽ... chẳng lẽ là một đêm đó, cô đã “trúng giải thưởng lớn”? Hiện nay chẳng phải đều nói vì ô nhiễm và áp lực nên khả năng sinh sản của nam giới bị giảm sút sao, có bao nhiêu cặp vợ chồng vất óc suy nghĩ tìm cách mà cũng không sinh được con, còn cô lại thật là đen đủi!

Có đen đủi cũng không đen tới mức này chứ! Trần Dư Phi chui trong chăn cắn mạnh mu bàn tay, đau đến nỗi kêu lên “ây da”. Bây giờ thì biết phải làm sao, lúc về Đỗ Thượng Văn và Đoàn Vân Phi hỏi tới, cô phải nói gì đây?

Phật Tổ ơi, Thượng Đế ơi, con ơi! Mọi người hợp lại chơi tôi có phải không?

Bà Đoàn đã nguôi giận, nói một tràng những lời ảm áp dịu dàng an ủi Trần Dư Phi, nắm lấy tay con dâu tương lai mà rơi nước mắt, làm Trần Dư Phi hổ thẹn đến nỗi cứ co mình trong chăn. Trong trường của bà Đoàn không ít việc, chẳng thể lúc nào cũng đến chăm sóc cô, đành gửi gắm Trần Dư Phi cho cô giúp việc, tình trạng bị sảy thai khiến cô phải nằm viện mất ba ngày, sau khi kiểm tra từ đầu đến chân một lượt không có vấn đề gì bác sĩ mới cho phép cô về nhà. Và không cho phép cô đi làm, nhất định phải nghỉ ngơi tròn một tháng, phải chăm sóc như ở cữ vậy. Cô giúp việc là người chăm chỉ đảm đang, nhanh nhẹn tháo vát, bà Đoàn dứt khoát bảo cô giúp việc phải dọn vào ở nhà của Trần Dư Phi và con trai để tiện chăm sóc.

Đoàn Vân Phi không biết phải làm sao đành ở phòng 1501 của Trần Dư Phi, ban ngày thì bận việc ở công ty, tối đến về nhà trước mặt cô giúp việc còn phải làm ra vẻ một người đàn ông tốt. Đỗ Thượng Văn ở căn hộ bên kia không dám xuất đầu lộ diện sang bên này, canh ba nửa đêm khi cô giúp việc đã ngủ say, Đoàn Vân Phi mới có thể chuồn ra ngoài, sáng hôm sau khi trời còn chưa sáng đã lại chuồn về.

Trần Dư Phi không yên tâm về công việc, thật không dễ để tìm được cơ hội phát triển, chỉ vì bị sảy thai mà bỏ lỡ mất cơ hội. Đoàn Vân Phi an ủi cô đủ kiểu: “Vị trí này vẫn để lại cho cậu, lúc nào cậu đi làm cũng được.”

Họ hàng gần gũi đều đến hỏi thăm cô, dì của Vân Phi thì hầu như ngày nào cũng đến, ân cần hỏi han quan tâm cô nhiều hơn nữa. Trần Dư Phi càng ngày càng thấy yêu quý người dì díp dỏm đáng yêu này. Dì của Vân Phi đương nhiên cũng rất yêu quý cô, không chỉ một lần nắm chặt tay cô, cười và nói: “Thằng Phong nhà cô nếu mà tìm được đứa con dâu nào như Phi Phi thì dì cũng đã mãn nguyện rồi!”

Trần Dư Phi cười cười: “Anh họ ưu tú như vậy, nhất định sẽ tìm thấy cô gái tốt nhất, dì đừng lo lắng!”

“Không lo, không lo!”. Dì mỉm cười giờ đồng hồ lên xem: “Sao muộn thế này rồi mà vẫn chưa đến?”

“Ai đến ạ?”. Đoàn Vân Phi ở bên cạnh liền hỏi, dì đáp: “Tan ca xong dì từ bệnh viện tới đây, ở nhà chú của cháu mang tổ yến về, bảo anh họ cháu mang đến, sao mà lâu thế nhỉ?”

Nói rồi điện thoại của dì kêu lên, chính là cuộc gọi của Nhiếp Phong, hỏi vài câu, dì cười: “Có ba nhà 1501 à, sao thế... giờ ả, không phải con nói là con biết sao, mẹ chỉ nói thiếu một câu, không phải khu đấy! Thiên

Hằng Uyển, con biết chứ, ừ, mọi người chờ con.”

Lòng bàn tay Trần Dư Phi toàn là mồ hôi, nghe tiếng cười của dì và Đoàn Vân Phi, cô nuốt nước bọt một cách khó nhọc.

Bởi vì bà Đoàn đã từng căn dặn phải chăm sóc như ở cũ, vậy nên cô giúp việc thi hành các quy định càng nghiêm khắc hơn, không được tắm gội, ăn ít muối, không được bật điều hòa và quạt, ngày nắng nóng cũng phải mặc áo quần dài tay, đi tất bông. Trần Dư Phi thật sự chịu không nổi nữa rồi, sáng nay nhân lúc cô giúp việc ra ngoài mua thức ăn cô liền tắm một cách thoải mái, lúc cô ấy về đương nhiên sẽ bị mắng một trận. Nhưng thà là như vậy, cũng không thể để cô xuất hiện trước mặt Nhiếp Phong với bộ dạng lúc lợn thối bẩn thỉu nhất được.

Bốn người ngồi trên hai chiếc ghế sofa một lớn một nhỏ. Trần Dư Phi một mình ngồi trên chiếc ghế sofa một chỗ, dáng người ngay ngắn, mỉm cười, lắng nghe ba người bên ghế kia nói chuyện, vừa nghe vừa nghĩ, gội đầu xong vẫn chưa sấy khô đã ngủ rồi, bây giờ nhất định là tóc đã bị rối tung lên.

Không dám chủ động nhìn anh một lần, nhưng cũng không thể biểu hiện quá rõ ràng, Trần Dư Phi cảm thấy lần này còn căng thẳng hơn cả lúc cô tốt nghiệp đại học đi phỏng vấn tìm việc. Nghe giọng nói của Nhiếp Phong vô cùng lạnh nhạt, giọng anh vẫn luôn trầm như vậy... thậm chí cả hơi thở lúc anh ôm cô vào lòng cũng trầm đến nỗi làm người ta say mê...

Lòng Trần Dư Phi quặn thắt. Đứa con này... là của cô và anh...

Trước đây không cảm thấy, bây giờ bỗng nhiên phát hiện ra, cô và anh, đã trở thành hai người thân thiết đến như vậy. Cùng có chung một đứa con, mặc dù đã bị mất rồi, mặc dù có lẽ cả đời anh cũng không biết điều đó.

Từ khi sắp thai đến nay, Trần Dư Phi lần đầu tiên cảm thấy buồn bã, trước đây có phần kinh hãi nhiều hơn, bây giờ bắt đầu thấy thương xót, hối tiếc. Một đứa con, một nửa giống cô, một nửa giống anh.

Cô cúi đầu thắm nuốt vị chua chát trong miệng, mắt như mờ đi, hơi thở cũng không ổn định. Có thể cảm nhận được ánh mắt anh thỉnh thoảng cũng liếc sang cô. Có phải vẫn là ánh nhìn khinh thường và miệt thị đó không?

Đoàn Vân Phi ngồi cạnh đến bên vỗ vỗ tay cô: “Sao thế, mệt rồi à?”. Trần Dư Phi vội “ừm” một tiếng, dì đứng dậy cười: “Vậy chúng ta không làm phiền nữa, cháu nghỉ ngơi đi nhé. Vân Phi, phải chăm sóc tốt cho Phi Phi đấy, biết chưa?”. Nhiếp Phong cũng đứng dậy, ôm lấy vai mẹ một cách thân mật bước ra cửa, Trần Dư Phi lê bước chân, theo sau Đoàn Vân Phi tiễn họ, cửa vừa đóng, cô thở phào, lườm Vân Phi một cái rồi về phòng ngủ. Đoàn Vân Phi bối rối, ôm đầu chau mày không hiểu.

Bây giờ việc ở công ty rất bận rộn, ở nhà lại khó chịu như vậy, bất kể thế nào Trần Dư Phi cũng không thể nghỉ ngơi tròn một tháng, thuyết phục bà Đoàn nửa ngày trời bà mới đồng ý cho cô nghỉ ngơi ba tuần rồi mới được đi làm trở lại.

Nào ngờ đất bằng dậy sóng.

Sáng sớm thứ bảy, Trần Dư Phi vẫn còn ngủ ngon lành trong chăn, Đoàn Vân Phi nửa đêm chuồn về quần chật khấn lông ngủ dưới bệ cửa sổ, cô giúp việc từ sớm đã ra ngoài mua đồ ăn, dạo một vòng đã trở về rồi.

Lại không phải trở về một mình.

Sau tiếng mở khóa, một giọng nói quen thuộc vang lên từ lối vào. Trần Dư Phi đột ngột giật nảy mình, nhảy xuống giường kéo Đoàn Vân Phi, mở cửa tủ quần áo đẩy vào bên trong, mẹ cô vừa mở cửa phòng ngủ, liền gọi to tên cô và ôm chặt lấy con gái: “Phi Phi, con làm sao thế? Phi Phi, con đừng có dọa mẹ!”

Lúc cô giúp việc mua thức ăn trở về, cùng vào thang máy với mẹ Trần Dư Phi, lúc mở cửa biết bà chính là mẹ của Trần Dư Phi, cứ ngỡ bà đến thăm con gái. Bà Trần(*) nghe tin con gái bị sắp thai, thật là kinh khủng quá! Bà vô cùng lo lắng, chạy như bay vào nhà.

(*) Mẹ Trần Dư Phi tên là Lục Mạn nhưng gọi là bà Trần theo họ của chồng.

“Thượng Văn đâu? Nó chạy đi đâu rồi?”

“Công ty có việc, anh ấy phải tăng ca mẹ ạ”. Trần Dư Phi chột dạ len lén nhìn tủ quần áo đang đóng chặt, kéo mẹ ra phòng khách, đưa tay ra sau đóng cửa lại chắc chắn: “Mẹ, sao mẹ đang yên đang lành lại chạy đến Nam Kinh thế, dạo này công ty không bận gì ạ?”

Lục Mạn mẹ của Trần Dư Phi khi còn trẻ nổi tiếng là một mỹ nhân, bây giờ phong thái vẫn còn rất quyến rũ, lại cộng thêm chăm sóc sắc đẹp hợp lý, nhìn giống như chưa đến bốn mươi tuổi vậy, từ đầu đến chân toàn là hàng hiệu, có phong thái một phụ nữ cao quý. Thời gian này công việc của công ty khá ổn định, quan hệ của bà và bố của Dư Phi sau nhiều năm bế tắc cũng đã dần được cải thiện, lại thêm từ năm ngoái khi bà làm phẫu thuật xong sức khỏe vẫn chưa hồi phục nên tạm thời ở nhà nghỉ ngơi một thời gian. Không có việc gì làm, nên muốn đến thăm con gái, tiện thể thúc giục hôn sự của con gái và Đỗ Thượng Văn.

Ai mà biết được hai đứa trẻ này lại không biết tốt xấu như vậy, một việc lớn như sẩy thai mà vẫn giấu giếm hai bên gia đình, chỉ mời một người giúp việc đến chăm sóc. Như thế này sao có thể chăm sóc chu đáo được! Con gái ở cứ chẳng phải là một chuyện nhỏ, hơi không để ý một chút mà mắc bệnh là chuyện cả đời chứ chẳng chơi!

Trong lòng Lục Mạn càng tức giận Đỗ Thượng Văn hơn, giao con gái yêu cho nó, mà nó chăm sóc thành gầy gò xương thể này, gầy đến nỗi chẳng còn gì cả! Không danh không phận ở cùng nhau, tuy nói bố mẹ hai bên gia đình đều là bạn bè lâu năm, đã khăng định là sẽ kết thân, nhưng là bên nhà gái, nhìn bảo bối thiên kim nhà mình thành ra thế này, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu. Một năm hai năm ra sức trì hoãn, chẳng mấy chốc đã ba mươi tuổi rồi, còn muốn trì hoãn đến bao giờ nữa?

Đỗ Thượng Văn nghe xong điện thoại cuống tới mức giậm chân tại chỗ, lập tức chạy về nhà, không biết phải làm sao khi cô giúp việc của Đoàn gia vẫn ở trong nhà 1501.

Lấy lý do đi vệ sinh, Trần Dư Phi lên về phòng, Đoàn Vân Phi trốn trong tủ quần áo bí đến nỗi toát mồ hôi đầy người. Trần Dư Phi nhẹ nhàng lấy áo khoác cho Vân Phi, bảo cậu ta mặc vào, cô sẽ yểm trợ, tìm cơ hội cho cậu nhanh chóng chuồn ra.

Lục Mạn thấy đồ bỏ chất thành đống trong nhà, trên mặt nở một nụ cười nhẹ nhõm, cầm lên xem xét kỹ từng món, thuận miệng lại trách móc Đỗ Thượng Văn vài câu. Thật không hiểu chuyện, không chu đáo, phụ nữ ở cũ, cái này có thể ăn được sao? Trần Dư Phi nghe thấy, hận một nỗi không thể lấy tay bịt miệng bà lại, chỉ sợ cô giúp việc nghe thấy ba từ “Đỗ Thượng Văn” nhảy từ trong miệng bà ra.

“Mẹ, trong bếp còn nhiều lắm, đều để hết trong tủ lạnh. Ày da, con lại chẳng biết nên ăn thế nào, có nhiều thứ con chưa thấy bao giờ, mẹ mau đến đây xem, lâu quá rồi, không biết có bị “quá đất” không nữa, hỏng thì phí lắm!”. Trần Dư Phi mỉm cười, kéo mẹ đến nhà bếp, tiện tay kéo cả cô giúp việc vào, lôi một đồng hồ lớn hộp bé từ trong tủ lạnh ra, hỏi kỹ ý kiến của mẹ, thái độ vô cùng ham học, tìm hiểu tới cùng đào xuống tận ba tấc đất, chỉ còn thiếu nước lấy sổ ra ghi chép lại thôi.

Lục Mạn nói cho con gái nghe, đồng thời cũng là nói cho cô giúp việc biết, nên hấp như thế nào, nấu như thế nào, lúc nào ăn, ăn bao nhiêu, trộn lên ăn hay cứ thế ăn, quy tắc nhiều vô số kể. Cô giúp việc gật gật đầu, Trần Dư Phi lén quay đầu lại, vừa hay thấy bóng Đoàn Vân Phi lao như bay ra ngoài cửa. Nhằm che giấu những tiếng động lúc cậu ấy mở cửa lớn có khả năng phát ra, Trần Dư Phi ho dữ dội một trận, một tay che miệng, một tay giang ra chống ở eo chắn luôn cửa bếp, ho đến nỗi mặt đỏ bừng bừng, cổ họng đau rát.

Đoàn Vân Phi lúc cầm tay nắm cửa thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy tiếng ho của Trần Dư Phi, nhẹ nhàng vận tay nắm cửa, giày da cũng không dám đi mà xách trên tay, mở hé cửa một chân bước ra bên ngoài.

Sau đó bỗng bị “đứng hình.”

Nhiếp Phong và Đỗ Thượng Văn hai người một trước một sau từ trong thang máy bước ra.

Đỗ Thượng Văn may sao vẫn có tính cảnh giác, phát hiện thấy người đàn ông bên cạnh này cũng lên tầng mười lăm, liền để ý, lúc ra khỏi thang máy còn bình tĩnh đi đằng sau anh ta, nhìn qua vai người đàn ông đó liền thấy bộ dạng lén lút của Đoàn Vân Phi. Đỗ Thượng Văn biết cậu ấy đã trốn ra thành công, bắt giác thở phào một cái, nháy mắt ra hiệu với Đoàn Vân Phi. Vân Phi há miệng lú lười, còn đáp trả bằng một ánh mắt kỳ cục khó hiểu. Đỗ Thượng Văn không rõ tình hình bên trong, lấy chìa khóa ra, giả bộ xoay người về nhà 1502 của mình.

Nhiếp Phong nhìn thấy em họ chân trần đứng ở cửa, không vào cũng không ra, nhú mào nói: “Mẹ anh bảo anh mang chút đồ đến, nhân tiện có em ở đây, này, anh không vào nữa.”

Đoàn Vân Phi luống cuống “ơ” một tiếng, vội vàng đưa tay ra nhận lấy.

Cánh cửa sau lưng chưa kịp đóng kín vọng ra tiếng bước chân và tiếng nói, tiếng phổ thông của mẹ Trần Dư Phi đặc giọng Thượng Hải, vừa mở cửa vừa hỏi: “Sao cửa lại chưa đóng? Ai đó? Có phải Thượng Văn về không?”

Cục diện bỗng chốc hoang đường đến nỗi không thể xoay chuyển được.

Đoàn Vân Phi và Đỗ Thượng Văn nhìn nhau, lại nhìn Nhiếp Phong và bà Lục Mạn, không kìm lòng được mà cùng đưa ra lựa chọn tốt nhất để giải quyết hậu quả. Đỗ Thượng Văn lập tức cười tít mắt bước tới, thân mật ôm lấy vai mẹ vợ tương lai: “Cô Lục, sao cô đến mà không nói sớm một tiếng, để con ở nhà đợi cô. Cô đến bằng gì vậy, tự lái xe hay đi tàu ạ?”

Cơn giận của bà Lục Mạn đang bốc cả lên đầu, không thèm để ý đến cậu ta, nhìn bên ngoài cửa còn có hai anh chàng lạ lẫm, một người áo quần chỉnh tề, một người áo quần xộc xệch, tóc tai rối mù, đi chân trần, giày lại rách trên tay. Bà nghi hoặc hỏi: “Hai cậu này là...”

Đỗ Thượng Văn mỗi tay kéo một người vào trong, vừa cười vừa giới thiệu: “Đây là bạn tốt của con, cũng là bạn tốt của Phi Phi, biết cô ấy không được khỏe nên muốn đến thăm.”

“Đúng vậy, đúng vậy!”. Trên lưng, trên tay Đoàn Vân Phi mồ hôi túa ra như tắm, bước vào nhà, đặt giày xuống, lấy một đôi dép lê đi vào, lại lấy một đôi khác đặt cạnh chân Nhiếp Phong, nói với anh: “Đổi dép đi, anh họ, cô Lục và con gái cô ấy đều ưa sạch sẽ. ”

Đôi lông mày rậm của Nhiếp Phong nhăn lại, nhìn Đoàn Vân Phi hồi lâu, khuôn mặt hết sức nghiêm túc. Đoàn Vân Phi lảng tránh ánh mắt sắc bén của anh, cười trừ, Đỗ Thượng Văn dẫn hai người vào ngồi trên sofa.

Trần Dư Phi suýt nữa không thở nổi. Ba người đàn ông cùng lúc xuất hiện, nhìn người nào cũng đều có tâm sự khó nói. Mẹ cô đứng bên cạnh, trước cửa nhà bếp còn có cô giúp việc, người nào cũng như ngọn đèn cạn dầu. Trần Dư Phi quay đầu vào bếp rót trà, ngọt ngào thò đầu ra gọi Thượng Văn vào giúp cô bê trà.

“Chuyện này là thế nào? Cậu chạy đến đây làm gì? Còn nữa... người đó...”, chợt nghĩ ra Đỗ Thượng Văn không hề biết Nhiếp Phong, Trần Dư Phi đã kịp thời chữa lại.

Đỗ Thượng Văn chỉ hận một nỗi không thể lập tức biến thành siêu nhân, bay vòng vòng không gian bao quanh địa cầu theo hướng ngược lại, làm cho thời gian quay trở về một phút trước cũng tốt lắm rồi: “Mình nào có biết tại sao lại như vậy, tóm lại... haizz, trước tiên phải làm sao qua được cửa ải của mẹ cậu đã.”

Trần Dư Phi nghiêng răng nhéo mạnh vào eo Thượng Văn một cái, sau đó cố gắng giữ bình tĩnh bưng trà ra ngoài.

Bà Lục vốn đã nén ngọn lửa tức giận trong lòng, vừa nhìn thấy Đỗ Thượng Văn lại bùng lên dữ dội. Chẳng biết nghĩ thế nào giận ra sao, vừa ngồi xuống sofa liền cầm ngay điện thoại gọi cho bố mẹ của Thượng Văn đang ở Thượng Hải. Sau tiếng chuông điện thoại là giọng nói dịu dàng của mẹ Đỗ Thượng Văn: “Alô, ai đấy?”

“Còn ai nữa, tôi đây! ”. Bà Lục nghiêng răng: “Tôi đang ở Nam Kinh!”

Trần Dư Phi run tay, khay trà tuy không rơi xuống đất, nhưng cốc trà trên khay cứ va vào nhau kêu leng keng từng hồi, nước trà sánh ra ngoài khay. Đoàn Vân Phi vội vàng đứng dậy đón lấy, đưa mắt nhìn cô, lặng lẽ đặt khay trà xuống. Trần Dư Phi mỉm cười ngồi bên cạnh mẹ định giặt điện thoại trong tay bà: “Áy da được rồi, con đã không sao rồi mà, mẹ đừng nói với bác Lý nữa, tránh làm bác ấy lo lắng!”

Bà Lục trừng mắt nhìn con gái, đẩy cô ra, cao giọng hơn nữa: “Đến Nam Kinh làm gì à? Hối cậu âm con trai anh chị ấy, Phi Phi nhà tôi sắp bị nó giày vò đến chết rồi! ... Phi Phi nhà tôi bị sẩy thai rồi! ... Cái gì mà thật hay giả, chuyện rõ ràng thế này còn gì! ... Việc như thế này người làm mẹ có thể mang ra đùa giỡn sao? Ô, chuyện lớn như vậy, không nói với bên nhà tôi một lời nào, có thứ con rể quý hóa như thế này

sao? ... Phi Phi một mình ở nhà, còn con trai chị nó chạy mất dạng ... Ừm, chị mau đến đi, chồng tôi vẫn còn chưa biết đâu, bây giờ tôi lập tức gọi cho anh ấy!”

Trần Dư Phi, Đỗ Thượng Văn, Đoàn Vân Phi đưa mắt nhìn nhau, sau đó, cùng nhìn Nhiếp Phong – người từ khi bước vào chưa hề hé răng một từ nào.

Nhiếp Phong ngồi trên sofa, nhìn Trần Dư Phi với những ý nghĩ sâu xa, miệng ngậm chặt, không bỏ qua cho bất kỳ sự né tránh hay hoảng loạn nào của cô, còn cả lúc căng thẳng hai bàn tay đan vào nhau nữa. Trần Dư Phi nhìn anh với ánh mắt van nài, môi mấp máy, cuối cùng thở dài, cúi đầu xuống.

Ngay tối hôm đó, bốn vị phụ huynh hai nhà Đỗ – Trần sầm sập kéo đến ngồi trong phòng khách nhà Trần Dư Phi, tám con mắt cùng hướng về phía hai con người đang lặng im không nói. Từ hồi chiều tới giờ, trừ lúc ăn qua loa bữa tối đơn giản, họ liên tục lên lớp dạy dỗ Trần Dư Phi và Đỗ Thượng Văn.

Cô giúp việc cuối cùng bị Đoàn Vân Phi vừa lừa vừa lôi đi mất, điều này đương nhiên cũng là một trong những nguyên nhân khiến bà Lục Mạn giận dữ. Tìm người giúp việc cũng không tìm người tốt một chút, lại đi tìm cái người dở dở ương ương về nhà, hi vọng cô ta chăm sóc Phi Phi à? Ở đấy mà mơ đi!

Ông Trần nhấp ngụm trà, nhìn vợ và bạn tốt bên cạnh, trầm giọng hỏi: “Vây giải quyết thế này nhé, nhanh chóng tính chuyện kết hôn, cứ thế này mãi cũng không phải là cách hay, đều lớn cả rồi không còn nhỏ nữa. Các con nói xem?”

Bố của Đỗ Thượng Văn là bạn bè lâu năm của bố Trần Dư Phi, tính cách tương đồng giao tình rất sâu, từ nhỏ đã chứng kiến Trần Dư Phi trưởng thành, yêu thương như con gái ruột của mình vậy. Ông nghiêm khắc nhìn con trai: “Tôi thấy được. Bây giờ chuẩn bị một chút, kết hôn đúng vào ngày Quốc khánh. Thật ra cũng chẳng có cái gì phải chuẩn bị cả, đều sẵn có hết cả rồi.”

Bà Lục Mạn gật đầu: “Mẹ thấy Phi Phi kết hôn xong thì cũng nhanh chóng thôi việc ở đây đi, cùng bố mẹ về Thượng Hải tiếp quản việc ở công ty, mẹ và bố nó cũng từng này tuổi rồi, còn làm được mấy năm nữa? Không biết đến khi nào bị chúng mày làm cho tức chết, nhân lúc còn chưa chết cũng phải sống hai ngày yên tĩnh chứ!”

“Mẹ!”. Trần Dư Phi và Đỗ Thượng Văn cùng chen nhau ngồi ở ghế sofa đơn, cô có thể cảm nhận được sự bất lực của cậu ấy. Những lúc thế này, cô còn có thể miễn cưỡng vì hai người mà giải thích vài câu, còn Đỗ Thượng Văn thì nào dám mở miệng, bất kể bề trên có nói gì cũng chỉ biết lắng nghe mà thôi.

“Mẹ, bác Lý, chúng con cũng không phải không muốn kết hôn, chỉ là bây giờ vẫn còn trẻ, cho chúng con thêm chút thời gian phấn đấu đi ạ. Hơn nữa, cuộc sống của chúng con bây giờ so với kết hôn có gì khác biệt đâu? Không phải là như nhau sao!”

“Đương nhiên khác nhau chứ!”. Mẹ của Đỗ Thượng Văn lớn tiếng: “Lần này hai đứa không cẩn thận làm mất đứa trẻ, chúng ta làm cha làm mẹ dù tức giận mấy thì cũng đành bỏ qua, dù sao hai đứa vẫn còn trẻ, qua một thời gian lại vẫn có thể mang thai. Nhưng đến lúc đó đứa bé được sinh ra, giấy khai sinh sẽ viết như thế nào? Bố mẹ chưa kết hôn, hả? Hay không rõ bố nó là ai? Đứa trẻ này khi lớn nên người ta sẽ nhìn nó với con mắt như thế nào? Chúng ta làm ông làm bà, cái mặt già này biết giấu vào đâu?”

“Đúng vậy!”. Bà Lục Mạn cũng đồng tình: “Phi Phi, mẹ vẫn phải nhắc lại mấy lời xưa cũ. Mẹ không phải là người quá cổ hủ, bây giờ mẹ cũng đang làm việc, mẹ biết phụ nữ không thể cả ngày ở nhà ăn bám chồng. Nhưng con nhìn lại con bây giờ xem, sức khỏe yếu khí sắc cũng kém, mới hơn hai mươi tuổi sao đã thành ra bộ dạng như vậy! Nhà chúng ta với gia đình bác Đỗ mặc dù không phải là đại phú đại quý, nhưng vẫn thừa sức nuôi nổi con. Muốn làm việc, đợi đến khi kết hôn sinh con xong, sức khỏe ổn định con thích làm gì thì làm, đi quét đường mẹ cũng không chê con làm mất mặt, ngày ngày đưa cơm cho con. Lần này mẹ không cần biết, trước mặt con chỉ có một con đường: “Kết hôn, từ chức, về Thượng Hải.”

“Mẹ! Mẹ cũng biết là con mới hơn hai mươi tuổi, về nhà để làm bà cô già xấu xí à! Con không làm!”

Ông Trần nặng nề đằng hắng “ừm” một tiếng: “Tại sao con không làm? Không muốn làm cũng phải làm! Hai đứa nhóc các con có lương tâm thì suy nghĩ một chút, bố mẹ từng này tuổi rồi còn bặt mạng làm ăn là vì cái gì? Còn không phải là vì các con sao? Nuôi các con ăn ngon mặc đẹp, đại học cũng tốt nghiệp rồi, chỉ mong các con trở về giúp mấy lão già chúng ta một tay. Được lắm, đứa nào đứa nấy đều đến Nam Kinh,

bố mẹ làm việc vất vả năm sáu mươi tuổi đầu mà ngày ngày vẫn phải đến công ty làm việc. Mẹ con ngày nào từ 8h sáng đến 6h tối cũng không được chợp mắt được phút nào, còn bác Lý, từ sáng đến tối bay đi bay về thương lượng hợp đồng vẫn phải luôn tươi cười. Các con cũng phấn đấu rồi, đã chứng minh được giá trị của mình rồi nên bỏ mặc bố mẹ già này có phải không!”

Đỗ Thượng Văn cúi đầu, Trần Dư Phi mím chặt môi, khẽ nắm chặt tay Thượng Văn.

Bà Đỗ hết nhìn chồng, lại nhìn bà Lục Mạn: “Thanh niên các con có suy nghĩ của riêng mình, chúng ta đều rất hiểu. Nhưng xin các con cũng phải đứng trên lập trường của bố mẹ mà suy nghĩ xem. Mẹ và cô Lục đã năm mươi tuổi, chú Trần cũng năm mươi lăm, còn bố con thì đã sáu mươi rồi, nói thật, sức khỏe và tinh thần của chúng ta bây giờ đều không thể như hồi thanh niên được, nhìn những người khác bằng tuổi bố mẹ có thể nghỉ hưu ở nhà hưởng hạnh phúc gia đình, bố mẹ thật sự rất ngưỡng mộ. Bố mẹ cũng không phải là ép các con, hi vọng các con cũng có thể hiểu cho bố mẹ.”

Trần Dư Phi hít sâu: “Bác Lý, con và Thượng Văn... chúng con trước đây... thật sự là quá ích kỷ rồi, chỉ nghĩ cho riêng mình, từ trước đến nay chưa hề để tâm đến cảm nhận của mọi người...”

Ông Đỗ giảng hòa: “Bây giờ để tâm đến cũng chưa muộn. Được rồi, được rồi, Phi Phi bây giờ cần được nghỉ ngơi, các con về phòng trước đi, hãy suy nghĩ kĩ những lời bố mẹ đã nói, đều là muốn tốt cho các con cả thôi.”

Hai người y lời đứng dậy, sau khi nói chúc ngủ ngon thì dắt tay nhau vào phòng. Trần Dư Phi vừa ngồi lên giường liền nhìn Thượng Văn đang bước đến bên cửa sổ, thở dài: “Lần này e rằng thật sự không thể chống cự được nữa rồi.”

Đỗ Thượng Văn không nói, Trần Dư Phi đến bên cạnh, ôm chặt lấy eo anh từ đằng sau, áp mặt vào lưng anh. Đỗ Thượng Văn nắm chặt tay cô, xoa nhẹ.

“Hay là...”. Trần Dư Phi nghiêng rằng: “Hay là chúng ta cứ kết hôn đi, dù sao... dù sao...”

“Không được!”. Thái độ của Đỗ Thượng Văn rất kiên quyết: “Mình và Vân Phi đã làm cậu lỡ dở quá lâu rồi, chuyện kết hôn nhất định không thể được, chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời cậu.”

“Nhưng mà bố mẹ cậu...”

“Nhất định sẽ có cách, nhất định sẽ có cách...”. Đỗ Thượng Văn trầm mặc giây lát, quay người lại đặt tay lên vai Trần Dư Phi, cúi đầu xuống nhìn vào mắt cô: “Phi Phi, bây giờ mình hỏi điều này có lẽ không đúng lúc, nhưng... cậu có thể nói mình biết, đưa con của cậu, là như thế nào?”

Trần Dư Phi nhanh chóng cụp mắt xuống: “Cái này... mình...”

“Anh ta là ai?”

Trần Dư Phi không đáp.

Đỗ Thượng Văn nâng mặt cô lên, chỉnh lại mấy sợi tóc mai xoa trước trán cô: “Phi Phi, mình biết cậu không phải là cô gái tùy tiện dễ dãi, nếu cậu đã gặp được người đàn ông cậu yêu thương thì nhất định phải giữ lấy, nhất định đừng nghĩ đến mình và Vân Phi nữa!”

“Thượng Văn...”

Đỗ Thượng Văn mỉm cười, là đàn ông gần ba mươi tuổi đầu rồi, lúc cười lên vẫn rực rỡ chói lọi như hồi mười mấy tuổi vậy, hai mắt cong lên thành hình trăng khuyết. Thượng Văn thân thiết hôn nhẹ lên trán cô: “Trên thế gian này người mình thấy có lỗi nhất chính là cậu. Phi Phi, mình đã nghĩ kĩ rồi, hạnh phúc của cậu mới là điều quan trọng nhất. Mình đã ích kỉ quá lâu rồi, bắt đầu từ bây giờ, mình thà mất đi tất cả, chỉ cần cậu có được hạnh phúc.”

Con đường hạnh phúc thật quá gian nan.

Buổi tối ở trong phòng không dám gọi điện, sợ tai vách mạch rừng. Hai người mở máy tính lên cùng Đoàn Vân Phi chat MSN. Đoàn Vân Phi gửi qua một khuôn mặt méo máo to tướng, cùng một dòng chữ.

“Hôm nay mẹ và dì hai, dì ba và cả cô nữa đều ép mình phải lập tức kết hôn.”

7. Chương 7: Kẻ Ngốc Bịt Tai Trộm Chuông

Bố mẹ hai nhà ở Nam Kinh ba ngày, căn nhà 1501 từ đầu tới cuối bị bao vây bởi sự giận dữ. Cuối cùng chính sách quân bị áp bức của Trần Dư Phi lại một lần nữa thành công, những giọt nước mắt tuôn ra như suối, tự trách mình từ tận đáy lòng, bốn bậc cha mẹ suy cho cùng cũng rất yêu thương con trai và con gái, mặc dù trong lòng không cam tâm nhưng cũng đành phải đồng ý tạm thời nhường hai đứa một bước, nhưng năm sau nhất định phải tổ chức hôn sự, đây là thông điệp cuối cùng.

Sáng ngày thứ ba, Trần Dư Phi vừa bước vào văn phòng đồng nghiệp liền liên tiếp đến hỏi thăm, an ủi cô. Những ngày này rất nhiều đồng nghiệp muốn đến thăm cô, nhưng đều bị cô tìm đủ mọi lý do khéo léo từ chối. Lần trước bị họ nhìn thấy cô cùng với Đoàn Vân Phi đi hát với nhau đã có không ít những lời ong tiếng ve truyền đi, nếu một lần nữa đồng nghiệp lại nhìn thấy cô và Đoàn Vân Phi ở chung một nhà, vậy thì chết chắc rồi!

Đoàn Vân Phi vừa phải đối mặt với áp lực công việc vừa phải đối phó với áp lực gia đình, thời gian này bị vắt đầu mẻ trán không ít, nhân lúc rảnh rỗi gọi điện cho Trần Dư Phi hỏi thăm tình hình. Trần Dư Phi do dự một lát, hỏi nhỏ: “VẬY... anh họ của cậu, anh ấy nói sao?”

Đoàn Vân Phi thở dài: “Lúc đó anh ấy cũng không hỏi gì, ngày thứ hai thì đi công tác, chắc phải hai ba ngày nữa mới về, có lẽ không thể tiếp tục giấu giếm anh ấy nữa, mình sẽ “ngã bài” với anh ấy.”

“Đừng mà!”. Phản ứng của Trần Dư Phi có đôi chút kịch liệt. Đoàn Vân Phi cười cười: “Không nói thì phải làm sao? Tình cảnh hôm ấy cậu cũng biết rồi đó, mình thật sự không tìm ra được lý do nào cả, trừ việc nói ra sự thật. Có lẽ anh ấy cũng đã đoán ra được phần nào rồi.”

“Vậy Thượng Văn...”

“Mình và Thượng Văn đã bàn bạc rồi, cậu ấy cũng tán thành.”

Trần Dư Phi cầm cây bút trên tay vẽ linh tinh trên giấy: “Cậu phải nghĩ cho kỹ, chẳng may anh họ lại nói với bố mẹ cậu...”

“Anh ấy cũng là người trẻ tuổi, chắc hẳn sẽ hiểu mình và Thượng Văn. Còn về bố mẹ mình, anh ấy tuyệt đối sẽ không nói đâu, điều này cậu hoàn toàn có thể yên tâm.”

“Ừm”. Trần Dư Phi gật đầu: “Lúc nói cậu nên khéo léo một chút, nếu anh ấy nổi giận thì cậu hãy để anh ấy mắng vài câu, tuyệt đối đừng cãi lại nhé.”

Đoàn Vân Phi cười ha ha: “Cậu nói như là anh họ mình dữ tợn lắm vậy, không sao đâu.”

“Vốn dĩ là dữ lắm mà!”. Trần Dư Phi ngừng một chút, nói thêm một câu: “Tướng mạo của anh ta nhìn đã thấy dữ tợn rồi!”

“Sao mình lại thấy anh ấy rất đẹp trai nhỉ! Ha ha, thật ra trái tim của anh họ mình rất mềm yếu, từ nhỏ tới lớn luôn quan tâm chăm sóc mình, nếu thực sự không được mình sẽ học theo cậu, cũng tấn công bằng nước mắt, không sợ anh ấy không gật đầu.”

“Cậu ấy à, có khóc được không đấy!”

“Khóc không được thì mình sẽ véo đùi, lần trước cậu véo mình, chẳng phải mình là ‘Lê hoa nhất chi xuân đới vũ’(*) đó sao! ”

(*) Một câu thơ trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị. Dịch thơ: “Gió mưa xuân tưới cảnh lê ướt đầm!”

“Đem cái hoa đuôi chó của cậu biến đi!”

Đặt điện thoại xuống, Trần Dư Phi lấy tay chống đầu ngồi rất lâu, lắc lắc đầu quyết định trước tiên bỏ tất cả sang một bên. Công việc đã chậm trễ mất ba tuần rồi, mặc dù có đồng nghiệp giúp đỡ, nhưng vẫn chất đầy một đống công việc, bây giờ không phải là lúc ngẩn ngơ thương xuân tiếc thu.

Công trường xây dựng nhà xưởng đang gấp rút thi công, trước khi khởi công đã có đợt tạm ứng tiền đầu tiên, bây giờ đã được một tháng, theo hợp đồng đã ký với bên thi công, sau khi nhận được bản báo cáo tiến độ của công trình hàng tháng, căn cứ theo tiến độ phát tiền tạm ứng tháng này cho bên thi công. Chỉ vì thời gian này Trần Dư Phi luôn ở nhà, nhìn thời hạn thanh toán sắp đến mà vẫn chưa thấy bóng dáng bản báo cáo tiến độ công trình hàng tháng đâu, mà điện thoại của bộ phận công trình thúc giục thanh toán tiền đã gọi đến. Cô gọi mấy cuộc điện thoại cho những đồng nghiệp phụ trách công trình, chạy đông chạy tây, cuối cùng phát hiện bản sao của bản báo cáo bị gửi nhầm đến phòng làm việc, bị xếp chồng lên đồng giấy tờ chờ trình lên tổng giám đốc Đoàn thẩm duyệt.

Viết giấy đề nghị thanh toán cho Đoàn Vân Phi ký, thông qua ngân hàng trên mạng chuyển tiền cho bộ phận công trình, sau khi xác nhận đối phương đã nhận được, Trần Dư Phi tắt máy tính chuẩn bị tan ca. Đỗ Thượng Văn đã đợi sẵn dưới lầu, Trần Dư Phi lên xe, cậu ấy không hề chờ Đoàn Vân Phi như mọi lần, mà trực tiếp lái xe về nhà. Trần Dư Phi buột miệng nói: “Hôm nay sao lại bỏ cục cưng Vân Phi ở lại thế?”

“À, anh họ của cậu ấy đã về rồi.”

Mí mắt Trần Dư Phi khẽ giật, mãi hồi lâu mới khe khẽ “ừm” một tiếng.

Trên đường Di Hòa có một vườn hoa nhỏ bên đường, bên trong dựng một vài dụng cụ tập thể dục đơn giản. Lúc nhỏ Đoàn Vân Phi và Nhiếp Phong sau khi tan học thường chạy đến đây chơi đùa một trận rồi mới về nhà. Mặc dù bây giờ vẫn sống ở gần đây nhưng đã lâu lắm rồi không đến, những dụng cụ trong công viên đã thay đổi rất nhiều, toàn bộ được đổi mới hết rồi.

Nhiếp Phong cởi hai nút áo trên chiếc sơ mi, thoải mái đứng dựa vào cột xà kép, áo ple vắt ngang xà. Anh lôi bao thuốc từ trong túi quần ra, vút một điếu cho Đoàn Vân Phi, rồi tự mình cũng lấy một điếu châm lửa, rít một hơi thật sâu, ngửa mặt lên trời phả khói ra.

Đoàn Vân Phi ngậm điếu thuốc, nhảy lên nắm chặt thanh xà đơn, nhanh nhẹn lộn một vòng, lúc nhảy xuống nhìn hai tay, đã lâu không chơi, lòng bàn tay đã không còn vết chai để bảo vệ da tay nữa, cọ xát đến nỗi có cảm giác hơi đau. Anh nhận lấy chiếc bật lửa Nhiếp Phong ném cho, cũng châm lửa, rít hai hơi một cách khoan khoái.

Bên kia đường, có một đám nhóc đặt cặp sách xuống đất làm cầu môn, hô hào gọi nhau đá bóng, trên mặt là những giọt mồ hôi lấp lánh.

Nhiếp Phong nhìn chúng: “Nhanh thật đấy, anh còn nhớ lúc anh em mình còn nhỏ cũng chơi đá bóng như vậy.”

“Đúng thế, lúc đó là vô ưu vô lo nhất, cả ngày chỉ nghĩ đến chơi, một chút phiền não cũng không có.”

“Bây giờ thì sao, có gì phiền muộn à?”. Nhiếp Phong nhìn Đoàn Vân Phi: “Anh còn tưởng cả đời này em sẽ mãi mãi vô tư như vậy đấy.”

Đoàn Vân Phi nhìn ngọn lửa đỏ trên đầu điếu thuốc đang từ từ cháy, thiêu đốt sợi thuốc màu vàng thành tàn thuốc màu xám trắng: “Con người sống trên thế gian này sao có thể không có phiền não chứ, chỉ là, có một số phiền não cho dù chất chứa đầy ắp trong lòng, cũng không có cách nào để thổ lộ hết với người khác.”

Nhiếp Phong mỉm cười, rít một hơi thuốc, neho mắt: “Ví dụ, phiền não giữa em và Trần Dư Phi?”

Đoàn Vân Phi gật đầu: “Anh Phong, từ trước đến nay em không hề có ý giấu giếm anh, chỉ là... em không biết phải nói như thế nào cả...”. Nhiếp Phong không nói, chỉ im lặng chờ đợi. Đoàn Vân Phi rít mấy hơi thuốc liền, vút mẩu thuốc xuống đất, khẽ giẫm lên dập tắt điếu thuốc: “Chuyện này em đã suy nghĩ rất lâu, do dự rất lâu... cũng sợ hãi rất lâu rồi.”

Anh ngẩng đầu lên, kiên định nhìn vào Nhiếp Phong: “Em đích thực có một người yêu với mối tình ổn định lâu nay, nhưng người đó, là đàn ông.”

Trần Dư Phi và Đỗ Thượng Văn cùng ra ngoài ăn qua loa bữa tối, hai người đều không có hứng ăn, cả hai đều ăn lấy lệ cho đối phương nhìn thấy, cố nuốt chút thức ăn, dạ dày bị dồn ép đến mức khó chịu. Về đến nhà, ngồi cùng Đỗ Thượng Văn một lúc, mở tivi lên, không biết họ đang diễn cái gì.

Trần Dư Phi biết sau khi Đoàn Vân Phi trở về, hai người bọn họ muốn thổ lộ tâm sự khi không có người ngoài làm phiền. Tấm bia chắn hết phận sự này nên biết lúc nào phải có mặt, lúc nào phải rời đi. Đỗ Thượng Văn ôm lấy Trần Dư Phi, tiễn cô về nhà mình bên kia.

Ở một mình, càng không có gì làm càng cảm thấy khó chịu. Trần Dư Phi quyết định dùng khoảng thời gian này để dọn dẹp căn nhà lộn xộn, lôi ra chiếc máy tập chạy bộ của hãng Impulse bị vứt trong góc nhà, lúc này mới nhớ ra từ sau khi làm thẻ ở phòng tập thể thao cô chưa đến đó lần nào.

Bài tập tối nay là boxing. Trần Dư Phi từ nhỏ là người ít vận động, tất cả các bài học đều học rất tốt, duy chỉ có môn thể dục, lần nào cũng đội sổ, vẫn may không phải là thành phần chủ yếu làm ảnh hưởng đến mọi người. Boxing chú trọng vào độ mạnh yếu của động tác, nhưng cô Trần đại tiểu thư mỗi lần xuất chiêu đều là những động tác tiêu chuẩn đẹp mắt nhưng không có lực, cho dù miệng lúc nào cũng hét “hây, hây”, nhưng chẳng có chút phong thái nào của môn boxing cả, nếu đổi sang cổ trang, lại giống như cô tiểu thư đang bắt bướm trong vườn hoa vậy. Trần Dư Phi cũng mặc kệ, cô phát hiện ra đây là một phương pháp rất tốt để trút hết phiền não, ra sức kêu gào cùng huấn luyện viên. Tiết tấu nhạc rất nhanh, cô nhảy lên đánh đấm loạn xạ, người toát đầy mồ hôi, rất vui vẻ vì không hề phí đồng tiền bát gạo, cũng vô cùng hối hận vì trước đây không thường xuyên đến.

Sau hơn bốn mươi phút tập luyện, cô mệt mỏi đến nỗi người mềm nhũn như đồng bùn nhão. Trần Dư Phi tắt máy qua loa, đứng trước cửa phòng tập, suy nghĩ một lát, vẫn là bắt xe về nhà. Mặc dù đường rất ngắn, nhưng cô đi không nổi nữa rồi, cơ thể không thường xuyên tập luyện đã không thể chịu nổi sự vận động quá mức.

Xuống xe bước vào cổng khu nhà, cô lê bước chậm rãi. Thời gian xây dựng khu nhà này không lâu, những người vào ở cũng không nhiều, rất nhiều cửa sổ đều đen kịt, ánh đèn ở mỗi ô cửa sổ còn sáng lại có màu sắc riêng, có màu trắng trong suốt, có cả màu vàng ấm áp. Vườn hoa của khu nhà này được thiết kế vô cùng tinh tế, độc đáo, đường dành cho người đi bộ như những lối đi nhỏ trong rừng, hai bên đều là thực vật hợp với bốn mùa, có lẽ vừa được phun thuốc sâu, trong không khí phảng phất một mùi làm cay mũi.

Tầng nơi cô và Đỗ Thượng Văn ở có hai cầu thang, hai căn nhà, dưới tầng chỉ có một lối vào, cửa vào được trang hoàng hoa lệ cao sang, cửa làm bằng kính và khung cửa màu bạc, tay nắm cửa được lau chùi bóng loáng, phản chiếu ánh đèn đường bên ngoài. Bên ngoài lối vào có mấy bậc thềm, hai bên bậc thềm trồng cây long não tươi tốt.

Có một bóng hình quen thuộc đang đứng dưới bóng cây long não.

Dường như cảm nhận được ánh mắt chú ý của cô, Nhiếp Phong chậm chậm ngẩng đầu lên, rút điều thuốc trong miệng ra, từ từ phả ra một làn khói.

Nơi mà Trần Dư Phi đứng nằm ở giữa hai ngọn đèn đường, chính là nơi mà ánh sáng yếu nhất. Ngăn cách bởi những khóm hoa và cây được cắt tỉa cẩn thận, dưới ánh sáng chiếu rọi của ngọn đèn đêm, Nhiếp Phong còn cao lớn hơn cả ban ngày, càng khó đến gần hơn. Khoảng cách ngắn ngủi, mà khó bước tới. Trần Dư Phi không có dũng khí để bước gần về phía anh thêm một bước nữa. Cô không chắc Nhiếp Phong có thể nhìn rõ biểu cảm của cô hay không, chỉ là cố giữ bình tĩnh theo bản năng, nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm trên khuôn mặt giả bộ như không có chuyện gì, đưa mắt nhìn anh.

Sắc đêm u ám. Một chút kiên định của cô đã bị ánh mắt của anh bóc trần, lộ rõ sự nhát gan, khao khát gần gũi, sự mệt mỏi rã rời của cô. Cô không biết lúc này nên trốn chạy, hay lại một lần nữa giấu mình. Tuy anh rất giỏi việc chỉ cần dùng ánh mắt là có thể làm người ta không thể trốn chạy được.

Nhiếp Phong là một người đàn ông nguy hiểm, từ lúc bắt đầu Trần Dư Phi đã biết rõ điều này, nhưng đây là một loại bản năng. Tình cảm cũng có tính hướng sáng, một khi giang đôi cánh ra thì chỉ biết bay đến nơi ánh sáng chói lọi nhất, nơi sáng sủa nhất mà thôi. Cô không có cách nào khiến bản thân quên đi những giây phút khi cô và anh gặp nhau, chỉ có thể là càng ngày càng rõ ràng hơn.

Bước chân của Nhiếp Phong chậm chậm dừng lại bên cạnh cô, anh không nói gì cả, chỉ thương xót vuốt ve gò má cô. Trên người anh có mùi thuốc lá, mùi rượu và cả mùi hương làm người ta say đắm. Trần Dư Phi bình tĩnh nhìn anh, chiếc túi trong tay bất giác rơi xuống.

Nửa đêm, đứng trên núi Tử Kim cao chót vót nhìn xuống cả thành phố Nam Kinh đang chìm trong giấc ngủ, đây là trải nghiệm mà Trần Dư Phi chưa từng có.

“Đẹp quá!”. Cô thốt lên khen ngợi từ tận đáy lòng, mái tóc dài bị những cơn gió thổi tung bay, phủ trên bờ vai của Nhiếp Phong.

“Đúng là rất đẹp”. Hai tay Nhiếp Phong đút túi quần: “Lúc anh cảm thấy buồn chán liền lái xe đến đây đứng một chút, ngắm nhìn cảnh đêm, hít thở không khí trong lành”.

“Loại người như anh mà cũng có lúc buồn chán sao?”. Trần Dư Phi vừa cười vừa nói.

“Loại người như anh? Loại người nào?”

Trần Dư Phi vén tóc ra sau tai, nghiêng đầu nhìn anh: “Đẹp trai, có tiền, biết chơi ghita, mở quán bar không có lãi, lái xe nhanh, hút thuốc rất nhiều, không nói lý lẽ, thích giáo huấn người khác, suy đoán chủ quan, ý quyền lực làm lợi cho riêng mình, ừm... có lúc hát bị sai nhạc”.

Nhiếp Phong cười, nhướn mày: “Chỉ một chút như vậy thôi sao?”

Trần Dư Phi nóng bừng mặt, quay đầu nhìn về phía thành phố trong đêm: “Tạm thời chỉ có như vậy thôi, lúc nghĩ ra sẽ bổ sung sau”.

“Không có đánh giá sâu sắc nào khác sao?”

“Thời gian chúng ta quen biết nhau ngắn như vậy, em vẫn chưa hiểu rõ anh lắm, có thể sau này sẽ có”.

“Có muốn nghe cảm nhận về em trong lòng anh không?”

Trần Dư Phi gật đầu: “Anh nói xem”.

Ánh đèn thành phố sáng rực, không làm sao có thể nhìn được những ngôi sao trên trời, đôi mắt của con người rất yếu đuối, cũng rất dễ bị che kín, có khi mãi mãi cũng không nhìn thấy những thứ rõ ràng tồn tại ngay trước mắt. Giọng nói của Nhiếp Phong bị át đi một nửa trong gió.

“Em giống như màn đêm vậy, che giấu đi tất cả, chỉ cho người ta thấy ánh đèn rực rỡ bên ngoài. Nhưng đợi khi trời sáng, thành phố sẽ hiện nguyên hình, những bản thủ, xô bồ, ồn ào, huyền ảo sẽ không vì em giỏi che giấu mà có một chút thay đổi nào. Trần Dư Phi, thực ra em chính là đồ ngốc bịt tai trộm chuông, gắng sức bịt tai người khác, nhưng lại bị trộm mất chiếc chuông của chính mình”.

Trần Dư Phi nhìn biển ánh sáng đèn như chòm sao rơi xuống, trong lòng có cảm giác đau xót vì bị nhìn thấu, cũng có cảm giác giải thoát sáng khoái sau khi được phóng thích. Lâu lắm không có cảm giác yên bình như bây giờ, người đàn ông bên cạnh cô không chỉ biết bí mật cô đã chôn giấu từ lâu, mà còn nguyện cùng cô chia sẻ nó.

“Về vấn đề này, ba người bọn em đã lựa chọn một phương pháp giải quyết ngu xuẩn nhất. Trần Dư Phi, lương thiện và đồng cảm là đức tính tốt đẹp, nhưng đức tính tốt đẹp đó của em ngược lại đã dung túng cho tâm lý may mắn của hai đứa chúng nó. Thật ra anh nghĩ các em đều hiểu rõ, không thể cứ giấu giếm mãi được, chuyện này rồi sẽ có một ngày tất cả mọi người đều biết, trừ khi Vân Phi và Đỗ Thượng Văn một trong hai đứa nó muốn từ bỏ”.

“Không thể được đâu, em rất hiểu họ”.

Nhiếp Phong cười cười: “Nhìn không ra được em còn là người có lòng tin với tình yêu như vậy”.

“Người khác thì em không biết, còn với Thượng Văn và Vân Phi, con đường họ đã đi như thế nào em đều nhìn thấy rất rõ ràng. Có lẽ em cũng có một chút không hiểu tình cảm của họ, nhưng em rất cảm động, cũng rất ngưỡng mộ bọn họ”.

“Ngưỡng mộ?”

Trần Dư Phi hít một hơi thật dài trong bầu trời đêm, ngực hơi nhấp nhô, buồng phổi mở rộng, thở ra hơi thở trầm đục trong cơ thể: “Đúng vậy, ngưỡng mộ đến mức có lúc thậm chí thấy căm ghét bọn họ”. Cô quay đầu nhìn Nhiếp Phong, cười nói: “Em cũng không thể nói rõ được, dù sao cũng là cảm xúc rất kì lạ. Ha ha, có lẽ em vốn dĩ chính là một con người kì lạ”.

Trên bầu trời xa xa, có một chiếc máy bay ca đêm lóe sáng từ thành phố bay lên không trung, khoảng cách rất xa, nhìn có vẻ như tốc độ khá chậm, Trần Dư Phi nhìn theo máy bay, cho đến khi nó biến mất sau mấy tầng mây.

Nhiếp Phong nhìn khuôn mặt cười và mái tóc dài của cô: “Con người kì lạ thường rất cô đơn”.

Trần Dư Phi nhún nhún vai, cười giễu chính mình: “Nếu không cô đơn, thì em đã không thể gặp anh, cuộc sống của em bây giờ vẫn như trước đây, bình tĩnh mà tiếp tục bị tai trộm chuông”.

“Anh bắt đầu có chút vui mừng, tối hôm đó không lựa chọn làm quân tử tác phong đúng đắn”.

Trần Dư Phi giật mình: “Nghe có vẻ như anh thường xuyên gặp phải những lựa chọn như vậy”.

Nhiếp Phong cười thẳng thắn: “Đích thực, thường xuyên đến mức làm anh thấy chán ngán”.

“Vây vì sao mà còn...”. Trần Dư Phi mím chặt môi.

Nhiếp Phong rút bao thuốc từ trong túi quần ra: “Có thể không?”. Trần Dư Phi gật đầu, anh lấy một điếu châm lên: “Ngày mà anh gặp em, anh vừa nhận được tin dữ về người bạn tốt nhất của mình”.

“Bạn của anh...”

“Một nhiếp ảnh gia tự do, người Nhật Bản, là một con chiên ngoan đạo của Thiên chúa giáo, ngày ngày chạy đi chạy lại giữa các vùng đất trên khắp thế giới, thích đến những nơi đói nghèo, lạc hậu, chiến loạn như châu Phi, Nam Mỹ, Trung Đông, những bức ảnh anh ấy chụp đều là những con người đang giãy giụa giữa sự sống và cái chết, cả ngày đối mặt với đói khát, nước mắt, cam chịu không cầu tiến, tử vong. Bạn của anh rất cởi mở với mọi người, lương thiện, khéo ăn khéo nói, cả ngày đều cười ha ha vui vẻ, đa tài đa nghệ, anh ấy chơi ghita rất giỏi, anh chính là học ghita từ anh ấy. Nhưng bọn anh đều không thể ngờ, bề ngoài nhìn có vẻ anh ấy là một người vô ưu vô lo, nhưng thực ra lại mắc chứng bệnh u sầu vô cùng nghiêm trọng. Bạn của anh đã chụp những bức ảnh về mười ngày sống sót cuối cùng của một cậu bé trong một trại tị nạn ở châu Phi. Cậu bé đó chết vì đói khát, bộ dạng của cậu bé trong bức ảnh rất thảm thương, thực sự chỉ còn da bọc xương, bụng lại phình to như cái trống, nhìn rất đáng sợ. Những bức ảnh đó đã đạt một giải thưởng về nhiếp ảnh tại Nhật Bản. Buổi tối hôm bạn anh nhận giải thưởng đã gọi điện cho anh, hi vọng anh có thể đến Nhật Bản chung vui, trò chuyện với anh ấy. Anh ấy giữ lại giải thưởng xem như làm vốn riêng ình, có thể mời anh một bữa rượu. Anh không biết, thật sự, lúc anh ấy nói những lời đó vẫn còn cười hi hi ha ha, khi ấy anh cũng đùa với anh ấy, nói tích cóp được một chút vốn liếng như vậy không phải dễ, vợ anh quản lý chặt chẽ như vậy, hay là anh mang tiền thưởng đến châu Phi tìm tới bộ lạc có chế độ đa thê mà ẩn cư, lấy hai, ba mươi cô vợ lớn bé, sinh ra khoảng một trăm đứa con, đó mới là chuyện vui chốn nhân gian. Anh ấy cười lớn ha ha, ngày tiếp theo đúng là đã vác ba lô rời Nhật Bản đi châu Phi thật và đã tự sát ở cái trại tị nạn chụp những bức ảnh kia”.

Nhiếp Phong nói đến đây ngữ khí rất bình tĩnh, Trần Dư Phi kim lòng không được, toàn thân run rẩy.

“Anh và vài người bạn định đến châu Phi đem thi thể của anh ấy trở về, nhưng nơi mà anh ấy chết rất hỗn loạn, quân đội không ngừng bạo động, các chủng tộc tàn sát lẫn nhau. Không có đại sứ quán, không có visa, không có chuyến bay nào, thậm chí cũng không có địa chỉ chính xác của trại tị nạn, đến tin tức về cái chết của anh ấy cũng không biết là tin tức của bao nhiêu ngày trước. Một trại tị nạn một ngày không biết có bao nhiêu người chết, dù cho bọn anh có đến được đó, trong hàng ngàn hàng vạn những thi thể đang phân hủy đó, cũng không biết phải làm sao để tìm ra anh ấy.

“Bản nhạc lúc anh chơi ghita trong quán bar đó là bài anh ấy thích nhất. Anh ấy đã từng nói, khi nhìn thấy những con người đáng thương đó, anh ấy nguyện làm một ma cà rồng, bất kể bệnh tật, đói khổ, đau đớn đến mức nào, chỉ cần cắn một miếng là có thể triệt để cứu vớt họ từ dưới đáy vực sâu, có một sinh mệnh vĩnh hằng, là sinh vật tà ác cũng được, không được Thượng đế tha thứ cũng chẳng sao, xuống địa ngục cũng tốt, chỉ cần có thể sống, điều đó quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

“Hôm đó em ôm chặt lấy anh không cho anh rời xa, anh bỗng nhớ tới anh ấy. Anh ấy tự sát bởi vì tự trách chính mình, mỗi khoảnh khắc khoanh tay đứng nhìn những con người khốn khổ đã làm tổn thương đến tận sâu tâm hồn anh ấy, giải thưởng bắt ngờ đó làm anh ấy không thể tự tha thứ ình. Nếu như anh nghe lời anh ấy nhanh chóng đến Nhật Bản, có lẽ anh ấy sẽ không chết, hoặc có thể sống thêm một thời gian rồi

mới chết. Đây là một lỗi lầm không thể nào tha thứ được, mãi mãi không còn cơ hội để hối hận. Em có thể xem đây là lời biện hộ của một người đàn ông trưởng thành tìm hoa bắt bướm. Nhưng lúc em khóc trong lòng anh... anh thật sự rất sợ hãi. Tối hôm đó, anh không có dũng khí để từ chối bất kì lời thỉnh cầu của người nào muốn anh ở bên cạnh”.

Nhiếp Phong từ đầu đến cuối đều nhìn về phía xa, dáng người thẳng đứng, biểu cảm nghiêm túc. Trần Dư Phi giơ tay lên, nắm chặt lấy bàn tay đang buông thõng bên hông. Hai người đều nắm chặt, những ngón tay đan xen vào nhau. Bàn tay luôn ấm nóng của anh lúc này lại có đôi chút mát lạnh, nét dịu dàng cuộn cuộn trào dâng trong lòng Trần Dư Phi, chậm chậm, chậm chậm áp sát vào anh, vòng tay ôm chặt lấy eo của anh, áp mặt vào ngực anh, cảm nhận được hơi thở đột nhiên trở nên gấp gáp và cơ thịt bỗng căng ra của anh.

Trần Dư Phi không quen làm động tác này. Cô không hề có một chút kinh nghiệm nào trong việc lấy lòng đàn ông, chỉ biết dùng những ngôn ngữ cơ thể có phần hơi cứng nhắc xuất phát từ nội tâm để nói cho anh biết tình cảm, những yêu thương của cô dành cho anh.

Đời người rất ngắn ngủi và cũng rất dài, biết bao nhiêu ngã tư, đông nam tây bắc, trước sau trái phải, sẽ gặp phải điều gì, sẽ bỏ lỡ thứ gì, không ai có thể biết được. Có lẽ một lần dừng chân, một lần quay đầu, nếu lỡ chỉ trong một giây, những vướng mắc trong chớp mắt trôi đi, kết quả cuối cùng hoàn toàn không giống nhau. Vận mệnh không phải luôn luôn từ bị, hầu hết thời gian nó đều đứng một bên lạnh lùng quan sát, nhìn bạn lòng vòng lạc đường không tìm được lối ra trong mê cung giống như lưới nhện vậy. Vì thế khi cuối cùng xuất hiện một cái ôm chân thực, thì hãy dừng chân chừ, dừng phụ những tháng ngày tìm kiếm vất vả trước đó.

Điều thuốc trên tay dần cháy hết, ngón tay bỗng cảm thấy nóng, cánh tay Nhiếp Phong vô thức búng đầu thuốc bay đi, anh đứng lặng một lúc, sau đó ôm lấy cơ thể đang run rẩy của Trần Dư Phi vào lòng, càng ôm càng chặt.

8. Chương 8: Có Một Số Nụ Hôn Được Gửi Đi Thông Qua Ánh Mắt

Công việc xây dựng nhà xưởng của công ty mới đã hoàn thành, tiếp theo bắt đầu lắp ráp các kết cấu thép, thời gian thi công dự kiến trong khoảng một tháng. Thiết bị lắp đặt bên trong nhà xưởng đã được vận chuyển tới công trường, khoảng cách thời gian từ hoàn thành xây dựng nhà xưởng tới bắt đầu thử đi vào sản xuất vẫn còn 3 đến 4 tháng. Bộ phận nhân sự lúc này bắt đầu công tác tuyển dụng công nhân, bởi vì tất cả thiết bị gia công của công ty đều nhập khẩu từ nước ngoài về nên một loạt công nhân trước khi làm việc phải tiến hành đào tạo 3 tháng.

Trần Dư Phi đương nhiên chính là người phụ trách tài vụ của công ty mới, lần tuyển dụng này ngoại trừ công nhân lao động, còn có một bộ phận là nhân viên quản lý của công ty, bao gồm cả nhân viên phòng tài vụ. Tiểu Uông phụ trách nhân sự đưa tới một đồng hồ sơ nhận được trong buổi tuyển dụng và do công ty chiêu mộ nhân tài gửi đến, bảo Trần Dư Phi lựa chọn người tham gia phỏng vấn.

Trần Dư Phi giở qua một lượt, bất giác kinh ngạc, cơ hội tìm việc làm hiện nay chẳng lẽ lại khó khăn đến thế này sao, một doanh nghiệp liên doanh có quy mô thuộc loại trung, địa điểm công tác là ngoại ô, lương tháng cũng thuộc loại bình thường, thế mà lại có người học lực cao như vậy tới ứng tuyển. Cô lật trái giở phải, bản thân cũng có chút lưỡng lự, bỏ đi người nào dường như cũng đều rất đáng tiếc, tổn mất khá nhiều công sức mới chọn ra được mấy người tham gia vòng phỏng vấn. Lúc đem danh sách trao trả lại cho Tiểu Uông phòng nhân sự, Trần Dư Phi cảm thán: “Sức cạnh tranh của các sinh viên hiện nay thật kịch liệt quá, học lực tốt như vậy lại chấp nhận làm công tác tài vụ, thật là lãng phí tài nguyên!”

“Nói đúng lắm”. Tiểu Uông cười: “Nhưng biết làm thế nào được, xã hội bây giờ đều thế. Cậu không đến buổi tuyển dụng nên không biết, ở đó phải gọi là núi người biển người, khung cảnh khiến người ta phát sợ! Biết bao nhiêu bảo vệ phải điều động để duy trì trật tự đấy!”

Trần Dư Phi nhếch nhếch khóe miệng: “Tìm một công việc tốt thật không dễ dàng gì”. Tán chuyện mấy câu, Tiểu Ương và Trần Dư Phi thương lượng một chút về thời gian gặp mặt phỏng vấn, họ lựa chọn buổi sáng ngày thứ sáu, vừa hay cô cũng không có việc gì làm, có thể bớt chút thời gian một buổi sáng.

Cà phê và trà sữa trong phòng làm việc đã uống hết, đồ ăn vặt cũng chén hết rồi. Sau khi tan ca, Trần Dư Phi để Đoàn Vân Phi về nhà trước, cô cùng Đỗ Thượng Văn lái xe đến siêu thị lượn một vòng để bổ sung chút “đạn dược”. Trần tiểu thư mua đồ ở siêu thị, theo cách nói của Đỗ Thượng Văn, chính là cực kì tiêu chuẩn, cực kì cố chấp “nếu đổi nhãn hiệu thì sẽ chết người”. Số lần đưa cô tới siêu thị không thể đếm xuể, cà phê, trà sữa, bánh bích quy, mít hoa quả, đường, quả hạch, sữa chua và những đồ ăn vặt mà con gái thích ăn khác, cơ bản đều không chủ động thay đổi nhãn hiệu và chủng loại, trừ phi một loại hàng hóa nào đó không may hết mất rồi thì mới đành phải chọn một loại khác. Vì thế quá trình mua sắm vô cùng ngăn ngủi, đến rồi liền lấy, lấy rồi thì đi. Lúc trả tiền phải xếp hàng mất một lúc, tiền đương nhiên do bạn trai trả, Đỗ Thượng Văn đẩy chiếc xe mua hàng đầy ắp đi xuống bãi đậu xe ngầm bên dưới siêu thị, vừa đi vừa cười: “Mình thật sự vẫn không hiểu, cậu ăn khỏe như vậy, tại sao vẫn gầy còm thế nhỉ!”

“Tổ chất xinh đẹp trời ban khó từ bỏ, hiểu không?”

Trần Dư Phi giúp nhét đồ vào cốp xe phía sau, Đỗ Thượng Văn lấy ra từ cốp xe sau một bức thư chuyển phát nhanh dày cộp đưa cho cô: “Xem đi”.

“Cái gì đây?”. Trần Dư Phi ngồi vào trong xe, mở thư ra, bên trong là một tập ảnh váy cưới. Trần Dư Phi không hiểu rõ lắm về nhãn hiệu của váy cưới, chỉ cảm thấy những chiếc váy cưới trong ảnh đều rất đẹp, rất tinh xảo: “Bác Lý gửi tới? Ha ha, họ vẫn kiên nhẫn không chịu từ bỏ”.

Đỗ Thượng Văn cười khổ: “Bên chỗ Vân Phi vẫn còn một đồng kìa, menu khách sạn, bảng báo giá của công ty tổ chức lễ cưới, danh sách các tour của công ty du lịch, đoán chừng mẹ cậu ấy hai ngày này sẽ lại gọi điện kêu cậu tới đó, dụ dỗ đem các cậu killing luôn”.

Ánh mắt Trần Dư Phi dừng lại ở một mẫu váy cưới màu trắng, hai bên tay bông, vạt váy xòe rộng, cổ xẻ trễ, eo thắt cao, đính đầy đá thạch anh, trên đầu đội một chiếc vương miện lấp lánh. Hiện nay có rất nhiều cô gái đều không thích kiểu váy cưới có phần hơi lỗi thời này, nhưng từ khi còn rất nhỏ, rất nhỏ sau khi được xem một bộ phim Pháp có tựa đề Peau d’ane – Công chúa da lừa, hình tượng chiếc váy cưới trong tưởng tượng của Trần Dư Phi 20 năm cũng không thay đổi, vẫn là kiểu dáng này, tình tiết phim đa phần đã quên hết, cô chỉ nhớ hình ảnh Catherine Deneuve mặc bộ lễ phục lấp lánh tới chói mắt, cất tiếng hát, xinh đẹp như tiên nữ vậy.

“Cậu với Vân Phi đã bàn bạc gì chưa, có dự định gì không?”

Đỗ Thượng Văn cười khổ: “Có thể có dự định gì chứ? Nếu thực sự không thể, mình và Vân Phi sẽ bay ra nước ngoài là xong, nước ngoài tương đối thoáng với những người như bọn mình, bọn mình sẽ không cần kiêng dè ánh mắt của người khác, có thể sống thoải mái một chút”.

“Trước tiên đừng lo lắng quá, mọi người cùng nhau nghĩ cách đã”. Trần Dư Phi vỗ vỗ mu bàn tay anh: “Mấy năm qua chẳng phải đều đã suôn sẻ cả sao, nhất định sẽ có cách”.

“Bên phía Vân Phi, anh họ cậu ấy đã đồng ý giúp đỡ, trước tiên tìm cơ hội thăm dò ý tứ của mọi người trong nhà, nếu phản ứng không quá kịch liệt, anh ấy khuyên bọn mình nên thẳng thắn nói ra sự thật”.

“Bố mẹ Vân Phi cũng không phải là người bảo thủ, mình nghĩ có lẽ họ sẽ hiểu cho hai cậu”.

“Hi vọng là thế”. Trên mặt Đỗ Thượng Văn có đôi chút mệt mỏi, Trần Dư Phi nhìn anh, trong lòng có phần xót xa. Tay của anh ngược lại lại nắm chặt tay cô, cười nói: “Mình da thô thịt dày vững chắc lắm, cậu đừng lo ỉn”.

“Mình chẳng lo lắng cho cậu đâu, mình chỉ lo, lỡ như cậu ra nước ngoài rồi, mình đi đâu mà tìm người tốt như cậu đòi tiền chứ”.

Hai người cười cười nói nói lên tới tầng mười lăm, vừa vào cửa nhà, quả nhiên điện thoại của mẹ Đoàn Vân Phi liền gọi tới, hỏi han một chút tình hình sức khỏe, công việc hiện tại của Trần Dư Phi, hỏi cô có phải bận lắm không, sao lâu như vậy mà không thấy tới chơi. Trần Dư Phi làm thế nào cũng không thể ứng phó

nổi, chỉ dành đồng ý cuối tuần cùng Đoàn Vân Phi về nhà. Bà Đoàn vui vẻ dập điện thoại, Trần Dư Phi cuộn người trên sofa, vô cùng buồn phiền.

Gần đây tâm trạng Đỗ Thượng Văn và Đoàn Vân Phi đều có phần sa sút, Trần Dư Phi cũng cố gắng không làm phiền họ, về nhà tắm rửa liên thay đồ ngủ, nấu một ít sủi cảo đông lạnh, ăn xong liền ở trong phòng ngủ, bật máy lạnh và lướt web.

Đã lâu không chăm sóc, vườn rau trên mạng của cô đã bị ăn trộm gần hết, chó cũng trong trạng thái đói sắp chết. Cô chạy đến vườn rau nhà các bạn điên cuồng ăn trộm một lượt, mỗi nhà thả ít sâu, mỗi chiếc xe đậu ở bãi đỗ dán một tờ phiếu, cho chó uống nước, ăn no.

Điện thoại của Nhiếp Phong liền gọi tới.

Anh đang đi công tác bên ngoài, nghe anh nói lịch làm việc rất dày, sớm nhất thì cũng phải thứ hai tuần sau mới có thể trở về. Trần Dư Phi suy nghĩ một chút, bất giác bật cười, đến bây giờ vẫn chưa biết anh làm nghề gì, lúc vừa mới nghe nói anh phải đi công tác cô còn cảm thấy khó hiểu, ông chủ quán bar cũng phải đi công tác sao? Đi thu mua rượu và đồ nhậu ư? Nhìn quán bar của anh kinh doanh chậm chạp như vậy, có lẽ một năm đi thu mua một lần là đủ rồi.

Cũng từng nghĩ tới việc hỏi anh, nhưng vừa nghe giọng nói của anh liền quên bống mất tiêu.

Hình như Nhiếp Phong đã nốc không ít rượu, giọng nói có phần khàn khàn, cười than vãn: “Người ở đây thực sự uống tốt lắm, suýt chút nữa là anh không xong rồi!”

“Thế mà anh vẫn còn khoác lác tửu lượng mình cao lắm!”

“Trên bàn, người có thể đứng lên đi về phòng chỉ còn mình anh, những người còn lại hiện tại vẫn đang nằm la liệt dưới bàn này”.

Trần Dư Phi cười lớn: “Bốc phét”.

“Thật đấy”.

“Ha ha, em không tin đâu”.

“Hôm nay là thứ năm”.

“Gì cơ?”

Hôm nay là ngày gì có biết không?”

Trần Dư Phi ôm ôm đầu, nghĩ ra mấy ngày đặc biệt đem so sánh, không phát hiện hôm nay là ngày kỉ niệm gì: “Là ngày gì?”

Nhiếp Phong trầm giọng cười: “Hôm nay là ngày nhớ em nhất, từ sau khi quen em”.

Trần Dư Phi lập tức kêu lên: “Những lời nói mật ngọt của anh có thể mới mẻ một chút được không? Câu nói này hôm qua anh đã nói rồi, rốt cuộc ngày nào mới là nhớ nhất hả?”

“Hôm nay còn nhớ hơn cả hôm qua, càng ngày càng nhớ em nhiều hơn”.

Nét dịu dàng trong mắt Trần Dư Phi sắp rơi xuống: “Anh, anh thực sự đã uống nhiều rồi...”

“Mới say quá nửa, vẫn còn nửa non tỉnh táo, đợi khi gọi điện thoại xong cho em mới say hết”.

“Nhiếp Phong...”. Trần Dư Phi nắc lên, Nhiếp Phong cười, truy hỏi: “Gì cơ?”

“Có thể đừng giả tạo văn vẻ như vậy được không, thực sự là có chút tiêu hóa không nổi đấy”.

Nhiếp Phong ha ha cười lớn: “Cái gì gọi là giả tạo văn vẻ chứ, vậy anh tặng em một ít văn vẻ thật sự đây, vênh tai lên mà nghe cho kĩ nhé”.

“Xem anh có thể văn vẻ tới đâu nào, em đang nghe đây, nói đi!”

Nhiếp Phong dừng lại khoảng hai giây, cổ tạo tư thế, háng háng giọng, Trần Dư Phi cố gắng bịt miệng không cười, nghe thấy anh dùng giọng trầm trầm nga nga say đọc ra hai câu thơ không biết là ngôn ngữ nước nào: “Hay besos que se dan con mirada, hay besos que se dan con memoria.”

Tuy nghe không hiểu, nhưng trái tim Trần Dư Phi vẫn đập mạnh liên hồi, giọng nói rất chân thành của Nhiếp Phong khiến cô thu lại nụ cười trên mặt, trầm mặc tận hưởng những gợn sóng đột nhiên lấn tấn nơi sâu thẳm trong tâm hồn, chỉ có trái tim đang lặng lẽ đập. Ngăn cách bởi đường điện thoại và khoảng cách xa xôi, Trần Dư Phi tưởng tượng ra biểu cảm của Nhiếp Phong lúc này, khẽ hỏi: “Là... là ý gì vậy?”

“Là tiếng Tây Ban Nha, dịch ra đại ý nghĩa là: Có một số nụ hôn được gửi đi thông qua ánh mắt, có một số nụ hôn được dành tặng nhờ vào kí ức”.

“Câu thơ rất đẹp.”

“Lần này thật sự văn vẻ rồi chứ!”

Trần Dư Phi gật đầu: “Thật sự văn vẻ! Không ngờ ngay cả tiếng Tây Ban Nha anh cũng biết”.

Nhiếp Phong cười có phần tinh quái: “Chỉ biết hai câu này thôi. Hồi học đại học, đám nam sinh bọn anh hề cứ gặp phải cô gái nào mình theo đuổi đã lâu mà không được liền lôi hai câu thơ này ra đọc, cơ bản là không có ngọn núi nào không công phá được, một chiêu “giết” sạch”.

Tối qua nói chuyện với Nhiếp Phong quá khuya, sau khi tắt điện thoại một chút buồn ngủ cũng không có, Trần Dư Phi lại lên mạng đọc tiểu thuyết một lúc, ngày thứ sáu đi làm vẫn tinh thần phơi phới. Buổi phỏng vấn nhân viên ứng tuyển diễn ra vào 9h30 sáng, đúng 9h Tiểu Ưông phòng nhân sự gõ cửa bước vào phòng làm việc của Trần Dư Phi, cầm theo một bộ hồ sơ giao cho cô: “Sếp Đoàn vừa mới giao cho tôi, có người nhờ giúp đỡ”.

“Tổng giám đốc Đoàn?”. Trần Dư Phi nhận lấy xem qua, học lực và kinh nghiệm công tác miễn cưỡng có thể chấp nhận. Sự việc này cũng không có gì lạ lắm, không thể tránh được, cô nhún nhún vai, ra dấu ok về phía Tiểu Ưông.

Trước khi đến thời gian đã hẹn, tất cả những người đã nhận được điện thoại thông báo đều đã tới. Hai người Trần Dư Phi và Tiểu Ưông ở phòng nhân sự ngồi trong một gian phòng hội nghị nhỏ gặp mặt từng người từng người một. Thì ra, phòng tài vụ của công ty tuyệt đại đa số đều là nữ đồng nghiệp, lần này Trần Dư Phi cố ý lựa chọn một tỉ lệ giới tính cân bằng trong số những nhân viên mới vào, những người tham gia phỏng vấn được lựa chọn nam nữ mỗi bên một nửa.

Cả một buổi sáng phỏng vấn, Trần Dư Phi và Tiểu Ưông vất vả trao đổi những người mình tâm đắc, năm chàng trai, tướng mạo thật có lỗi với công chúng quá, oan uổng cho cô khi cô còn mặc một bộ trang phục rất gợi cảm, muốn tìm một người vừa có tài vừa có sắc cho phòng tài vụ. Sau khi cười đùa, hai người nghiêm túc thương lượng một hồi, bước đầu đã quyết định danh sách trúng tuyển, thông báo trưởng phòng nhân sự phê duyệt. Đương nhiên cái người “nhờ mối quan hệ giúp đỡ” kia cũng được thông qua.

Tan làm, lúc ngồi cùng xe về nhà bố mẹ, Đoàn Vân Phi hỏi Trần Dư Phi: “Có biết cái người buổi sáng “nhờ mối quan hệ” mà phòng tài vụ phỏng vấn là từ đâu ra không?”

“Từ đâu vậy?”

“Cậu thật sự không nhận ra sao?”

Trần Dư Phi vò đầu khó hiểu: “Nhận ra ai? Mình quen cô ấy sao?”

Đoàn Vân Phi lắc đầu cười: “Đúng là quý nhân hay quen chuyện, may mà mình còn khen cậu trước mặt Thượng Văn là cậu không dễ kích động, kham nổi chuyện lớn”.

“Rốt cuộc thì là ai?”

“Nghe nói là một cô em họ của cậu, nghĩ cho kĩ đi, có phải là có một cô em như thế không”.

Trần Dư Phi há hốc miệng vỗ vỗ đầu: “Hình như có một người tên gọi như thế, trời, tổng cộng mình có 5 dì, 2 cậu, 4 cô, dì họ, cậu họ, cô họ nhiều không đếm xuể, em họ khắp thiên hạ, đa phần đều là đã lâu không gặp rồi, sao có thể nhận ra được. Sao cậu biết? Rốt cuộc là ai đã nhờ vả thế?”

“Thượng Văn”.

“Thượng Văn? Cậu ấy ăn no đừng mỡ à!”

“Cũng không phải là cậu ấy. Lần trước lúc bố mẹ cậu đến, nghe nói mình là giám đốc của công ty cậu đang làm, lại là anh em tốt của Thượng Văn, vừa hay cô em họ của cậu lại đang tìm việc làm, liền bảo Thượng Văn nhờ mình chiếu cố một chút. Cậu nói xem mình có thể không chiếu cố sao?”

“Mẹ mình cũng thật là!”. Trần Dư Phi thở dài: “Bà biết nếu nói với mình nhất định mình sẽ không đồng ý. Thượng Văn cũng thật là, phải nói trước với mình một tiếng chứ, sao lại trực tiếp nhét người vào như thế?”

“Nói trước với cậu, cậu lại nói với mẹ cậu là không được, chẳng phải là đắc tội với mẹ sao?”. Đoàn Văn Phi mỉm cười, Trần Dư Phi nhìn anh: “Thực ra hai người không cần phải lấy lòng mẹ mình như thế, hai người cũng không làm chuyện gì sai”.

Đoàn Văn Phi cười cười, hút một hơi thuốc lá, trong mắt có nét mệt mỏi sâu thẳm: “Chúng mình không làm gì sai. Cũng không có ai làm gì sai. Chúng mình chỉ là... đúng tới mức có chút khác biệt với mọi người mà thôi”.

9. Chương 9: Chiều Sáng Con Đường Vay Mượn Của Vận Mệnh

Đoàn gia hôm nay vẫn ngập tràn không khí ấm cúng như vậy.

Sau khi sẩy thai, lần đầu tiên con dâu tương lai về nhà bố mẹ đương nhiên phải được tiếp đãi cẩn thận. Vì lý do Đoàn phụ bận đi công tác, nên ông có rất ít thời gian cùng người nhà ra ngoài nhà hàng dùng cơm. Hôm nay là dịp may hiếm có, chỗ trong nhà hàng đã đặt trước rồi, một gian hội quán sang trọng, trong một khu biệt thự cao cấp vô cùng tinh mịch ở ngoại ô phía Đông. Bên ngoài nhìn qua có vẻ giống với các căn biệt thự 4 tầng khác xung quanh, ba tầng phía trên mỗi tầng là một gian phòng, chia ra những cầu thang khác nhau, tuyệt đối bảo đảm tính riêng tư của người dùng cơm.

Người của Đoàn gia đều ưa náo nhiệt, mọi người đều thích tụ tập lại cùng nhau, lần này lại là một bàn đầy những người nói năng lưu loát, liên tục không ngừng, mọi người đều vô cùng quan tâm hỏi han Trần Dư Phi. Đương nhiên, trong mười câu hỏi quan tâm, không tránh khỏi có tám câu rưới mang những ý tứ ngầm. Trước khi Trần Dư Phi đến đã chuẩn bị đầy đủ tư tưởng, nhiều năm qua đối phó với những chiêu ép hôn đủ chủng loại của bốn bậc cha mẹ ở Thượng Hải, cô đã rèn luyện được một bản lĩnh sắt đá “bình đến tướng calm, nước tới đất lấp”, cười ha ha bản lĩnh có thừa.

Đoàn Văn Phi bị một trận gió huân vì lần trước uống say, nên không dám uống tẹt ga nữa, tửu lượng của Đoàn phụ rất cao, cậu một chén tơi một chén sáng khoái cạ ly với chú. Hôm nay còn có một cô con gái người di khác của Đoàn Văn Phi – em họ của anh, Cát Tuyết Phi cũng có mặt. “Văn Phi, Tuyết Phi”, cô em họ cởi mở hiếu khách vừa gặp Trần Dư Phi là than phiền về cái tên của mình: “Hai cái tên này nghe thế nào cũng giống như con át chủ bài của Vạn Hoa Lâu vậy. Chị dâu, tên của chị thật là hay, Dư Phi, ai đặt tên cho chị thế, có ý nghĩa gì không ạ?”

Trần Dư Phi cười, nói với Cát Tuyết Phi: “Chữ “Dư” là trên gia phả đã định sẵn. Thời gian mẹ chị và thím hai mang thai trùng nhau, lúc sinh ra cũng trùng hợp cùng một ngày. Sau khi anh họ của chị sinh ra trước vào buổi sáng, bà chị vui mừng lắm, gọi điện thoại về nhà báo hỉ khắp nơi: “Là một thằng cu!”, thế nên buổi chiều khi chị được sinh ra thì bà có vẻ hơi thất vọng, mọi người hỏi bà là nam hay nữ, bà thở dài rồi nói một câu: “Không phải”. Mẹ chị lúc đó tức giận lắm, không phải thì là không phải, sau đó chị tên là “Dư Phi” đấy.”

Mọi người trên bàn tiệc đều cười lớn, Cát Tuyết Phi nâng ly rượu lên chúc cô: “Hai chúng ta đều là kẻ bị hại vì kì thị giới tính, nào, cạ ly vì căm thù cùng một kẻ địch!”

“Ai đang kéo bè kết phái đấy nhỉ!”

Phục vụ lịch sự, lễ phép mở cửa ra, mời một người đàn ông cao to bước vào. Nhiếp Phong mặc Âu phục cúi chào, bước tiến vào, ánh mắt đảo qua một lượt, vô tình dừng lại lâu hơn một chút trên khuôn mặt Trần Dư Phi, mỉm cười vỗ vỗ đầu Cát Tuyết Phi: “Em lại bị hai thế nào vậy?”

Cát Tuyết Phi không nhẽo trách móc anh đã làm rối kiểu tóc mới của cô bé, Nhiếp Phong ngồi vào chỗ mới được thêm vào bên cạnh cô bé, Đoàn Vân Phi đích thân đi tới rót rượu cho anh họ: “Chẳng phải nói tuần sau mới có thể về sao?”

“À, công việc bên đó rất thuận lợi, trong công ty vừa hay vẫn còn một số việc phải xử lý, anh liền trở về ngay. Nghe nói mọi người đang dùng cơm ở đây, nên anh từ sân bay tới đây luôn.”

“Bưng rỗng đừng nên uống rượu”. Mẹ Nhiếp Phong rất quan tâm đến con trai, mỉm cười vỗ Đoàn Vân Phi một cái: “Cháu rót cho nó ít thôi, anh họ cháu và bố nó giống nhau lắm, nhìn thấy rượu là mất mạng ngay.”

Chú ngồi một bên rất oan ức: “Sao lại lôi cả tôi vào thế, có khi nào tôi nhìn thấy rượu là mất mạng hả?”

Lần trước Nhiếp Phong cùng bố tranh cãi làm ông hết sức không vui, biết mẹ lần này giúp mình bắc cầu giảng hòa, anh đương nhiên thuận theo mà bước lên, mỉm cười nói với bố: “Lão gia nhà con là người có tiếng tửu lượng à, nào, con mượn hoa dâng Phật, kính bố một ly, tối nay dù sao cũng là chủ mời khách, không cần khách khứa với chú, không uống thì thật là phí!”

Người trên bàn tiệc đều cười, trong tiếng cười Nhiếp Phong uống một hơi cạn luôn ly rượu trắng, khóe mắt nheo lại, trong mắt anh lúc này toàn bộ là hình ảnh Trần Dư Phi mỉm cười xinh đẹp mê đắm đang ngồi phía đối diện anh. Trần Dư Phi gơ tay gạt một sợi tóc nhỏ ra sau tai, cùng cười với người khác, trong mấy lần lúng túng ánh mắt chạm nhau, trong mắt anh tràn ngập hình ảnh của cô.

Đã bàn bạc trước với Nhiếp Phong, tạm thời không nói cho người khác biết chuyện của hai người họ. Đoàn Vân Phi đã có quá nhiều chuyện phiền não rồi, tuy cậu ấy chắc chắn sẽ chúc phúc cho Nhiếp Phong và Trần Dư Phi, nhưng bề ngoài nhìn vào dù sao vẫn là anh họ cướp mất bạn gái của em họ, suy xét đến mức độ tiếp nhận của người của Đoàn gia, vẫn là từ từ rồi hẵng nói.

Có điều Trần Dư Phi không ngờ rằng, giấu giếm bản thân là chuyện khó khăn đến thế. Vừa không được quá lạnh nhạt vừa không thể quá nhiệt tình, có lẽ người bên cạnh không hề lưu tâm, nhưng ít nhiều gì cũng có chút chột dạ. Ăn nhiều là một chủ ý hay, vừa ăn vừa nghe giọng nói của anh. Nhiếp Phong là người lớn tuổi nhất trong số các anh chị em đồng trang lứa, người lớn trong nhà đều rất yêu quý anh. Anh kể những chuyện thú vị lần này đi công tác gặp phải, khiến mọi người vui vẻ cười đùa nghiêng ngả.

Đoàn Vân Phi gấp một gấp thức ăn mà Trần Dư Phi thích, cô khẽ nói cảm ơn, Cát Tuyết Phi ngồi cạnh nhìn mà nhìn Đoàn Vân Phi: “Anh họ Đoàn Vân Phi nhà ta thật là biết cách yêu chiều người khác nhỉ!”

Đoàn Vân Phi cũng gấp một gấp bước tới đưa vào miệng cô bé: “Anh họ cũng yêu chiều em gái mà!”

Cát Tuyết Phi đương nhiên không chịu nhường nhịn, liền há miệng ăn hết luôn, đùa bỡn nhìn về phía Trần Dư Phi: “Vậy chị dâu, chị xem, thực ra, trong lòng mọi người đều có một vấn đề, họ là trưởng bối không tiện hỏi, em đành nghĩa bất dung từ mà tỏ mò một chút. Chị và anh họ quen nhau như thế nào vậy?”

Trần Dư Phi cười híp mắt: “Cũng không phải theo đuổi gì nhiều đâu.”

“Em không tin, chị dâu xinh đẹp thế này, chắc chắn có một đồng người ngưỡng mộ chị. Chắc chắn anh ấy đã dùng thủ đoạn phi thường gì đó đánh bại đám đồng cạnh tranh đó đúng không? Nói đi mà, đừng giữ bí mật chứ, em cũng muốn học hỏi đôi chút! Chị dâu, mau nói đi mà!”

Khuôn mặt Trần Dư Phi có chút đỏ lựng lên, liếc mắt nhìn Đoàn Vân Phi: “Cũng chỉ... cũng chỉ là đọc một bài thơ thôi...”. Trong tay Nhiếp Phong nắm chắc ly rượu, đôi mày khẽ động, Trần Dư Phi hơi cong khóe miệng, bởi vì đã uống chút rượu, đôi môi trở nên đỏ hồng.

“Thơ? Ai? Anh trai em đọc thơ?”. Bộ dạng Cát Tuyết Phi như không dám tin vào tai mình: “Thơ gì? Thơ tình ư?”

Đoàn Vân Phi ho lên hai tiếng: “Đọc thơ tình theo đuổi con gái rõ ràng là nông cạn, anh họ em, anh đây là người nông cạn đến thế sao? Không phải là thơ tình.”

“Vậy thì là thơ gì?”

Đoàn Vân Phi nghiêm nghị nói: “Chuyện này, đầu tiên em phải phân tích rõ ràng. Phân tích từ nhiều phương diện, bao gồm tuổi tác, quê quán, chiều cao, cân nặng, thị lực, chuyên ngành học, lớp học, phương hướng ký túc xá, thường tới nhà ăn số mấy, độ dài mái tóc, độ cao thấp của gót giày... Phân tích xong rồi, mới có thể tìm được điểm chọc thủng phòng tuyến. Đối với tình hình của Phi Phi lúc đó, anh cho rằng cô ấy là một học sinh ngoan đặt trọng điểm vào việc học tập, vì thế anh quyết định xuất phát từ góc độ chuyên ngành của cô ấy, tận tâm chuẩn bị một bài thơ. Phi Phi học tài chính kinh tế, nội dung bài thơ nhất định phải liên quan đến kinh tế. Sự thực chứng minh quyết định của anh vô cùng anh minh, quả nhiên Phi Phi vừa nghe bài thơ này liền kiên định không đổi lựa chọn ngay anh.”

Cát Tuyết Phi nhăn mày nhìn anh: “Bốc phét, vẫn là bốc phét! Bài thơ đó chưa quên chứ, anh đọc ra nghe xem nào.”

“Sao có thể quên được chứ, đó đã là ấn tượng mãi mãi không phai trong tâm trí anh rồi.”

Cát Tuyết Phi không nín được cười: “Mau lên, đừng vòng vo tam quốc nữa!”

“Toàn văn bài thơ như sau, nghe kĩ đây”. Đoàn Vân Phi dang hắng, dùng tiết tấu lên bổng xuống trầm hùng hồn mạnh mẽ đọc ra: “Trứng gà vô cùng đắt, giá trứng vịt càng cao. Muốn mua trứng vịt muối, còn phải thêm sáu hào.”

Cả bàn tiệc cười vang. Trần Dư Phi cũng cười lăn lộn tới mức không thẳng người lên được, nhân lúc này liếc sang nhìn Nhiếp Phong. Anh cũng đang cười, chỉ là nụ cười có thâm ý khác, đôi môi khê rung, giống như đang đọc gì đó.

Có một số nụ hôn được gửi đi thông qua ánh mắt, có một số nụ hôn được dành tặng nhờ vào kí ức...

Cô biết ý chớp chớp mắt, đưa tay lên, sau khi chạm nhẹ lên bờ môi, lau đi những giọt lệ nơi khóe mắt do cười nhiều quá.

Nhiếp Phong nâng ly rượu, đứng lên, hướng về phía Trần Dư Phi chúc xa, nhìn chăm chăm vào nụ cười của cô: “Nào, anh mời Vân Phi và Trần tiểu thư đây một ly, chúc hai em... hạnh phúc!”

Hai chữ đơn giản này, hạnh phúc, nghe từ tai của hai người đều có cảm xúc sâu sắc. Trần Dư Phi chưa bao giờ như thế này, cảm thấy mình cách hạnh phúc gần đến vậy, chỉ có chiều dài bằng ánh mắt của anh. Cánh tay vươn ra trước một chút, liền có thể chạm vào, da ở phần đầu ngón tay đã cảm giác được khí nóng khiêu khích đó.

Mọi người dùng cơm đến rất khuya, sau khi tan tiệc thì ai về nhà nấy. Lúc đến, Trần Dư Phi và Đoàn Vân Phi ngồi xe do tài xế lái, bây giờ lại phải ngồi chiếc xe lúc trước trở về Đoàn gia lấy xe của Đoàn Vân Phi. Nhiếp Phong từ sân bay ngồi xe của công ty trực tiếp tới đây, không lái xe của riêng mình, anh cũng chui vào ngồi cùng một xe, mỉm cười bảo bác tài vất vả một chuyến, vòng một vòng đưa anh về. Trần Dư Phi và Đoàn Vân Phi ngồi ở hàng ghế sau, Nhiếp Phong ngồi ở ghế lái phụ. Trên xe, hai anh em họ tán chuyện rất vui vẻ, Trần Dư Phi chỉ ngồi yên không lên tiếng, luôn nhìn về phía Nhiếp Phong ngồi phía trước, có chút thiết tha, có chút khát khao.

Chỗ ở của Nhiếp Phong cách nhà hàng gần nhất, anh xuống xe trước, vẫy tay tạm biệt với hai người một cách tự nhiên. Trần Dư Phi lặng lẽ thở dài, khuôn mặt ngoảnh ra ngoài cửa sổ xe, nhìn đèn đường lúc sáng lúc tối. Điện thoại rung lên báo có tin nhắn, mở ra xem, chính là của anh. Ngắn gọn chỉ một câu: Nửa tiếng sau đợi dưới lầu nhà em.

Ra khỏi thang máy mười lăm tầng trở về nhà, Trần Dư Phi nhanh chóng đi tắm rửa, cởi bỏ bộ trang phục gò bó, thay bằng chiếc quần bò và áo T-shirt, tay cầm máy sấy vừa sấy tóc vừa nhìn đồng hồ, còn cách thời gian hẹn năm phút, cô rón rén mở cửa bước ra ngoài. Hai chiếc thang máy đều đang ở tầng một, cô xách túi, liếc nhìn nút bấm thang máy, lại liếc nhìn cửa nhà bên cạnh, tìm đập thành thịch. Khó khăn lắm thang máy mới đi lên, cửa vừa mở liền xông vào trong, suýt chút nữa va vào Đỗ Thượng Văn đang mặc đồ ngủ.

Anh nhìn Trần Dư Phi: “Sao vừa mới về mà lại ra ngoài vậy?”

“Mình... mình... hôm nay uống hơi nhiều rượu, dạ dày khó chịu, muốn uống một chút sữa bò nóng, trong tủ lạnh hết sữa rồi, mình, mình đến siêu thị mua một ít.”

Đỗ Thượng Văn hướng về phía cô đứng đưa túi xách trong tay: “Vẫn là mình tốt nhé, sớm đã nghĩ đến, này, bình này là mua cho cậu đấy.”

Trần Dư Phi nhận lấy một bình sữa bò lớn, cười khổ: “Cảm ơn nhé!”

Đỗ Thượng Văn “xì” một tiếng, lấy tay quệt lên mũi cô, mở cửa vào nhà: “Ngủ sớm đi nhé.”

Trần Dư Phi lấy chìa khóa ra, tra chìa vào ổ khóa một cách chậm chạp, Đỗ Thượng Văn nhớ ra gì đó quay đầu về phía cô nói lớn: “Vẫn còn một chuyện.”

“Chuyện gì?”, Trần Dư Phi nhanh chóng quay đầu.

Đỗ Thượng Văn thò đầu ra để cô có thể nhìn thấy, dò xét trên trên dưới dưới, cười hi hi nói: “Có phải mình không cần thận phá vỡ chuyện tốt của ai đó không?”. Trần Dư Phi nắm chặt nắm đấm dùng sức giả vờ vùng về phía anh, xoay chìa khóa mở cửa, lại vào nhà đợi hai phút sau, cẩn thận xuống dưới lầu thành công.

Chạy nhanh một mạch tới cổng của khu dân cư, xe của Nhiếp Phong đã dừng ở bên đường. Anh đứng dựa người vào cửa xe, nhìn thấy Trần Dư Phi liền tiến lên trước, nắm chặt tay cô, tay nắm chặt tay ngồi vào trong xe, cuối cùng ôm chầm lấy cô.

Không gian trong xe chật hẹp, hai người đều nghiêng nửa người, Nhiếp Phong đặt một nụ hôn thật sâu lên đôi môi cô, ngẩng mặt lên khẽ cười: “Đã lâu lắm rồi anh không hôn như thế này”. Trên môi Trần Dư Phi vẫn còn lưu lại mùi vị của anh, cô mỉm cười nép vào lòng anh.

Nơi này không phải là nơi có thể ở lâu, nửa đêm canh ba, lại thêm Nhiếp Phong vừa mới công tác trở về, hai người lái xe về căn nhà bên bờ hồ Huyền Vũ của anh. Nhiếp Phong vừa lái xe vừa đầu ngẩng nhìn cô: “Đây hình như là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò theo đúng nghĩa thực sự.”

Trần Dư Phi cười, anh cũng cười: “Con gái lần đầu tiên hẹn hò với anh mà chỉ mặc áo T-shirt, em là người đầu tiên.”

Trần Dư Phi trêu chọc: “Vậy bọn họ đều mặc những gì? Đồ ngủ à?”

“Đồ ngủ đương nhiên cũng có, có điều cơ hội gặp được không nhiều.”

“Thế chẳng phải anh thường xuyên bị thất vọng sao?”

“Có thất vọng hay không và lúc hẹn hò phụ nữ mặc đồ gì chẳng liên quan với nhau.”

“Vậy có liên quan với cái gì?”

Nhiếp Phong trầm giọng cười: “Về cơ bản, có liên quan với tốc độ cởi đồ của họ.”

Mặt Trần Dư Phi hơi nóng bừng, nhìn chằm chằm vào kính chắn gió, nhất thời một lúc lâu không biết phải đáp lại câu nói trêu chọc của anh như thế nào. Nhiếp Phong giơ tay lên, thân thiết vò vò đầu cô, mỉm cười lắc đầu: “Cô nàng ngốc nghếch!”

Nhà của Nhiếp Phong so với lần trước Trần Dư Phi đến không có thay đổi gì, chỉ là lần này mới có hứng thú tham quan kĩ càng một chút. Rất rõ ràng đây là căn nhà của người đàn ông độc thân điển hình, phong cách thiết kế vô cùng mạnh mẽ, màu sắc nếu không phải đen thì là trắng, không có những trang trí dư thừa, bởi vì phòng nhiều mà đồ đạc thì ít, nên tạo cảm giác trống trải.

Lúc Nhiếp Phong đi tắm, Trần Dư Phi ở trong thư phòng tầng hai lật xem những đĩa nhạc anh sưu tầm. Có thể nhận ra Nhiếp Phong rất có hứng thú với lĩnh vực âm nhạc, tất cả các loại hình âm nhạc anh đều sưu tầm, phân chia thành các loại đặt trên giá CD. Trần Dư Phi lật một album của nhóm nhạc Lake Of Tears, trước mắt sáng lên, tiếp tục lật phía dưới, quả nhiên tất cả các album đã phát hành của Nightwish đều được đặt cùng nhau.

Đặt đĩa vào trong hộp nhạc, tiếp theo nhấn nút phát nhạc, cô ngồi trên sàn nhà lặng lẽ lắng nghe, bên ngoài bức tường kính ngăn cách phòng khách dưới lầu chính là hồ Huyền Vũ gợn sóng lăn tăn trong màn đêm.

Giọng hát tuyệt đẹp đã trải qua luyện tập ca kịch chuyên nghiệp của nữ ca sĩ chính Tarja và nhạc đệm của mang phong cách Metal hòa quyện vào nhau một cách thần kì, giống như một nữ pháp sư chậm chậm hát lên lời kêu gọi kì ảo, thần bí, đẹp đến mức khiến người khác không kiềm chế được bỗng trở nên nghiêm túc và trang trọng hẳn. Bài hát này, một nhóm nhạc có thể có một bài đã là sự thiên vị của Muses, Sleeping sun.

Đèn trong phòng bị tắt đi, Nhiếp Phong chân trần bước vào, ngồi bên cạnh Trần Dư Phi, ôm chặt cô vào lòng, cùng lắng nghe tiếng nhạc cùng cô trong bóng tối.

Một bản nhạc vừa hết, khi khúc nhạc dạo lần thứ hai vang lên, Nhiếp Phong khẽ nói: “Năm 2003 anh đã xem liveshow âm nhạc của Nightwish lúc đó ở Na Uy, nói thế nào nhỉ, kinh động cả người và trời.”

Trần Dư Phi than thở: “Em chỉ xem liveshow của họ khi tới Trung Quốc năm 2008 thôi.”

“Lần đó anh cũng đi.”

“Anh xem ở đâu? Bắc Kinh, Thượng Hải hay là Hong Kong?”

Nhiếp Phong nhớ ra điều gì đó, cười nói: “Vân Phi từng nói có quen một fan cuồng Nightwish, liên tục xem cả ba liveshow, có phải người đó là em không?”

Nightwish chính là nhóm nhạc Metal Gothic mà Trần Dư Phi yêu thích nhất, được biết họ sắp đến Trung Quốc làm liveshow, Đoàn Vân Phi chi tiền mua vé buổi biểu diễn, vé máy bay, còn Đỗ Thượng Văn xin nghỉ cùng đi với cô suốt hành trình, đưa Trần Dư Phi một lượt từ Bắc Kinh đến Thượng Hải rồi Hong Kong liên tục cả ba buổi biểu diễn, khiến cô vô cùng hạnh phúc. Chỉ tiếc là giọng ca nữ chính Tarja đã rời nhóm, nên cô không thể nghe được bài hát Sleeping sun phiên bản hoàn mỹ nhất trên thế giới.

“Thằng nhóc Vân Phi lại không có công mà hưởng mất lợi! Vé của ba liveshow đó là anh tặng cho nó đấy.”

“Anh?”

“Anh cũng giống như em, liên tục tham gia cả ba liveshow.”

Trần Dư Phi kinh ngạc nhìn anh: “Thật sao?”

“Hơn nữa vị trí trí chỗ ngồi của chúng ta còn là cạnh nhau, lúc ở Hong Kong anh ở khách sạn Grand Hyatt, ở vịnh Đồng La, phòng của em cũng sát vách phòng anh luôn.”

“Vậy sao em không thể nhớ nổi là đã từng gặp anh nhỉ? Anh chàng đẹp trai đến mức này đứng ngay bên cạnh, em không thể nào ba lần đều không chú ý tới được!”

Nhiếp Phong cười: “Vân Phi nói người bạn cùng nó đi Hong Kong xem liveshow âm nhạc đó cực kì thích ăn món trà sữa trân châu xoài của cửa hàng Hứa Lưu Sơn, nửa đêm canh ba nó còn chạy đến con đường Hennessy mua cho người bạn đó.”

“Thực sự rất ngon, còn ngon hơn rất nhiều so với lúc em ăn trà sữa trân châu xoài Hứa Lưu Sơn ở Thượng Hải và Thâm Quyển nữa cơ!”. Trần Dư Phi liếm liếm môi: “Nghĩ đến là muốn nhỏ nước miếng rồi. Thật là, sao lúc đó em không nhìn thấy anh nhỉ, càng nghĩ càng cảm thấy không thể nào!”

Nhiếp Phong cười: “Vậy bây giờ có phải anh nên tạo cho em thêm chút ấn tượng sâu sắc không?”

Trần Dư Phi nhướn mày, anh đã nhẹ nhàng hôn cô. Âm nhạc bao quanh hai người. Dừng ca khúc diễn tả tâm hồn, mới có thể làm rung động tâm hồn. Đầu cây pháp trượng của nữ pháp sư phun ra những đốm sáng, hào quang lấp lánh, đốt cháy ngọn đèn khô cạn đằng sau cánh cửa kí ức sâu thẳm, nâng lên trong tay, chiếu sáng con đường vận mệnh cho cô vay mượn. Thì ra cũng đã từng đi lướt qua vai anh, từng chỉ cách nhau trong gang tấc.

Trần Dư Phi thờ dãi, cả người cô, đều muốn say rồi...

10. Chương 10: Sự Mê Hoặc Này Vô Cùng Chân Thực

Buổi sáng nằm trong chiếc chăn vẫn còn hơi ấm cơ thể của Nhiếp Phong, nghĩ lại lời Đỗ Thượng Văn đã nói trước cửa thang máy tối qua, Trần Dư Phi có chút bất an. Nếu sáng nay hai người họ qua tìm cô mà lại phát hiện cô qua đêm ở bên ngoài không về nhà, chắc chắn họ sẽ túm lấy cô mà thẩm vấn kịch liệt mất. Chuyện sẩy thai lần trước còn né tránh không xong, Đỗ Thượng Văn đã hỏi qua tận mấy lần liền, giống như muốn triệt để tìm ra cha đứa bé là ai vậy.

Buổi sáng ngày cuối tuần, bắt người ta ngủ dậy trước 9 giờ là hành vi vô nhân đạo nhất trên thế giới.

Trần Dư Phi nhìn trái ngó phải, lúc tỉnh táo thì Nhiếp Phong đã không còn ở đó nữa. Phòng ngủ của anh rất lớn, trang trí rất đơn giản, tường màu trắng đồ gia dụng màu đen. Còn may, trên trần nhà không có cái gương nào. Rèm cửa sổ được kéo ra tạo một khe hở nhỏ, ánh mặt trời bỗng rất chiếu vào, tạo thành một tia sáng mỏng dài. Trong ánh mắt trời, những hạt bụi như đang nhảy múa, chìm chìm nổi nổi.

Nghe thấy tiếng bước chân Nhiếp Phong đi vào, Trần Dư Phi có chút ngại ngùng nên kéo chiếc chăn lên, che kín đến tận cằm.

Nhiếp Phong đã thay đồ chỉnh tề, thần thái thoải mái trong bộ áo T-shirt quần bò, anh bước tới vỗ vào hông cô: “Heo lười!”. Trần Dư Phi cười, lăn sang một bên giường, anh nhìn mái tóc đen xõa dài và làn da trắng trẻo lộ ra nơi bờ vai của cô, khom người dồn ép, cắn nhẹ một miếng lên vai cô: “I have crossed oceans of time to... bite you.”

Một câu nói với tình cảm sâu đậm của bá tước Dracula bị anh xuyên tạc thành ra như vậy, Trần Dư Phi cười co mình trong chăn, né tránh móng vuốt sói của anh vươn ra thò vào trong chăn.

Cứ đùa nghịch như thế làm lỡ mất thời gian, lúc ra ngoài đã là 10 giờ. Xe được lái tới nơi không xa nhà của Trần Dư Phi, cô xuống xe đi về nhà, xem xét một lượt. Trên máy điện thoại bàn rõ ràng không có cuộc gọi lỡ, trên cửa cũng không dán lời nhắn, cô nghĩ chắc vấn đề không lớn. Theo lời dặn dò của Nhiếp Phong, cô lấy hai bộ quần áo, đóng cửa rồi lại chạy một mạch xuống.

Người quen trong thành phố nhiều, yêu đương hẹn hò còn phải né tránh xa ra một chút! Nhiếp Phong mang vẻ oán giận, nói muốn đưa cô tới một nơi thanh tĩnh. Ra khỏi thành phố hướng về phía Tây, từ Nhị Kiều, Trường Giang, Nam Kinh đi qua sông Trường Giang, tiếp tục lái xe hai ba mươi phút là tới điểm đến, một trấn nhỏ tên Thang Tuyền nằm cạnh thành phố Nam Kinh. Nơi này được đặt tên theo địa nhiệt suối nước nóng, nhưng bây giờ đang là giữa mùa hè, rõ ràng không phải là lúc tắm suối nước nóng, đến nơi này thì có thể làm gì chứ?

Khi đến trấn Thang Tuyền, hai bên đường đều là những khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, có lớn có nhỏ, có sang trọng có bình dân. Xe của Nhiếp Phong vẫn chưa có ý định dừng lại, đi vào trong vùng núi cao ngoài trấn Thang Tuyền, càng đi càng xa. Ngày hè nóng nực, nhìn thấy nơi đây ngập tràn màu sắc xanh biếc tươi mát, trong lòng cũng tràn đầy cảm giác mát mẻ.

Nơi Nhiếp Phong đưa Trần Dư Phi tới không phải là nơi nào đó nhìn có vẻ sang trọng, chỉ là một căn nhà nhỏ hai tầng lầu lẻ loi được xây trên ngọn đồi hướng về phía Nam phía sau là núi trước mặt là hồ. Về bề ngoài của căn nhà nhìn có vẻ giản dị chứ không xa hoa, chìm ngập trong rừng cây lá rộng to lớn bao vây xung quanh, từ xa chỉ có thể nhìn thấy một mái ngói đỏ tươi.

Nhưng khi thực sự đứng trong ngôi nhà, Trần Dư Phi bất giác cảm thán, bố mẹ cô so với những người bình thường đã được xem như người có tiền rồi, nhưng vẫn còn xa lắm với có tư cách xa xỉ như thế này. Không phải vì căn nhà có trang trí gì đó cao sang, căn nhà nhỏ hai tầng lầu này và căn nhà của Nhiếp Phong trong thành phố giống hệt nhau, nhìn có vẻ vô cùng đơn giản, tất cả dụng cụ gia đình đều đắt tiền mà rất giản dị, khoảnh sân vườn bên ngoài cũng không có dấu tích của nhà thiết kế nổi danh nào đó, chỉ là cả một thảm cỏ màu xanh.

Xa xỉ là ở vẻ đẹp thanh tĩnh kiểu thế ngoại đào viên như thế này, có được không phải dễ dàng.

Ngọn núi nơi căn nhà nhỏ tọa lạc không phải là nhỏ, đường quốc lộ gần nhất chỉ thông đến nơi cách chân núi rất xa, rất rõ ràng rằng con đường vòng quanh núi gần 5km mà họ lái xe lên là sau đó được đơn độc xây

dựng. Nơi khởi điểm của con đường vòng quanh núi có xây một trạm canh gác, thuê người dân địa phương trông coi, hai bên đường đều có dây thép vông tạo thành bức tường ngăn kéo dài vào tận rừng sâu.

Cả một ngọn đồi mặt hướng về phía Nam, con đường tư nhân sạch sẽ, hệ thống thủy điện toàn bộ được chôn trong ống ngầm dưới đất, đứng trên ban công tầng hai của căn nhà nhìn xuống dưới, ngoại những mảnh ruộng ở phía xa xa, thậm chí còn không nhìn thấy bất cứ cây cột điện nào.

“Nơi này thế nào?”. No bỏ đồ đạc xuống, bước đến hỏi. Trần Dư Phi cảm khái lắc lắc đầu: “Đột nhiên em nhớ ra, hình như vẫn chưa hỏi anh làm nghề gì? Có phải anh rất có tiền không?”

“Em nói xem, quán bar của anh cũng sắp sập tiệm rồi!”, Nhiếp Phong mỉm cười: “Anh bị thất nghiệp rồi thì phải làm sao? Em có nuôi nổi anh không?”

“Sau khi thất nghiệp anh có thể đến Tân Nhai Khẩu bày một hàng rong trên vỉa hè và chơi đàn ghita, làm ăn có lẽ sẽ tốt hơn quán bar của anh. Đến lúc đó em sẽ đặc biệt làm một cái bảng hiệu mạ vàng thật lớn tặng cho anh, mỗi ngày mang đi để thu hút mọi người. Bên trên có viết năm chữ lớn “Bán nghệ không bán thân”.

“Nếu không bán thân, tiền kiếm được sẽ không nhanh”, Nhiếp Phong ôm chặt lấy, hôn cô: “Tiền kiếm được ít hơn em, anh sẽ có chướng ngại.”

“Chướng ngại gì?”

Nhiếp Phong cúi đầu cười, thì thầm bên tai cô một câu, Trần Dư Phi đắm yêu một quả vào ngực anh, cười nghiêng ngả.

Căn nhà có người chuyên môn phụ trách trông coi dọn dẹp, không mấy may dính chút bụi. Trước khi hai người họ đến đã có người mang tới những đồ dùng sinh hoạt thiết yếu cho hai ngày này, trong tủ lạnh đầy ắp, rau củ, hoa quả, thịt tươi ngon, các chế phẩm từ đậu và một số chế phẩm sữa... chủng loại rất phong phú. Trần Dư Phi thấy Nhiếp Phong chạy vào trong nhà bếp, trên bệ bếp bày la liệt các loại chai chai lọ lọ, cô chạy đến hỏi: “Anh tìm gì vậy?”

“Đồ gia vị đều có đủ cả, có thể “khởi công” được rồi?”

“Làm gì?”

“Nấu cơm đó.”

“Nấu cơm?”. Trần Dư Phi nhìn anh lồi từ ngăn đá trong tủ lạnh ra mấy cục xương, sau khi rửa sạch liền cho vào nồi nước sạch và đặt lên bếp, lại lấy ra một số loại rau củ, xé lớp túi bóng bảo quản tươi trên hộp đóng gói, dùng nước rửa sạch. Rửa rau củ xong, nồi canh xương cũng đúng lúc sôi lên. Tắt lửa, đổ đi lượt nước sôi đầu tiên, sau khi rửa lại xương một lần nữa, tiếp tục cho nước vào, thêm chút hành gừng, hầm canh.

Trần Dư Phi tức cười đứng một bên: “Cũng ra dáng lắm đấy, thật không nhìn ra anh còn có bản lĩnh này.”

Nhiếp Phong bận rộn đun nấu, chỉ chỉ một cánh cửa tủ bếp: “Bên trong có tạp dề, tìm một cái giúp anh mặc nào.”

Trần Dư Phi ngây người vồn vện mất 3 giây, sau đó mới đi mở cửa tủ bếp, lấy ra một chiếc tạp dề. Chiếc tạp dề này được may rất tinh xảo, hoa văn được in bên trên là ngọn núi Phú Sĩ màu đỏ trong bức tranh thể loại tranh Phù Thế nổi tiếng mang tên “Ngày trong xanh gió Nam ấm áp” của danh họa người Nhật Katsushika Hokusai. Đây đâu có giống một chiếc tạp dề, rõ ràng là một sản phẩm thủ công mỹ nghệ.

“Chiếc tạp dề đẹp thế này, mặc bẩn rồi thì đáng tiếc lắm.”

Nhiếp Phong mím mím môi, khẽ cười nói: “Tạp dề chẳng phải để khi nấu cơm dùng sao, có gì mà đáng tiếc hay không chứ.”

“Loại tạp dề này mua ở đâu vậy? Nhậ Bản?”

“Anh quên rồi.”

Trần Dư Phi là đại tiểu thư điển hình, “mười ngón tay không động vào nước Dương Xuân”(*), tài nghệ nấu bếp chỉ giới hạn ở nấu mì ăn liền và sủi cảo đông lạnh, Đỗ Thượng Văn và Đoàn Văn Phi cũng thuộc loại

công tử “cơm đến thì há miệng”, những động tác chiên rán xào nấu thành thực của Nhiếp Phong khiến cô cảm thấy rất mới mẻ, rất thú vị.

(*) Khi Dương Xuân vào tháng 3 thời tiết rất lạnh, không cần đích thân giặt quần áo. Được ví với người có điều kiện gia đình tốt, có thể không cần đích thân giặt quần áo, làm việc nhà... Đa phần để miêu tả người phụ nữ.

Bận rộn một lúc, ba món một canh được bưng lên bàn: sườn xào chua ngọt, cá bạc chiên trứng gà, cần tây xào bách hợp, canh xương hầm hương ninh khoai. Những món ăn giản dị thường ngày, kết hợp nguyên liệu hợp lý, sắc hương vị đủ cả. Trần Dư Phi gấp một đũa cho vào miệng, liên tục khen ngợi: “Anh giỏi thật đấy! Ngon quá đi mất!”

Nhiếp Phong lấy từ dưới hầm rượu ngằm dưới đất lên một chiếc bình sứ trắng không có nhãn mác, xé đi lớp nilon bọc kín mở nắp bình ra, một mùi thơm nồng đượm tỏa ra, anh rót một chút rượu vào hai chiếc ly thủy tinh, đưa một ly cho Trần Dư Phi.

Trần Dư Phi nhận lấy ngửi ngửi, nhìn ngắm: “Nguyên tương?”(*)

(*) Tên chung của loại rượu dùng lương thực thông qua phương pháp lên men để nấu thành rượu.

“Nguyên tương Mao Đài 70 độ, em thử xem.”

“Anh muốn cái mạng nhỏ này của em thì trực tiếp lấy đi!”, Trần Dư Phi xua tay cười: “70 độ, chi bằng em trực tiếp uống men rượu luôn!”

Nhiếp Phong nhấc ly của anh lên, chậm chậm xoay ly, khiến cho chất dịch đậm đặc bên trong cũng xoay chuyển theo: “Uống ít một chút không sao đâu, loại rượu này rất thơm, so với loại rượu trắng uống ngày thường không giống nhau.”

“Em cứ ngỡ kiểu công tử như anh uống rượu Tây nhiều hơn, sao hình như anh lại thích rượu trắng hơn nhỉ?”

Nhiếp Phong gật đầu: “Hồi nhỏ anh lớn lên ở quê Tô Châu cùng bà ngoại. Ông ngoại của anh là người phong nhã, trong nhà có chút tiền, sở thích lớn nhất ngày thường một là kịch, hai là rượu, trong nhà xây một hầm rượu ngằm dưới đất rất rộng lớn, trữ rất nhiều rượu ngon. Bà ngoại từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, ông ngoại liền tìm phương thuốc dân gian ngâm thành rượu thuốc cho bà uống, rượu để ngâm toàn là rượu mạnh, mấy chục năm uống liên tiếp, tửu lượng của bà ngoại anh cao tới mức em khó lòng tưởng tượng nổi. Lúc anh còn chưa biết chạy đi bà ngoại đã dùng đũa chấm rượu cho anh mút rồi, ha ha, cũng rất thú vị, từ nhỏ anh đã không sợ cay. Bắt đầu uống như vậy cho đến hiện tại, anh vẫn thích mùi vị của rượu trắng nhất.”

“Quả nhiên ma men không thể một ngày mà xuất hiện được!”

“Công ty của bố mẹ em chẳng phải cũng kinh doanh rượu sao, sao tửu lượng của em lại kém thế?”

“Tửu lượng em rất kém ư?”

“Em nói xem?”. Nhiếp Phong vỗ vỗ đầu cô, mắt vừa chớp, khoe miệng nở nụ cười: “Có điều, anh rất thích dáng vẻ say rượu của em.”

“Tại sao?”

Chiếc ly thủy tinh lắc lư trong tay, ánh sáng xuyên qua nó bị lệch thành các góc độ khác nhau khúc xạ khắp nơi, Nhiếp Phong nhìn Trần Dư Phi, chậm chậm nói: “Sau khi em say, đờng – có – phong – tình...”

Trải qua tối hôm qua, Trần Dư Phi có kiến giải mới trời long đất lở về hai chữ “phong tình” này. Cô hơi xấu hổ, lại có chút tức cười, cầm lấy ly rượu trước mặt đưa đến bên môi định nhấp một ngụm, Nhiếp Phong vội lại: “Đừng vội vàng, loại rượu này ủ đã lâu năm, phải để thêm một lúc nữa, đợi khi vật chất hương thơm bên trong hoàn toàn được thức tỉnh rồi hãy uống.”

“Rượu để uống còn có nhiều quy tắc vậy sao? Phí thời gian quá!”

“Đối với sự việc này, trước nay anh rất có tính nhẫn nại”. Tay của Nhiếp Phong nhẹ nhàng ve vuốt bờ môi Trần Dư Phi, đầu ngón tay lướt nhẹ, vừa dịu dàng lại khiến trái tim người ta nóng lên: “Không chỉ rượu, còn có em. Anh sẽ khiến em cũng từ từ thức tỉnh...”

Trần Dư Phi giống như bị điểm huyết vậy, ngoại trừ im lặng mặt đỏ ngầu thì chẳng có phản ứng gì khác. Đứng trước màn tán tỉnh gợi cảm mờ ám này, cô chính là học sinh lớp mẫu giáo bé. Nhiếp Phong là mẫu đàn ông rất biết cách mỉm cười, anh biết kiểu khoe miệng đuôi mày nào sẽ khiến cô nhớ đến những cử chỉ của anh trên người cô.

Nhiếp Phong đột nhiên thu tay về, dựa vào lưng ghế cười lớn: “Anh thích nhìn biểu cảm lúc này của em, tiểu nha đầu cũng biết ngưỡng ngừng rồi, hả?”. Trần Dư Phi tỉnh táo trở lại, đá anh một cước từ dưới bàn, nét cười chẳng thể nào rời khỏi khuôn mặt cô.

Rượu 70 độ đúng là không nói đùa, Trần Dư Phi chỉ nhấp hai ngụm nhỏ, đích thực đã cảm nhận được cảm giác mùi hương lưu lại nơi kẽ răng, nhưng người cũng trở nên choáng váng, ăn cơm xong liền nằm trên ghế sofa, nhanh chóng ngủ thiếp đi. Liên tiếp mơ những giấc mơ đẹp, đánh một giấc tới 4 giờ chiều. Trong phòng khí lạnh hơi nhiều, trên người cô đắp một chiếc chăn mỏng. Nhiếp Phong ngồi trên nền nhà bên cạnh cô, lưng dựa vào sofa, đang chơi chiếc hộp rubic không biết từ đâu chui ra giống như đứa trẻ, vừa nghiên cứu vừa xoay chuyển. Trần Dư Phi ngồi dậy, nép sát vào lưng anh, gối đầu lên vai anh, nhìn anh chơi.

“Tỉnh rồi?”

“Ừm”. Vừa ngủ dậy, vẫn còn chút váng vất, Trần Dư Phi lắc lắc đầu, mái tóc dài tung ra chọc chọc vào anh, Nhiếp Phong dùng gáy ụm cô ra: “Đi đi đi, đừng làm loạn, đang trong thời khắc quan trọng.”

Trần Dư Phi rên rỉ cười: “Trình độ này của anh, vẫn còn sớm lắm!”

Nhiếp Phong nhìn chằm chằm hộp rubic nghiên cứu một hồi, đã thành công xoay được bốn mặt rồi, chỉ còn hai ô vuông màu không nghe lời nhất định không chịu quay về nơi đáng lẽ nên ở đó. Lại xoay, vẫn không đúng. Trở về đường cũ đổi cách khác, lại càng sai nhiều hơn.

Trần Dư Phi lấy chiếc hộp rubic từ tay anh, hai tay giữ chắc, xoay chuyển một hồi hoa mắt chóng mặt, một tay đưa chiếc hộp rubic sáu mặt hoàn chỉnh không chút sai sót ra trước mặt anh.

“Em được đấy!”. Nhiếp Phong cầm lấy chiếc hộp, nhìn nhìn: “Xoay thế nào vậy? Tay em nhanh quá, anh nhìn không rõ.”

“Cái này chuyện nhỏ, anh xoay loạn lên, em chỉ cần một phút là xoay xong!”

“”Bốc phét!”. Nhiếp Phong cười, Trần Dư Phi ngồi xuống nền nhà đối diện với anh, gạt tóc ra phía sau tai, oai phong lẫm liệt ngồi xếp bằng: “Sĩ có thể giết chứ không thể chịu nhục!”

“Thật hay giả vậy?”

“Muốn cá độ thế nào em cũng chiều hết!”

Nhiếp Phong mỉm cười tùy tiện xoay hộp rubic loạn lên, vì để thể hiện bản lĩnh của mình Trần Dư Phi còn cố ý nhắm mắt lại, lúc nhận lấy chiếc hộp rất nghiêm túc nói: “Anh nói bắt đầu, em mới mở mắt.”

Nhiếp Phong giơ tay phải lên nhìn kim chỉ trên đồng hồ, nói bắt đầu, Trần Dư Phi lập tức mở mắt bắt đầu xoay chiếc hộp, mười đầu ngón tay thon dài xoay chuyển chiếc hộp hình vuông rất nhanh chóng. Cô tập trung toàn bộ tinh thần nhìn chằm chằm vào chiếc hộp, không kiểm chế được mà cắn môi, nhẩn mày, xoay chuyển mấy vòng, dừng lại suy nghĩ một lúc mấy giây ngẩn ngui, tiếp tục xoay chuyển. Lúc kim đồng hồ chỉ đến 43 giây, cô đã thành công thống nhất sáu mặt thành một màu.

“Đúng là có chút bản lĩnh thật! Em luyện kiểu gì vậy?”, Nhiếp Phong lắc đầu khen ngợi.

Trần Dư Phi tuy thắng không kiêu, cười hi hi nói: “Đó là anh còn chưa nhìn thấy lợi hại thực sự thôi, một người anh họ của em là cao thủ tuyệt đỉnh về hộp rubic đấy, kỉ lục nhanh nhất là hơn 19 giây.”

Món đồ chơi trí tuệ nhỏ bé này được hai người thảo luận rất lâu. 5 giờ Nhiếp Phong đại thiếu gia lại mặc tạp dề bước vào nhà bếp làm chút mì, Trần Dư Phi ngại chỉ ăn mà không làm nên liền đi rửa ít hoa quả làm món salad. Màu sắc món ăn đã đơn giản thì bầu không khí bắt buộc phải làm tốt. Hai cây đèn pha lê

cao cao lần lượt được cắm ba ngọn nến dài đặt ở trung tâm của bàn ăn tròn nhỏ, một bó hoa cúc dại nhỏ được Trần Dư Phi hái ở ngoài vườn được cắm trong bình hoa bông cao bông thấp.

Ăn một miếng mì liếc nhìn anh một cái, không biết là thứ gì đã khiến cho khẩu vị của cô tốt như thế này. Ánh mắt anh trong ánh nến luôn mỉm cười dừng lại trên khuôn mặt cô, Trần Dư Phi cảm thấy hơi men rượu trắng trong bữa trưa vẫn chưa hoàn toàn tan hết, vẫn đang làm mê đắm tâm tư cô.

“Phi Phi.”

“Ừm?”

Anh nhìn cô say đắm, tay anh nắm chặt cánh tay cô đang đặt trên bàn: “Tha thứ cho anh.”

“Cái gì? Tha thứ điều gì?”, Trần Dư Phi mỉm cười.

Nhiếp Phong đưa tay cô lên môi, nhẹ nhàng hôn lên đó, cực kỳ thương xót: “Lúc đó, nếu như anh biết, thì bất luận thế nào nhất định anh sẽ ở bên em.”

Trần Dư Phi đã hiểu rõ điều anh nói là gì. Tuy đứa trẻ đã bị sẩy đó đột ngột xuất hiện trong tình huống hoàn toàn không có chuẩn bị gì trước, sau đó lại bỗng nhiên mất đi, nhưng cho dù là đối với cô hay anh, đó đều là một chuyện rất khó xem nhẹ, không thể lãng quên. Nhiếp Phong sụp mắt xuống, đôi môi vẫn luôn đặt trên mu bàn tay cô. Ánh nến khiến anh trong khoảnh khắc này nhìn có vẻ vô cùng dịu dàng, đôi phần thương cảm, Trần Dư Phi mở rộng bàn tay, lòng bàn tay áp lên má anh, nhẹ nhàng xoa xoa: “Em hiểu, em tin.”

Anh nghiêng đầu hôn lên lòng bàn tay cô, ôm lấy nó và đứng dậy: “Phi Phi, anh đưa em đến một nơi.”

“Nơi nào?”

“Đi theo anh và em sẽ biết thôi.”

Nhiếp Phong đưa cô rời khỏi căn nhà, bước vào trong rừng sâu. Buổi đêm trong rừng vô cùng tĩnh lặng, dưới chân là bãi cỏ mềm xốp, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng chim hót lạnh lớt, ngoại trừ có vài con muỗi chạy đến làm loạn, đây thực sự là một đêm hết sức lãng mạn.

Đi được một đoạn đường anh đột nhiên đứng lại, quay đầu mỉm cười nói: “Nào, từ đây thì phải nhắm mắt lại rồi. Không được nhìn trộm, khi nào anh bảo mở mắt thì em mới được mở nhé, được không?”

Trần Dư Phi chớp chớp mắt: “Gì cơ? Có bất ngờ hả?”

Nhiếp Phong gật đầu cười: “Cứ coi như thế đi.”

Trần Dư Phi mỉm cười nhắm mắt lại: “Điều bất ngờ như thế nào đây!”

Anh nắm chặt tay cô tiếp tục tiến về trước: “Lát nữa em sẽ biết.”

Đoạn đường trước mắt dần bằng phẳng, Trần Dư Phi đi theo sau anh, sau đó dừng lại, rồi kinh ngạc nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp nhưng đều đặn vang lên bên cạnh, giống như có khá nhiều người đang bước đi. Hai tay Nhiếp Phong đặt lên bờ vai cô, cúi đầu cười nói: “Dừng vội, vẫn chưa đến lúc đâu.”

Mười phút sau, không biết có thứ gì đó phát ra âm thanh tiếng trống trầm thấp, Trần Dư Phi đang nhắm mắt, nhưng vẫn có thể cảm giác thấy bên ngoài sáng lên, giống như có rất nhiều ngọn đèn được bật lên.

“Được rồi, mở mắt ra đi.”

Trần Dư Phi nghe lời từ từ mở mắt ra, hết sức kinh ngạc khẽ thốt lên một tiếng, quay đầu nhìn Nhiếp Phong.

Nơi anh và cô đang đứng đây, không biết từ lúc nào đã dựng lên bốn mặt màn bạc phim điện ảnh ngoài trời to lớn, bao vây xung quanh đặt hai người vào trung tâm. Trung tâm của mỗi màn bạc đều có một vòng sáng, đó là hình ảnh được chiếu lên màn ảnh bởi máy chiếu.

Vòng sáng dần trở nên to lớn, cho tới khi phân bố rộng khắp cả tấm màn bạc. Toàn bộ một màu trắng chậm chậm tỏa sáng với mức độ khác nhau, cả một vùng biển mây màu xanh lam hiện ra trước mắt. Trên biển mây có một bức hình cắt màu đậm cực lớn, đó là hình mặt bên thiên thần Kiếm Dực đang cúi đầu

khóc thầm, mái tóc dài của cô bị làn gió trong không trung thổi tung bay, hơi xoăn lên, uốn lượn tạo thành một hàng chữ tiếng Anh màu đồng gỉ sét xưa cũ.

NIGHTWISH

Trần Dư Phi bật chặt miêng không dám tin, khúc nhạc dạo đầu đã vang lên. Thiên thần trên màn ảnh ẩn đi, MTV mà Sleeping sun đã chế tác một cách tuyệt đẹp, đồng thời bắt đầu được phát trên cả bốn màn ảnh, Tarja giống như một nữ vương dẫn theo bốn chiến sĩ phía sau, xuất hiện một cách cao quý trên chiến trường thi thể ngang dọc khắp nơi.

Đoạn MTV này được cẩn thận phối thêm nguyên giọng của Tarja, giọng hát trầm thấp mà mộc mạc của cô thoát ra khỏi hộp nhạc, vang vọng trong vùng núi hoang sơ tĩnh lặng này. Xung quanh Trần Dư Phi nơi nào cũng là tiếng hát, khắp chốn đều là ánh sáng biến ảo. Cô ngẩng cao đầu, nhìn ngắm đám mây đen trôi nổi trong bầu trời màu đỏ tươi trên màn ảnh, Tarja tay nắm một lá cờ chiến màu đỏ, người mặc áo trắng, tóc đen tung bay.

Sự mê hoặc này vô cùng chân thực, chân thực tới mức khiến người ta bó tay, khiến người ta phát run, cứ phải giương mắt nhìn có rồi sẽ có một ngày từ từ biến mất, chỉ bằng nghiêng răng bực ép chính mình tin rằng tất cả chỉ là một giấc mộng hư cấu. Đời người chính là dòng nước chảy, cô biết, luôn có một điểm cuối cùng khắc sâu trong tâm trí, cô không cách nào động đậy được, tất cả sức lực đã bị cướp đoạt hết, tất cả tư duy đều bị ngừng lại. Chỉ là không ngừng chảy trôi, lòng sông đột nhiên dốc xuống, đổ vào vực sâu.

Bài hát bốn phút rất ngắn ngủi. Nhưng thời gian tới giờ phút này đã mất đi ý nghĩa, không còn là tiêu chuẩn đo lường nữa, chỉ là một dấu mốc nhỏ khắc sâu trong tâm hồn, ghi dấu bắt đầu từ hôm nay, là điểm khởi đầu cô chính thức tin tưởng.

Nhiếp Phong nhẹ nhàng ôm chặt lấy Trần Dư Phi, nhìn đôi mắt của cô trong ánh sáng còn sót lại trên màn ảnh, mỉm cười nói với cô: “Anh chỉ là, không muốn trong cuộc đời của em có bất cứ sự tiếc nuối nào.”

11. Chương 11: Những Thứ Phải Từ Bỏ, Phải Phụ Lòng

Phụ nữ chìm đắm trong tình yêu có một khuyết điểm chung, đó chính là vội vã muốn cùng người khác chia sẻ hạnh phúc của mình, có lẽ còn mang chút ý tứ khoe khoang. Có điều tình yêu của Trần Dư Phi lại chỉ có thể chính bản thân cô một mình đóng chặt cửa tận hưởng. Không thể nói, không dễ nói.

Nỗi khó chịu này chỉ có đến phòng tập thể thao luyện tập boxing tự do mới có thể phát tiết hết được.

Nhiếp Phong rất bận rộn, thường xuyên phải đi công tác, thời gian ở bên cô không nhiều. Số lần tới phòng tập thể thao dần dà nhiều hơn, cũng từ từ quen được hai người bạn có thể tán chuyện đàm ba câu, có lúc gọi điện hẹn nhau cùng đi tập, hoặc sau khi tập xong cùng tìm một nơi ngồi uống cốc cà phê.

Số lượt tới Đoàn gia cũng càng lúc càng nhiều, em họ của Đoàn Vân Phi là Cát Tuyết Phi lúc rảnh rỗi nghe nói Trần Dư Phi luyện tập ở Impulse, cực kỳ hứng thú chạy tới nói với cô: “Chẳng có cách nào, lớp tập thể dục em đăng ký tới hàng mấy lần rồi, đều là đầu voi đuôi chuột hết, chẳng lần nào kiên trì được. Nhìn những khối mỡ trên người em bây giờ, từng vòng từng vòng một! Nếu tập luyện cùng chị dâu, chị có thể đốc thúc em, em phải noi gương theo chị, lấy chị làm mục tiêu phấn đấu của em, sớm ngày tập luyện thành vóc dáng tiêu chuẩn như chị!”

Gia cảnh Cát Tuyết Phi cực tốt, trưởng thành trong sự nuông chiều của bố mẹ, cô bé không hề có hoài bão lí tưởng, tâm nguyện lớn nhất chính là ngoài trừ chơi bởi vẫn là chơi bởi. Cát đại tiểu thư từ nhỏ thuộc loại học sinh có thành tích học tập kém nhất, kém tới nỗi bố mẹ chẳng có mặt mũi nào mà đi họp phụ huynh, đều bảo thư kí hoặc trợ lí đi thay. Tất cả đều là chi tiền mua điểm, sau khi tốt nghiệp cấp ba thì cô bé được gửi ra nước ngoài, bố mẹ chỉ hi vọng cho dù không học được gì nhiều, học được hai câu ngoại ngữ cũng là tốt rồi. Nào ngờ đại tiểu thư lợi dụng thời gian hơn hai mươi ngày trước khi khai giảng, giấu người nhà lên lút chuyển từ châu Âu sang Bắc Mỹ, sau khi đã in hết dấu chân lên các cường quốc tư bản chủ nghĩa phương

Tây liền xách ba lô về nước, hỏi cô bé là chuyện gì, cô bé nói với thần thái oai phong: “Con chỉ dùng 3 câu tiếng Anh cộng thêm ngôn ngữ hình tượng cứ thế đi khắp thiên hạ là excuse me, how can I get to, thanks you, thế là đủ rồi, không cần phải đem tuổi thanh xuân quý giá và tiền bạc lãng phí ở nước ngoài đâu!”. Từng người một trong nhà đều bị hành động lỗ mãng của cô bé làm cho sợ chết khiếp, đứa trẻ này rõ ràng chính là một đứa ngốc to gan! E sợ gửi nó ra nước ngoài nó lại chạy loạn khắp nơi gây họa, đành để nó ở lại trong nước, cũng may họ hàng thân thích cũng nhiều, ít nhiều cũng có thể quản lý nó một chút.

Trần Dư Phi nghe được từ Đoàn Vân Phi lịch sử quang vinh của Cát Tuyết Phi, liền rất có cảm tình với cô nàng không biết trời cao đất dày này, tự tận đáy lòng cô rất ngưỡng mộ cá tính không bó buộc và thẳng thắn của Cát Tuyết Phi.

Sau khi tập xong buổi boxing tự do, Cát Tuyết Phi mời Trần Dư Phi đi ăn kem, Trần Dư Phi chọn món kem rắc bột trà xanh, mỉm cười nhìn Cát Tuyết Phi vùi đầu vào cốc kem cực lớn tới mức khiến người khác khiếp sợ: “Em ăn nhiều như thế không sợ đau bụng à?”

Cát Tuyết Phi vỗ vỗ bụng dưới: “Sớm đã trải qua thử thách đó rồi!”

“Vừa vận động xong ăn ít đồ lạnh thì tốt hơn, dạ dày không chịu nổi đâu!”

“Không sao không sao, con người em ấy à, lúc còn trong bụng mẹ các bộ phận của cơ thể đã phát triển không cân bằng rồi, dinh dưỡng nên chạy vào não bộ thì lại truyền hết đến đường tiêu hóa rồi, vì thế bây giờ chỉ số thông minh quá thấp, dạ dày lại quá tốt”. Trần Dư Phi cười lớn, mặc kệ cô bé vậy, chỉ là lại gọi thêm một phần bánh kem, bảo Cát Tuyết Phi ăn trước lát dạ đã.”

Tiệm kem này đã có thâm niên, bị kẹp giữa hai bên tiệm quần áo và tiệm trang sức rực rỡ muôn màu, không bắt mắt chút nào, nhưng hương vị đồ ăn làm ra lại khá ngon. Trần Dư Phi khen ngợi mấy câu, Cát Tuyết Phi dương dương đắc ý: “Đương nhiên rồi, nơi em đưa chị tới sao có thể không ra gì được.”

“Em thường xuyên đến đây?”

“Cũng không thường xuyên, lâu lắm không tới rồi”. Cô bé múc một thìa lớn nhét vào miệng, liếm một chút rồi nuốt luôn, tinh quái cười vang: “Chị biết không, cửa tiệm này không đơn giản đâu.”

“Sao vậy, có gì hot sao?”

“Nam nữ quan hệ bất chính, có muốn nghe không?”

“Được lắm!”. Trần Dư Phi cười: “Liên quan đến ai? Chắc không phải em chứ?”

“Ít nhiều gì cũng có một chút liên quan đến em, nói cho chị biết, là liên quan đến anh Phong nhà em đấy.”

Trần Dư Phi “ồ” lên một tiếng, nhấp kem trong miệng, không để sự tò mò thể hiện quá rõ trên mặt: “Chính là... anh họ của Vân Phi?”

“Đúng thế, lần trước chúng ta chẳng phải còn cùng dùng cơm đó sao? Người đến muộn ấy! Em nói chị biết, tiệm kem này chính là nơi anh ấy trúng tiếng sét ái tình với bạn gái mới tình đầu đấy! Năm đó em cũng ở hiện trường, ngọn lửa như thiên lôi đó, ánh mắt nóng bỏng đến hàng trăm nghìn Vôn đó!”. Cát Tuyết Phi làm động tác chiến đấu phóng điện của Pikachu phối hợp với lời nói.

“Tình yêu sét đánh?”. Trần Dư Phi chớp chớp mắt: “Anh ấy... nhìn có vẻ không giống như người có thể trúng tình yêu sét đánh...”

“Cái chị nhìn thấy chỉ là anh ấy ở hiện tại. Lúc đó anh ấy còn trẻ, vẫn chưa tốt nghiệp đại học cơ mà! Năm đó anh Phong nghỉ hè trở về nhà, dẫn em đến đây ăn kem, sau đó trong tiệm có thêm một nữ sinh vào làm thêm, anh Phong vừa nhìn thấy là kết người ta luôn.”

“Ô? Nữ sinh... nữ sinh đó, rất xinh đẹp?”

“Đâu có, còn không xinh đẹp bằng em, còn kém xa so với chị Phi ấy chứ. Nhưng ai ngờ dây thần kinh nào đó trong đầu anh Phong bị loạn rồi!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...”. Cát Tuyết Phi khẽ mím môi, trầm ngâm một lúc, lại thở dài một cách hiềm có: “Ừm cũng không rõ lắm, dù sao cuối cùng hai người cũng chia tay rồi.”

“Vậy sao?”. Trần Dư Phi cười cười: “Thật đáng tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì?”. Cát Tuyết Phi tròn mắt lên, lập tức đổi ngay chủ đề.

Tuổi tác Nhiếp Phong năm nay đã là ba mươi hai, người đàn ông ở tuổi anh, vừa ưu tú như vậy, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết chắc chắn có quá khứ tình sử rất phong phú. Trần Dư Phi sớm đã có chuẩn bị tâm lý cho chính mình, giống như cô, lúc học cấp ba chẳng phải cũng có mối tình đầu tương đối ý nghĩa với Đỗ Thượng Văn sao?

Vì thế căn bản không cần phải so đo gì cả. Không phải, ngay cả so đo cũng không được nói tới, căn bản ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ. Nhưng thần sắc của Cát Tuyết Phi hôm đó khiến Trần Dư Phi cảm thấy, mối tình đó của Nhiếp Phong chắc chắn còn đặc sắc gấp trăm lần trong tưởng tượng của cô.

Sẽ như thế nào nhỉ? Anh là người đàn ông biết cách tăng bốc phụ nữ đến trời, trên đám mây anh tỉ mỉ điêu khắc đó, cũng từng có một người con gái may mắn khác đứng trên đó. Điều này ít nhiều cũng khiến người ta cảm thấy có chút... Trách cái đó làm gì chứ!

Về mặt công việc, những việc chuẩn bị thành lập công ty mới luôn được tiến hành rất thuận lợi. Năng lực làm việc của Đoàn Vân Phi rất mạnh, người cũng rất hiểu thẳng, giống như thân phận của anh, cho dù có nỗ lực hơn nữa thì vẫn có người qui kết thành công của anh là do địa vị của bố mẹ, đây là một sự khinh thường cũng là một động lực. Lí do anh có thể đến với Đỗ Thượng Văn, ngoại trừ sự hấp dẫn lẫn nhau về mặt tình cảm, còn bởi vì bản chất của hai người họ rất giống nhau, đều rất muốn chứng minh con người của mình. Họ có thể hiểu rất sâu sắc về tư tưởng và hành động của đối phương, hiểu rõ ý nghĩa từng hành động của đối phương, họ có cùng lí tưởng và mục tiêu chung, bản thân họ chính là sự ủng hộ lớn nhất đối với người còn lại.

Công ty phần mềm của Đỗ Thượng Văn vừa mới hoàn thành một dự án lớn, công việc tạm thời có thể nhẹ nhàng hơn một chút, anh liền lôi Đoàn Vân Phi và Trần Dư Phi đến quán cơm bình dân mà họ thường tới, theo quy tắc cũ là chọn những món thích ăn, mỗi người một lon bia. Ăn cơm xong Trần Dư Phi muốn về nhà ngủ, Đoàn Vân Phi kéo cô sang nhà số 1502 để xem mấy đĩa phim gần đây anh mới mua.

Trong đồng đĩa lớn, Trần Dư Phi chọn bộ phim Whale Rider – Người cưỡi cá voi của New Zealand. Quang cảnh năm xưa bộ phim điện ảnh này được vinh danh trong lễ trao giải Oscar cô đã từng xem, vẫn luôn có ấn tượng rất sâu sắc. Bài ca dao mà cô gái người Maori dùng thổ ngữ để hát trong bộ phim này, còn cả đoạn phim cô cưỡi trên lưng cá voi ngao du trên đại dương, đều rất có sức lay động lòng người.

Ba người lần lượt ngồi xếp thành hàng trên ghế sofa đối diện với màn hình tivi, Trần Dư Phi kẹp giữa hai người đàn ông cao to, đầu gối lên vai Đỗ Thượng Văn, chân co lại đặt sau lưng Đoàn Vân Phi, trong lòng ôm một cái gối đệm, yên tĩnh xem phim.

New Zealand có lẽ là quốc gia đẹp nhất thế giới. Bầu trời, đại dương, những ngọn núi, đều không cách nào dùng ngôn ngữ để miêu tả vẻ đẹp thuần khiết đó. Còn có cả sự kiên trì của tộc người Maori đối với truyền thống và niềm tin vào sự tương thông tâm hồn giữa con người với tự nhiên.

Trong bộ phim, cô bé mười hai tuổi cuối cùng bằng lòng dũng cảm và niềm tin của mình đã cưỡi lên lưng cá voi, hát lên bài hát cổ xưa của người Maori, dẫn dụ những chú cá voi bị mắc cạn trở về với biển sâu. Nước biển xanh lam sâu vô cùng, nơi đó có sự tĩnh lặng có thể khiến tâm hồn lắng đọng hơn.

Đoàn Vân Phi quay đầu nhìn Đỗ Thượng Văn, khẽ mím cười với anh. Trần Dư Phi vùi đầu vào gối đệm, lau khô những giọt nước mắt cảm động. Đỗ Thượng Văn gơ tay ra ôm chặt lấy bờ vai cô, vừa lay vừa cười: “Trần Dư Phi là ma ưà khóc nhè, sau khi trưởng thành không ai theo đuổi, gả cho ông chồng có bốn chân!”

Trần Dư Phi “kỉ niệm” cho anh một đám, Đỗ Thượng Văn xoa xoa ngực gào khóc kêu đau: “Chấn! Đoạn! Tâm! Mạch!”

Trần Dư Phi cười lại nhấc chân đạp, bàn chân bị anh tóm chặt, Đỗ Thượng Văn đột nhiên đột nhiên nhìn thấy sơn móng tay lông lánh trên đầu ngón chân cô, giống như phát hiện ra đại lục mới vậy: “Sơn lúc nào vậy?”

“Có đẹp không?”. Hôm qua cô cùng đi làm với Cát Tuyết Phi, trên ngón chân cái còn dán những viên đá nhỏ lấp lánh.

“Phụ nữ làm đẹp vì người mình thích mà!”. Đỗ Thượng Văn thả bàn chân Trần Dư Phi ra, ngồi vững, nắm chặt tay cô, đùa nghịch từng ngón chân của cô: “Phi Phi, mình và Vân Phi, có một chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì vậy?”

Đỗ Thượng Văn và Đoàn Vân Phi trao đổi qua ánh mắt, có vẻ nghiêm túc: “Công ty của mình gần đây đang đàm phán với một doanh nghiệp phát triển phần mềm của Australia, nếu không có bất trắc gì, thì sẽ cùng hợp tác một dự án ở bên đó.”

Trần Dư Phi nhướng mày nhìn Đỗ Thượng Văn, anh trầm ngâm rồi nói: “Dự án này nếu tiến hành thuận lợi, mình nghĩ, nói không chừng có thể thử sang bên đó một chuyến.”

Trần Dư Phi trở nên căng thẳng: “Ý cậu nói... cậu muốn rời đi?”

“Không phải hiện tại, cho dù tất cả mọi việc đều tiến hành thuận lợi thì cũng cần thời gian nửa năm đến một năm.”

“Cậu đi rồi, vậy còn Vân Phi, cậu ấy cũng cùng đi với cậu sao?”

Đoàn Vân Phi nói: “Kỹ thuật khai thác thăm dò dầu mỏ ở đại dương của Australia rất tiên tiến, công nghệ chế tạo các thiết bị tương quan cũng là trình độ đứng đầu thế giới, tập đoàn chúng ta đã bắt đầu chú ý đến thị trường này, hiện tại đang tiến hành khảo sát nghiên cứu thị trường, dự định trong khoảng hai năm gần đây sẽ phát triển dự án hợp tác. Đợi khi mình kết thúc công việc chuẩn bị thành lập công ty mới, mình muốn chuyển trọng điểm công tác qua bên đó.

“Hai người...”. Trần Dư Phi cắn cắn môi: “Hai người đã lên kế hoạch từ rất lâu rồi, phải không?”

“Rất xin lỗi, Phi Phi, bọn mình...”. Đỗ Thượng Văn nghiêng rằng, huyết thái dương hơi co giật: “Bọn mình trước đó đã không thương lượng với cậu. Cậu đừng hiểu nhầm, không phải bọn mình muốn giấu cậu đâu, chỉ là sự việc vẫn luôn chưa thể xác định được, bọn mình cũng luôn không thể hạ nổi quyết tâm.”

“Vậy bây giờ thì sao? Hạ quyết tâm rồi chứ?”

“Phi Phi, mình và Vân Phi đều vô cùng hi vọng cậu có thể cùng đến Australia với bọn mình. Bọn mình thực sự nợ cậu quá nhiều, ở đây chẳng có cách nào bù đắp nổi, ra nước ngoài rồi, bọn mình nhất định sẽ dành cho cậu một cuộc sống hạnh phúc nhất. Tất cả những thứ bây giờ cậu đang thiếu, bọn mình đều giúp cậu tìm kiếm, nhất định sẽ tìm được!”

Tin tức này quá đột ngột, Trần Dư Phi nhất thời cảm thấy đầu óc mình trống rỗng.

Trong số tất cả những con người trên thế giới này, người có thời gian sống cùng cô lâu nhất, chính là Đỗ Thượng Văn. Hai người tuổi tác ngang nhau, khi vẫn còn cuốn tã lót đã được bố mẹ hai nhà quyết định nhân duyên, từ tiểu học đến cấp ba đều học cùng một trường cùng một lớp, vào đại học không học cùng một trường nhưng vẫn luôn ba ngày hai lần gặp mặt, sau khi tốt nghiệp thì càng không cần phải nói nữa. Trong hai mươi bảy năm trời, gần như không có một ngày không có dấu tích của Đỗ Thượng Văn. Kiểu gắn bó này tuyệt đối không chỉ là tình bạn, tình thân hay tình yêu bình thường, sinh mệnh đã gắn kết với nhau, nói ở một mức độ nào đó, hai người họ có thể xem như cùng một người tương mạo giống nhau tính cách khác nhau vậy.

Trần Dư Phi thở dài, muốn bản thân mình bình tĩnh lại, nhưng nước mắt đã theo đó mà trào ra. Đỗ Thượng Văn vội vàng ôm chặt lấy cô, vỗ vỗ vào gáy cô, để cô tựa đầu vào vai anh: “Phi Phi, mình sẽ không rời xa cậu đâu! Mãi mãi sẽ không! Chúng ta cùng đi, cùng đi!”

Nước mắt của cô thấm ướt lên da anh, Đỗ Thượng Văn càng ôm cô chặt hơn, xót xa hôn lên trán cô: “Phi Phi, mình chỉ muốn cho bản thân một cơ hội báo đáp lại cậu thật tốt. Tiếp tục ở lại trong nước, chúng ta cần bản không thể tìm được biện pháp giải quyết vấn đề, không ngừng nguy trang, lừa dối, lo lắng, sợ hãi. Phi Phi, những ngày tháng này chúng ta đã sống đủ rồi, chúng ta cùng nhau rời xa, bắt đầu lại từ đầu một cuộc sống chân thực, có được không?”

Trần Dư Phi không nói lên lời, chỉ không ngừng rơi lệ. Đỗ Thượng Văn nhắm chặt mắt lại, Đoàn Vân Phi đứng lên, dang rộng vòng tay, cùng ôm lấy hai người họ vào lòng.

Trần Dư Phi hiểu rõ, quyết định điều này là một việc rất đau khổ. Tennyson(*) từng nói, tình yêu là tự do tự tại, mà tình yêu tự do tự tại là chân thành nhất. Bất luận Đỗ Thượng Văn hay là Đoàn Vân Phi, khao khát sự chân thành này của hai người họ hoàn toàn không phải vì chính bản thân, mà là vì đối phương.

(*) Là một nhà thơ rất được hâm mộ và có đặc sắc riêng của nước Anh thời đại nữ hoàng Victoria.

Chỉ là, cái giá phải trả quá lớn...

Những thứ phải từ bỏ, phải phụ lòng thực sự là quá nhiều.

Trần Dư Phi lại một lần nữa ngồi trong phòng khách Đoàn gia, khi Đoàn Vân Phi vẽ mặt hào hứng trao đổi cách nhìn đối với tình hình kinh tế trước mắt, cô chú ý liếc nhìn Bà Đoàn đang mỉm cười ngồi bên cạnh. Một nụ cười mỉm rất yên bình của một người mẹ, tự hào, kỳ vọng, thương yêu, lúc cười lên, khóe mắt có những nếp nhăn không thể che giấu. Bà cầm một miếng hoa quả, cẩn thận đặt vào lòng bàn tay con trai, sau đó lại lập tức dùng thái độ càng dịu dàng yêu thương hơn nữa đưa một miếng hoa quả cho Trần Dư Phi, không muốn để bạn gái của con trai có bất kì cảm giác bị lạc lõng nào.

Đột nhiên dường như đau đớn đến tận tâm can, Trần Dư Phi gắng sức nuốt miếng hoa quả vẫn chưa nhai nát, đưa tay che miệng, khẽ cắn đầu ngón tay.

12. Chương 12: Mình Đã Yêu Một Người

“Vừa rồi em làm sao thế?”. Nhiếp Phong lái xe, thân mật nghiêng đầu nhìn Trần Dư Phi.

Trần Dư Phi lắc đầu: “Không có gì.”

“Đang lo lắng vì chuyện của Vân Phi à?”

“Nhiếp Phong.”

“Ừm?”

“Anh nói, nếu Vân Phi nói ra chuyện của cậu ấy và Thượng Văn, người nhà cậu ấy sẽ có phản ứng gì?”

Nhiếp Phong đành cười trừ: “Anh không tưởng tượng ra nổi.”

“Sẽ rất kịch liệt ư?”

“Có lẽ kịch liệt không đủ để hình dung.”

Trần Dư Phi cắn chặt môi, khẽ thở dài. Nhiếp Phong vươn tay ra nắm lấy tay cô: “Có phải Vân Phi đã nói gì đó với em rồi không? Cậu ấy có dự định gì?”

“Hai người họ định ra nước ngoài.”

“Ồ? Khi nào vậy?”

“Bây giờ còn đang lên kế hoạch, theo có lẽ phải khá lâu sau này mới thực hiện được.”

“Vậy còn em, em có dự định gì?”

“Em? Em chẳng có dự định gì. Trong lòng em rất hỗn loạn.”

Nhiếp Phong hiểu rõ, anh vỗ vỗ lên mu bàn tay cô: “Tin anh đi, bất luận Vân Phi chọn lựa thế nào, đều sẽ tốt hơn cuộc sống dở sống dở chết như bây giờ. Muốn có hạnh phúc thì phải tranh thủ, đừng khi này bắt buộc phải có.”

“Đừng khi?” Trần Dư Phi hạ giọng: “Từ này nghe được vào lúc này sao có ý tứ như bất chấp tất cả vậy?”

“Cái gì là tất cả?”. Nhiếp Phong cười thẳng thắn: “Những thứ có thể mất đi thì không gọi là tất cả. Những thứ hai người bọn Vân Phi hiện tại đang băn khoăn, theo anh thấy thì không phải là vấn đề căn bản. Bố mẹ chắt chiu khó có thể tiếp nhận, sẽ chửi mắng, nói không chừng một khóc hai chửi ba treo cổ, đoạn tuyệt quan hệ đuổi khỏi nhà, cục diện như thế không cách gì tránh khỏi. Có điều tình yêu mà bố mẹ dành cho con cái là không thể thay đổi, một năm hai năm, ba năm năm năm, anh tin rồi sẽ có một ngày họ sẽ vì tình yêu đó mà không thể không thử hiểu cho con cái, sau đó là tiếp nhận. Điều mà hai người bọn Vân Phi cần làm không phải là lừa dối, giấu giếm mà là dùng cảm động và thuyết phục cố gắng rút ngắn quá trình đó.”

“Vậy anh nói xem cái gì mới là vấn đề căn bản?”

“Vấn đề căn bản chính là, niềm tin của họ đối tình cảm của mình liệu có đủ mãnh liệt đến mức đồng ý nỗ lực làm vậy không, có tiếp nhận những đau khổ trong quá trình đó không.”

“Đương nhiên!”. Giọng nói của Trần Dư Phi có chút cao hơn: “Trong số những người em quen biết, tình cảm của hai người bọn họ là kiên định nhất!”

“Kiên định không phải chỉ đơn thuần là tin tưởng vào đối phương, càng quan trọng hơn nữa là tin tưởng vào chính mình.”

Trần Dư Phi đem câu nói của Nhiếp Phong thâm suy nghĩ kỹ càng trong đầu mấy lần, không sao hiểu nổi ý tứ của anh. Nhiếp Phong quay đầu nhìn bộ dạng nhẩn nháy của cô, cười nói: “Cô nàng ngốc nghếch, đây đều là những triết lý đấy, phải đến cái tuổi như anh đây mới có thể hiểu được, em còn non và xanh lắm, phải rèn luyện thêm hai năm nữa!”

“Nói như là anh già lắm rồi vậy!”

Nhiếp Phong thả lỏng vô lăng rồi buông ra, sau đó lại nắm chặt, đột nhiên nhớ lại một chuyện thú vị, mỉm cười nói: “Sáng nay Tuyết Phi chạy tới phòng làm việc của anh bắt anh mời nó ăn cơm trưa, giữa đường hỏi anh một câu, rất sâu sắc.”

“Ô? Sao lại sâu sắc?”

“Gần đây nó quen một người đàn ông có độ tuổi tương đương anh, nghe nó nói cũng được lắm, tiểu nha đầu có chút động lòng, lại có phần lo lắng. Nó hỏi anh, có phải những người đàn ông già như anh thì khả năng tình dục đã bắt đầu giảm sút không, nếu như vậy, người đàn ông đó nó phải suy nghĩ xem sao đã.”

Trần Dư Phi cười nghiêng ngả: “Cô bé suy nghĩ cũng chu toàn quá nhỉ!”

Nhiếp Phong nhìn mặt đường phía sau qua kính chiếu hậu, chuẩn bị ngoặt xe: “Có muốn biết anh trả lời nó thế nào không?”

“Không muốn!”, Trần Dư Phi rên rỉ. Nhiếp Phong mỉm cười cho xe rẽ rời khỏi đường lớn, lái vào khu dân cư nơi anh ở, cho xe dừng ở gara, xuống xe khóa cửa lại an toàn. Lúc lên cầu thang Trần Dư Phi kéo kéo vạt áo anh.

Nhiếp Phong quay đầu lại: “Sao thế?”

“Sao thế gì, anh trả lời cô bé thế nào?”

Anh nhìn cô, bộ dạng đang trầm ngâm khó mở miệng nói, lại đột nhiên vươn tay quệt lên mũi cô một cái: “Không nói cho em biết!”. Nói xong liền cười ha ha bước vào phòng khách. Sau khi có một nụ hôn nóng bỏng trên sofa, Trần Dư Phi véo vào hông anh, bức ép cả nửa ngày trời, Nhiếp Phong ho một tiếng đành hắng nghiêm nghị: “Anh nói với nó, câu hỏi này không thể dùng phải hay không phải để trả lời, khả năng về phương diện đó mỗi người mỗi khác, chứ không hề đơn thuần có liên quan tới tuổi tác, cứ ngồi đó mà nói, chỉ bằng đứng dậy hành động, thực tiễn mới chính là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý.”

Trần Dư Phi cười một trận sảng khoái trong lòng anh: “Anh nói như thế để giáo dục con gái đó hả?”

“Chứ không thì nói thế nào? Nói với nó, cái người ở tầm tuổi đang bị em nghi ngờ đó, vẫn có đủ khả năng khiến cho ai đó... sung sướng đến chết đi, chết đi rồi sống lại, sống lại rồi lại chết, chết rồi lại sống lại...”

Cô cười vỗ anh một cái: “Lưu manh!”

Nhiếp Phong chăm chăm nhìn vào mắt Trần Dư Phi một hồi, trong ánh mắt khao khát càng sâu đậm, Trần Dư Phi hét lên lùi người tránh né, Nhiếp Phong sớm đã nhảy khỏi sofa, ôm ngang lấy cô chạy thẳng lên tầng hai, vừa chạy vừa cười hét: “Giở trò lưu manh đây!”

Thông thường, mùa hè đến con người thường trở nên gầy hơn, Trần Dư Phi cũng không ngoại lệ. Mùa hè ở thành phố Nam Kinh này không chỉ thời gian dài mà còn cực kì nóng bức. Hôm nay đúng lúc công ty vẫn còn một công trường đang thi công, Trần Dư Phi tuy nói số lần ra công trường rất ít, nhưng mỗi lần đi đều có cảm giác nếu phơi nắng thêm một giây nữa thì sẽ ngất mất.

Công nhân tuyển dụng lần trước đã chính thức bắt đầu làm việc, một nhóm công nhân tập trung tổ chức đào tạo, nhân viên mới đến phòng quản lí mỗi người từ đến phòng tương ứng báo cáo.

Trần Dư Phi từng gọi điện thoại một lần ẹ Lục Mạn, trách móc bà không nên nhân lúc Đoàn Vân Phi tuyển người mà đi cửa sau: “Không phải con ra vẽ thanh liêm, nếu muốn tìm việc, các công ty khác đầy ra đó, sao cứ phải chạy đến công ty chúng con... Con biết là người một nhà, nhưng làm việc ở cùng một nơi thế nào cũng có khó chịu. Người ngoài con có thể nói, có thể dạy bảo, nó làm sai con biết phải nói thế nào đây?... cũng không thương lượng trước với con một tiếng, vậy sau này con làm việc khó khăn hơn bao nhiêu!”

Lục Mạn vừa hay thuận theo lời của cô nói tiếp: “Khó khăn thì sớm mà từ chức đi cho xong, cũng chẳng phải là công việc gì ghê gớm, kế toán nhỏ mà, trên đường tiện tay túm được cả một đồng, trên đường ở Nam Kinh rơi một hòn đá đụng vào mười người thì chín người là kế toán, một người là nhân viên tài vụ.”

Trần Dư Phi trợn trừng mắt: “Lại thế rồi, lại thế rồi.”

“Cái gì lại thế rồi!”. Lục Mạn biết caon gái không đủ nhẫn nại nghe điều này, nhưng vẫn cứ muốn nói, tốt nhất nói tới khi nó chán quá, lập tức kết hôn, vậy mới tốt: “Mẹ nói con biết, đứa trẻ lần trước bị sẩy mẹ đi kiểm tra rồi, chắc chắn là con trai! Xem xem việc tốt mà các con làm kìa!”

Trần Dư Phi tắt nụ cười: “Làm sao mẹ biết được chắc chắn là con trai? Nhỏ như vậy, siêu âm cũng chẳng thể nhìn ra được!”

“Tính ra được, con không hiểu!”

Trần Dư Phi liên tiếp lắc đầu, có lẽ những người kinh doanh càng tốt thì càng mê tín, bố mẹ Trần Dư Phi mấy năm nay tiền hương hỏa cầu thần bái Phật mỗi năm lại một nhiều hơn, các kiểu đại sư cũng quen biết không ít, vận mệnh của đứa con gái bảo bối duy nhất là thứ họ quan tâm nhất. Trần Dư Phi sợ cứ vướng mắc mãi với mẹ về vấn đề từ chức và kết hôn nên đành đáp “vâng” qua quýt rồi tắt điện thoại. Qua hai hôm lại liên hệ một lần, rốt cuộc vẫn là nhờ mối quan hệ của Đoàn Vân Phi giới thiệu cho em họ sang một công ty khác, để biểu đạt sự áy náy, Trần Dư Phi và Đỗ Thượng Văn làm chủ nhà mời em họ ăn bữa cơm, tặng cô bé một chiếc điện thoại làm quà tốt nghiệp.

Dùng cơm xong, tiễn em họ về phòng thuê chung với bạn học, Trần Dư Phi ngồi trong xe của Đỗ Thượng Văn than thở: “Hình như nó không được vui.”

“Đừng lo cho cô bé, cậu vui là được rồi!”. Đỗ Thượng Văn lắc đầu cười: “Mình nói cậu đừng phí sức vì chuyện này mà cậu cứ không nghe. Cứ để cô bé làm việc ở công ty của cậu thì cũng có vấn đề gì đâu.”

“Chẳng phải vì Vân Phi cũng ở đó sao, mình sợ mình lỡ không cẩn thận lại để nó nhìn ra điều gì đó”. Trần Dư Phi mím mím môi, liếc mắt nhìn Đỗ Thượng Văn, anh bị cô nhìn tới mức có chút sồn da gà: “Làm... làm gì vậy?”

Trần Dư Phi cố ra vẻ thân mật tiến sát về phía anh, Đỗ Thượng Văn vội dùng tay cản lại: “Đừng, mình đang lái xe, có canh mê hồn thì lát nữa chúng ta về tới nhà rồi đó.”

“Mình không làm phiền cậu lái xe, chỉ hỏi một câu thôi.”

“Câu gì? Mình không có quyền giữ im lặng sao?”

“Không có.”

Vậy, vậy cậu hỏi đi.”

“Thượng Văn, câu hỏi này đã được chôn giấu sâu trong lòng mình đã rất lâu rồi, trước sau vẫn chưa có câu trả lời rõ ràng. Cái đó... ừm, he he, cậu và Vân Phi, hai người bạn cậu, ai là công ai là thụ?”

Một chân đạp phanh xe, bánh xe và mặt đường ma sát phát ra âm thanh chói tai, chiếc xe phía sau bóp mạnh còi, thò đầu ra chữi một trận. Đỗ Thượng Văn nhìn nhìn Trần Dư Phi cười nghiêng ngả, quay đầu nhìn ra bên ngoài phía cửa sổ bên anh, lại quay đầu lại, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Đau thương không lớn đến mức tim chết, Trần Dư Phi, mình vô cùng thất vọng về cậu! Trong đầu cậu cả ngày đều nghĩ những cái gì thế hả!”

“Ha ha ha, mình chỉ hỏi thôi mà, làm gì mà căng thẳng vậy?”

“Câu hỏi này mình từ chối trả lời!”. Khuôn mặt Đỗ Thượng Văn có vẻ đỏ ửng, khởi động xe tiếp tục lái, cảnh giác lại liếc nhìn Trần Dư Phi: “Ba ngày không đánh liền lên mái nhà dỡ ngói!”(*)

(*) Âm chỉ tính khí bướng bỉnh như trẻ con.

Trần Dư Phi liền nghiêng nửa người nhìn anh: “Nói rồi cũng không ít đi miếng thịt nào. Thế này đi, chúng ta đều không chịu thiệt, cậu nói anh biết chuyện đó, mình cũng nói với cậu một chuyện.”

“Không mắc lừa cậu đâu.”

“Bảo đảm không lừa cậu, nếu không là chó con.”

“Ừm, ừm, cậu nói câu này mà có tác dụng thì đã biến tám trăm lần thành chó rồi.”

“Thật là, thật là, một chút tín nhiệm với mình cũng không có sao?”

Đỗ Thượng Văn nói chắc như đinh đóng cột: “Không có!”

“Thật là làm tổn thương trái tim mình quá!”, Trần Dư Phi cười. Bên ngoài xe là ánh đèn đêm thành phố, từng ngọn từng ngọn lướt qua, trong tia sáng lúc tỏ lúc mờ, khuôn mặt nghiêng của Đỗ Thượng Văn vô cùng anh tuấn. Lúc còn nhỏ, Đỗ Thượng Văn từng vì khuôn mặt của mình đẹp hơn nhiều những đứa con trai khác mà phiền não, bây giờ tuổi tác đã gia tăng, trên người anh đã có thêm khí chất kiên định, điềm tĩnh, chín chắn, không còn là thiếu niên động một chút là đỏ mặt vì chuyện này nữa.

“Nhìn gì? Trần Dư Phi, hôm nay cậu không uống rượu đấy chứ, sao ánh mắt nhìn người khác lại say sưa đến thế?”

“Thượng Văn.”

“Đừng giở trò đấy, cảnh cáo cậu!”

Trần Dư Phi mím môi khẽ cười: “Thượng Văn, nếu... nếu trên thế giới này không có Vân Phi, cậu sẽ vẫn ở bên mình, kết hôn với mình, mãi mãi đối xử tốt với mình như trước kia chứ?”

Cơ thịt trên khuôn mặt Đỗ Thượng Văn liền cứng ngắc, môi lúng búng, cười miễn cưỡng: “Nếu nói câu hỏi này là nghịch lý do những sự việc trước đó dẫn đến, có phải là hơi khiên cưỡng không?”

“Thượng Văn...”

Thượng Văn quay mặt qua, khóe miệng nhếch lên, trong mắt đã không còn nét cười nữa. Trần Dư Phi nhào người ra, chỉnh cho đầu anh ngay ngắn trở lại, hướng về phía lái xe. Đầu ngón tay cô chạm chạm luôn qua mái tóc anh. Tóc của Đỗ Thượng Văn rất mềm, nghe có người nói, người có tóc mềm thì trái tim cũng mềm yếu, câu nói này hình như không phải không có đạo lý.

“Thượng Văn, mình đã gặp được một người, mình... mình đã yêu anh ấy...”

Đêm nay, lần thứ hai Đỗ Thượng Văn đạp gấp phanh xe, Trần Dư Phi nghiêng người, thoáng chốc trượt đi ngã trên sàn phía trước ghế ngồi. Anh vội vàng vươn tay đỡ cô ngồi về ghế: “Ai, Người đó là ai?”

Trần Dư Phi xoa xoa đầu bị va chạm hơi đau, cười cười, lại nghiêm chỉnh trở lại trước vẻ mặt của anh: “Mình, hiện tại mình vẫn chưa thể nói được, Thượng Văn. Anh ấy đối với mình rất tốt, đợi đến lúc thích hợp, mình nhất định sẽ nói với cậu đầu tiên.”

“Tại sao không thể nói? Anh ta chính là... đứa bé lần trước... Anh ta đã kết hôn rồi sao? Hay là...”

“Không phải! Không phải những lí do mà cậu tưởng tượng đâu, bây giờ vẫn chưa thể nói được, chỉ là... chỉ là bởi vì vẫn chưa đến lúc. Thượng Văn cậu đừng hỏi nữa, mình thật sự không tiện nói”. Trần Dư Phi mỉm cười đặt tay lên khuỷu tay anh: “Bây giờ mình đang rất vui vẻ, thật đấy! Đã rất lâu không vui vẻ như thế này rồi, mình không muốn giấu cậu, Thượng Văn, cậu sẽ vui mừng ỉnh, đúng không?”

“Đương nhiên!”. Trong cổ họng Đỗ Thượng Văn có chút gì chua xót, lúc anh cố gắng nuốt xuống giọng nói có chút lắp bắp: “Đương nhiên, Phi Phi!”

Trần Dư Phi nhìn anh nháy nháy mắt trái: “Vì thế mới nói đừng lo lắng ỉnh, cậu và Vân Phi nên làm gì thì cứ làm đi, bất kể hai người có quyết định thế nào, mình mãi mãi giữ hai tay ủng hộ.”

Đỗ Thượng Văn cup mắt xuống, mi mắt nhanh chóng chớp động mấy lần, đầu mày nhăn lên: “Phi Phi...”

Trong lòng Trần Dư Phi cũng cảm thán, cô nắm chặt cổ tay, thúc giục bằng giọng nói thoải mái: “Được rồi, nhìn xem phải đỗ xe ở chỗ nào đi, chú cảnh sát sắp đến dán vé phạt rồi kìa! Mau chạy đi, còn không đi nữa là mình sẽ tóm cậu đấy!”

Cô giả bộ vung vung vuốt sói, Đỗ Thượng Văn mỉm cười khởi động xe, lái trở về nhà.

13. Chương 13: Đã Nói Những Gì...

Đỗ Thượng Văn biết chuyện rồi, Đoàn Vân Phi tự nhiên cũng sẽ biết, lúc Trần Dư Phi ra ngoài hẹn hò, cũng không cần phải lén lút nữa, có lúc bắt gặp, hai chàng đẹp trai còn huýt sáo trên chóc: “Trang điểm lộng lẫy, là để quyến rũ ai đây nhỉ?”

Nhiếp Phong rất bận rộn, lúc ở bên Trần Dư Phi, cũng thường xuyên làm thêm ở nhà, lúc nào cũng có vô số giấy tờ cần xem, vô số cuộc gọi điện thoại. Khi anh bận rộn, Trần Dư Phi tự mình tìm niềm vui, đọc tiểu thuyết, chơi game, xem tìve, nghe nhạc hoặc ngồi ngẩn ngơ.

Con người có lúc cần một trạng thái hoàn toàn trống rỗng, chẳng làm gì cả chẳng nghĩ gì cả, sững sờ ngẩn ngơ, khiến cho thân thể được thả lỏng. Lúc này, nếu bên cạnh bật một chút âm nhạc hư ảo, cả người sẽ cảm thấy đang bay giữa không trung, không có phiền não không có tâm sự.

Trần Dư Phi giống như đại đa số các cô gái, thích ăn đồ ăn vặt, sau khi hẹn hò với Nhiếp Phong, nơi này đương nhiên cũng phải chuẩn bị chút đồ ăn dự trữ, thuận tiện lúc nào cô cũng có thể lấy dùng.

Ngẩn ngơ một hồi, uống hộp sữa chua, Trần Dư Phi đứng trước cửa thư phòng nhìn vào bên trong, Nhiếp Phong vẫn đang ngồi sau bàn làm việc, vừa lật xem những tài liệu trên bàn, vừa nhập gì đó vào máy tính. Cô không muốn làm phiền anh, quay người định đi, khéo mắt Nhiếp Phong nhìn thấy bóng dáng của cô, liền mỉm cười ngẩng đầu: “Qua đây.”

Trần Dư Phi bước qua ngồi lên đùi anh: “Văn bạn chưa xong à? Có mệt không?”

“Không mệt, còn một chút nữa là xong”. Nhiếp Phong một tay ôm cô, tay kia cầm bút lên, viết lên một bản giấy tờ mấy chữ, suy nghĩ một lát, gạch đi, lại viết lại một hàng.

“Em ra bên ngoài đợi nhé, không làm phiền anh”. Trần Dư Phi định đứng lên, anh ấn cô xuống, vút bút, mắt kiên nhẫn nói: “Em ở bên ngoài cũng làm phiền anh như vậy thôi.”

Trần Dư Phi chớp chớp mắt: “Vậy phải làm sao?”

Nhiếp Phong cười: “Vậy, trước tiên anh chuyên tâm để em làm phiền một lúc...”

Đôi môi thành thực nhẹ nhàng chạm vào môi cô, hơi thở mang theo mùi hương của anh phả vào da cô, nhồn nhột. Trần Dư Phi nghiêng mặt cười né tránh, tay của Nhiếp Phong giữ chắc sau gáy cô, không để cô cử động lung tung. Môi của cô rất mềm và nóng, nhanh chóng làm tan chảy những ngại ngùng của cô. Nhiếp Phong cong môi, mỉm cười đáp lại đầu lưỡi đang thăm dò của cô, tay vuốt ve cơ thể cô một cách tự nhiên, ngăn cách bởi một lớp vải áo T-shirt mỏng, đi chuyển tới đâu hơi nóng liền bốc hơi tới đó.

Cánh tay đang giữ sau gáy cô, năm ngón túm chặt, từng sợi tóc mềm mượt chậm chậm tuột khỏi kẽ ngón tay khép lại của anh, cảm giác đau nhẹ ở chân tóc khiến Trần Dư Phi không kiềm chế được khẽ rên rỉ, ngẩng đầu lên theo động tác của anh.

Nhiếp Phong bắt đầu từ chiếc cằm giương cao của Trần Dư Phi, men theo đường cong nơi cổ trượt xuống dưới, tới xương quai xanh lưu luyến không rời, liên tục hôn lên. Trần Dư Phi vừa thở gấp vừa lắc đầu, nhưng không thể gạt cánh tay bướng bỉnh của anh ra, từng sợi tóc lại tiếp tục bị túm bên dưới, cơ thể trẻ trung của cô cũng bị bức ép vươn về phía trước, giống như một cây cung mềm mại.

Khuôn ngực đầy đặn nâng lên, đối với anh, chính là một kiểu mời gọi.

.....

Ding dong, ding dong. Chuông cửa đột nhiên reo lên.

Hai người đồng thời ngơ ngác, phản ứng đầu tiên của Trần Dư Phi chính là nhanh chóng đẩy anh ra, Nhiếp Phong nhăn mày nắm chặt cổ tay cô, cô vội vàng nhỏ tiếng: “Có người đến!”

“Mặc kệ!”. Nhiếp Phong sa sầm nét mặt kẹp tay Trần Dư Phi, tiếp tục bắt đầu từ nơi vừa nãy bị đứt đoạn, giống như một đứa trẻ giằng dỗi, động tác càng kịch liệt hơn khi nãy. Trần Dư Phi vừa căng thẳng vừa tức cười, ôm chặt lấy đầu anh, ngón tay luồn vào tóc anh, vừa muốn đẩy ra, vừa muốn kéo sát vào.

Nhưng âm thanh “ding dong ding dong” vẫn không chịu buông tha, có khí thế như nếu không mở cửa thì quyết không ngừng vậy. Nhiếp Phong áp sát khuôn ngực Trần Dư Phi lăm bằm chữm tục mấy câu, cô cười đến mức suýt nữa bị sặc: Anh đi xem xem có chuyện gì, em ở đây đợi anh.”

Nhiếp Phong nghiêng rằng buông Trần Dư Phi ra, chỉnh lại quần áo xuống lầu mở cửa. Anh đã quen sống một mình, không thuê người giúp việc sống trong nhà, chỉ có một người mỗi ngày đến quét dọn theo giờ. Người biết anh sống ở đây cũng không nhiều, người đến lại càng ít, trong mấy căn nhà đứng tên anh thì đây là nơi yên tĩnh nhất.

Cửa vừa mới mở ra, đầu của Cát Tuyết Phi liền thò vào, hai con mắt lớn đảo một lượt khắp nơi, cuối cùng dừng lại trên người Nhiếp Phong: “Lâu như vậy mới ra mở cửa, anh đang làm gì?”

“Anh vẫn chưa hỏi em đấy, em đến đây làm gì?”

“Ăn thuốc nổ rồi hả? Không hoan nghênh em sao?”. Cát Tuyết Phi hừ hừ, đẩy anh ra tự mình bước vào, sau khi đổi giày liền xách túi đi đến sofa trong phòng khách: Đi qua nhà anh, đến xin bát nước uống có được không?”

Nhiếp Phong khẽ ho một tiếng: “Chỉ uống nước thôi?”

“Ừm!”. Cát Tuyết Phi ra sức gật đầu.

Anh nhìn cô bé với vẻ không tin tưởng: “Phòng bếp ở bên kia, tự mình rót lấy, uống xong rồi thì đi đi, anh còn đang bận việc lắm, không có thời gian tiếp đãi em đâu.”

“Được thôi”. Cát Tuyết Phi cười hi hi đặt túi xách da trên sofa, lượn qua người Nhiếp Phong đi đến phòng bếp, vừa đi vừa nói: “Anh Phong à anh thực là không nghĩ thông nổi, tiền mãi mãi kiếm không hết, không cần thiết phải liều mạng như vậy.”

Cô bé nói rồi đột nhiên đặt chân chạy lên cầu thang, Nhiếp Phong ngơ ngác rồi đuổi theo. Bước chân Cát Tuyết Phi vô cùng nhanh nhẹn, ba bước nhảy hai bước chạy liền đến tầng hai, liền sau đó mở tung cánh cửa phòng ngủ chính. Nhiếp Phong nắm chặt cổ tay trái của cô bé kéo lại phía sau: “Em làm gì vậy?”

Cát Tuyết Phi cười ha ha kì quái, híp mắt nghiêng đầu nhìn Nhiếp Phong chằm chằm: “Anh vội gì chứ?”

“Em còn tiếp tục làm loạn ở đây, ngày mai anh sẽ đưa em tới lò gạch đen Sơn Tây mà gánh gạch đấy, em có tin không?”

“Em không tin, anh không nhớ đâu!”. Cát Tuyết Phi cười hi ha nói: “Em chẳng làm gì cả, em chỉ... hơi mệt một chút thôi, muốn nghỉ ngơi, nghỉ ngơi.”

Nhiếp Phong nhìn cô bé làm trò kì quái, buông tay ra trầm giọng: “Nói thật đi, tới đây làm gì?”

Cát Tuyết Phi nhìn anh, ba giây sau liền từ bỏ, lên giọng nói: “Được rồi, được rồi, phải nói rõ trước, không phải em muốn tới đâu nhé, là dì hai bảo em tới đó!”

“Mẹ anh?”. Nhiếp Phong nhăn mày: “Bà ấy bảo em tới làm gì?”

“Dì bảo em tới, bắt gian tình!”

Nhiếp Phong suyết chút nữa ngã ngửa: “Bắt... bắt gì?”

“Dì hai cũng không biết nghe ai nói nhìn thấy anh và một người phụ nữ tay trong tay cùng đi ăn cơm, dì bảo em thỉnh thoảng tới đây trinh thám một chút, xem có phải có gian tình phát sinh...”. Nhiếp Phong đánh một cái vào sau gáy cô bé, Cát Tuyết Phi ôm đầu lập tức đổi lại: “... xem có phải anh có bạn gái rồi không!”

“Thật là lo nghĩ lung tung! Hoàn toàn là chuyện không có!. Nhiếp Phong lắc đầu, Cát Tuyết Phi bĩu môi không tin: “Vậy, lúc vừa nãy em đổi giày, sao nhìn thấy bên cạnh lại có đôi giày nữ...”

Mí mắt Nhiếp Phong khẽ giật: “Thư kí của anh lần trước đến đưa tài liệu vì trời mưa giày ướt nên cô ấy vứt ở đây luôn.”

Biểu cảm trên mặt Cát Tuyết Phi rõ ràng viết ba chữ: Anh lừa ai? Cô bé quay người bước mấy bước vào trong phòng ngủ, dừng lại xem xét, lại đi vài bước, cười hê hê, cúi người xuống lật ga trải giường lên nhìn xuống gầm giường, lại chạy qua mở cửa phòng vệ sinh, hai tấm rèm cũng được kéo ra xem xét.

Nhiếp Phong khoanh tay trước ngực, thong dong tựa trước khung cửa phòng ngủ, Cát Tuyết Phi chống nạnh quay đầu nhìn anh: “Thực sự không có?”

Nhiếp Phong không nói không động.

“Vậy đôi giày nữ ở đâu ra?”

“Vô duyên!”. Giọng nói Nhiếp Phong trầm xuống: “Chỗ anh vẫn còn vài phòng trống, nếu em vẫn không yên tâm, đều có thể tìm kiếm một lượt, tìm cho thật kĩ, nếu không mẹ anh không hết hi vọng.”

“Dì hai chẳng phải lo lắng cho anh sao!”

Nhiếp Phong nhếch mép mỉm cười, quay người đi ra ngoài.

“Anh Phong!”. Cát Tuyết Phi lên tiếng gọi anh lại, bước chân Nhiếp Phong dừng lại, mắt kiên nhẫn thúc giục: “Muốn tìm thì tìm, không tìm thì đi về, anh có thời gian chơi với em.”

“Anh Phong”. Cát Tuyết Phi bước đến sau lưng anh, nhìn cái bóng cao lớn thẳng đứng của anh họ: “Anh... có phải anh... trong lòng vẫn còn nhớ chị Ủy Lam?”

Bờ vai Nhiếp Phong khoảnh khắc này nhìn có vẻ cứng đờ, anh khẽ cười một tiếng: “Nói linh tinh gì thế!”

“Em không nói linh tinh!”. Cát Tuyết Phi lượn qua trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Trong lòng anh nghĩ gì, tưởng rằng người khác không nhìn ra sao? Đã nhiều năm trôi qua rồi, cũng không chính thức yêu đương, anh dám nói không phải vì chị Ủy Lam?”

Nhiếp Phong không nói, Cát Tuyết Phi thở dài một tiếng: Anh Phong à, anh Phong, bảo em phải nói sao đây! Anh vốn thích chị ấy như thế, lúc đầu tại sao lại để chị ấy đi?”

Nhiếp Phong nhếch nhếch khóe miệng, giọng nói trầm thấp: “Chuyện không biết thì đừng nói linh tinh!”

“Sao em lại không biết? Chuyện gì em cũng biết!”. Cát Tuyết Phi đâm một quả vào ngực Nhiếp Phong: “Đừng nói với em anh không biết chị Ủy Lam hiện tại lại là một người nhé! Nếu anh vẫn còn thích chị ấy, tại sao không đi tìm chị ấy?”

“Cát Tuyết Phi!”. Biểu cảm của Nhiếp Phong dần trở nên nghiêm khắc: “Chuyện của anh không đến lượt em lăm lăm!”

“Tưởng em đồng ý lo chuyện của anh sao!”. Cát Tuyết Phi cũng làm mặt lạnh: “Thà một mình đóng chặt cửa hoài niệm quá khứ, cũng không dám đi tìm chị ấy trở về, loại người như anh đáng bị độc thân cả đời!”

Cát Tuyết Phi nói xong liền chạy từng từng từng bỏ đi, Nhiếp Phong đứng trên hành lang tầng hai, nhìn cô bé chạy xuống dưới lầu, chạy ra phòng khách, dùng sức mở cửa ra, tiếng cửa kêu “rầm” một cái, không khí cũng hơi chấn động.

Anh giơ tay xoa xoa huyệt thái dương, chậm chậm đi vào thư phòng. Cửa vẫn mở, cũng không biết cô có nghe thấy không...

Nhưng thư phòng không một bóng người, Nhiếp Phong nhăn mày, nhìn ngó khắp nơi, bao gồm cả gầm bàn, đầu cũng không có Trần Dư Phi. Đi về phòng ngủ chính kiểm tra một lượt, trong phòng ngủ dành cho khách lần trước cô đến cũng không có người.

Cửa phòng chứa đồ phía đầu hành lang được cẩn thận mở ra, Trần Dư Phi thò đầu ra nhìn Nhiếp Phong khẽ thở phào nhẹ nhõm: “Người đi rồi?”

Nhiếp Phong cười gật đầu: “Đi rồi.”

Trần Dư Phi không yên tâm lại nhìn ngó, lúc này mới bước ra, ôm ngực nói: “Làm em giật cả mình, con bé Cát Tuyết Phi này!”

“Vừa rồi em...”

“Ha ha, em vừa nghe thấy tiếng nói của con bé liền biết là có gì không đúng rồi, nên vội vàng trốn đi, nhanh trí không nào? Cô bé đến làm gì? Sao hình như em nghe thấy hai người đang cãi nhau nhỉ? Cô bé đã nói những gì?”

Nhiếp Phong “ồ” một tiếng: “Không có, nó đi qua đây thuận đường vào thăm chút thôi, không có chuyện gì.”

“Vậy thì tốt”. Trần Dư Phi nắm chặt cổ tay Nhiếp Phong, thở phào, tựa vào vai anh, vui vẻ cười: “May mà lúc em đến không mang túi xách, nếu không chắc chắn bị con bé phát hiện rồi.”

14. Chương 14: Thì Ra Tình Yêu Thực Sự Tồn Tại

Công ty Trần Dư Phi đang làm việc là công ty có vốn đầu tư nước ngoài, kế toán hàng năm của Mĩ so với trong nước không giống nhau, bắt đầu từ ngày mùng 1 tháng 10 đến ngày 30 tháng 9 năm sau. Mỗi năm vào khoảng thời gian cuối tháng tám đầu tháng 9, công ty triệu tập nhân viên tài vụ thuộc chi nhánh công ty ở các tỉnh mở cuộc họp bố trí công tác quyết toán, Trần Dư Phi là phó trưởng phòng tài vụ phụ trách nợ cụ thể, thông thường hội nghị này cô đều tham gia. Trụ sở chính khu vực Trung Quốc của công ty đặt ở Thượng Hải, tổng giám đốc Đoàn vô cùng quan tâm bảo cô sau khi hội nghị kết thúc cô được nghỉ ngơi thêm hai ngày, về nhà thăm bố mẹ.

Về nhà nào chứ?

Nguyên nhân Trần Dư Phi đã rất lâu không về Thượng Hải chính là vì chuyện này, trong ngôi nhà được viết trên chứng minh thư của cô không một bóng người, bố mẹ đều sống ở nơi khác với người khác, cô chen vào bên nào cũng cảm thấy bối rối.

Suy nghĩ một lát, vẫn là gọi ẹ một cuộc điện thoại, gọi chiếc xe đến nơi mẹ sống.

Nơi mà Lục Mạn hiện tại đang sống là Phố Đông, cách rất xa căn nhà trước đây mà họ ở. Bà mua một căn biệt thự trong một khu cao cấp, tên người sở hữu trên giấy tờ nhà đất là con gái bà Trần Dư Phi.

Sự nghiệp to lớn của Lục Mạn và chồng hiện nay bắt đầu từ một cửa hàng bán sỉ thuốc lá và rượu, trình độ văn hóa của hai người đều không cao, từ trên người không có một xu biến thành hồng dất bạc triệu, nhưng vẫn duy trì một số thói quen và ý thức thuộc tầng lớp bình dân đã ăn sâu bén rễ trong xương tủy, ví dụ như việc có tiền thì muốn mua nhà, chuyện này được hai vợ chồng quán triệt đến cảnh giới hoàn mỹ. Hiện

tại bất luận là Lục Mạn hay là chồng, giấy tờ nhà đất trong két bảo hiểm nếu rơi ra thì đều có một đồng, hơn nữa bên trên tất cả đều là tên của Trần Dư Phi hoặc bao gồm Trần Dư Phi.

Không phải không yêu, chỉ là đang yêu theo cách thức của riêng mình, đây có lẽ là bi ai của phần lớn các bậc cha mẹ.

Lúc Trần Dư Phi xuống xe, bà Lục Mạn đã đứng ở cổng sân căn biệt thự chờ đợi, thấy con gái vô cùng vui vẻ, bà đi tới đón lấy va li trong tay con đưa cho người đàn ông trầm mặc không nói sau lưng: “A Trung, đến giúp Phi Phi cầm đồ đi!”. Trần Dư Phi mỉm cười với người tên A Trung, A Trung cũng mỉm cười với cô, nụ cười của hai người đều chỉ hiện trên bề mặt da, cứng nhắc tới nỗi khiến Trần Dư Phi cảm thấy tức cười.

Căn nhà này của mẹ Lục Mạn, trước đây Trần Dư Phi từng đến một lần, lúc ngồi trên sofa cùng mẹ tay nắm chặt tay nói chuyện, A Trung ở bên cạnh thỉnh thoảng mang đồ ra tiếp đãi, đồ ăn thức uống, chất một đồng trên bàn trà. Trần Dư Phi trong lòng than vãn, ngồi ở đây, còn gò ép hơn cả ngồi ở nhà Đoàn Văn Phi.

Ông A Trung này trước đây là tài xế lái xe chở bánh mì giao hàng thuộc công ty của bố mẹ Trần Dư Phi, lúc hơn hai mươi tuổi liền có tình cảm với bà Lục Mạn hơn ông mười tuổi, vài người hiểu rõ tình hình có hạn đều cho rằng A Trung chỉ là tham lam tiền bạc của Lục Mạn, nào ngờ hai người có tình cảm tốt liền tốt kéo dài đến mấy chục năm.

Cơm tối là do Lục Mạn đích thân xuống bếp nấu nướng, đều là những món con gái thích ăn, đầy ắp cả một bàn, ba người đều uống một chút rượu vang. Lục Mạn luôn thích trêu chọc con gái nói chuyện, luôn bảo cô ăn thêm một chút, bồi bổ cho tốt, chủ đề kết hôn tự nhiên cũng nhiều lần được nhắc đến. A Trung trước sau không lên tiếng, thỉnh thoảng chen vào mấy câu, giọng nói đều không lớn.

Bữa cơm trong bầu không khí này không thể nào nuốt nổi, Trần Dư Phi miễn cưỡng ăn được một ít, mượn cớ tham gia cuộc họp một quá, nhanh chóng trốn lên phòng ngủ trên lầu ngủ mất.

Trần Dư Phi không lạ giường, đến đâu cũng có thể ngủ được, hôm nay lại có chút mất ngủ. Lật qua lật lại trên gối một hồi, không hề có chút buồn ngủ nào. Nghĩ tới mẹ, nghĩ tới A Trung, lại nghĩ tới Nhiếp Phong, lật chăn ra ngồi dậy, điều chỉnh nhiệt độ điều hòa ột chút, mở notebook lên mạng.

Nửa đêm mười hai giờ, trên MSN chỉ có lác đác vài người online, một cô bạn học lần trước tới Nam Kinh vừa hay cũng có mặt, Trần Dư Phi mở cửa sổ chat ra, gửi qua một khuôn mặt khổ não vô cùng buồn chán, cô bạn nhanh chóng đáp lại: “A, không ngờ cậu cũng online.”

“Tại sao mình không thể online?”

“Vào giờ này, cậu không ở trên giường của Đỗ Thượng Văn thì chắc chắn cũng đang chuẩn bị lên giường, sao mà còn có tâm tư mà chat chit với mình chứ!”

Trần Dư Phi cười: “Nhớ cậu cũng không được sao? Cậu không nhớ mình à?”

“Mình nhớ hôm hùn hơn.”

“Lòng lang dạ sói!”, Trần Dư Phi gửi một nắm đấm sang.

“Nói với cậu một chuyện”. Cô bạn gửi một hình hai ngón tay chỉ vào nhau.

“Nói đi.”

“Mình lại cãi nhau với anh ấy rồi, lần này có lẽ là chia tay thật.”

Trần Dư Phi nhanh chóng gửi qua một cái ôm: “Động một chút là chia tay chia tya, cậu dịu dàng một chút đi, đừng suốt ngày làm phiền người ta như thế.”

Cô bạn nghiêng răng nghiêng lợi: “Dịu dàng cái khỉ gió, mẹ nó! Đàn ông thế gian nghìn nghìn vạn, chọc tức não nưng ngày ngày đối!”

“Bà cô ơi, anh ấy lại chọc tức cậu thế nào?”

“Anh ta không chọc tức mình, chỉ có điều mình càng nhận rõ bản chất của anh ta. Đàn ông SB(*) tầm tuổi này sông tràn gây họa, đến đâu cũng mức một thìa không là shit thì là bitch, chẳng còn cách nào khác!”

(*) Super boy.

Trần Dư Phi cười ngất: “Cậu thật là thô bỉ!”

Cô bạn dịu dàng rơi lệ: “Vẫn là cậu tốt, Đỗ Thượng Văn tốt như vậy, lại chung tình, kiểu đàn ông đó hiện nay đã cơ bản tuyệt chủng rồi.”

Tay Trần Dư Phi dừng lại trên bàn phím một lát, chậm chậm gõ một hàng chữ: “Bạn thân yêu ơi, hình như mình... yêu một anh chàng khác mất rồi...”

Ghế dài, gạch cục liên tiếp được ném tới, sau đó chính là biểu tượng roi da chớp điện dao thép nhỏ máu.

“Thật chứ...”

Chuông điện thoại lập tức reo lên, giọng nói của cô bạn học xuyên qua tai chạy vào tận não: “Nha đầu cậu nói lại một lần nữa!”

Trần Dư Phi khóc dở mếu dở: “Kích động đến mức như vậy sao? Các cậu đều một hai ba bốn lần yêu một đồng các anh chàng, mình cũng không thể chỉ treo cổ ở một cái cây được!”

“Trần Dư Phi, cậu nói thật hay đùa? Đây không phải là chuyện đùa được đâu, cậu với Đỗ Thượng Văn cãi nhau à?”

“Không phải.”

“Vậy thì là chuyện gì? Cậu thích người khác hả? Điều này là không thể!”

“Tại sao lại không thể? Mình nói thật đấy, mình thực sự yêu người khác rồi!”

Cô bạn trầm mặc trong điện thoại mất một lúc lâu: “Phi Phi, cậu có biết cậu nói như vậy, trong lòng mình buồn đến thế nào không?”

“Cậu thì buồn cái gì chứ?”, Trần Dư Phi cười nói.

Cô bạn thở dài: “Nói ra cũng thật tức cười, Phi Phi, cậu không biết, khi mình nhìn lũ đàn ông SB bên cạnh đó nhìn đến mức sụp đổ hình tượng thì mình lại nghĩ đến cậu và Đỗ Thượng Văn, nghĩ rằng trên thế gian này thực sự vẫn có tình yêu tồn tại, trong lòng liền cảm thấy vẫn còn chút hi vọng, đời người vẫn chưa triệt để tuyệt vọng.”

“Lý Sa...”

Cô bạn khẽ cười: “Đừng thân ở trong phúc mà không biết phúc, kiểu người đàn ông như Đỗ Thượng Văn không dễ tìm đâu, bỏ qua cậu ấy, cps lẽ cậu sẽ phải hối hận cả đời đấy!”

Trần Dư Phi vốn dĩ ngủ không được, bây giờ hai mắt lại càng phát sáng hơn, nhìn chằm chằm chiếc đèn treo trên trần nhà, tâm trí rối loạn một cục. Trước đây chuyện cô băn khoăn toàn bộ đều là Đỗ Thượng Văn và Đoàn Vân Phi, chưa từng nghĩ cho chính mình, nếu không phải có lần tán chuyện này với bạn, cô sẽ hoàn toàn không phát hiện ra, nếu sau khi hai người Đỗ Thượng Văn ra nước ngoài mà mình đột ngột tuyên bố có bạn trai mới, đối với bố mẹ đẻ và bố mẹ Đỗ Thượng Văn là một cú sốc kinh khủng tới mức nào đây.

Từ một mặt khác cũng có thể nói rõ một chuyện, chân thực đều không hoàn mỹ, những thứ hoàn mỹ đều không chân thực. Cô và Đỗ Thượng Văn giống như diễn kịch vậy dựa dẫm vào nhau, nhưng lại bị người khác xem như điển hình cho tình yêu, mà tình yêu đích thực thì sao? Lại là như thế nào đây?

Chính là giống như Nhiếp Phong và cô vậy, hay là...

Khi bên rèm cửa sổ mập mờ ánh sáng ban ngày thì Trần Dư Phi mới bắt đầu có chút mơ mơ hồ hồ. Hành lang ngoài phòng vang lên tiếng bước chân khê khằng, là tiếng dép lê gót mềm của mẹ. Trần Dư Phi cầm điện thoại nhét dưới gối lên xem, vẫn chưa đến 6 giờ. Cô than vãn rồi ngồi dậy, mặc quần áo đánh răng rửa mặt, cứ ở trong nhà mắt to trừng mắt bé với A Trung, chỉ bằng ra ngoài kiếm những bạn học trước đây chơi một ngày. Nhiếp Phong thích uống rượu trắng, hay là tới công ty của bố, xem xem có loại rượu ngon nào đặc biệt xin lấy hai bình tặng cho anh.

Mẹ Lục Mạn không ở trên lầu. Cô giúp việc vừa mới tỉnh giấc, xách túi chuẩn bị ra ngoài mua bữa sáng. Mẹ Lục Mạn ở trong bếp, Trần Dư Phi bước tới muốn xem xem bà đang làm gì, liền nghe thấy giọng nói của mẹ: “Chưa chết đấy chứ?”

A Trung đứng bên cạnh bồn nước hình như đang bận rộn gì đó, mẹ Lục Mạn cũng đứng cạnh bên ông, hai người đều nhìn chăm chăm vào bồn nước, lưng quay lại cửa nhà bếp.

“Chưa, anh chọn từng con từng con đấy, toàn bộ đều còn sống cả.”

“Phi Phi thích ăn nhất sò lông, Nam Kinh hình như không có.”

“Ha ha, nó thích ăn thì tốt! Ấy ấy ấy, em đừng đụng tay vào!”. A Trung giật lấy cái gì đó từ trong tay của Lục Mạn ném vào bồn nước, đánh tôm một tiếng: “Để anh làm là được rồi, em làm sẽ bị bắn mất, anh không yên tâm.”

Lục Mạn cười vỗ ông một cái: “Vây giờ dám ghét bỏ em rồi đấy!”

A Trung dùng khuỷu tay huých bà: “Em lên lầu ngủ thêm một chút đi, còn sớm mà.”

“Không ngủ nữa, người già rồi ngủ ít, ngủ cũng không được ngon.”

A Trung tiếp tục làm: “Không già.”

“Sao có thể không già được, con gái em sắp ba mươi rồi đấy!”

A Trung quay đầu qua nhìn Lục Mạn, tình cảm sâu đậm vô cùng nghiêm túc, ánh mắt di chuyển một vòng qua qua lại lại trên mặt bà, hài lòng cười nói: “Thật đấy, không già chút nào!”

Tiếng cười của Lục Mạn vô cùng thoải mái và vui vẻ, ôm lấy eo A Trung, mặt áp sát bờ vai ông: “Được được, anh nói không gì thì không già.”

Trần Dư Phi chậm chậm lùi về sau hai bước, cúi đầu xuống cười với chính mình, bước ra khỏi cửa lớn phòng khách. Ngoài sân được quét dọn vô cùng sạch sẽ và đẹp để có đào một hồ cá không lớn lắm, bên trong có trồng mấy bông hoa sen và nuôi mấy chú cá vàng. Bên hồ cá có chiếc ô tránh nắng, dưới ô đặt một chiếc bàn trà, hai chiếc ghế dựa. Nghĩ đến lúc không có việc gì, mẹ và A Trung ngồi ở chỗ này, ngắm cá, tán chuyện.

Khi bản thân mình đến tuổi 50, có phải cũng giống như mẹ vậy, có cuộc sống yên bình như thế? Trần Dư Phi mím mím môi, đột nhiên vô cùng nhớ mong Nhiếp Phong, tuy mới chia tay chỉ vỏn vẹn ba ngày.

Con gái mới đến ở có một đêm liền đòi đi, tuy ngoài miệng bà Lục Mạn không nói, nhưng trong lòng vẫn có chút lưu luyến không nỡ. Bà ngồi bên mép giường, nhìn Trần Dư Phi thu dọn đồ đạc: “Đến vội vàng như thế, cũng không nói trước với mẹ một tiếng, chẳng chuẩn bị được gì cho con.”

“Con chẳng thiếu thốn gì cả!”. Trần Dư Phi cười: “Nếu như có thiếu gì thì nói với mẹ sau vậy, chỉ e đến lúc đó mẹ lại tiếc rẻ.”

“Làm mẹ lại còn tiếc rẻ với con gái sao? Tương lai tài sản của mẹ lại chẳng toàn bộ đều là của con!”. Bà Lục Mạn lắc đầu chép miệng: “Hay là mẹ đưa con đi shopping nhé, mua cho con mấy bộ quần áo mới, lần trước mẹ nhìn thấy chiếc váy của đứa em họ Kiều Kiều nhà cô út của con mặc đẹp lắm nhé!”

“Mẹ”. Trần Dư Phi kéo khóa va li khóa lại cẩn thận, ngồi bên cạnh mẹ, nhìn đôi mắt bà, trầm giọng nói: “Mẹ và bố, cứ định kéo dài mãi như thế này à?”

Bà Lục Mạn cười cười: “Đã kéo dài bao nhiêu năm như thế rồi, mẹ cũng không quan tâm nữa rồi.”

“Vây còn A Trung? Cũng cứ kéo dài cùng mẹ thế này sao?”

Bà Lục Mạn biết con gái từ nhỏ đã không thích A Trung, chớp chớp mắt nở nụ cười: “A Trung... con người ông ấy rất tốt, ông ấy cũng đối với con rất tốt, sáng sớm hơn 4 giờ ông ấy đã ra ngoài mua sò lông...”

Trần Dư Phi vỗ vỗ tay mẹ: “Con hiểu mà mẹ! Ý con nói... mẹ và A Trung tuổi tác cũng không nhỏ nữa, cứ kéo dài mãi như vậy cũng không phải tốt. Mẹ, mẹ vẫn cứ... li hôn với bố đi!”

Bà Lục Mạn ngẩn ngơ, nhìn chăm chăm con gái không thốt lên lời. Trần Dư Phi nói ra câu này, trong lòng cũng không dễ dàng gì, cô đành hắng, giơ tay ôm lấy mẹ: “A Trung đối với mẹ rất tốt, con có thể nhìn ra được. Mẹ, mẹ và ông ấy phải sống với nhau thật tốt, lần tới... đến Nam Kinh thì dẫn ông ấy cùng đi nhé...”

Bà Lục Mạn hai mắt ướt nhoe, khẽ gật gật đầu, khóc nức nở thành tiếng.

Đến ga xe lửa mua tấm vé buổi chiều lúc hơn 5 giờ, đến Nam Kinh mất hơn hai giờ đồng hồ, hơn 7 giờ, trời vẫn chưa tối hẳn, đứng trên quảng trường trước ga xe lửa, ráng chiều đỏ như lửa trắng như lau, chiếu đỏ nửa bầu trời.

Nhiếp Phong đứng trong dòng người, trước khi cô nhìn thấy anh thì anh đã nhìn thấy cô rồi. Anh vươn tay ra đón lấy va li da, Trần Dư Phi thì lại bước tới trước hai bước, mở rộng vòng tay ôm chặt lấy eo anh, vùi mặt vào lòng anh. Nét dịu dàng này, cùng hành động có chút trẻ con này khiến trên mặt Nhiếp Phong nở một nụ cười, cúi đầu cười nói bên tai cô: “Một ngày không gặp, như cách ba năm?”

Chỗ ở của Nhiếp Phong cách khu phong cảnh lăng Trung Sơn rất gần, sau khi ăn cơm tối hai người cũng không lái xe, tay nắm chặt tay, đi bộ vào từ cửa Thái Bình. Cây xanh nơi này rất sum suê, phóng tầm mắt ra xe đều là màu xanh lục đậm đậm nhạt nhạt, khiến Trần Dư Phi nhớ lại căn nhà nhỏ mái ngói đỏ trên ngọn núi đỏ, màn ảnh chiếu phim bốn mặt bao quanh cô và anh, bài hát cảm động đó và câu anh nói “Không muốn trong cuộc đời của em có bất cứ sự tiếc nuối nào”.

Trên đường gần như không có người, một mạch đi đến bên hồ, rẽ trái đi vào ngôi mộ chung của Liêu Trọng Khải và Hà Hương Ngưng. Cảnh nơi này không được yêu thích lắm, du khách tới lăng Trung Sơn tham quan đại đa số là bỏ qua cửa này mà không vào, nhưng như vậy cũng tốt, có thể để hai vị đã an nghỉ ở đây có được sự yên tĩnh hiếm có.

Men theo con đường lát gạch đi đến trước bia mộ, ngửa mặt nhìn bia đá cao lớn, Trần Dư Phi mỉm cười nói: “Hồi em lên cấp hai đọc tiểu thuyết của Quỳnh Dao, bộ Yên Vũ Hân Hân, nữ nhân vật chính trong đó có một người chị tên Tâm Bình, mười bảy tuổi liền qua đời, lúc đó là thời dân quốc, sau khi cô ấy qua đời nhiều năm, vẫn còn có một sĩ quan Quốc dân Đảng trẻ tuổi đến dâng hoa trước mộ cô ấy. Lúc đó em tin chắc rằng đó là một chuyện có thật, nghĩ hè liền đòi bố đưa đến Nam Kinh để tìm mộ của Tâm Bình.”

“Ha ha, bố em có đưa em đi không?”

“Không. Thượng Văn đưa em đi.”

“Cậu ấy? Chắc không phải cậu ấy cũng tin đó là câu chuyện có thật đấy chứ?”

Trần Dư Phi lắc đầu cười: “Cậu ấy chẳng tin đâu, cậu ấy nói đưa em đi chính là muốn xem xem, một người có thể rốt cuộc có thể ngốc nghếch đến mức độ nào.”

“Sau đó thì sao, có tìm thấy không?”

“Sao có thể tìm thấy được chứ!”. Trần Dư Phi thở dài tự chế giễu chính mình: “Nghĩ lại lúc đó thật là tức cười, không ngờ lại ngốc nghếch tới nỗi không phân biệt nổi hư cấu và hiện thực!”

“Không tức cười!”. Nhiếp Phong nắm lấy tay cô, kéo cô về phía anh: “Anh lại muốn thà em mãi mãi không phân biệt rõ!”

Trần Dư Phi khó hiểu nhưng mà nhìn anh, Nhiếp Phong giơ tay búng mũi cô, cười như không cười nói: “Người phụ nữ quá hiện thực không đáng yêu, có lúc thích hợp nằm mơ một giấc mơ giữa ban ngày cũng có lợi cho thể xác và tinh thần.”

Khóe miệng Trần Dư Phi khẽ nhếch lên: “Nằm mơ giữa ban ngày lâu rồi, sẽ thành ra bản thân đã tỉnh hay chưa cũng không biết.”

Mí mắt Nhiếp Phong khẽ giật một cái, nhìn ngắm khuôn mặt dịu dàng và bình thản của Trần Dư Phi dưới ánh trăng. Đi cả đoạn đường có vẻ hơi nóng, trên trán cô có một lớp mồ hôi mỏng, áp sát, có thể ngửi được hương vị sữa tắm tươi mới trên người cô.

Trong đôi mắt sáng ngời của cô vẫn hoàn toàn là tia sáng tràn ngập nét dịu dàng giống như trước, từng chút từng chút bao bọc lấy trái tim anh.

15. Chương 15: Đời Người Kì Lạ

Kì nghỉ dài ngày dịp Quốc Khánh sắp tới rồi.

Sau kì nghỉ 1/5 bị tàn nhẫn rút ngắn lại chỉ còn 3 ngày, 7 ngày nghỉ 1/10 này rõ ràng vô cùng quý báu, đặc biệt là đối với Trần Dư Phi. Cách đợt nghỉ lễ vẫn còn mấy ngày, chủ đề buôn chuyện của đồng nghiệp trong công ty toàn bộ đều đã vây quanh nội dung hoạt động của 7 ngày này, bất luận là ra ngoài du lịch hay ở lì trong nhà, đều sắp xếp rất phong phú đa dạng.

Đoàn Vân Phi cũng từng nhắc muốn ra ngoài đi chơi một chuyến, có điều dự án công ty của Đỗ Thượng Văn đang trong lúc bận rộn nhất, không dành ra được 3 ngày nghỉ liên tiếp, không thể xuất hành, chỉ đành làm việc vậy thôi.

Nhiếp Phong gần đây cũng luôn bận rộn, mỗi lần gặp nhau, anh đều không ngừng làm việc, khiến cho Trần Dư Phi có chút ngại ngần nhắc tới chuyện đi chơi. Trong lòng cô đã lên kế hoạch, nếu thực sự không được thì đến căn nhà nhỏ ở Thang Tuyền đó, hai người yên yên tĩnh tĩnh sống qua 7 ngày cũng được rồi.

Ngày ba mươi tháng chín, mọi người đều chẳng có chút hứng thú tích cực công việc gì nữa, bắt đầu từ buổi sáng đi làm mắt nhắm nhắm chờ đợi tan ca. Tùng Tiểu Yên và mấy người bạn đi du lịch dài ngày tour Singapore – Malaysia – Thái Lan, Trần Dư Phi là nhân viên cốt cán, đến phòng nhân sự tán chuyện với cô ấy, giao lưu chút kinh nghiệm.

Đoàn Vân Phi là cấp trên rất chu đáo, vừa qua hai giờ chiều, Tiểu Vương chàng thư kí của tổng giám đốc đã cười ha ha sung sướng tan ca rồi. Tiểu Vương vừa đi, người khác đâu thể ngồi yên nữa, một trận gió phân phát thổi qua, đi mất một nửa. Trần Dư Phi đang thu dọn bàn làm việc, một lần nữa dằn dò kế toán và tài vụ làm tốt công tác bảo mật, sau đó cũng chuẩn bị tan ca trước giờ.

Lúc điện thoại gọi thông được, cô đang đứng ở hành lang công ty, Tổng giám đốc Đoàn nét mặt hồng hào đang nói chuyện với một vị phó giám đốc ở nơi cách cô không xa. Giọng nói của Nhiếp Phong trong điện thoại vô cùng thoải mái và vui sướng: “Hôm nay có thể nghỉ sớm chút không?”

Đoàn Vân Phi gật đầu với Trần Dư Phi từ xa, cô đáp lại bằng nụ cười mỉm ngọt ngào, ngọt tới mức Tổng giám đốc Đoàn nhăn mày, ánh mắt trở nên có chút tâm tư.

“Có thể, có thể chứ...”

“Ha ha, nói chuyện không tiện hả?”. Nhiếp Phong cười trêu cô, Trần Dư Phi đành hắng, “ừm” một tiếng.

“Anh ở dưới lầu công ty em, bây giờ có tiện xuống không?”

Đang hắng liền biến thành ho thực sự, Trần Dư Phi bịt miệng mặt đỏ bừng, lông mày Đoàn Vân Phi càng nhăn càng sát lại, cười cười với phó giám đốc, sải bước về phía cô. Trần Dư Phi vội vàng vàng nói ba từ “anh đợi em”, rồi nhanh chóng tắt điện thoại.

“Không sao chứ Tiểu Trần?”, Đoàn Vân Phi mỉm cười quan tâm.

Trần Dư Phi liên tục xua tay: “Không sao, không sao.”

Trở về phòng làm việc, cầm túi xách chuẩn ra khỏi phòng làm việc như kẻ trộm vậy. Đây là lần đầu tiên Nhiếp Phong tới đón cô, trước đó hai người đều rất ấn ý cách xa Đoàn Vân Phi một chút, hôm nay sao anh lại thế nhỉ? Có chuyện gì vui sao?

Nhiếp Phong tương đối táo bạo, vốn dĩ Cayenne turbo đã rất chói mắt, anh lại còn đỗ xe ở vị trí bất mắt nhất tại bãi đỗ xe của công ty. Trần Dư Phi cúi đầu nhanh chân bước tới bên xe, kéo cửa ngồi lên xe, liên tục thúc giục: “Mau đi mau đi!”

Nhiếp Phong không những không đi mà còn ôm chặt cô ra sức hôn, tròn một phút mới buông ra, nhìn chăm chăm đôi mắt của Trần Dư Phi cười nói: “Hôm nay em thật xinh đẹp!”

Trần Dư Phi bị anh ôm chặt thoảng chốc có chút hơi mơ hồ, khẽ che miệng chớp mắt: “Ngày nào em chẳng xinh đẹp?”. Nhiếp Phong cười ha ha, lái xe ra khỏi bãi đỗ.

Nhiếp Phong mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cúc nơi cổ áo cởi ra, nhìn từ mặt bên đặc biệt có cảm giác tháo vát giỏi giang, Trần Dư Phi nghiêng đầu nhìn anh: “Hôm này có chuyện tốt gì vậy mà anh cười tới nỗi không khép miệng lại được? Nói ra cho em cùng vui lây với anh nào.”

“Đúng là có một chuyện tốt.”

“Chuyện gì?”

Nhiếp Phong tình cảm dạt dào nhìn cô, tăng tốc, lái xe rời khỏi thành phố, lái xe thông qua cầu vượt Hà Tây. Hà Tây là khu vực mới của Nam Kinh, mấy năm trước vẫn là bãi sông Trường Giang hoang vắng, bây giờ đã trở thành khu vực phát triển nhanh nhất rồi, nhà cao tầng mọc lên như nấm, đường phố rộng rãi, mới xây dựng rất nhiều khu nhà chung cư.

Xe của Nhiếp Phong dừng bên bờ miếng đất trống cách không xa trung tâm quần thể kiến trúc tiêu biểu dành cho Olympic của Hà Tây. Diện tích miếng đất trống này không lớn, xung quanh đều đã là khu chung cư đang xây hoặc xây xong, làm miếng đất này càng thêm hoang vu. Trần Dư Phi theo anh xuống xe, nhìn quanh bốn phía, không hiểu dụng ý của anh.

Mặt đất toàn là bùn đất và cỏ dại, Nhiếp Phong đóng cửa xe, sải bước lớn đi sâu vào miếng đất trống, thân hình thẳng đứng đáng đi kiên định, anh quay đầu về phía Trần Dư Phi, vươn tay ra: “Phi Phi, qua đây.”

Trên người người đàn ông này đột nhiên tỏa ra khí chất vô cùng tự tin, ánh mặt trời rực rỡ, nụ cười của anh càng rạng rỡ hơn, tay giơ ra, tay áo được cuộn lên vài vòng lộ ra cánh tay lực lưỡng trắng kiện. Trần Dư Phi gần như bị anh mê hoặc đi theo bên cạnh, đưa tay cho anh.

“Buổi bán đấu giá vừa kết thúc, anh mua được miếng đất này.”

Trần Dư Phi nhướng mày: “Anh?”

Nhiếp Phong quay mặt về phía miếng đất trống: “Bắt đầu từ khi anh học kiến trúc thì anh đã mơ đến khoảnh khắc này, Phi Phi, cuối cùng anh cũng có thể không chịu bất cứ sự quấy nhiễu nào mà hoàn thành một dự án rồi, xây nên ngôi nhà mà mình hài lòng nhất!”

Sau khi hẹn hò với Nhiếp Phong, Trần Dư Phi cũng có chút hiểu biết về tình hình của anh, biết anh đảm nhận chức vụ cao trong một doanh nghiệp phát triển bất động sản quy mô lớn trong tỉnh, nhưng lời anh nói hôm nay là ý gì đây? Cái gì mà không chịu bất cứ sự quấy nhiễu nào?

“Anh đã có một công ty của riêng mình, đã có được dự án của riêng mình. Phi Phi, anh tin tưởng mình nhất định sẽ thành công! Nhất định!”

Niềm vui và khát khao thành công trên khuôn mặt Nhiếp Phong đã truyền sang Trần Dư Phi, cô cũng vui sướng nhìn anh, cùng anh nhìn miếng đất vẫn còn trông không chưa có chút gì bằng ánh mắt tràn đầy hi vọng. Nhiếp Phong dang hai cánh tay, vô cùng kích động cười lớn, sáng khoái giải phóng niềm vui sướng trong lòng, nụ cười của đàn ông trong khoảnh khắc này cảm động đến mức khó có thể diễn tả bằng lời.

Trần Dư Phi ra sức gật đầu, để cho bản thân mình cùng được ánh mặt trời và anh cùng chiếu rọi: “Anh nhất định sẽ thành công, em tin tưởng anh!”

Miếng đất mua được trong buổi bán đấu giá chỉ là bước thứ nhất trong kế hoạch dài hạn của anh, đối với một doanh nghiệp phát triển bất động sản mới mở, công tác tiếp sau cần phải làm vẫn còn rất nhiều rất nhiều. Nhiếp Phong đem tất cả tâm huyết đầu tư vào công tác phát triển dự án này, thời gian chúc mừng chỉ vốn vẹn có một đêm.

Sáng sớm ngày mùng một tháng mười, khi kì nghỉ lễ dài 7 ngày bắt đầu, Trần Dư Phi trở về nhà của mình. Tuy trong lòng cô rất vui mừng cho anh, nhưng ít nhiều cũng có cảm giác bị bỏ rơi, ngồi một lúc trên sofa, mím mím môi, đến nhà bếp rót một cốc nước uống.

Phương pháp phụ nữ giết thời gian có rất nhiều, Trần Dư Phi lựa chọn hai loại một mỗi nhất, dọn dẹp vệ sinh và shopping. Trước tiên dùng cả một ngày để dọn dẹp kĩ càng nhà 1501, quét qua lau qua các xó xỉnh

ngóc gác, trần nhà và đèn treo cũng không bỏ qua, cởi đôi dép lê đứng trên băng ghế dài, gỡ từng quả cầu trên chiếc pha lê xuống lau qua như mới.

Lao động một ngày, buổi tối ngủ rất ngon lành. Ngày thứ hai đổi sang một đôi giày đế bằng, lượng một vòng các cửa hiệu lớn. Năm nay gầy hơn năm trước một chút, điều này khiến Trần Dư Phi vô cùng tự tin khi thử đồ, vừa hay những hoạt động chào mừng kì nghỉ lễ của các cửa hiệu rất nhiều, cô tỉnh tâm chậm chậm dạo phố.

Thật là trùng hợp, lúc dạo quanh cửa hàng giày nữ Trần Dư Phi bắt gặp Cát Tuyết Phi cùng đi shopping với bạn, hai cô bé hơn hai mươi tuổi rất xinh đẹp và thời thượng, đứng cùng bên nhau thực sự hấp dẫn ánh nhìn của mọi người. Vừa nhìn thấy Trần Dư Phi, Cát Tuyết Phi nhiệt tình chạy đến, nhiệt tình chào hỏi. Trần Dư Phi thấy cô bé và cô bạn bên cạnh chất một đống hộp giày rất cao, cười nói: “Mua nhiều đôi thế này sao?”

Cát Tuyết Phi cười hề hề: “Thế này vẫn nhiều? Chị dâu chị mua những gì thế?”

“Vẫn chưa chọn được thứ gì thích hợp, vừa này chỉ mua một bộ nội y”. Trần Dư Phi giơ giơ túi xách trong tay: “Hai em thì sao, còn định mua gì nữa?”

“Bọn em mua tương đối rồi, vừa này ở dưới lầu còn mua một đống quần áo nữa.”

“Mua những gì thế, cho chị xem với.”

Cát Tuyết Phi đẩy đẩy cô bạn dịu dàng mỉm cười bên cạnh: “Nó có một tủ đồ VIP ở đây, đồ đặc em mua đều để ở bên đó rồi, mang về nhà nhiều quá, mẹ em lại nổi cơn giông lên thì khổ.”

“Ha ha, mẹ em vẫn quản lí việc em mua đồ à.”

“Đương nhiên vẫn quản chứ, em bây giờ vẫn là phái chia tay xin, ăn không ngồi rồi, tiêu tiền quá nhiều mẹ nhìn thấy sẽ không vui”. Cát Tuyết Phi nhún nhún vai: “Nếu thực sự không được, hôm nào đó em cũng đi tìm công việc để làm, anh Phong nhà em vừa mới thành lập công ty, hay là em tới đó làm lễ tân. Chị dâu, việc khác em làm không được, việc này chắc không tới nỗi em cũng không làm được chứ!”

“Đương nhiên em làm được, em xinh đẹp thế này, hình tượng công ty chớp mắt sẽ được tăng lên bậc!”

Cát Tuyết Phi cười híp mắt thành một đường chỉ nhỏ: “Điều đó là đương nhiên.”

Gặp nhau tức là có duyên, Trần Dư Phi mời hai cô bé đi ăn cơm trưa, khi ở cùng với thanh niên, bầu không khí trở nên sôi nổi hẳn, Cát Tuyết Phi lại là cô bé biết ăn biết nói, luôn làm cho Trần Dư Phi cười ha ha. Chủ đề nói chuyện phần lớn xoay quanh Đoàn Vân Phi, Cát Tuyết Phi không có ý đồ gì, miệng không che giấu, nên nói không nên nói đều nói ra hết, tiết lộ rất nhiều thông tin hồi nhỏ của Đoàn Vân Phi.

Nói xong, Cát Tuyết Phi còn không quên nói mấy lời tốt lành cho anh họ nhà mình: “Thực ra anh Vân Phi rất được, vừa đẹp trai vừa biết thương yêu người khác, đúng không chị dâu?”

Trần Dư Phi cười: “Cũng được lắm!”

“Có điều bây giờ anh ấy đã có chị dâu rồi, ày da, không biết có bao nhiêu cô gái sau khi về nhà âm thầm đóng cửa khóc lóc đây!”

“Đừng chỉ nói về chị, các em thì sao, có phải đều có bạn trai rồi không?”. Trần Dư Phi không muốn nói về chủ đề này quá nhiều, liền mỉm cười hỏi. Cát Tuyết Phi buông tay: “Trong nhà có nhiều anh họ ưu tú như vậy, bảo em làm sao nhìn thuận mắt đàn ông bên ngoài chứ!”

“Em thì sao, chắc không phải cũng chưa có chứ?”. Trần Dư Phi nhìn cô bạn của Cát Tuyết Phi, cô bé này xinh xắn đáng yêu, nhưng lời nói không nhiều, trước sau chỉ mặt nở nụ cười nghe Cát Tuyết Phi ba hoa khoác lác, rất được lòng người.

“Nó à, ha ha!”. Cát Tuyết Phi cười lớn mất hết hình tượng, khuôn mặt của cô bạn liền ửng hồng, đẩy đẩy cô bé. “Cái này thì có gì mà phải ngại ngùng”, Cát Tuyết Phi đáp trả đẩy ngược lại, cười nói: “Trước đây em còn định giới thiệu nó cho anh Vân Phi đấy, nào ngờ nó thích người khác, chị dâu đoán xem là ai?”

Trần Dư Phi nhẹ nhàng khuấy cốc cà phê: “Là ai?”

“Ha ha, nào ngờ nó lại thâm yêu anh Phong nhà em, không ngờ chứ gì?”

“Ô?”. Trần Dư Phi lại liếc nhìn tiểu nhà đầu má ửng hồng kia: “Vậy sao!”

“Đều là truyện trước đây rồi! Cậu ít nói lung tung đi được không!”. Cô bạn xúc một miếng hoa quả nhét vào miệng Cát Tuyết Phi, cô bé há miệng đón lấy, vừa nhai vừa cười: “Nói thì cũng có quan hệ gì đâu. Thực ra, mình vẫn thích cậu làm chị dâu mình, chỉ cần không phải là anh Phong, các anh khác tùy cậu lựa chọn.”

Trần Dư Phi nhấp một ngụm đồ uống, đặt cốc xuống, cười hỏi với vẻ không hiểu: “Tại sao không thể là anh... anh Phong? Chẳng phải anh ấy cũng tốt lắm sao?”

“Tốt thì tốt, có điều...”. Cát Tuyết Phi tặc lưỡi: “Nói thế nào nhỉ, không có nhiều khả năng có thể ở bên anh ấy.”

Trần Dư Phi khẽ lắc đầu: “Chị không hiểu.”

“Chị dâu, chị có nhớ lần trước em nói, cái người tình yêu sét đánh, tiệm kem đó không?”. Cát Tuyết Phi thở dài: “Trong lòng anh Phong vẫn luôn không thể quên được chị ấy, nhớ nhưng chị ấy bao nhiêu năm, chị nhìn bộ dạng đó của anh ấy, thế nào mà không nhìn ra là người si tình đến thế chứ?”

Trái tim Trần Dư Phi đã sắp nhảy lên đến cổ họng rồi, cô nuốt vào một miếng hoa quả, cố gắng để mình cười một cách tự nhiên vô hại: “Ồ? Thực sự không nhìn ra! Cái người tình yêu sét đánh đó là chuyện thế nào? Thích cô ấy như vậy, tại sao lại còn chia tay?”

“Ai mà biết được tại sao chia tay chứ, tóm lại chính là đã chia tay, sau đó chị ấy kết hôn với một người nước ngoài, là một người Nhật Bản!”

“Người Nhật Bản?”, Trần Dư Phi hơi nhăn mày.

“Đúng thế, trí óc người đó hình như không được bình thường, em nghe nói khoảng thời gian trước đang yên đang lành đột nhiên lại tự sát, lại còn là chạy đến châu Phi nơi chim không đẻ trứng tự sát nữa chứ, thật kì lạ!”

16. Chương 16: Còn Thứ Gì Cũng Lộn Xộn, Khó Phân Biệt?

Thời tiết hai ngày cuối cùng của dịp nghỉ lễ Quốc Khánh đều không được tốt, mưa nhỏ rả rích, tí tách không ngừng. Trần Dư Phi vui mừng vì mấy ngày trước nhân lúc thời tiết còn đẹp đã đem giặt hết những thứ đồ cần giặt rồi, bây giờ cô đang ngồi trên ban công, vừa nhâm nhi cà phê vừa thưởng thức âm nhạc và ngắm nhìn bầu trời mưa lất phất bay, đáng vẻ rất thư thái.

Tuy bầu trời vẫn còn u ám nhưng cơn mưa nhỏ hai ngày nay đã gột rửa sạch bầu không khí trong thành phố, tầm nhìn được mở rộng thêm, phóng tầm mắt có thể nhìn thấy những nơi ở rất xa. Có điều, đứng từ ban công nhà Trần Dư Phi nhìn ra thì ngoài những tòa nhà cao cao thấp thấp thì vẫn chỉ là những tòa nhà đang đua chen mọc lên như nấm. Chẳng trách có người gọi thành phố là “rừng xi măng cốt thép”, chỉ đưa mắt nhìn thoáng qua đã có cảm giác lộn xộn và khó phân biệt rồi.

Hiện tại là buổi sáng ngày cuối cùng trong dịp nghỉ lễ bảy ngày, mấy ngày này Nhiếp Phong luôn đi công tác bên ngoài, theo như lịch trình thì bây giờ chắc anh vẫn đang ở Hongkong, không biết anh ngồi trên chuyến bay mấy giờ khi trở về. Trần Dư Phi ngẩng đầu, tầng mây rất thấp, che kín cả bầu trời.

Cô không rõ lắm, tâm trạng mấy ngày hôm nay không chỉ đơn thuần là buồn chán hay không vui, có lẽ dùng từ sững sờ thì thích hợp hơn cả. Trần Dư Phi còn nhớ lúc ở trên núi Tử Kim, khi nghe Nhiếp Phong kể chuyện về anh chàng nhiếp ảnh gia người Nhật đã tự sát, trong lòng cô vô cùng cảm động đối với tình bạn của hai người họ. Nhưng cô thật không ngờ được rằng, quan hệ giữa họ không chỉ đơn thuần là tình bạn như thế. Mỗi tình đầu của Nhiếp Phong, cô nhân viên làm thêm ở quán kem đó, cô gái có tên là Ủy Lam đó...

Lúc Cát Tuyết Phi lớn tiếng nói với Nhiếp Phong cái tên này thì cô đang đứng đằng sau cánh cửa phòng ngủ nhà anh. Cô đang luống cuống không biết nên trốn vào đâu sau khi nghe thấy giọng nói của Cát Tuyết Phi, chỉ kịp trốn vào nơi đó. Ngăn cách bởi một cánh cửa mỏng, cái tên Ủy Lam, ở vị trí của cô cũng nghe rõ mồn một như chỗ Nhiếp Phong đang đứng vậy. Cô không biết biểu cảm của anh lúc đó như thế nào, chỉ biết khi cô cẩn thận đi ra từ phòng chưa đồ thì biểu cảm trên mặt anh rõ ràng là rất vui mừng và nhẹ nhõm.

Anh không muốn để cô biết về những chuyện trong quá khứ...

Trần Dư Phi mỉm cười với chính mình. Chỉ có quá khứ không cách nào lãng quên, không thể nào dứt bỏ mới khiến con người ta sợ hãi khi bị nhắc đến, bị động chạm. Quả nhiên con người Nhiếp Phong giống như Cát Tuyết Phi đã nói, anh là người đàn ông quá đổi si tình.

Cuộc điện thoại chờ đợi mỗi mồn, đến khi đã từ bỏ mọi hi vọng thì mới cất tiếng chuông, buổi tối gần mười hai giờ, Trần Dư Phi đã tắm tấp xong, khi đang lim dim chìm vào giấc ngủ thì Nhiếp Phong lại hẹn cô ra ngoài gặp mặt. Giọng nói của anh trong điện thoại có vẻ rất mệt mỏi, điều đó khiến Trần Dư Phi không nỡ chối từ.

Dường như Nhiếp Phong vừa rời khỏi một buổi dạ tiệc, trên người anh nồng nặc mùi rượu, có thể thấy mấy ngày công tác này anh rất bận rộn, mí mắt dưới của anh lộ rõ vết quầng thâm. Nhiều ngày không gặp, nụ hôn ngày gặp lại nóng bỏng tới mức khiến Trần Dư Phi nhanh chóng quên đi những nôn nóng, suốt ruột vì đợi chờ. Nhiếp Phong lưu luyến không nỡ buông vòng tay ra, đôi mắt nhìn thẳng vào cô: “Có nhớ anh không?”

Trần Dư Phi nghiêng đầu, nhìn anh cười: “Còn anh thì sao, có nhớ em không?”

Nhiếp Phong khẽ nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng, chậm chậm, thì thầm bên tai cô: “Nhớ... chết... đi... được!”

Nhiếp Phong không đưa cô về nhà mà lái xe tới một nhà hàng cách nơi cô ở không xa. Nhà hàng này nằm trên đỉnh một tòa nhà năm mươi tầng, nhà hàng có hình vòng tròn với bức tường kính bao quanh, mỗi một vị trí đều có thể nhìn thấy cảnh sắc phía bên ngoài.

Đã mười hai giờ đêm mà nhà hàng này vẫn còn hoạt động. Trần Dư Phi và Nhiếp Phong bước ra từ thang máy, cô nhân viên tiếp tân với nụ cười tươi như hoa cung kính dẫn hai người tới chỗ ngồi đã được bố trí ổn thỏa với hoa tươi, ánh nến và âm nhạc. Trần Dư Phi ngỡ ngàng, ngáy người nhìn Nhiếp Phong. Anh chu đáo kéo ghế giúp cô ngồi xuống trước.

“Đêm nay anh đã bao cả nhà hàng này, anh muốn cùng em ăn một bữa cơm thật ngon.”

“Chẳng phải anh đã ăn rồi sao?”. Nhớ tới mùi rượu nồng nặc trên người anh, Trần Dư Phi cảm thấy hơi khó hiểu. Nhiếp Phong cười, tay nâng ly rượu: “Bữa cơm đêm nay, anh muốn ăn cùng với em nhất.”

Đồ ăn vô cùng đặc sắc, từng món từng món được mang lên, tất cả đều là những món mà cô thích. Tâm trạng của Nhiếp Phong rất tốt, cả buổi cứ luôn chọc cười cô. Hôm nay anh không uống rượu trắng mà chiều theo sở thích của Trần Dư Phi, gọi một chai rượu vang.

Bởi vì trời đổ mưa nên bầu trời bị mây đen che phủ, bên ngoài cửa sổ ở đỉnh tòa nhà đều là những lớp sương mù dày đặc, tầm nhìn không được rộng mở giống như ngày thường. Phía dưới lớp sương mù dày đặc ẩn hiện ánh đèn đêm của thành phố, lơ mơ mông lung như cảnh trong mơ vậy.

“Có phải có tin tức tốt lành gì đó muốn nói với em đúng không?”. Trần Dư Phi nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu vang, tay ôm cằm, hỏi anh. Nhiếp Phong gật gật đầu rồi lại lắc lắc: “Không phải là một tin vui, chỉ là hôm nay là một ngày rất đặc biệt.”

“Ngày đặc biệt?”

Lúc Trần Dư Phi thấy nhân viên phục vụ đẩy chiếc xe nhỏ bên trên có một chiếc bánh gato cắm nến thì cô bất ngờ tới mức mắt chữ O miệng chữ A: “Hôm nay... hôm nay... là sinh nhật anh hả?”

Nhiếp Phong cười hi hi: “Còn không mau chúc anh sinh nhật vui vẻ đi!”

“Sao anh không nói sớm?!”. Trần Dư Phi ảo não ôm đầu: “Em chẳng biết gì cả... quà sinh nhật cũng chẳng chuẩn bị được!”

“Em ở bên anh thế này chính là món quà tuyệt nhất rồi!”

Câu nói của Nhiếp Phong khiến sắc mặt Trần Dư Phi đỏ lựng lên, mấy nhân viên trẻ tuổi đứng cạnh bên cũng mỉm cười hiểu ý. Âm nhạc trong nhà hàng đổi thành bài hát chúc mừng sinh nhật vui vẻ, tất cả mọi người cùng vỗ tay cất tiếng hát, Nhiếp Phong một hơi thổi tắt nến, mỉm cười ôm chặt Trần Dư Phi vào lòng.

Sau khi cắt xong chiếc bánh gato và bày lên bàn, nhân viên phục vụ mỉm cười và rời đi. Trần Dư Phi càng nghĩ càng thấy áy náy, Nhiếp Phong nắm chặt lấy tay cô: “Điều này cho thấy em rất không quan tâm đến anh nhé, quen nhau lâu như vậy rồi mà đến sinh nhật anh ngày nào em cũng chưa từng hỏi một lần.”

“Em... em... em...”. Trần Dư Phi hơi đỏ mặt thẹn thùng. Nhiếp Phong cười lớn, nắm chặt tay, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi cô: “Buổi tiệc sinh nhật mà anh mong muốn nhất chính là như thế này, được ở cùng em, chỉ có hai chúng ta thôi. Phi Phi, cảm ơn em vì hôm nay đã ở bên anh!”

“Nhiếp Phong!”

Hơi thở của anh nhẹ nhàng phả vào ngón tay của Trần Dư Phi, ngứa ngứa và ấm áp. Lăn lộn cả ngày trời, bên môi anh đã mọc lên những sợi râu ngắn màu đen, cô vuốt ve, đầu ngón tay bị kích thích nhẹ khiến cô không khỏi bắt đầu tưởng tượng những bộ phận mềm yếu khác trên cơ thể cũng bị kích thích bởi cảm giác này.

Ánh mắt Nhiếp Phong trở nên sâu thẳm, gian xảo di chuyển xuống dưới, anh mỉm cười nham hiểm, đôi mắt lưu luyến không rời trước khuôn ngực và phần thân dưới của cô. Trần Dư Phi cười: “Ngày mai nhất định em sẽ chuẩn bị cho anh một món quà.”

Nhiếp Phong nhún nhún vai: “Ngày mai không phải là sinh nhật anh nữa rồi, nếu em thực sự muốn tặng quà cho anh, chi bằng... tối nay...”. Giọng anh càng nói càng nhỏ dần, Trần Dư Phi đánh tiếng ngắt lời anh, nhìn trước ngó sau, may mà những nhân viên phục vụ đứng ở xa, cũng không thấy ai nhìn về hướng này.

Cách đó không xa có đặt một chiếc đàn piano, chắc là ngày thường được dùng để biểu diễn lúc mọi người dùng bữa. Trần Dư Phi nghiêng đầu nghĩ ngợi, mỉm cười rồi nói với Nhiếp Phong: “Hay là, em đàn một bản nhạc làm quà tặng sinh nhật cho anh nhé, có được không?”

“Em biết đánh đàn piano?”

Trần Dư Phi cười gượng: “Ừm, biết chút chút.”

“Xin rửa tai lắng nghe!”. Nhiếp Phong vui vẻ gật gật đầu, ngồi thẳng ngay ngắn, tạo dáng chân thành lắng nghe. Trần Dư Phi đứng lên đi về phía chiếc đàn, ngồi lên ghế, dang tay, mười ngón tay đặt lên những phím đàn đen trắng xen kẽ nhau.

Bản nhạc mà Trần Dư Phi đang chơi là bản For Alice – Dành tặng Alice mà mọi người đều đã nghe nhiều thành quen. Nhớ năm đó, mẹ cô – Lục Mạn – là fan trung thành của Richard Clayderman, có một khoảng thời gian, trong nhà cả ngày lúc nào cũng vang lên tiếng đàn piano du dương của nghệ sỹ người Pháp này. Hồi đó Trần Dư Phi bị mẹ ép buộc đưa đi học đàn piano, nhưng sự thực tàn khốc đã chứng minh những đứa trẻ học giỏi không nhất định học cái gì cũng giỏi. Trong khoảng thời gian ba tháng ngắn ngủi, cô bé Trần Dư Phi đã vui mừng vẫy tay chào tạm biệt giáo viên dạy đàn. Từ đó về sau, chỉ thỉnh thoảng lúc nhàn rỗi thành ra buồn chán, cô mới sờ tới chiếc đàn piano đã bị bụi phủ dày đặt ở nhà.

Bản nhạc này là bản mà cô chơi quen tay nhất, đương nhiên kĩ thuật ngón tay đặt để như thế nào đều không thể nói tới, chỉ có điều đây là bản nhạc miễn cưỡng cô có thể chơi được hết từ đầu đến cuối. Khi Nhiếp Phong lắng nghe, biểu cảm của anh luôn luôn nghiêm túc, cho tới khi Trần Dư Phi mỉm cười kết thúc, trở về chỗ ngồi thì anh mới đưa tay lên, dùng ngón tay ngoáy ngoáy tai, khẽ ho một tiếng: “Quả thực là chút chút thật. Nếu ra ngoài ăn cơm mà gặp phải một tay chơi đàn piano trong nhà hàng như thế này, anh sẽ chỉ ra một món tiền lớn cầu xin cô ấy mau chóng ngừng tay không chơi tiếp nữa.”

Trần Dư Phi cười ngất: “Có tệ đến mức ấy không?”

Nhiếp Phong buông tay: “Anh nói thật em đừng nổi giận nhé.”

“Em không tức giận đâu, anh nói đi.”

Nhiếp Phong nâng ly lên, nhấp một ngụm rượu vang, cúi đầu ngẫm nghĩ, giống như đang cố gắng tìm một cách biểu đạt uyển chuyển hơn một chút. Trần Dư Phi mỉm cười, hai tay chống cằm: “Anh mau nói đi chứ!”

“Anh nói thật đấy nhé!”

Trần Dư Phi gật đầu, Nhiếp Phong nhìn cô một cách nghiêm túc: “Bản nhạc mà em chơi là bản nhạc rất... rất...”

“Rất gì?”

Khuôn mặt Nhiếp Phong lộ nét cười: “Rất hay, hay nhất mà anh từng nghe đấy!”

“Thôi đi, vừa rồi anh còn nói em chơi tệ lắm mà!”

“Nếu là người khác chơi thì chắc chắn là rất tệ, nhưng là em chơi thì dù có tệ hơn nữa cũng rất hay!”

Trần Dư Phi nhìn anh, nở nụ cười yêu kiều: “Anh đang đả kích em hay là nịnh hót em vậy?”

Nhiếp Phong nâng cốc hướng về phía cô: “Ly rượu này dành tặng ón quà sinh nhật cảm động nhất thế gian.”

Tới lúc bước vào thang máy thì hai người đều đã ngà ngà say, Trần Dư Phi nép vào người Nhiếp Phong, đôi mắt nhắm lại, không kìm lòng được mà vẫn mỉm cười. Nhiếp Phong ôm eo, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc của cô.

Mưa đã ngừng rơi, cơn gió đêm ẩm ướt thổi lướt qua người vô cùng dễ chịu. Trần Dư Phi đẩy cửa kính xe thấp xuống, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài để gió thổi bay phấp phới. Người đi đường không đông, Nhiếp Phong châm điếu thuốc, vừa lái xe vừa hút thuốc, thảnh thơi nghiêng đầu nhìn ngắm Trần Dư Phi lười nhác, mỉm cười không ngừng.

“Buồn ngủ rồi hả?”

“Ừm!”. Trần Dư Phi co người lại, tựa sát vào ghế ngồi cho thoải mái hơn, thở dài một tiếng: “Ngày mai lại phải đi làm rồi!”

“Nếu mệt thì em cứ xin nghỉ phép thêm mấy hôm nữa đi, Vân Phi không dám không phê chuẩn đâu. Anh đưa em ra ngoài chơi cho thoải mái. À, chẳng phải phái nữ bọn em đều thích shopping đó sao, vừa hay mấy ngày nữa anh phải đi Hongkong một chuyến, anh mang em theo luôn nhé? Chúng ta còn ở khách sạn Grand Hyatt, anh sẽ đến cửa hàng Hứa Lưu Sơn trên con đường Hennessy để mua trà sữa trân châu xoài cho em ăn nữa.”

“Em mà nghỉ rồi thì việc của em ai làm cho chứ!”, Trần Dư Phi mỉm cười, nói tiếp: “Haizz, nỗi bi thương của những người làm thuê! Dù mệt hơn nữa thì cũng phải gắng gượng thôi!”

“Em yên tâm, tối nay anh nhất định sẽ “làm việc” có chừng mực thôi, chúng ta sẽ không quá mệt mỏi thế đâu, chỉ mệt chút chút thôi!”. Nhiếp Phong cười lớn, Trần Dư Phi đánh yêu anh một cái.

Những người đang yêu đều như thế cả, mấy ngày xa nhau lại càng tương tư, nhưng nhớ nhiều hơn. Sau những nụ hôn dài nóng bỏng khiến người ta ngẹt thở nhân lúc chờ đèn xanh, ánh mắt Trần Dư Phi trở nên dịu dàng hơn, còn Nhiếp Phong thì luôn nở nụ cười, một tay nắm chặt lấy tay cô, bắt giắc tăng tốc, nhanh chóng ngoặt vào một khu vắng vẻ bên đường. Căn biệt thự anh sống là nơi có cảnh hồ nước rộng lớn nhất ở cuối khu này, xung quanh thấp thoáng bóng cây xanh, gió nhẹ nhẹ thổi.

Bánh xe lăn qua vũng nước đọng trên đường, làm nước bắn lên thật cao, chiếc xe cấp tốc dừng lại ở bên ngoài cổng căn biệt thự. Trần Dư Phi quay đầu nhìn lại, mỉm cười trách móc: “Anh lái xe nhanh quá, may mà không có ai, nếu không nước bắn ướt hết người ta rồi!”

Nhiếp Phong không lập tức cầm điều khiển từ xa bấm nút mở cửa mà anh chỉ ngơ ngẩn ngồi trong xe.

Trần Dư Phi nhìn anh, sau đó dõi theo ánh mắt của anh nhìn về phía trước: “Anh sao thế? Sao chưa mở cửa...”. Giọng nói ngưng bật và ánh mắt cũng ngưng đọng lại.

Bên chiếc cổng sắt chạm trổ hoa văn nghệ thuật tuyệt đẹp có một bóng hình gầy guộc đang đứng đó, một người con gái cũng đang hướng ánh mắt về phía bên trong xe. Ánh đèn xe chiếu lên người cô, Trần Dư Phi

nhìn thấy mái tóc ngắn và đôi mắt to của cô ấy. Cô ấy mặc một chiếc áo gió, bên cạnh đặt một chiếc va li da, bộ dạng rất mệt mỏi vì đi đường xa.

Nhiếp Phong gần như đông cứng, cứ nhìn chằm chằm người con gái ấy, cuối cùng khi mãi mới có thể vươn tay ra mở cửa xe, thậm chí Trần Dư Phi còn nghe thấy cả tiếng các khớp xương ma sát với nhau kêu răng rắc bên trong cơ thể anh.

Vóc dáng người con gái ấy không cao, phải ngẩng đầu mới có thể đối diện với Nhiếp Phong.

Trần Dư Phi ngồi trong xe, bị ngăn cách bởi tấm kính xe trong suốt, hoang mang như đang nằm mơ nhìn hai con người trước mắt, cô nghe thấy Nhiếp Phong kìm giọng xuống thấp, thì thầm: “Úy Lam, là em...”

17. Chương 17: Giọng Nói Luẩn Quẩn Bên Tai Cả Một Đêm

Trọn cả một đêm dài, bên tai Trần Dư Phi trước sau vẫn luẩn quẩn, vang vọng giọng nói của Nhiếp Phong.

Úy Lam, là em...

Úy Lam, là em...

Úy Lam, Úy Lam, Úy Lam...

Là em...

Kỳ nghỉ dài ngày vừa kết thúc, ngày đầu tiên đi làm, hứng thú chơi bởi của mọi người vẫn chưa dứt, tất cả đều đang tụ tập trong phòng làm việc chia sẻ những kỉ niệm đẹp của mình trong dịp nghỉ lễ. Chuyến du lịch Singapore – Malaysia – Thái Lan của Tùng Tiểu Yến kết thúc vào sáng sớm hôm nay, đôi mắt lim dim, cô lượn lờ một vòng, mang những món quà kỉ niệm mà cô đem về tặng cho những bạn bè, đồng nghiệp tốt trong công ty.

Món quà cô tặng cho Trần Dư Phi là một bộ vỏ gối nhuộm vải hoa bằng sáp, hoa văn trên vỏ gối là một đôi nam nữ đang hôn nhau nồng cháy được vẽ theo lối cổ xưa, rất có phong cách các bức họa trên tường đá thời nguyên thủy. Trần Dư Phi chép chép miệng: “Tư thế này, hệ số độ khó tương đối cao đấy.”

“Xí...”. Tùng Tiểu Yến mập mờ nháy nháy mắt: Nói khó thì cũng khó mà nói không khó thì chẳng khó chút nào, sau này về nhà chăm chỉ luyện tập thêm. Kì thực, he he, không có chút nào!”

Trần Dư Phi liếc mắt nhìn cô: “Nói như thế, cậu luyện tập rồi hả?”

Tùng Tiểu Yến gồng cánh tay lên tạo dáng lực sĩ cơ bắp, ánh mắt gian tà cười nói: “Cậu không biết mình là thánh đấu sĩ Hoàng Kim(*) à?”

(*) Thánh đấu sĩ Hoàng Kim: là một trong mười hai nhân vật thuộc một bộ truyện manga của Nhật Bản.

Trần Dư Phi lắc đầu, mỉm cười rồi tiễn Tùng Tiểu Yến đi ra, cô pha một tách cà phê, bỏ một viên đường vào trong tách và bỏ một viên vào trong miệng. Viên đường trong miệng nhanh chóng tan ra, ở đầu lưỡi ngoài vị ngọt thì còn có cảm giác các hạt đường kính nhỏ nhẹ nhàng ma sát vào hàm trên, ngọt ngào vô cùng.

Công việc cần làm có rất nhiều. Trần Dư Phi vừa bận rộn với việc lên kế hoạch thành lập công ty mới, lại kiêm luôn việc quản lý tài vụ của công ty cũ nữa. Khoảng thời gian này vì nguyên nhân thuế thu nhập khá cao nên tiền nộp thuế luôn bị âm, ba tháng liên tiếp không trình báo thuế, nhân viên của Cục thuế quốc gia tháng trước đã gọi điện thoại đến thăm dò tình hình. Để tránh phiền phức, sau khi Trần Dư Phi xin chỉ thị của trưởng phòng tài vụ là Trương Thanh Thanh, lại được sự đồng ý của Tổng giám đốc Đoàn, cô dự tính tháng này sẽ nộp một vạ đồng tiền thuế.

Công việc của lĩnh vực này Trần Dư Phi luôn luôn thúc giục rất gắt gao, kế toán phụ trách thuế vụ trong ngày thứ ba sau khi đi làm đã phải chuẩn bị tốt những tư liệu báo cáo thuế, viết một lá đơn xin cấp tiền thuế và giao cho cô. Sau khi Trần Dư Phi ký tên xong liền đưa cho Tổng giám đốc Đoàn ký.

Đoàn Vân Phi đang gọi điện thoại trong phòng làm việc, nhìn thấy Trần Dư Phi liền mỉm cười với cô, ra hiệu cho cô ngồi đợi ở chiếc ghế phía đối diện.

Dường như là điện thoại người nhà anh gọi đến, Đoàn Vân Phi chau mày lắng nghe, “vâng vâng” mấy tiếng, cười nói: “Anh ấy không còn là trẻ con nữa rồi, tự mình cũng biết chú ý an toàn mà. Hơn nữa, trước đây cũng không phải là anh ấy chơi bời gì, sự việc giải quyết xong rồi liền quay trở về ngay, không cần lo lắng quá đâu ạ!”

Người ở đầu bên kia lại nói thêm mấy câu, Đoàn Vân Phi liền tiếp trả lời: “Con biết rồi, con sẽ nhờ người điều tra tin tức, yên tâm, không có chuyện gì đâu ạ. Mẹ nói với dì hai một tiếng, anh Phong biết mình đang làm gì mà, đừng suốt ngày chỉ nghĩ tới những chuyện xấu nữa! Được rồi, con bận lắm mẹ nhé!”

Đặt điện thoại xuống, Đoàn Vân Phi thở dài một tiếng, lắc đầu: “Những người lớn tuổi toàn là suy nghĩ lung tung!”

Trần Dư Phi mỉm cười: “Đúng vậy.”

Đoàn Vân Phi nhận lấy đơn xin cấp tiền thuế mà cô giao cho anh, nhìn lướt qua một lượt, sau đó cầm bút ký tên và đưa lại cho cô. Trần Dư Phi say sưa ngắm chiếc hộp đựng đồ nhỏ nhắn làm bằng sứ đặt trên bàn của anh. Đây là món đồ mà năm ngoái khi ba người rảnh rỗi đã tới chơi ở một xưởng làm gốm và nặn ra. Thật uống cho Đỗ Thượng Văn có một khuôn mặt thông minh, kì thực đôi tay của cậu ấy lại vô cùng vụng về, chiếc hộp đựng đồ cậu ấy nặn ra méo mó xiên xẹo, thế mà Đoàn Vân Phi luôn lưu giữ, đặt tại bàn làm việc như bảo vật vậy.

“Phi Phi!”. Đoàn Vân Phi lên tiếng gọi Trần Dư Phi đang thất thần, cô chớp chớp mắt, mỉm cười nhận lấy giấy tờ, gạt đầu rồi đi ra.

“Buổi tối cùng nhau đi ăn cơm và hát karaoke nhé!”. Đoàn Vân Phi mỉm cười: “Lâu lắm không được nghe cậu hát rồi đấy”. Trần Dư Phi giơ tay ra dấu ok, bước ra khỏi phòng làm việc của anh, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cuộc điện thoại vừa rồi là của mẹ Đoàn Vân Phi gọi tới, nội dung cuộc điện thoại Trần Dư Phi không nghe rõ, nhưng cô biết.

Anh bạn nhiếp ảnh gia người Nhật đã tự sát của Nhiếp Phong trong chuyến đi châu Phi lần cuối cùng đã làm quen với một nhiếp ảnh gia người Ý. Gần đây, anh người Ý này có liên hệ với vợ của anh bạn người Nhật, giao lại cho cô một bức di thư và vài đồ vật để lại. Anh phóng viên nhiếp ảnh người Ý sau khi nghe tin anh chàng người Nhật tự sát ở châu Phi thì đã vội vàng chạy tới khu trại tị nạn nơi xảy ra vụ tự sát. Được sự trợ giúp của cơ quan viện trợ thuộc Liên hợp quốc lúc đó vẫn chưa rời đi, anh ta đã tổ chức một tang lễ sơ sài cho người bạn. Bấy giờ tình hình bên châu Phi đã tương đối ổn định, anh chàng người Ý bằng lòng đưa vợ của anh bạn người Nhật qua châu Phi, đem thi thể chồng cô trở về Nhật.

Tất cả những thông tin đó đều là do Nhiếp Phong đã gọi điện nói với Trần Dư Phi trước khi anh gấp rút rời khỏi Nam Kinh để tới châu Phi.

Trong buổi tối sinh nhật anh hôm đó, sau khi anh nhìn thấy người con gái Lương Ủy Lam đó, anh chỉ đơn giản là bảo cô về nhà trước, chờ đợi điện thoại của anh.

Trần Dư Phi vẫn luôn không hiểu điều đó cho thấy điều gì, vừa rồi khi nhìn chiếc hộp nhỏ đựng đồ trên bàn làm việc của Đoàn Vân Phi, đột nhiên cô có một suy nghĩ mơ hồ. Thứ đồ xấu xí, thô kệch lại được quý trọng như vật báu là bởi vì đó là đồ vật của người mình yêu. Cô không xác định được, bản thân mình cũng có cái vận may đó hay không.

Từ Trung Quốc tới châu Phi, Trần Dư Phi không biết phải đi như thế nào. Cô lên mạng tra tuyến hành trình, từ Thượng Hải có chuyến bay tới Cairo, nhưng phải đổi chuyến bay, còn từ Bắc Kinh thì có thể bay thẳng trực tiếp. Nhiếp Phong nhờ mối quan hệ rất thân thiết mà trong thời gian cực ngắn đã làm xong visa, ngay trong ngày liền lên máy bay bay thẳng từ Bắc Kinh tới Cairo. Đến Ai Cập thì bay về hướng Nam tiến

vào biên giới nước Sudan, tiếp tục hướng về phía Tây Nam, nghe nói khu trại tị nạn đó nằm trên đường biên giới giữa nước Sudan và Chad.

Đối với người trưởng thành tại thành phố ở Trung Quốc như Trần Dư Phi, cái gọi là cuộc sống khó khăn và bạo loạn ở châu Phi đều là những thảm trạng trong những bức ảnh mà chẳng ai muốn bắt gặp nhìn thấy, lúc nhìn thấy thì đều sờn cả gai ốc lên, kì thực thì chẳng có một chút cảm nhận thực tế nào. Sau khi bày tỏ sự đồng cảm thì nhanh chóng bị lãng quên. Ở nơi đó giống như một tinh cầu khác, nơi có cuộc sống, những khổ cực, những người dân khó bề tưởng tượng nổi, xa xăm tới nỗi có thể dùng năm ánh sáng để tính khoảng cách.

Thế nhưng giờ đây, Nhiếp Phong đang thực sự đặt chân tới nơi đáng sợ đó, chẳng trách người nhà anh lo lắng đến vậy. Trong nhận thức của đa số mọi người, nơi đó là địa ngục trần gian có đi mà không có về, chết chóc, dịch bệnh, con tin, bom nổ, giết người hàng loạt... Trần Dư Phi nhắm chặt hai mắt, hai tay ôm đầu rệu rã nhả mày, không thể không nghĩ tới, càng không dám nghĩ tới.

Trước khi tan ca, cô kế toán phụ trách thuế vụ Tiểu Phùng đến thúc giục cô đưa đơn xin cấp tiền thuế, lúc này Trần Dư Phi mới phát hiện cô đã quên giao lại cho cô ấy giấy tờ mà Tổng giám đốc Đoàn đã ký. Hai ngày nay cô cứ thần thờ, lơ đãn hết cả người, làm việc gì cũng không thể chuyên tâm được.

Buổi tối có mặt ở quán ăn thường hay lui tới, Đỗ Thượng Văn quan tâm hai tay ôm má Trần Dư Phi, nhìn trái nhìn phải: “Trông tiêu tụy thế này, bây giờ còn ai dám ngó ngang tới nữa chứ!”

Trần Dư Phi gạt tay anh ra: “Lih tinh, gọi đồ ăn lên đi.”

“Vẫn là món cơm cháy chiên lòng đỏ trứng chứ?”

“Ừm.”

“Bia không?”

Trần Dư Phi nhìn lướt menu rượu: “Cho một chai rượu trắng đi.”

“Ái chà, hôm nay hoành tráng thế nhỉ!”. Đỗ Thượng Văn cười hi hi ha ha, vẫy tay gọi cô nhân viên phục vụ, chọn một chai rượu trắng, còn dặn dò không dùng cốc nhỏ uống rượu trắng mà lấy hũn cốc to dùng để uống bia. Trần Dư Phi không chút thoái thác, bưng luôn một cốc đầy nhất đặt trước mặt mình, mỉm cười nhìn ánh mắt kinh ngạc của hai anh chàng đẹp trai: “Sao thế, không trả tiền thì không được uống nhiều à?”

“Ai nói thế, uống nhiều thì uống nhiều!”. Đoàn Văn Phi bưng cốc lên nhẹ nhàng chạm cốc với Trần Dư Phi: “Mình xin chúc Phi Phi của chúng ta mãi mãi trẻ đẹp, luôn luôn vui vẻ và lúc nào cũng mạnh mẽ như thế này!”

Ba chiếc cốc thủy tinh cùng chạm nhau, Trần Dư Phi sảng khoái uống một ngụm lớn, dùng lời nói để che giấu đi những không vui trong lòng.

Quán ăn này tuy nhỏ nhưng kinh doanh rất khá, chỉ một lát mà đã có rất đông khách khứa ngồi kín ghế, cười vang tán chuyện, nhân viên phục vụ bưng khay không ngừng đi đi lại lại. Chiếc tivi đặt phía trên quầy thu ngân đang mở, đang phát một bộ phim truyền hình của Đài Loan dài tới hàng mấy trăm tập, dài hơn cả vải bó chân của bà già nữa. Âm thanh trong quán khá ầm ĩ, những lời diễn viên trong phim nói chẳng nghe được câu nào.

Rượu trắng ngấm rất nhanh, Trần Dư Phi lại gọi một chai cocacola, uống đến nửa già cốc, dường như cảm thấy tỉnh táo được một chút. Trong lòng cô lơ mơ cảm thấy có chuyện, mở túi lấy điện thoại ra, đối phương vừa mới ngừng cuộc gọi, có bốn cuộc gọi nhỡ, đều là từ một số điện thoại lạ và có rất nhiều con số.

Trái tim như bị thắt lại, Trần Dư Phi đang chuẩn bị bấm số gọi lại thì tiếng chuông điện thoại vang lên lần nữa. Cô vội vàng bấm nút nghe máy, đập vào tai đầu tiên là những tiếng động ù ù, trong điện thoại mơ mơ hồ hồ có một giọng nói quen thuộc đang gọi tên cô, Trần Dư Phi chẳng nghe rõ cái gì, ngoài tiếng kêu gào vô cùng lo lắng của Nhiếp Phong, Phi Phi, Phi Phi!

Trần Dư Phi hai tay nắm chặt lấy điện thoại ép sát bên tai, dùng hết sức hét vào điện thoại: “Nhiếp Phong, Nhiếp Phong! Là em đây! Anh có nghe thấy không? Nghe thấy không?”

Tạp âm, vẫn là tạp âm.

Nước mắt thoáng chốc đã dâng đầy trên khóe mắt, cô nhanh chóng đứng bật dậy, loạng choạng lách ra khỏi đám người đông đúc, đẩy cửa quán ăn, đứng ở bên đường, cuối cùng cũng nghe rõ cả câu nói của anh.

“Hiện tại anh rất an toàn, em không cần lo lắng đâu, Phi Phi, Phi Phi!”

“Nhiếp Phong...”. Trần Dư Phi nghẹn lời, trên đường có xe chạy qua, từng ánh đèn xe chiếu vào nước mắt trong đôi mắt cô, tạo thành vầng sáng menh mang vô tận: “Nhiếp Phong, Nhiếp Phong...”

Tín hiệu tốt hơn được một chút, Nhiếp Phong cũng có thể nghe thấy tiếng khóc của Trần Dư Phi. Anh ngưng lại một lúc, trầm giọng nói: “Đừng khóc Phi Phi. Anh không sao. Em đừng khóc nữa...”

“Nhiếp Phong...”

“Ngày mai bọn anh sẽ tới được khu trại tị nạn, khi tìm được thi thể cậu ấy liền quay về ngay, em yên tâm chờ anh nhé!”

“Em biết rồi, em sẽ chờ anh, Nhiếp Phong...”

“Phi Phi, anh...”. Tiếng tạp âm ù ù đột nhiên lại nhấn chìm đi tất cả, Trần Dư Phi hoảng loạn nín thở lắng nghe, điện thoại lại âm ỉ một hồi mười mấy giây sau, cuối cùng tắt phụt, cho dù có gào thét thế nào thì cũng chỉ còn lại tiếng “tút, tut.”

Hai tay bịt chặt miệng, Trần Dư Phi quỳ ở bên đường đau lòng khóc òa lên, tiếng khóc vô cùng bi thương, toàn thân đang run rẩy, làm người đi đường chú ý. Đỗ Thượng Văn nhìn Đoàn Vân Phi bên cạnh đang kinh hoàng, chạy qua ôm chặt lấy vai cô, đỡ cô đứng dậy, ôm chặt vào lòng.

Cô giống như đã chịu sự uất ức đến cực điểm vậy, dù đã cố kìm nén nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, nép trong lòng Đỗ Thượng Văn mà khóc đến đầu óc choáng váng. Sự quan tâm và nỗi nhớ nhung dành cho Nhiếp Phong giờ đây đã mãnh liệt tới mức chính bản thân cô cũng không dám tin nữa, trong thoáng chốc, bao trùm toàn bộ tâm trí cô là hình ảnh của anh. Anh cúi đầu chơi đàn trong quán bar, tiếng hát trầm ấm bên tai cô, cái ôm ấm áp của anh, ánh mắt, nụ cười, tiếng nói thắm thì, nụ hôn của anh, anh nói, Ủy Lam, là em...

Đỗ Thượng Văn nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng Trần Dư Phi, chậm chậm rong rong thân người cô như đang bế một đứa trẻ trên tay vậy, để cô đem nước mắt quệt ướt cả khuôn ngực anh.

Trong phòng khách căn nhà 1502, tiếng nhạc du dương cất lên, đôi mắt Trần Dư Phi mọng đỏ, tâm trạng đã hồi phục trấn tĩnh trở lại, cô nhận lấy chiếc khăn lạnh mà Đỗ Thượng Văn đưa cho, từ từ đắp lên hai mắt.

Đoàn Vân Phi còn đang “tiêu hóa” nốt những thông tin vừa nghe thấy, do dự hỏi: “Đứa... đứa bé cậu mang thai lần đó, có phải chính là...”

Trần Dư Phi mím môi, khẽ gật đầu. Đoàn Vân Phi và Đỗ Thượng Văn tròn mắt nhìn nhau: “Hai người... hai người quen nhau như thế nào vậy?”

“Bọn mình quen nhau ở quán bar của anh ấy.”

“Chuyện xảy ra khi nào thế?”

“Cách đây không lâu.”

“Nhưng tại sao hai người lại luôn giấu giếm, không nói cho chúng tôi biết chứ?”

Trần Dư Phi hít một hơi dài: “Những chuyện phiền phức của cậu và Đỗ Thượng Văn đã nhiều lắm rồi, mình nghĩ đợi đến khi chuyện của hai người được giải quyết ổn thỏa rồi mới nói. Dù thế nào đi nữa thì trước mặt người nhà anh ấy, mình vẫn là bạn gái của cậu.”

“Phi Phi!”. Đỗ Thượng Văn quỳ xuống bên cạnh, nắm chặt lấy tay cô: “Mình đã từng nói bao nhiêu lần rồi, nếu gặp được người đàn ông cậu thích thì đừng bận tâm đến mình và Vân Phi nữa mà, hạnh phúc của cậu mới là quan trọng nhất!”

“Mình hiểu mà!”. Hai mắt Trần Dư Phi lại ướt nhoe, cô dùng khăn lạnh lau đi, khẽ cười, nói: “Hiện tại mình đang rất hạnh phúc, thật đấy! Nhiếp Phong đối xử với mình rất tốt!”

“Thế thì tốt!”. Tiếng thở dài của Đỗ Thượng Văn có phần run run, anh nhẹ nhàng vỗ vỗ lên má cô, an ủi: “Thế thì tốt!”

Trần Dư Phi lại dùng khăn lạnh lau đi những giọt lệ trong khóe mắt, mỉm cười trong nước mắt, nhìn biểu cảm nể phục trên khuôn mặt của Đoàn Vân Phi.

Ngày hôm sau, làm việc cả một buổi sáng, gần đến giờ cơm trưa thì Trần Dư Phi nhận được điện thoại của Đoàn Vân Phi. Nhận lời mời của anh, hai người rời khỏi công ty, đi vào một nhà hàng gần đó.

Đồ ăn nhanh đã gọi được bày ra trước mặt, chẳng ai có tâm trạng động đũa nữa, Đoàn Vân Phi nhìn chăm chăm vào Trần Dư Phi, thở dài một tiếng: “Phi Phi, nói thật nhé, mình rất bất ngờ, không ngờ cậu với anh họ của mình lại...”

Cả buổi tối qua Trần Dư Phi không chợp được mắt, cô biết Đoàn Vân Phi muốn hỏi cô điều gì. Là một người thân trong nhà biết rõ quá khứ của Nhiếp Phong, tin chắc rằng cách nhìn về Nhiếp Phong của cậu ấy cũng giống như cô bé Cát Tuyết Phi. Cô nhấp một ngụm trà, mỉm cười, nhìn thẳng Đoàn Vân Phi: “Cậu muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi. Đúng, mình có biết chuyện của Lương Ủy Lam, mình cũng biết lần này vì cô ấy mà Nhiếp Phong mới đi châu Phi.”

18. Chương 18: Đời Người Chính Là Dòng Nước Chảy

“Nhiếp Phong là người lớn tuổi nhất so với các anh chị em trong nhà mình. Từ nhỏ, tất cả mọi mặt của anh ấy như thành tích học tập, nhân phẩm, tướng mạo, gia cảnh... đều đứng hàng đầu. Bọn mình đều rất yêu quý và cũng rất nghe lời anh ấy.

Anh ấy đã yêu đương, hẹn hò từ rất sớm. Vừa mới lên cấp hai đã có bạn gái, yêu đương được một thời gian lại chuyển sang người khác, xoay như chong chóng vậy. Bố anh ấy vì bận công việc nên không thể quản lý, mẹ anh ấy có thời gian thì lại không thể quản được, vì thấy anh ấy cũng không bỏ lỡ việc học hành nên cứ chiều theo anh ấy. Anh ấy cứ chơi bời như thế cho tới khi gần tốt nghiệp đại học, số lượng bạn gái đã từng yêu đương nhiều tới mức không thể đếm được nữa, anh em bọn mình nhìn thôi cũng đã choáng rồi. Ai ngờ, chẳng biết lúc nào mà anh ấy lại đổi sang một cô bạn gái mới.

Lúc mới đầu, chẳng ai thèm để ý gì tới Lương Ủy Lam. Nói thật, dung mạo cô ấy tầm thường, quê cô ấy là một huyện nhỏ ở miền Nam tỉnh Giang Tô, quê mùa một cục, lại chẳng có tiền, vừa làm thêm vừa đi học, trường cô ấy học lại là chuyên ngành của một trường chẳng có tiếng tăm gì.

Sau khi Nhiếp Phong tốt nghiệp chính quy ở trường đại học thì đến Bắc Kinh để học cao học. Mấy năm học đó anh ấy không thường xuyên về nhà, người nhà anh ấy cũng không để ý, một lòng một dạ trải thảm cho con đường tương lai của anh ấy. Thế nhưng, sau khi tốt nghiệp, anh ấy lại dẫn Lương Ủy Lam về nhà, nói muốn kết hôn cùng cô ấy. Vì thế tất cả mọi người mới biết mấy năm đó Nhiếp Phong luôn giữ Ủy Lam ở cạnh bên mình.

Điều kiện của gia đình Nhiếp Phong có lẽ cậu cũng đã biết, nghiệp kinh doanh của bố anh ấy rất lớn, bác của anh ấy lại còn làm quan nữa, cho dù không xét đến dòng dõi thì cũng không thể chấp nhận người con dâu như Lương Ủy Lam, chắc chắn là kịch liệt phản đối. Nhiếp Phong chẳng tranh cãi một câu nào với người nhà, cũng không đến làm việc ở công ty của bố anh ấy, tự mình tìm việc, ứng tuyển và sống chung với Lương Ủy Lam.

Hai người họ sống chung được khoảng ba, bốn năm, tình cảm tốt đến mức khiến cho tất cả mọi người đều nghĩ không thông. Bố mẹ của Nhiếp Phong dần dà cũng không thể không chấp nhận hiện thực, thái độ cũng thoải mái hơn nhiều. Mẹ mình mà đi út cũng thỉnh thoảng khuyên mình và Cát Tuyết Phi làm người hòa giải, năm lần bảy lượt tổ chức bữa tiệc nhỏ để cho Lương Ủy Lam ra mắt với người nhà Nhiếp Phong,

tăng thêm chút tình cảm. Cuối cùng bố của Nhiếp Phong cũng chấp nhận, đồng ý cho hai người họ ở bên nhau. Anh Nhiếp Phong lúc đó vui mừng hết sức, từ trước tới giờ mình chưa từng nhìn thấy bộ dạng anh ấy vui đến thế.

Sau đó thì xảy ra chuyện. Đầu tiên, Lương Ủy Lam sống chết không đồng ý chuyện kết hôn, đến khi thực sự không thể dây dưa kéo dài nữa thì cô ấy thẳng thắn nói với Nhiếp Phong là đã yêu người đàn ông khác, muốn chia tay với anh ấy.

Hai người sống chung với nhau tới mấy năm trời, những hi sinh vì Lương Ủy Lam của Nhiếp Phong mọi người đều nhìn thấy rõ ràng. Người lớn trong nhà mình chiều chuộng trẻ con như thế nào, cậu cứ nhìn Cát Tuyết Phi là biết ngay. Nhiếp Phong lúc nhỏ cũng vậy, được chiều chuộng hết mức, lúc đó anh ấy thực sự sống cuộc sống “ngồi mát ăn bát vàng, “cơm đưa tới miệng, áo mặc tận tay”, đúng chất một thiếu gia nhà giàu có. Nhưng vì Lương Ủy Lam, một xu trong nhà anh ấy cũng không thêm lấy. Lúc mới đi làm, ngày nào anh ấy cũng phải phơi mình ở công trường thi công, vừa cực khổ vừa nguy hiểm mà thu nhập lại không cao. Học lực của Lương Ủy Lam thì thấp, tiền kiếm được lại càng ít hơn, còn phải gửi trợ cấp về quê nữa, hai người thuê trọ ở bên ngoài, nửa năm chuyển nhà đến năm, sáu lần. Khoảng thời gian hai người họ khó khăn nhất, lúc khám bệnh ngay cả tiền mua thuốc cũng không có, liền tìm Cát Tuyết Phi mượn tiền.

Lương Ủy Lam nói chia tay là chia tay luôn, đến thời gian để anh Nhiếp Phong khuyên nhủ cũng không có, chỉ để lại một phong thư và bỏ đi luôn. Đến sau này bọn mình mới được biết, cô ấy lấy một anh bạn người Nhật của anh Phong và theo anh ta xuất ngoại luôn rồi.

Sau cú sốc lớn đó, anh Phong thay đổi rất nhiều. Trước đây anh ấy rất hài hước, nói chuyện như tấu hài vậy, đến đâu cũng khiến mọi người cười vui vẻ. Đến tận hai, ba năm sau anh ấy cũng vẫn không thể bình thường như trước nữa, một hai năm trở lại đây thì cũng còn đỡ hơn, người nhà cảm thấy có lẽ anh ấy đã quên đi những chuyện trong quá khứ. Dù sao cũng đã là chuyện năm năm trước rồi, mình cũng cứ ngỡ rằng anh Phong đã thoát khỏi bóng đen quá khứ.

Chính vào dịp đón Tết năm nay, đêm ba mươi Tết mọi người đang cùng vui vẻ tụ tập ăn bữa cơm tất niên thì anh Phong bỏ dở giữa chừng, tiểu nha đầu Cát Tuyết Phi rảnh rỗi không có việc gì làm lại lén lút bám theo thì thấy anh ấy quay về gian nhà nơi đã từng sống chung với Lương Ủy Lam, ở đó cả một buổi tối.

Mình vẫn không hiểu tại sao anh ấy lại yêu Lương Ủy Lam và càng không hiểu tại sao Lương Ủy Lam lại bỏ đi. Nhưng sự cố chấp trong tình yêu của anh Phong mình rất hiểu và rất cảm động. Sau khi sống chung với Thượng Văn mình mới hiểu, có những tình cảm, không phải chỉ trong khoảng thời gian ba năm, năm năm là có thể lãng quên được, có lẽ một khi đã yêu rồi thì sẽ yêu cả đời.

Phi Phi, anh Phong là người đàn ông tốt, đáng để phụ nữ yêu. Thế nhưng, đứng trên lập trường là một người bạn, mình lại không hi vọng cậu yêu anh ấy. Có lẽ anh ấy sẽ đối xử với cậu còn tốt hơn cả Lương Ủy Lam, sẽ thương yêu chiều chuộng cậu, nhưng trong lòng anh ấy trước sau vẫn nhớ nhung người con gái khác. Phi Phi, mình và Thượng Văn đều hi vọng hạnh phúc mà cậu có được là tình yêu toàn tâm toàn ý. Thứ tình yêu đó, hiện tại anh Phong không thể đem đến cho cậu đâu.”

Trần Dư Phi hơi cúi đầu, một dải tóc cũng rủ xuống bên má, hàng mi dài thỉnh thoảng khẽ rung rung.

Rất lâu cô cũng không ngẩng đầu lên, cứ ngồi yên lặng như thế, biểu cảm rất bình tĩnh, bình tĩnh tới mức khiến Đoàn Vân Phi không tiếp tục lên tiếng để khuyên ngủ nữa. Đối với người con gái lần đầu tiên được cảm nhận mùi vị của tình yêu, sự việc như đó quả thực rất tàn khốc, Đoàn Vân Phi hiểu rất rõ điều này, nhưng điều anh có thể nói bây giờ chỉ có thể thôi. Chuyện tình cảm không thể chỉ đơn thuần từ bỏ hay tranh giành, có đôi khi sự việc không như mình mong muốn, cũng có lúc thân bất do kỷ, giữa có thể hiểu hay không và có thể làm được hay không không có quan hệ nhân quả tất yếu.

Tiếng nhạc vang lên trong nhà hàng bắt ngờ lại chính là một bản piano, tiếng đàn “ding dong” như tiếng nước chảy nhỏ giọt vậy. Đoàn Vân Phi nắm chặt lấy tay Trần Dư Phi, đứng dậy hẹn nhẹ lên trán cô sau đó rời đi, để cô ngồi lại trong không gian yên tĩnh.

Ba ngày sau đó hoàn toàn không có tin tức gì của Nhiếp Phong. Nơi anh đến đó có thể tìm được một chút điện thoại gọi quốc tế đường dài chắc chắn là khó khăn vô cùng. Mỗi ngày Trần Dư Phi đều giống như bị nhốt trong chiếc lò nung được vận tới mức lửa to nhất và nung hai mặt vậy, điện thoại bất cứ lúc nào và

bất cứ nơi đâu cũng đặt trong tầm tay với, cách một lúc lại mở ra xác nhận xem có phải có cuộc gọi nhớ nào không hoặc là điện thoại còn pin hay không.

Tâm trạng hoảng loạn của cô đều bị Đoàn Vân Phi nhìn thấy hết, vừa hay thời gian này công ty cũng không bận rộn nhiều việc, công việc thành lập công ty mới cũng đã đi vào quỹ đạo. Buổi tối sau khi tan làm, anh khuyên Trần Dư Phi nên ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, cô liền từ chối: “Ồ nhà chờ đợi thì càng lo lắng hơn, chỉ bằng cứ đến công ty, làm chút việc để quên đi còn cảm thấy thời gian trôi qua nhanh hơn một chút.”

Đỗ Thượng Văn vò vò tóc cô, cười nói: “Làm ván ba cây chứ?”

“Chơi thì chơi, qui tắc cũ!”. Trần Dư Phi xắn tay áo lên, ba người ngồi quây vòng tròn bên bàn ăn, bắt đầu chia bài.

Hồi Đỗ Thượng Văn còn học đại học, đây là trò đánh bạc mà các nam sinh trong ký túc xá thường chơi. Dưới sự chỉ dạy tận tình của Đỗ Thượng Văn, Trần Dư Phi cũng là một cao thủ ba cây, trong số ba người thì trình độ của Đoàn Vân Phi là kém nhất, không có tinh thần mạo hiểm giống như hai người Đỗ Trần, mỗi lần chơi đều sử dụng chiến lược bảo thủ, thua thảm hại tới mức tối tăm mặt mũi.

Hôm nay hai anh chàng cố tình chọc cho Trần Dư Phi vui vẻ, mười ván thì cố ý thua đến bảy, tám. Không đến nửa tiếng sau, trước mặt Trần Dư Phi chất một đồng tiền giấy đầy ụ, cô thắng đậm tới mức khí thế bừng bừng, hào hứng phấn khởi, liên tục thúc giục động tác của hai anh chàng phải nhanh hơn.

Mười rưỡi tối, đã đến giờ chăm sóc sắc đẹp của Trần Dư Phi, cô đã thắng đủ số tiền tiêu vặt của tháng sau, thế là phóng khoáng đưa lại cho hai anh chàng những tờ bạc mười đồng, hai mươi đồng, liếm nước miếng đếm đếm những tờ bạc màu đỏ, đặc ý đi về nhà: “Tối mai lại tiếp tục nhé, không được chạy mất đầu đấy!”

Đỗ Thượng Văn ấn hai vai cô đẩy ra khỏi cửa: “Phải biết thế nào là đủ chứ!”

Mười phút sau, chuông cửa phòng 1502 reo vang, Trần Dư Phi đứng ở trước cửa nói với Đoàn Vân Phi muốn xin nghỉ phép mấy ngày về Thượng Hải một chuyến.

“Có chuyện gì à? Có phải là hai bác ở nhà bị ốm không? Có cần mình về cùng cậu không?”. Đỗ Thượng Văn quan tâm hỏi. Trần Dư Phi khẽ lắc đầu, trên mặt tuy vẫn nở nụ cười nhưng bộ dạng vui vẻ khi nãy đã biết mất tăm mất tích: Mẹ mình gọi điện thoại tối, bà ấy và bố mình đã quyết định ly hôn rồi.”

Có lẽ nhân viên ở Cục dân chính cũng rất ít khi chứng kiến cảnh con gái đưa bố mẹ đi làm thủ tục ly hôn.

Bố của Trần Dư Phi và bà Lục Mạn không hện mà cùng ăn mặc rất trang trọng, thoát nhìn lại có chút giống như dáng vẻ “cây già nở hoa” vậy. Dù sao thì cũng đã từng có những ngọt ngào thời thanh xuân và quá khứ đồng cam cộng khổ bốn ba vì sự nghiệp, tuy mười mấy năm trở lại đây tình cảm đã lạnh nhạt nhưng từ nay thật sự phải cắt đứt mối quan hệ hôn nhân đã gần bó mấy chục năm trời với người đứng trước mặt mình, trong lòng hai người bỗng chốc trở nên trống rỗng, giống như đã mất đi một thứ gì đó rất quan trọng vậy.

Bà Lục Mạn trầm mặc không cất lời, nắm chặt lấy tay con gái, theo sau lưng chồng làm từng bước thủ tục ly hôn. Cầm giấy đăng ký kết hôn đã mấy mươi năm, không còn đỏ tươi chói mắt như trước nữa, lật lật giở giở, hai người trong tấm ảnh đen trắng đầu tựa vào nhau, mỉm cười vui vẻ, hạnh phúc. Bà vẫn còn nhớ tất cả những chuyện đã xảy ra vào ngày đi nhận giấy đăng ký kết hôn hôm đó, bầu trời cao trong xanh, cây xanh hai bên đường, mái tóc ông chải chuốt gọn gàng, lúc xếp hàng, phía trước có một cô gái mặc chiếc áo jacket thời trang, ông đã thì thầm bên tai bà: “Em mặc vào chắc chắn còn đẹp hơn cô ấy.”

Nhân viên của Cục dân chính thực giục vài tiếng, bà Lục Mạn mới đưa tờ giấy đăng ký kết hôn ra. Người chồng đứng cạnh bên khẽ “ừm” một tiếng, bà mới nghiêng đầu nhìn những nếp nhăn hằn sâu nơi khóe mắt và mái tóc đã được nhuộm đen của ông, bất giác trong lòng dấy lên cảm giác chua xót khó tả.

Thủ tục làm rất nhanh, chỉ mấy phút sau đã đến bước cuối cùng, chụp ảnh để dán vào giấy ly hôn.

Cùng một bức tường phía sau chiếc ghế dài, tấm màn vải đỏ dùng để chụp ảnh kết hôn được cuộn lại và tấm màn xanh lam được buông xuống. Trần Dư Phi đứng phía sau chiếc máy ảnh kỹ thuật số nhìn bố mẹ đang cố gắng căng da mặt, lạng lẽ rời ánh mắt đi chỗ khác.

Bước ra khỏi Cục dân chính, ba người không nói lời nào, bố Trần Dư Phi cố gắng thoải mái nói với con gái: “Lâu lắm con không về rồi, tìm chỗ nào đó, ba người chúng ta cùng ăn một bữa cơm đi.”

Lúc này, cao lương mỹ vị cũng đều khó nuốt trôi, Trần Dư Phi yêu thương ôm chặt cánh tay bố: “Đề lần tới đi ạ, hôm nay thời tiết không được tốt, bệnh hen suyễn của mẹ lại có vẻ tái phát rồi, để lần sau con mời hai người ra ngoài ăn cơm ạ.”

Trần phụ nhìn Lục mẫu – giờ đã là vợ trước, khỏe môi khê động một hồi mới hỏi: “Bệnh... bệnh của bà có nặng lắm không?”

Lục mẫu mỉm cười lắc đầu: “Không nặng, nghỉ một lúc là đỡ thôi.”

Trần phụ gật gật đầu: “Vậy để lần sau chúng ta đi vậy.”

“Thế cũng được.”

Trần phụ cũng mỉm cười với Lục mẫu, bàn tay nắm chặt bên hông mở ra, cuối cùng vẫn không thể đưa ra bắt tay với bà: “Vậy chúng ta tạm biệt ở đây nhé.”

“Ừ, tạm biệt.”

Trần Dư Phi không cùng với Lục mẫu trở về nhà của bà. Trước mặt mẹ, cô luôn luôn mỉm cười, nghĩ cách để thay đổi không khí, thế nhưng giờ phút này, nở nụ cười dường như là việc làm rất khó.

Mượn cớ phải đi thăm bạn, Trần Dư Phi và mẹ vẫy tay tạm biệt. Cô tùy tiện đi vào ga tàu điện ngầm gần đó, chậm chậm không mục đích bước lên tàu, sau khi chuyển tàu một lần, cô mới phát hiện ga mà cô xuống lại cách căn nhà cũ của Trần gia không xa.

Lúc đi lên mặt đất, trời đã bắt đầu mưa bụi nhỏ, hạt mưa li ti bị gió thổi bay khắp nơi trong không trung, giống như sương vậy. Trên tóc, áo quần và da thịt rất nhanh bị phủ bởi một lớp những hạt nước long lanh nhỏ như hạt bụi.

Đã lâu không đến, con đường này đã đổi thay rất nhiều, rộng lớn hơn, hai bên đường đã mọc lên mấy ngôi nhà mới, trông thêm hàng cây mới cao cao, bây giờ đứng ở nơi hời hợt mỗi lần tan học đều đi qua đã không còn nhìn thấy ban công nhà cô nữa. Căn nhà nhỏ, bức tường bên ban công có làm một cái tủ âm tường, đằng sau tấm cửa kính ở ban công có treo tấm rèm hoa mà mẹ lấy nguyên liệu từ xưởng về để may thành, nguyên liệu là sản phẩm xử lý kém chất lượng, lúc in nhuộm màu sắc không được đồng nhất, mỗi một ô màu và khung của ô màu đó không trùng khớp với nhau. Nếu nhìn xa thì không vấn đề gì, chứ đứng gần nhìn kĩ sẽ rất dễ có cảm giác đầu vầng mắt hoa.

Hai người họ vẫn là bố và mẹ của cô, nhưng đã không còn là một gia đình nữa rồi...

Trần Dư Phi lấy tờ khăn giấy lau lau nước trên mặt, sau đó liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo.

Là điện thoại của Nhiếp Phong, anh đã bình an trở về đến lãnh thổ nước Ai Cập, hiện tại đang đi về phía Cairo. Di thể của anh bạn nhiếp ảnh gia người Nhật đó đã được tìm thấy và hỏa táng, sau khi anh đưa cô vợ góa và tro cốt của chồng cô ấy trở về Nhật Bản thì sẽ lập tức trở về nước.

19. Chương 19: Sợ Hãi Thiên Trường Địa Cửu Của Anh

Từ Cairo đi qua Bangkok, Thái Lan rồi chuyển máy bay, thời gian bay tới sân bay Tokyo của Nhật mất khoảng gần mười tám tiếng đồng hồ, đây là chuyến bay có thời gian ngắn nhất trong số tất cả các chuyến bay.

Trần Dư Phi cảm thấy khoảng thời gian mười tám tiếng đồng hồ này còn dài gấp nhiều lần một năm đằng đẳng, mỗi lần nhìn đồng hồ, thời gian mới chỉ qua vài phút, chiếc kim dài giống như bị đông cứng không động đậy vậy, cứ không chịu tiến thêm mấy nhịp.

Giọng nói trong điện thoại của Nhiếp Phong nghe có vẻ vô cùng mệt mỏi, nhưng anh vẫn luôn cười với Trần Dư Phi, tiếng cười vẫn phóng khoáng đến thế. Anh nói: “Tất cả đều tốt, anh rất nhớ em. Phi Phi, Phi Phi...”

Sau khi biết được anh vẫn bình yên vô sự, trái tim cô đáng lẽ phải khôi phục nhịp đập bình thường chứ, nhưng không hiểu sao, nó vẫn đập thình thịch mãnh mẽ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Trần Dư Phi nằm trên sofa, ôm gối, lật người, lại xoay người, nhìn chằm chằm đồng hồ, đành thở dài, than vãn.

Vòng tay của Nhiếp Phong vững chắc, ấm áp biết bao nhiêu, Trần Dư Phi biết điều đó. Một người con gái vào những lúc như thế này rất dễ không tưởng tượng rằng anh liệu có đang ôm ấp một người con gái bị thương khác trong lòng không. Lương Úy Lam, người tình cũ mà khoảng thời gian năm năm anh cũng không thể lãng quên, không thể từ bỏ đó, Trần Dư Phi không chắc hiện tại mình nên đồng cảm với cái chết của chồng cô ấy hay là nên lo lắng vì sự xuất hiện của cô ấy.

Trong lòng vừa kim nèn vừa lo lắng, Trần Dư Phi hiểu rõ, mình nên kiếm việc gì đó để làm.

Biện pháp tốt nhất để phụ nữ giải sầu chính là shopping, Trần Dư Phi đã không mua mua sắm thì thôi, một khi đã mua là khiến người khác tròn mắt kinh ngạc, tay xách túi chạy thẳng đến cửa hàng 4S trên con đường Đại Minh, quyết định ngay ngày hôm nay mua một chiếc xe hơi cho riêng mình.

Ý định mua xe đã có từ khá lâu rồi, cô cũng đã xem lướt qua một chút thông tin mua xe, những chiếc xe giá khoảng trên dưới 15 vạn nhìn đi ngẫm lại cũng chỉ có mấy chiếc đó thôi, lượn quanh từng cửa hàng một vòng, sau đó cô quyết định mua chiếc xe Ford Focus màu đỏ tươi, nhìn có dáng dấp biểu tượng cho sự vui mừng.

Ngay ngày hôm đó Trần Dư Phi tới phòng đăng ký xe làm biển luôn, cô không để tâm lắm đến các con số, tùy ý lựa chọn một cái thuận mắt là được, sau đó lái xe quay về cửa hàng 4S trang trí xe đơn giản một chút, dán xe và thêm một lớp đệm lót chân. Sau khi làm xong cô liền lái chiếc xe mới của mình huỳnh hoang đi trên đường. Giọng nói trong chiếc radio được mở rất lớn, vừa nghe những lời chọc cười của MC, Trần Dư Phi vừa lái xe đến khu công nghệ phần mềm nơi công ty Đỗ Thượng Văn được đặt ở đó.

Đỗ Thượng Văn liên tục lắc đầu: “Sao lại có người như cậu chứ, mua một thứ đồ lớn như vậy mà cũng không báo cáo với mình một tiếng, mẹ cậu dặn mình phải quản lí cậu đấy!”

Trần Dư Phi giả bộ ôm mặt khóc lóc: “Tiền làm của hồi môn coi như đi tong hết rồi!”

Đỗ Thượng Văn gõ gõ đầu cô: “Quay về tìm bố cậu thanh toán cho đi. Haizz, quay lại cửa hàng 4S đó hỏi xem, có thể viết thêm một cái hóa đơn nữa không?”

Trần Dư Phi mỉm cười thả lỏng tay, khởi động xe: “Mình đưa cậu đi lượn một vòng nhé, Đỗ tổng cũng nên cảm nhận một chút chiếc xe của tầng lớp vô sản chúng tôi chứ.”

Chiếc xe Focus nhỏ với lớp sơn mới bóng, sáng lấp lánh, thanh thoát lướt đi. Trần Dư Phi đã ngồi xe của Nhiếp Phong nhiều rồi, dù cô có lái thế nào thì vẫn cảm thấy tốc độ của mình hơi chậm, may mà hiện tại vẫn chưa đến giờ tan tầm cao điểm, xe chạy trên đường không nhiều, cô lái xe rất thoải mái, ra khỏi Thái Bình Môn, rẽ sang con đường nhằm hướng đài thiên văn trên núi Tử Kim.

Phía trên bức tường đá hướng về thành phố Nam Kinh có mấy du khách đang leo lên, để xe dừng ở bên đường, Trần Dư Phi bước xuống xe, thở phào một cái, chỉ vào cảnh sắc trước mặt, cười nói: “Thấy thế nào, cảm thấy cảnh sắc ở đây cũng được đấy chứ!”

Đỗ Thượng Văn lần đầu tiên tới đây, nhìn phong cảnh xung quanh rồi liên tiếp gật gật đầu: “Đẹp lắm! Làm thế nào mà cậu lại tìm ra được nơi này thế?”

“Một người bạn đã từng đưa mình tới đây”. Trần Dư Phi men theo sườn dốc tiến lại gần thêm mấy bước, dang rộng hai tay hít thở thật sâu, thoải mái thở ra thật mạnh.

“Là Nhiếp Phong?”

Trần Dư Phi mỉm cười, gật đầu: “Đúng thế, là anh ấy.”

Đỗ Thượng Văn bước đến bên cạnh cô, cũng dang rộng cánh tay hít thở thật sâu, cũng sáng khoái vươn vai một cái: “Một nơi thật tốt! Sao mình không sớm phát hiện ra nơi này nhỉ!”

“Bây giờ biết thì cũng không muộn đâu, cậu có thể cùng Vân Phi tới đây, không khí ở đây thật tốt, thề non hẹn biển chung thân gì gì đó, thật là có lãng mạn biết bao!”

“Có phải cậu đã thề non hẹn biển chung thân gì đó với ai đó ở đây rồi đúng không?”. Đỗ Thượng Văn ôm chặt bả vai cô, cười ha ha: “Cảm giác yêu đương thế nào? Sáng khoái, rất sáng khoái hay là vô cùng sáng khoái?”

Trần Dư Phi mỉm cười gượng tay dấm vào eo anh chàng một cái: “Câu hỏi này sao mà nghe quen tai thế nhỉ?”

Đỗ Thượng Văn liếc mắt lườm cô: “Năm đó cậu hỏi mình như thế nào thì bây giờ hoàn trả lại đó.”

“Cái đầu của cậu còn nhớ được gì khác nữa không thế? Mấy chuyện vặt vãnh đó mà cậu lại nhớ rõ rành rành đến thế!”

“Đương nhiên phải rõ rồi! Tính cho đến hiện tại, người hỏi mình câu đó chỉ có mỗi mình cậu thôi, sao mà không nhớ rõ được chứ.”

“Thượng Văn!”

“”Thôi được rồi, được rồi. Chúng ta không phải tới đây để cảm thán. Mau nói đi, Câu hỏi trên, cậu lựa chọn A, B hay là C?”

“Ừm, rất sáng khoái.”

“Chỉ là rất sáng khoái thôi à?”. Đỗ Thượng Văn cười đến độ híp tịt cả hai mắt, nói một cách kỳ quái: “Vậy đến lúc nào thì mới vô cùng sáng khoái? Lẽ nào... trừ phi... có phải...”

Trần Dư Phi bị anh chọc cho cười một trận nghiêng ngả, sắc mặt hơi đỏ hồng. Cô gạt mấy ngọn tóc mắt nếp ra phía sau vành tai, thở dài mấy cái rồi lấy lại nhịp thở bình thường, gổi đầu lên bờ vai Đỗ Thượng Văn: “Thượng Văn.”

“Ừm?”

“Bây giờ mình lại có chút hối hận.”

“Sao thế?”

“Là chuyện bố mẹ mình ly hôn.”

“Tại sao lại hối hận?”

“Làm thủ tục xong, lúc chia tay nhau ở trước cửa Cục dân chính, bố mình có gọi tên mẹ của mẹ. Sau đó mẹ mình khóc rất thương tâm... Giữa hai người họ có lẽ là vẫn còn tình yêu, có phải mình không nên khuyên họ ly hôn không?”

“Chuyện này hai người họ là đương sự, chắc chắn họ là người hiểu rõ nhất. Chú Trần và cô Lục đều đã lớn tuổi như vậy rồi, họ đều biết mình đang làm gì mà. Nếu vẫn còn tình yêu với đối phương, hai người họ nhất định sẽ không tùy tiện ly hôn đâu. Cậu cũng đừng nên nghĩ ngợi lung tung nữa, thực ra ly hôn đối với hai người họ lại là chuyện tốt đấy, hơn nữa đối với người yêu hiện tại của hai người họ cũng là một chuyện tốt. Chuyện này cậu làm đúng lắm!”

“Trong lòng mình rất buồn, thời trẻ hai người đó tốt như vậy, hồi nhỏ mình còn nghĩ sau này mình và chồng mình sẽ yêu nhau thắm thiết như bố với mẹ vậy. Nhưng tại sao tất cả lại thay đổi? Tình yêu đã trao ột người nói không còn là không còn luôn. Sao lại không có được chứ? Thượng Văn, mình không hiểu, nó mất đi bằng cách nào chứ?”

“Mình cũng không hiểu”, Đỗ Thượng Văn khẽ thở dài, ôm chặt lấy cô. “Mình cũng như cậu, cũng không thể hiểu nổi những thay đổi như thế. Phi Phi, có lẽ chúng ta vẫn còn trẻ, có lẽ phải sống đến cái tuổi như bố mẹ cậu mới có thể hiểu được rất nhiều chuyện mà hiện tại không thể hiểu nổi.”

“Có phải chính bởi vì hiện tại chúng ta không cách nào hiểu nổi nên mới lạc quan một cách mù quáng đối với tình cảm? Thượng Văn, hiệm tại mình... nói thế nào đây nhỉ, hiện tại mình rất mâu thuẫn.”

“Nói mình nghe đi, sao lại mâu thuẫn?”

Trần Dư Phi cắn cắn môi, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời cao, khói bụi do thành phố tạo ra bay phất phơ giữa không trung, từ từ nhuộm màn trời màu xanh lam thành màu xám đen ô nhiễm, tầng thấp nhất nơi bụi bặm khí thải phân bố dày đặc chính là nơi mọi người bận rộn sinh sống.

“Từ trước đến nay mình đều tin tưởng rằng tình yêu là thiên trường địa cửu, không gì có thể thay thế, nhưng hiện tại... hiện tại mình lại bắt đầu thấy sợ hãi với niềm tin đó của mình...”

“Bởi vì Nhiếp Phong và người bạn gái trước đây của anh ta?”

Trần Dư Phi lặng lẽ mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng gật đầu đáp: “Đúng vậy, là bởi vì cô ấy...”

Đỗ Thượng Văn im lặng ngắm nhìn cô.

Td không kìm được lòng nép sát vào lòng anh, má cô nhe nhẹ cọ sát vào khuôn ngực anh: “Mình bằng lòng để anh ấy là thiên trường địa cửu của mình, nhưng lại sợ hãi khi cô ấy là thiên trường địa cửu của anh ấy... Thượng Văn, mình không biết... mình nên làm như thế nào nữa...”

Đứng trên đỉnh núi đã khá lâu, mặt trời từng chút từng chút một khuất dạng sau đường chân trời, cuối cùng cũng lặn sâu vào trong lòng mặt đất rộng lớn, bầu trời nơi xa xăm được ánh mặt trời còn sót lại chiếu rọi thành một vùng màu cam tuyệt đẹp. Trần Dư Phi ôm chặt Đỗ Thượng Văn, nhắm mắt lại.

Chiếc máy bay Nhiếp Phong đang ngồi không bị đáp muộn giờ, đáp xuống sân bay Tokyo hoàn toàn theo đúng thời gian dự kiến. Anh bạn nhiếp ảnh gia người Nhật của anh chính là người Tokyo, anh đã liên lạc trước với bố mẹ của anh bạn ấy, sau khi tro cốt được đưa về liền cử hành tang lễ luôn.

Bởi vì sinh thời người chết là tín đồ của đạo Thiên Chúa nên tang lễ hoàn toàn được cử hành theo nghi thức của đạo Thiên Chúa. Trước đây vì không cách nào tìm được di thể nên đã lập cho anh ấy một ngôi mộ chôn quần áo và di vật, lần này phải đào mộ lên và đặt tro cốt vào trong đó. Việc này đối với những người thân của người chết lại là một lần đau đớn đến khắc cốt ghi tâm. Lúc Nhiếp Phong nói chuyện với Trần Dư Phi trong điện thoại cũng khó kìm nén được nỗi bi thương, anh thở dài một tiếng, khẽ gọi tên cô: “Phi Phi, bây giờ anh đang rất mệt mỏi.”

“Nhiếp Phong, nhanh trở về nhé...”

“Ừ, anh thật sự muốn ngay lúc này được nhìn thấy em!”

Trần Dư Phi mỉm cười: “Em cũng muốn, rất rất muốn!”

Anh ngừng lại một lúc, giống như đang hút thuốc, sau đó nói: “Phi Phi, đến sân bay đón anh nhé, có được không?”

“Được chứ!”. Trần Dư Phi bật người, ngồi thẳng dậy trên sofa: “Em sẽ đi đón anh!”

“Nhất định đến nhé!”

“Đương nhiên... đương nhiên, em nhất định sẽ đi...”

Trần Dư Phi đã từng đi máy bay mấy lần ở sân bay Phố Đông, nhưng chưa có lần nào là tự mình lái xe cả, lần này cô lái chiếc xe Focus vẫn đang trong thời gian chạy roda, trong tình trạng may mắn không chạy nhầm đường, cô phải mất tròn sáu tiếng đồng hồ mới chạy hết hành trình.

Giữa đường đi Trần Dư Phi mới bắt đầu hối hận, không nên tự mình lái xe đi, bàn chân đạp ga hơi hơi đau, tốc độ 80km/h cũng khiến cô cảm giác mình giống như một chú rùa vậy. Cô nghỉ ngơi ở khu phục vụ hai lần, ngoài uống chút nước thì chẳng ăn miếng nào những đồ mang theo cả.

Vẫn may là cô tính toán khá chính xác căn cứ theo tình trạng của mình, trước khi xuất phát có tính thêm khoảng thời gian vừa đủ, cuối cùng lúc đến sân bay Phố Đông, vẫn còn cách thời gian chuyển bay của Nhiếp Phong hạ cánh đến gần một tiếng đồng hồ.

Bên ngoài cửa ra các chuyến bay quốc tế ở sảnh lớn tầng một trạm bay số một đã đứng chen chúc không ít người, Trần Dư Phi theo số hiệu chuyến bay trên bảng hiển thị, đứng ở nơi dễ thấy nhất của cửa ra bắt đầu chờ đợi.

Các chuyến bay quốc tế đáp xuống sân bay Phố Đông tầm bốn, năm giờ chiều có rất nhiều, dòng người tấp nập đi ra như con thoi, tay Trần Dư Phi nắm chặt điện thoại, chỉ hận mọc ít mắt hai con mắt nữa, lại nghĩ nếu lúc đến làm cái biển giờ lên thì tốt rồi, giống như Akana Rika đã đón Nagao Kanchi trong phim Tokyo love story – Chuyện tình Tokyo, khiến từ xa anh vẫn có thể tìm thấy cô.

Cuối cùng vẫn là Nhiếp Phong tìm thấy cô trước.

Cũng giống như Nhiếp Phong đến ga xe lửa đón cô lần đó, trước khi nhìn thấy anh thì cô đã ở trong tầm nhìn của anh.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, Nhiếp Phong rõ ràng đã gầy đi rất nhiều, cũng đen hơn, nhưng hai mắt thì lại sáng khác thường, chăm chăm nhìn thẳng Trần Dư Phi, trên khuôn mặt với những đường nét rõ ràng kia lộ ra nét cười khiến cô vừa cảm động vừa đau lòng. Trong tay anh là chiếc va li hành lí đơn giản, sải bước chen qua đám đông, dáng người cao lớn ngang tàng đứng sừng sững chăm chú nhìn cô, bước về phía cô. Trần Dư Phi không còn sức dịch chuyển bước chân nữa, chỉ có thể giơ tay về phía anh, nước mắt giàn giụa được anh và hơi thở của anh ôm ấp. Nhiếp Phong hôn lên đôi môi có vị mặn của nước mắt, Trần Dư Phi đáp lại anh bằng sự nồng nhiệt khó có thể kiềm chế nổi, gắng hết sức ôm chặt lấy anh.

20. Chương 20: Ngọn Lửa Rực Cháy Trong Lòng

Nhiếp Phong vừa nhìn thấy chiếc xe hơi Trần Dư Phi đỗ ở bãi đỗ xe liền mỉm cười: “Em mua lúc nào thế?”

“Mới có hai ngày thôi”. Trần Dư Phi mở cửa, cười hi hi gác tay lên cửa xe ở bên ghế phụ lái: “Mua chỉ chuyên để đến đón anh thôi đấy, thấy em tốt chứ!”

“Biểu hiện cũng khá lắm!”. Nhiếp Phong ngồi vào trong, cặp chân dài hơi co gập lại: “Chỉ có điều hơi nhỏ một chút.”

“Anh tưởng em lăm tiền như anh sao?”. Trần Dư Phi khởi động, cẩn thận lái xe rời khỏi bãi đỗ đang đỗ rất nhiều xe.

Dựa vào kĩ năng lái xe và tình trạng của chiếc xe mới này, một lựa chọn khá hiện thực đó chính là ở lại Thượng Hải một đêm, ngày thứ hai mới trở về Nam Kinh. Cô đang lái xe, vừa nghe radio vừa nói chuyện với Nhiếp Phong không ngắt. Sân bay Phố Đông cách nội thành không đến 50km, chưa đi được một nửa đường thì Nhiếp Phong đã ngủ gục trên ghế, đầu nghiêng về phía cửa sổ xe, phát ra tiếng thở nặng nề. Trần Dư Phi giảm tốc độ, chậm chậm thông thả cho đến khi tới con đường phía Tây Diên An, dừng xe dưới lầu khách sạn Lệ Tinh, sau đó mới lên tiếng gọi Nhiếp Phong tỉnh dậy.

Bước vào thang máy chạy lên căn phòng ở tầng năm mươi, tốc độ có vẻ hơi nhanh, cả ngày Trần Dư Phi không ăn gì, có lẽ đường huyết hơi thấp, cô cảm thấy bị chóng mặt, váng đầu. Nhiếp Phong nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng xoa xoa, nụ cười trên khuôn mặt anh càng khiến Trần Dư Phi choáng váng hơn.

Cảnh đêm ở khách sạn này phải nói là tuyệt đẹp, gần như cả thành phố Thượng Hải đều thu gọn trong đây. Bên cạnh cửa sổ kính rộng lớn đặt một chiếc ghế sofa dài, Trần Dư Phi bước đến bên cạnh sofa, áp sát cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Cánh tay Nhiếp Phong ôm chặt lấy eo cô, quay người cô lại, hôn lên môi cô trong ánh sáng le lói chiếu vào qua khung cửa sổ.

Trên người anh vẫn còn thoang thoảng mùi gió bụi, nhưng lại quyến rũ hơn bất cứ lúc nào trước đây, đôi tay lưu luyến không buông người Trần Dư Phi ra, sức nóng của lòng bàn tay trực tiếp truyền qua da, làm đầy lên ngọn lửa sâu bên trong nội tâm cô.

Tay Trần Dư Phi vội không kiềm chế được, vén vạt áo của Nhiếp Phong lên, vuốt ve qua lại giữa phần ngực, hông và sống lưng của anh. Cơ thể cường tráng này vẫn hoàn hảo không có vết thương, cơ bắp cuộn cuộn vẫn rắn chắc, làn da bóng nhẵn vẫn ấm nóng như vậy. Cô dùng đầu ngón tay không ngừng xoa, ấn, bóp, nặn giống như anh vậy, lắng nghe tiếng rên rỉ của anh, dần dần dùng lực mạnh hơn.

“Nha đầu đáng ghét...”

Nhiếp Phong cười với giọng trầm ấm bên tai Trần Dư Phi, hai cánh tay dùng lực xốc cô lên, ấn sát vào cửa kính, bên dưới chiếc áo T shirt sớm đã được kéo lên cao kia là khuôn ngực đầy đà mềm mại của cô, môi và lưỡi không ngừng liếm mát, hàm răng cắn nhẹ, cô càng vùng vẫy thì anh lại càng không ngừng lại. Trần Dư Phi ngẩng đầu, toàn thân thả lỏng, trọng lượng cơ thể dồn hết lên hai cánh tay anh đang xốc cô lên.

Lúc thì ngứa ngáy khó chịu, lúc lại đau râm ran, run rẩy, Trần Dư Phi ôm lấy đầu Nhiếp Phong, cặp chân dài kẹp chặt giữa hai bên eo anh dần dần không giữ chặt được, cứ trực tụt xuống dưới. Nhiếp Phong thăm rên lên một tiếng, xốc cô lên cao thêm chút nữa, rồi bỏ khuôn ngực đã đổ tấy lên của cô, ngẩng đầu cắn, liếm nhẹ dưới cằm cô: “Như thế này thú vị chứ hả?”

Trần Dư Phi nuốt nước miếng, chiếc cổ cao và thẳng không ngừng quay trái lắc phải, tránh hơi thở phả vào cô: “Nhiếp... Nhiếp... Nhiếp Phong...”

“Hả? Sao thế?”. Nhiếp Phong thực sự rất khỏe, chỉ một tay giữ chặt Trần Dư Phi còn tay kia thì đã không kìm được mà di chuyển men theo những đường cong hấp dẫn giữa phần eo và mông, chậm chậm lướt xuống dưới, thò tay vào bên trong chiếc quần bó sát người, nhưng vì vải thít chặt nên không cách gì tiếp tục được. Anh tức giận lại cắn nhẹ cô một miếng, ôm chặt và xoay người cô lại, nặng nề bỏ nhào về phía chiếc giường mềm êm ái.

Trần Dư Phi giữ chặt hai cánh tay anh đang ra sức cởi nút khuy quần bò của cô, cất tiếng cười chêu chọc né sang một bên giường, Nhiếp Phong nào có chịu từ bỏ, tay vừa vươn ra liền lôi cô trở lại, đè chặt dưới thân mình, dí chặt hai cánh tay đang ngăn cản anh, cố ý cười gian tà: “Lên trời không có đường xuống đất không có cửa, tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn phục tùng đại gia đi!”

Trần Dư Phi cười tới mức toàn thân mềm nhũn, nghiêng mình, nửa người nằm sấp trên giường, mặt vùi vào trong chăn, từng mảnh từng mảnh y phục được cởi ra, lộ ra cơ thể thon dài, trắng mịn màng của cô. Không phải là lần đầu tiên nữa, thế nhưng cô vẫn cảm thấy thẹn thùng, xấu hổ khi khỏa thân trước mặt anh, vội vàng chui ngay vào trong chăn. Nhiếp Phong một tay lật ngay tấm chăn lên vớt ra góc giường tít tận đằng xa, đồng thời cũng giật ngay chiếc gối cô đang ôm trong lòng.

“Anh...”

Nhiếp Phong nhảy lên giường, tách hai chân ra quỳ trước cơ thể cô, cúi nhìn cô từ trên cao. Không có chỗ nào để chôn cũng chẳng có nơi nào để tránh, ánh đèn lại rực rỡ đến thế. Hai cánh tay chắn trước ngực bị gạt ra, đôi chân co gập cũng từ từ duỗi thẳng, anh giống như bậc đế vương, dùng ánh mắt thường ngoạn kho báu thuộc về mình.

“Phi Phi, anh đã từng nói là em rất đẹp chưa?”

Hai tay Trần Dư Phi nắm chặt ga trải giường bên dưới, nhìn anh như cầu khẩn: “Nhiếp Phong...”

Mấy chiếc cúc áo sơ mi của Nhiếp Phong đã được cởi hết, làm lộ ra khuôn ngực vạm vỡ, trắng kiện của anh, anh vươn người áp sát, thò một ngón tay quẹt lên sống mũi Trần Dư Phi, chậm chậm di chuyển xuống dưới.

Đôi môi, chiếc cằm.

Mỗi lần tới một vị trí, vị trí đó trên cơ thể của cô tự nhiên hướng về phía anh.

Cái cổ, khuôn ngực.

Không hề dừng lại như mong đợi. Cơ thể mịn màng, trắng muốt của Trần Dư Phi đã ghi nhớ hết tất cả những cảm giác vui sướng mà anh mang đến, khuôn ngực đầy đà đó tham lam khát khao được anh dịu dàng chở che. Nhưng chỉ là trong chớp lát, ngón tay đó lại từ từ rời khỏi, cô nồn nóng rên rỉ, thở gấp.

Vùng eo, vùng hông.

Càng lúc càng rõ ràng, Nhiếp Phong giống như đang chơi trò bịt mắt bắt dê với những ham muốn của Trần Dư Phi vậy, hoàn toàn không quan tâm đến sự run rẩy và mời gọi của cơ thể cô. Trần Dư Phi cắn chặt môi, không biết phải thể hiện tâm trạng của mình lúc này như thế nào. Cô càng nóng vội thì anh lại càng chậm rãi, vui mừng đắc ý trước sự vùng vẫy, mất kiên nhẫn của cô.

“Nhiếp Phong...”

“Hả?”

“Anh...”

“Anh làm sao?”

“Anh...”

Mặt cô đỏ lựng lên, toàn thân cô cũng ửng đỏ lên như cảm dỗ người khác. Đây thực ra cũng là một sự mê hoặc khó có thể kháng cự đối với Nhiếp Phong, trêu chọc cô và cũng lại bị dáng vẻ của cô mê hoặc, bên trong cơ thể anh cũng bùng lên một ngọn lửa cực lớn. Nhiếp Phong cởi áo sơ mi ra, ánh mắt của cô như hữu hình, nhẹ nhàng tiếp xúc với làn da của anh, khiến cho cơ bắp của anh căng cứng. Anh nắm chặt tay cô, áp sát phần eo của anh.

“Giúp anh cởi đồ đi, Phi Phi.”

Cô biến thành đứa trẻ rất nghe lời, mười đầu ngón tay vật lộn với một sợi thắt lưng, giằng trái giạt phải mà vẫn không cởi được, nón nóng tới mức cắn chặt môi.

“Ngốc tới mức này cơ đấy!”. Nhiếp Phong cười lớn, cũng không đợi được mà giúp cô một tay.

Khi đều đã khóa thân, cả hai liền quấn lấy nhau. Tất cả mọi động tác đều là phản xạ có điều kiện, cơ bắp, xương cốt, thần kinh, huyết dịch, đồng thời có mục tiêu hướng đến, cơ thể của hai người đều thể hiện ra trước đối phương những gì đẹp đẽ nhất. Ánh sáng le lói trong màn đêm ngoài khung cửa và biểu hiện trong đôi mắt hòa quyện vào nhau, như hóa thành từng sợi từng sợi, quấn chặt lấy lấy hai cơ thể đang ôm ấp nhau.

Mười đầu ngón tay của Trần Dư Phi đều ấn sâu vào vùng da phần vai và lưng của Nhiếp Phong, cô ngẩng đầu nhìn ngọn đèn trên trần nhà, đột nhiên có phần quên mất bản thân mình đang ở nơi nào. Chỉ là anh từng đột từng đột tấn công mãnh liệt của anh đột nhiên dừng lại, gian tà nhìn cô mất đi cảm giác đau buốt, cuộn chặt dưới thân người anh.

“Lần sau còn né tránh anh nữa hay không, hả?”

Đàn ông chính là những đứa trẻ, một chuyện vặt vãnh cỡ con con như vậy cũng bị đem ra làm cái cớ hành hạ người ta ngọt ngào đến thế. Trần Dư Phi ra sức lắc đầu: “Không đâu, không đâu, không đâu...”

“Thật chứ?”

Đáp lại câu hỏi của anh là tiếng rên rỉ pha chút nức nở của cô: “Thật đấy, thật đấy...”

Nhưng anh vẫn không chịu buông tha, thở gấp, cười mỉm, bị sự ngưng ngừng của cô thúc giục.

“Nhiếp Phong, Nhiếp... Nhiếp Phong...”

“Làm cái gì?”. Anh tiến về phía trước một cái thật mạnh mẽ giống như mỗi nhử, không cho cô một chút thời gian để ngẫm nghĩ, sau đó lại nhanh chóng thu lại vị trí như lúc nãy. Cơ thể Trần Dư Phi vô thức trượt xuống dưới theo anh, Nhiếp Phong giữ chặt cô, hô hấp cũng dần nặng nề hơn: “Em muốn anh làm gì, hả?”

“Anh, anh...”

Nhiếp Phong cười gian.

Trần Dư Phi há miệng định cắn anh, anh nhanh nhẹn tránh né: “Em không nói, anh không biết đâu.”

“Rõ ràng anh biết...”. Trần Dư Phi véo anh một cái thăm rên rỉ, xoay người đồng thời hạ thấp xuống khấn thiết thỉnh cầu: “Có được không, có được không...”

“Được cái gì?”

Trần Dư Phi nhìn ánh mắt như cười như không của Nhiếp Phong, anh cũng nhìn cô dò xét như thế. Hai cơ thể áp sát vào nhau là hai chất hóa học có nồng độ pH khác nhau, dưới tác dụng của một giọt chất xúc tác gọi là “ham muốn”, sôi sùng sục và xảy ra phản ứng mãnh liệt. Anh còn chê phản ứng chưa đủ mãnh

liệt, từ từ mân mê khuôn ngực đầy đặn, đè ép khuôn ngực cô dưới cơ thể anh, nhiệt độ thân thể tăng cao, vô số bọt khí dưới gót chân nổi lên, chạy qua tất cả máu thịt và lên đỉnh đầu, cô sắp bốc hơi, sắp trống rỗng rồi. Sự dè dặt và thẹn thùng chính là hai nhân tố vật chất đầu tiên hoàn tất quá trình phân giải, Trần Dư Phi quặp chặt ngón chân, ngẩng đầu thúc giục với giọng nói khàn đặc: “Mau lên, đừng... đừng dừng lại, Nhiep...”

“Nhanh thế nào? Thế này hả?”. Nhiep Phong nghiêng chặt rằng, cơ thể cường tráng giống như gió xuân chậm chậm hiu hiu thổi vào “nơi sâu kín” của cô. Chỉ như vậy thôi thì sao thỏa mãn được, Trần Dư Phi rên rỉ như tiếng khóc, trầm kêu: “Nhanh hơn, nhanh...”

Gương mặt căng cứng nhìn có vẻ hơi dữ tợn, Nhiep Phong ngậm dải tai của cô trong miệng, kéo kéo cắn nhẹ rồi lại liếm liếm, mỉm cười tăng tốc: “Cô gái thành thật, anh rất thích...”

Con dê ngàn dặm, vỡ bờ từ bên trong. Nước lũ tràn ngập chảy xiết ngàn dặm, Trần Dư Phi lúc chìm lúc nổi, dùng hết sức lực toàn thân vùng vẫy ngập lặn, hít thở. Cặp mắt trước sau vẫn mở to, cô rất thích nhìn biểu cảm của Nhiep Phong vào những lúc như thế này, cú chạy nước rút về vạch đích khiến đàn ông không còn thì giờ rảnh rỗi, tất cả từng thứ một: khuôn mặt, mồ hôi, hơi thở đều chân thực đến vậy. Dục vọng thuộc về thể thể xác, cảm xúc chân thực này lại thuộc về tâm hồn, nó sẽ khiến một người phụ nữ càng yêu thương người đàn ông hơn.

Sau khi mệt mỏi qua đi thì sẽ ngủ rất ngon lành, hai tiếng đồng hồ sau hai người đồng thời đối quá mà tỉnh dậy, nằm trong chăn nhìn ngắm bộ dạng của đối phương, ngắm hiểu ý nhau cùng cười lớn. Đã hơn mười giờ rồi, nhà hàng của khách sạn vẫn còn hoạt động, cả hai tùy ý chọn một số đồ ăn để lấp đầy cái bụng trống rỗng ở nhà hàng Ý, đã không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, hai người nắm tay nhau trở về phòng, ngồi trên sofa bên cạnh cửa sổ, vừa uống rượu vang vừa nói chuyện phiếm.

“Bố của Asakura và bọn anh cùng tới châu Phi. Từ Cairo cho tới khi rời khỏi biên giới Ai Cập, suốt dọc đường đi mấy người bọn anh đều khuyên bác ấy ở lại nơi an toàn chờ đợi, nhưng bác ấy vô cùng cố chấp, cứ nhất định phải đi theo cùng. Bác ấy biết hài cốt không thể hoàn chỉnh mang trở về nhà, trong tang lễ bác ấy nói với anh, con trai bác ấy từ nhỏ đã sợ đau đớn, khoảnh khắc hỏa táng sau cùng nếu có bố ở bên cạnh có lẽ sẽ khiến cậu ấy cảm thấy đau đớn không khó chịu đến thế.”

“Người nhà anh ấy nhất định là rất đau lòng!”

“Gia đình Asakura không phải là nhà có tiền, bố mẹ và vợ cậu ấy đem tất cả di vật của cậu ấy quyên góp cho đơn vị từ thiện, viện trợ của châu Phi, đồng nghiệp của Ủy Lam và Asakura đang lên kế hoạch tổ chức một buổi triển lãm ảnh, quyên góp giúp đỡ cho những góa phụ là nạn nhân ở châu Phi.”

“Lương Ủy Lam... cũng cùng mọi người đi tới trại tị nạn sao?”

“Ừ. Lửa thiêu trong tang lễ của Asakura là do chính tay cô ấy đốt lên.”

“Cô ấy... thật kiên cường!”

Nhiep Phong khẽ cười: “Cô ấy vẫn luôn là một cô gái kiên cường, hoàn cảnh khó khăn tới mức nào cũng không thể làm khó được cô ấy.”

Trần Dư Phi gồi đầu trên chân Nhiep Phong, tay cô miết miết ngón tay anh: “Châu Phi bên đó như thế nào? Có phải là đáng sợ giống như những gì nhìn thấy trong ảnh không?”

Nhiep Phong thở dài một tiếng: “Còn đáng sợ hơn những gì được thể hiện trong ảnh chụp, tivi, báo chí, sinh mệnh ở nơi đó không có một chút tôn nghiêm nào, con người vì để sinh tồn có thể không từ bất cứ thủ đoạn nào, là những sự việc tàn nhẫn mà em không thể tưởng tượng ra nổi.”

“Mọi người chắc chắn là đã gặp phải không ít nguy hiểm!”

“Cái này thì cũng may, hiện tại tình hình ở bên ấy cũng không căng thẳng giống như khoảng thời gian trước đó nữa, có anh bạn giới thiệu tìm một số lính đánh thuê ở Ai Cập, hơn nữa một quốc gia càng loạn thì càng hủ bại, chỉ cần chi nhiều tiền thì chuyện gì cũng có thể. Có điều tình hình giao thông rất kém, xe chắc chắn không chạy nổi, anh chàng người Ý dẫn đường cho bọn anh cũng không nhớ rõ phương hướng cụ thể cho lắm, quá nửa thời gian là chạy vòng vòng, quay đầu, tìm kiếm.”

“Những lính đánh thuê đó đều có súng sao?”

“Nha đầu gối, đương nhiên là có rồi!”. Nhiếp Phong cười cười quệt sống mũi cô: “Ngay cả anh còn mang một khẩu súng nữa là. Bọn trộm cướp khắp nơi đều có, một ngày có thể gặp cả mấy tốp nữa cơ, không có súng sao có thể đi được.”

“Có ai tập kích bọn anh không?”, Trần Dư Phi ngồi dậy.

“Có thì có, bắn mấy phát súng thì sợ chạy mất rồi. Lính bọn anh thuê thường xuyên xông pha ở vùng đó, đều rất có kinh nghiệm.”

“Thật là nguy hiểm!”. Trần Dư Phi nhăn mày.

Nhiếp Phong cười: “Chẳng phải anh đã bình an trở về rồi đây sao?”

“Càng nghĩ mà lại càng sợ!”

“Vậy thì đừng nghĩ nữa”. Nhiếp Phong nhào tới hôn cô một cái, ấn đầu cô gối lại lên chân anh. Mái tóc dài của Trần Dư Phi rủ sang một bên, anh nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay, nắm ngón tay luồn vào những sợi tóc tơ: “Đừng chỉ nói về anh, em thì sao, mấy ngày này sống thế nào?”

“Em vẫn thế. Đi làm, tan ca, nhớ anh.”

Nhiếp Phong mỉm cười đầy ẩn ý: “Biểu hiện tốt như thế, anh phải thưởng cho em thế nào đây?”

“Sau khi trở về anh chơi đàn cho em nghe nhé.”

“Được.”

“Vẫn chơi bản nhạc đó nhé.”

“Ừ.”

“Chơi một trăm lần.”

“Nhiếp Phong cười phá lên: “Chỉ cần em không chê phiền phức.”

“Chuyện của anh em sẽ không chê phiền phức đâu.”

“Thật chứ?”

“Ừm, thật đấy.”

“Nhiếp Phong mạnh mẽ lật người đè Trần Dư Phi bên dưới, cười hì hì cúi đầu xuống: “Vậy chúng ta tiếp tục một lần nữa nhé!”

Ngày hôm sau trở về Nam Kinh, Nhiếp Phong đề nghị để anh lái xe, Trần Dư Phi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng giao chìa khóa cho anh, hạ thấp ghế ngồi, đắp chiếc áo khoác ngoài của anh ngủ suốt dọc đường đi, lúc mở mắt ra thì đã tới trạm thu phí ở Nam Kinh rồi. Không tiến vào Trung Sơn Môn, men theo tường thành và ngoặt phải, sau khi chạy xe mấy phút trên con đường cây cối rậm rạp liền đến nhà của Nhiếp Phong.

Trần Dư Phi mệt mỏi rã rời, bước vào nhà chẳng nói một lời mà trèo lên giường tiếp tục ngủ, mơ mơ hồ hồ cảm thấy Nhiếp Phong ôm chặt cô cũng nằm bên cạnh một lúc. Cô nép sát vào anh theo thói quen, lần mò nắm chặt lấy tay anh.

Là mơ, trong giấc mơ có một giọng nói trầm ấm, chất phác giống như anh, khẽ thì thầm bên tai cô những lời gì đó, cô nghe không rõ, thứ duy nhất mà đôi tai cô bắt được đó là một tiếng thở dài. Trần Dư Phi mở đôi mắt lim dim ra, hình ảnh Nhiếp Phong trước mắt không được rõ nét lắm, anh mỉm cười vỗ vỗ má cô, hôn lên ấn đường của cô: “Ngủ đi.”

Trần Dư Phi lập tức nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ. Đợi tới khi hơi thở của cô chậm chạp ổn định, cơ thể không động đậy nữa, Nhiếp Phong mới cẩn thận rút tay mình ra, ngồi bên giường ngắm nhìn cô một lúc. Miệng hơi khô và đắng, có vẻ buồn chán, Trần Dư Phi sợ lạnh vì thể nhiệt độ điều hòa được chỉnh ở mức cao. Dáng ngủ của cô không được thuận mắt lắm, đang đắp chăn yên lành, mới nóng một tí chút mà chiếc

chấn đã bị kéo sang một bên. Những đêm cùng ngủ tới khi trời sáng, để bảo vệ giấc ngủ quý giá của mình anh không thể không dùng chân kẹp chặt cô để tránh bị cô làm phiền quá mức.

Nhiếp Phong lại đắp lại chăn cho cô, tay giơ ra sát má của Trần Dư Phi rồi lại thu về.

Khi cô đang ngủ, trên miệng còn nở nụ cười.

21. Chương 21: Làm Thế Nào Chôn Giấu Tình Ý?

Tất cả đều trở lại yên bình như trước đây.

Nhiếp Phong lại vui đầu vào công việc. Anh là một chàng trai ham học hỏi, tuy sự nghiệp đi tới bước này không thể tránh khỏi phải dựa dẫm vào của các bậc cha chú nhưng trong những tình huống có thể anh đều cố gắng dựa vào khả năng của chính mình để chiến thắng tất cả từng khó khăn một.

Tất cả vốn hoạt động ở công ty bất động sản của anh không giống như người ngoài tưởng tượng, toàn bộ đều là nhờ sự giúp đỡ của bố. Trải qua sự tính toán chặt chẽ, trong phạm vi doanh nghiệp có thể chấp nhận được, anh đã vay từ ngân hàng một khoản tiền lớn. Áp lực lớn từ khoản vay đối với một danh nghiệp bất động sản mới mở không cần nói cũng rõ, sự biến động thất thường của thị trường bất động sản cũng thúc giục những thương nhân như Nhiếp Phong đều phải gắng sức rút ngắn thời gian xây dựng, sớm ngày đưa ra thị trường kinh doanh.

Muốn nhanh thì tất phải bận rộn, bận đến mức tối tăm mặt mũi, bốn vó chổng lên trời. Trần Dư Phi chắc chắn sẽ không trách cứ anh vì công việc mà lạnh nhạt với cô, chỉ là trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối, gia đình Đoàn gia bên đó trước sau vẫn là một vấn đề khó mà hai người không biết phải giải quyết ra sao, cô cứ luôn không thể giống như một người bạn gái thực sự từng giờ từng phút quan tâm tới anh, chăm sóc cho anh. Thậm chí trong những buổi tiệc họ hàng thân thích của Đoàn gia tụ tập mà cô thật sự không thể chối từ, cô phải giả bộ như không có chuyện gì, che giấu đi tình ý của mình, tránh né cặp mắt nóng bỏng của anh.

Cô bé Cát Tuyết Phi trẻ trung quả nhiên đã yêu một anh chàng lớn hơn cô bé tới mười tuổi, hơn nữa còn vội vã không thể chờ đợi thêm được mà hẹn Trần Dư Phi ra ngoài, coi cô như bậc phụ huynh đầu tiên mà cô bé thông báo cho biết tin này. Nằm ngoài dự liệu của Trần Dư Phi, anh chàng này không phải là công tử nhà giàu môn đăng hộ đối với cô bé, mà là một anh cảnh sát, đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo bé nhỏ ở một sở công an của vùng nào đó, bố mẹ cậu ta đều là công nhân bình thường, gia đình vừa không có tiền vừa không có quyền, nghe nói mỗi lần hẹn hò, vị cảnh sát này đều là đạp xe đạp tới.

Trần Dư Phi hơi cau đầu mày: “Sao em lại quen biết cậu ấy?”

Cát Tuyết Phi cười mĩa mai cả nửa ngày trời: “Em nói cho chị, nhưng chị không được nói cho người khác biết, bao gồm cả anh Vân Phi!”

“Chị sẽ không nói với anh ấy đâu.”

“Bảo đảm nhé!”

Trần Dư Phi cười: “Bảo đảm, bảo đảm!”

Cát Tuyết Phi cười đến híp cả mắt. Thì ra Cát đại tiểu thư và anh chàng cảnh sát tên An Lương kia quen nhau trong một lần cảnh sát và nhân dân cùng hợp tác vô cùng cảm động lòng người. Cát Tuyết Phi nhàn rỗi chẳng có gì làm nên liền kiếm việc, một ngày nào đó đánh một giấc tới một giờ trưa, đánh răng rửa mặt xong, mới đi dạo trên đường chưa đầy năm phút liền nhìn thấy một người chạy đằng trước và một người đuổi theo phía sau, cũng không biết có phải do cô bé đã ngủ quá nhiều hay không mà thấy đói tới mức văng đầu, cứ tưởng rằng người ta đang đuổi bắt kẻ trộm, nhất thời hứng chí “giữa đường gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ”, dựa vào mấy món võ boxing tự do đã cùng Trần Dư Phi luyện tập ba ngày, xông lên giáng luôn một quyền một cước. Nào ngờ người chạy thực mạng đằng trước không phải là kẻ trộm cướp mà

là một tên nghiện cùng hung cực ác, lúc giao dịch thuốc phiện cảnh sát đột nhiên xuất hiện, sau khi hắn ta tay cầm dao sắc đâm bị thương một đồng chí cảnh sát liền điên cuồng tháo chạy, công phu mèo cào của Cát Tuyết Phi chặn trước mặt hắn ta hoàn toàn chính là tìm cái chết.

Chính vào lúc Cát đại tiểu thư nhìn thấy con dao găm dính đầy máu của tên nghiện ngập, thần trí cô cùng bay khỏi đại não, quyền cước đánh ra rệu rã thu về, ngẩn ngơ thấy mình đang lao thẳng về phía mũi dao.

May mắn chàng cảnh sát An Lương kịp thời chạy đến, nắm chặt tay của tên nghiện vặn ra sau, đồng thời cũng bị thương trong lúc không chế hắn. Máu trên người An Lương bắn lên tay lên mặt Cát Tuyết Phi, Cát đại tiểu thư ngay cả giết gà cũng chưa nhìn thấy gào thét kinh hãi ngay tại hiện trường, anh chàng cảnh sát lại cứ tưởng cô bé cũng bị thương liền đưa tới bệnh viện kiểm tra, sau khi vết máu được lau khô mới phát hiện một cái lông tơ trên người cũng không bị mất đi.

Cát Tuyết Phi vừa nói vừa gật gù đắc ý, Trần Dư Phi nghe mà mồ hôi lạnh trực túa ra: “Em cũng gan cùng mình lắm, sao mà em dám làm thế!”

“Thấy chưa, em biết chắc chắn không thể nói chuyện này với người trong nhà mà, ngay cả chị cũng phản ứng như thế, nếu như là mej em chắc chắn bệnh tim sẽ phát tức khắc phát tác, nhập viện ngay lập tức mất thôi!”. Cát Tuyết Phi xúc một thìa kem lớn cho vào miệng.

Trần Dư Phi vỗ vỗ ngực: “Lần sau phải coi chừng một chút, nếu còn gặp chuyện này lần nữa thì tìm thanh gậy hay viên gạch gì đó đập một phát là được rồi. Em lại còn boxing tự do nữa, mỗi lần em đến phòng tập thể dục là để luyện boxing hay là tia trai đẹp hả?”

“Kích động là ma quỷ mà, sau đó em nghĩ lại cũng thấy sợ thật”. Cát Tuyết Phi cười ngốc nghếch: “Có điều, nghĩ tiếp nữa thì thấy cũng đáng lắm, nếu không làm sao có thể gặp được An Lương nhà em chứ. He he he, An Lương, trừ bạo an dân(*), chị nói xem có phải anh ấy sinh ra đã có số mệnh làm cảnh sát không?”

(*) Nguyên gốc câu này là “Trừ bạo an lương”, có tên của An Lương trong đó.

Trần Dư Phi lắc đầu cười: “Có phải là vừa nhìn thấy dáng vẻ oai hùng, dũng cảm chiến đấu với kẻ xấu cậu ấy thì em liền cúi lạy trước bộ cảnh phục của cậu ấy rồi không?”

“Làm gì có chứ, làm gì còn tâm tư nào mà cúi lạy nữa, em sợ tới mức hai má hoa lên suýt từ ra quần ấy chứ, ngay lúc đó ai cứu em còn không biết nữa là.”

“Thế sau đó làm thế nào mà em quen cậu ấy được?”

“Còn không phải là lúc kiểm tra ở bệnh viện đó sao, em với anh ấy ở cùng một phòng cấp cứu mà. Anh ấy bị trúng một dao, không sâu lắm, cởi trần để băng bó mà. Em vừa nhìn, ôi mẹ ơi, body đẹp như thế nếu em mà bỏ qua thì đúng là không xứng làm người nữa rồi, he he, đi “câu” thôi!”

“Ấy, “câu” được rồi chứ?”

“Làm gì mà đơn giản thế được, phí bao công sức đấy.”

“Ồ? Cậu cảnh sát đó trông như thế nào mà có sức quyến rũ lớn đến thế?”

“Một người hành sự, trước khi động thủ đương nhiên phải thận trọng suy xét, nhưng sau khi kế hoạch và phương châm đã được đặt ra thì phải xác định rõ mục tiêu và tiến về phía trước, không được có thái độ do dự không quyết, đây chính là thái độ kiên nghị, dứt khoát!”

Cát Tuyết Phi hơi chém gió một chút, Trần Dư Phi phá lên cười suýt chút nữa phun cả trà sữa ra ngoài: “Trời ơi, chị bắt đầu ngưỡng mộ cậu cảnh sát đó rồi nhé, không ngờ lại có thể thay đổi em trở thành thế này!”

“Đâu phải là công lao của anh ấy đâu! Cậu nói nào mà chị phải chép đến một nghìn lần thì đảm bảo cả đời này cũng không quên được. Là do bố em phạt em đấy, cái ông gì gọi là Trâu Thao Phấn(*) ấy, kiên nghị thì nói là kiên nghị đi, sao phải kéo ra một câu dài như vậy!”

(*) Trâu Thao Phấn (1895 – 1944): Là một nhà xuất bản, một chính trị gia, phóng viên tin tức xuất sắc của Trung Quốc.

“Không ủng công chép phạt, à không, có tác dụng đấy chứ!”

“Cả đời này của em chỉ kiên nghị mỗi lần này thôi, xem ra bố em cũng có mắt nhìn xa trông rộng, biết cô bé này vào thời khắc quan trọng không để rơi mất mất xích chủ chốt!”

Cát Tuyết Phi vui mừng hơn hở lời từ trong túi ra một tập ảnh cho Trần Dư Phi xem, một tập ảnh dán dày cộp, tất cả đều còn nguyên tấm chưa được cắt ra, tấm to tấm nhỏ toàn là ảnh chụp chung của hai người. Có thể nhận thấy cậu cảnh sát An Lương không được hứng thú cho lắm với việc chụp ảnh của con gái này, chỉ có Cát Tuyết Phi một mình cười hi hi nhảnh nhảnh tạo dáng làm cho vui.

Xét cho công bằng, tướng mạo An Lương bình thường, chỉ có điều trên khuôn mặt cậu ấy có một cảm giác an toàn khiến người khác tin phục, Trần Dư Phi ngẩng đầu nhìn cô bé Cát Tuyết Phi cười tươi rạng rỡ như hoa, tận đáy lòng thầm mừng cho cô bé: “Em thực sự thích cậu ấy sao?”

Cát Tuyết Phi gật đầu, vuốt vuốt tấm ảnh dán: “Thích tới mức không chịu được!”

Cát Tuyết Phi ngây thơ, trong sáng, nhưng cô bé cũng biết dựa vào điều kiện gia đình và công việc của An Lương, muốn để người nhà tiếp nhận anh ấy là hơi khó khăn. Cuối tuần An Lương cũng phải trực ban, thời gian tan ca cũng sắp tới, Cát đại tiểu thư thay một bộ trang phục khác trong phòng thay đồ của cửa hàng, đáng vẻ vừa tươi trẻ vừa xinh đẹp đi hẹn hò, đem một đồng hồ đặc giao cho Trần Dư Phi, nói để hôm khác đến nhà cô lấy.

Trần Dư Phi lái xe của mình về nhà, trên đường nhận được cuộc gọi của Nhiếp Phong, mấy lời nói tình từ ngọt ngào tới mức khiến cô suýt chút nữa đâm vào đèn đỏ, không thể không nhanh chóng lấy lại tầm nhìn, chuyển tâm chạy xe.

Cát Tuyết Phi là một cô bé có tính cách cởi mở, dung mạo xinh đẹp, vóc dáng mảnh mai, hơn nữa lại rất giỏi trong việc thể hiện bản lĩnh tiêu tiền của mình, những trang phục cô bé mua đều là những bộ Trần Dư Phi ngại ngùng không dám mặc ra ngoài. Trở về nhà, dù sao nhàn rỗi vẫn là nhàn rỗi, cô liền lôi từng bộ từng bộ trang phục vừa này cùng mua với cô bé ra ngắm nhìn, cực kỳ ham mộ một bộ đồ ngủ gợi cảm gần như trong suốt được dệt bằng tơ.

Đây là “chiến bào” Cát Tuyết Phi sẽ mặc để “xuất trận” trong đêm sinh nhật cô tròn 23 tuổi. Nói theo lời cô bé, anh chàng này ngốc nghếch tới mức không thể ngốc nghếch hơn, cô phải nghĩ trăm phương ngàn kế mới quyến rũ được như hiện nay, cái anh chàng họ An này tuy đã mở miệng thừa nhận cô là bạn gái của cậu ta nhưng đến bây giờ vẫn không có một hành động tiến bộ nào ngoài hôn cả, đây thực sự là một cú đả kích nghiêm trọng đối với sự tự tin của cô. 23 tuổi chính là tuổi kết hôn muộn theo qui định của quốc gia, để xem đến lúc đó anh ta còn viện cớ gì để cự tuyệt.

Bộ đồ ngủ này có màu hồng phấn, kiểu dáng vô cùng đơn giản, công dụng cũng chỉ có một mà thôi, chính là “show hàng”. Trần Dư Phi đứng trước gương ướm thử lên người, trong đầu suy nghĩ liên miên, một mình cười ngốc nghếch không ngừng.

Khoảng thời gian trước nghỉ ngơi được mấy ngày, Trần Dư Phi lại phải liên tục tăng ca mấy đêm liền, đem giải quyết hết những công việc còn tồn đọng. Nhiếp Phong lại đi công tác rồi, tham gia một diễn đàn bất động sản được tổ chức ở Hongkong. Dựa trên quy mô của công ty hiện tại thì anh hoàn toàn không có tư cách được mời, rất may anh bạn học cùng thạc sỹ trước đây lại là nhân viên bên tổ chức diễn đàn này, nhờ đó mới cầm được tấm vé vào tham dự, mới có được cơ hội học hỏi hiếm có như thế này.

Sau khi Trần Dư Phi tốt nghiệp thì chỉ có kinh nghiệm công tác ở một công ty thôi, doanh nghiệp chế tạo máy tuy quy trình làm việc hơi phức tạp một chút nhưng thực ra khi hoạt động thì các lĩnh vực liên quan lại đơn giản hơn rất nhiều so với doanh nghiệp bất động sản. Có lúc Trần Dư Phi nói chuyện cùng với Đoàn Vân Phi, Đỗ Thượng Văn, ba người đều vô cùng khâm phục thái độ thận trọng trong tất cả mọi việc của Nhiếp Phong.

“Nếu không sao có thể là anh Phong nhà mình chứ!”. Đoàn Vân Phi cười: “Từ nhỏ anh ấy đã như thế, cực kỳ ham học hỏi, cái gì cũng muốn làm tốt nhất. Có điều con mắt chọn bạn gái hơi kém một chút, sao lại có thể chọn cậu được chứ!”

Trần Dư Phi ngồi trên sofa đá cho cậu ấy một đạp, tay lật giở những tài liệu giới thiệu về nhà đất. Mẹ Lục

Mạn lại muốn mua nhà, lần này bà hợp tác với bố mẹ của Đỗ Thượng Văn, muốn mua một căn nhà cưới cho Trần Dư Phi và Đỗ Thượng Văn. Nếu đã là nhà cưới thì đương nhiên phải nghe theo ý kiến của hai người. Lục mẫu và Đỗ mẫu hai người đã hoàn thành công tác tuyển chọn vòng một, đem một số tư liệu về mấy ngôi nhà có điều kiện phù hợp gửi chuyển phát nhanh để Trần Dư Phi và Đỗ Thượng Văn đích thân chọn lọc vòng hai.

Trần Dư Phi vừa xem vừa gật đầu: “Căn này thiết kế cũng được lắm, ban công lớn vừa đủ. Căn này cũng không tồi, thực ra khi mua nhà, có hay không có phòng chứa đồ cũng rất quan trọng! Ba nhà vệ sinh? Không sử dụng hết đâu. Căn này quá khoa trương, hai người chúng ta sử dụng hết một căn lớn thế này sao, nếu như cậu ở lầu dưới, mình ở lầu trên thì cũng được, ha ha!”. Đỗ Thượng Văn nhào người tới bên cạnh cô, cúi đầu vào xem cũng cô, chỉ chỉ trỏ trỏ, cười cười nói nói, không giống như đang chọn căn nhà của chính mình mà giống như đang xem cảnh tượng náo nhiệt của người khác vậy.

Đoàn Vân Phi từ trong tủ lạnh cầm ra sữa chua mà Trần Dư Phi thích ăn, cầm ông hút rồi đưa cho cô: “Cười, cười nữa đi. Bên chỗ mình vẫn còn một đồng đáy, còn nhiều hơn đồng này của cậu cơ, xem xong mình cùng cười nhé.”

Trần Dư Phi ngẩng đầu lên, đột nhiên bật ra ý tưởng: “Hay là, mình kết hôn với cậu trước, sau đó ly hôn rồi kết hôn với Thượng Văn, sau đó lại ly hôn. Đến lúc thỏa thuận ly hôn hai cậu đem căn nhà chuyển ỉnh, mình bán đi, chia cho hai cậu một nửa, thấy thế nào?”

Đỗ Thượng Văn búng tay lên trán cô: “Chẳng ra làm sao!”

“Vậy thì phải làm thế nào? Bây giờ hai bên đều thúc giục khẩn cấp như vậy”. Trần Dư Phi đặt tư liệu trong tay xuống, hai tay khoanh trước ngực, cuộn tròn trên sofa. Đoàn Vân Phi nắm chặt hai tay, miễn cưỡng cười cười: “Thực sự không được, một nửa đó bọn mình cũng không cần nữa, cho cậu hết đó.”

Trêu chọc thôi thì không vấn đề gì, nhưng tình hình này càng để lâu thì càng bế tắc, Trần Dư Phi ngồi trong nhà Đoàn Vân Phi, nhìn người nhà cậu ta, trong lòng có cảm giác tội lỗi thật sâu nặng. Đoàn phụ dẫn vào hai sinh viên học tiến sỹ vừa hay hôm nay cũng tới chơi, một nam một nữ. Nữ sinh học luyện kim vốn đã ít, học đến tiến sỹ tự nhiên càng ít hơn, về cơ bản chưa từng nghe qua, Đoàn phụ cũng nói đây là nữ sinh học tiến sỹ đầu tiên trong nhiều năm qua mà ông hướng dẫn. Hai vị tiến sỹ là một đôi, chàng trai mảnh khảnh nho nhã, đeo một cặp kính, mang khí chất tiêu chuẩn của phái học viện, còn cô gái vô cùng xinh đẹp, thực sự giống như mình tinh người mẫu vậy, hoàn toàn không nhìn ra là người học chuyên ngành khô cứng vóng chỉ dành cho đàn ông này.

Ban đầu chủ đề mà họ bàn luận tương đối chuyên môn, Trần Dư Phi và Bà Đoàn đều nghe không hiểu, không nói chen được vào câu nào, Bà Đoàn mỉm cười đưa ra kháng nghị, lúc này mọi người mới quay lại chủ đề thường ngày. Bố của nữ tiến sỹ là kỹ sư của một xưởng luyện gang thép nào đó, cô kế tục sự nghiệp của bố nên học luyện kim, còn có một cô em song sinh đã học MBA ở học viện kinh doanh Luân Đôn, học lực rất xuất sắc, trở về nước sau khi tốt nghiệp, hiện nay đang công tác ở phòng đầu tư chi nhánh ngân hàng Hội Phong ở Thượng Hải.

Bà Đoàn vừa nghe liền ửng ngay, tỉ mỉ nghe ngóng tình hình của cô em gái học MBA đó, Trần Dư Phi chỉ chú tâm vào ăn, không để ý lắm. Trên đường về nhà, Đoàn Vân Phi ha ha cười lớn khiến cô đề cao cảnh giác, nhìn bộ dạng của mẹ cậu ấy chắc chắn là lại muốn giới thiệu đối tượng cho Nhiếp Phong rồi.

22. Chương 22: Tình Yêu Nhất Gan

Trần Dư Phi thầm đem tướng mạo của mình và cô nữ tiến sỹ kia so sánh một lượt, không thực sự công bằng chính trực mà cảm thấy mức độ tương đương nhau. Nhưng xét về học vấn, MBA của học viện kinh doanh Luân Đôn đã đánh bật cái bằng thạc sỹ tài chính của trường đại học trong nước của cô sang một bên.

Cũng chỉ so sánh một chút như thế thôi, Trần Dư Phi chẳng để tâm lắm đến chuyện này nữa, sau khi về tới nhà liền đi tắm và quên mất chuyện này luôn. Nhưng Bà Đoàn thì lại xem chuyện này là thật, không chỉ

tự mình vui mừng thích thú bận rộn hẳn lên mà còn lại một lần nữa mời cô tiến sỹ đó tới nhà chơi và cũng kéo luôn cả mẹ Nhiếp Phong tới.

Đây là do Trần Dư Phi nghe Cát Tuyết Phi kể lại. Tiểu nha đầu này gần đây thường xuyên gặp cô, chủ đề tuyệt đại đa số đều vậy quanh chàng cảnh sát An Lương, thỉnh thoảng cũng nói tới những chuyện thú vị trong nhà. Ví dụ như chuyện về cô em song sinh của nữ tiến sỹ kia. Nghe nói mẹ Nhiếp Phong vô cùng hài lòng với cô nàng học MBA đó và đã bàn chuyện với nữ tiến sỹ, sau khi nữ tiến sỹ hỏi ý kiến em gái mình, đối phương đã đồng ý gặp mặt.

“Cô gái đó nghe đến gia thế của anh Phong, lại thêm nhìn hai tấm ảnh của anh ấy, làm gì có chuyện không động tâm! Đã bàn bạc với nhau rồi, sau khi anh Phong từ Hongkong trở về cô ấy sẽ tới Nam Kinh gặp mặt. Có điều theo em tính toán thì bác cả và dì hai vẫn là mất công toi thôi, chẹp, theo như em phân tích, anh Phong thứ nhất có lẽ trong lòng vẫn còn hoài niệm tình cũ, thứ hai à...”

Trần Dư Phi cau mày: “Thứ hai cái gì?”

Cát Tuyết Phi thật hiếm khi hôm nay không chọn món kem, mà lại gọi một tách cà phê giống như Trần Dư Phi. Cô bé vuốt vuốt cằm, nói một cách nghiêm túc: “Thứ hai ấy à, em nói này chị dâu, chị nói xem... anh Phong anh ấy... có khả năng này không nhỉ?”

“Khả năng gì?”

“Chính là GAY!”

Trần Dư Phi nghệt thở, trừng mắt nhìn: “Sao, sao em lại có thể tưởng tượng như thế!”

“Vốn dĩ, đàn ông ba mươi tuổi đầu trở đi nếu nói không có ham muốn chuyện đó, dù có đánh chết em cũng không tin, tại sao anh ấy lại không tìm bạn gái chứ? Còn Lương Ủy Lam, bỏ đi cũng đột ngột và kỳ quái như vậy, lẽ nào chính là phát hiện ra xu hướng giới tính thật sự của anh ấy! A!”. Cát Tuyết Phi vô bần cái “rầm”, khiến Trần Dư Phi giật nảy mình: “Ha ha, coi như em đã hiểu rồi, mấy năm anh Phong sống chung với Lương Ủy Lam đó chắc chắn là đem cô ấy làm lá chắn, trên thực tế thì lại sống cùng với người đàn ông khác!”

Chiếc thìa nhỏ trong tay Trần Dư Phi rơi vào tách cà phê kêu leng keng, bắn lên mấy giọt chất lỏng màu thâm dính vào chiếc áo màu kem của cô, cô vội vàng rút giấy ra lau, đã không lau hết được nữa rồi: “Ha ha, em thật biết liên tưởng đấy!”

“Phân tích một chút thôi mà, dù sao khoảng thời gian này anh Phong cũng rất kỳ lạ nhé.”

“Lạ chỗ nào?”

“em không nói rõ được, chính là... hình như không giống lắm so với trước đây. Trước đây, em cảm thấy lúc ah ấy cười rực rỡ như ánh mặt trời, khi không cười thì lập tức liền chuyển sang trời nhiều mây, còn bây giờ thì một năm bốn mùa thời tiết đều nắng ráo, trong xanh. Chị dâu, lần trước lúc chúng ta cùng dùng cơm, em còn nhìn thấy anh ấy ngồi một mình cười ngẩn ngơ nữa đấy, chị nói xem đấy có phải là triệu chứng của việc đang yêu không? Rõ ràng là yêu mà lại không thể nói ra, không phải là tình yêu đồng tính thì còn là cái gì nữa!”

Trần Dư Phi trợn mắt cắn môi, dường như trầm tư mất mấy giây, ra sức gật đầu: “Có lẽ, có lẽ thế!”. Cô nháp một ngụm cà phê, đặt tách xuống: “Nếu... nếu như anh Phong thực sự như thế thật thì em... em sẽ làm thế nào?”

“Em ấy à, em thì có thể làm thế nào chứ? Tình yêu đồng tính thì tình yêu đồng tính thôi, chỉ cần anh ấy vui vẻ, thoải mái là được rồi.”

“Em có vẻ suy nghĩ thoáng nhĩ.”

Cát Tuyết Phi nhún nhún vai: “Thanh niên mà chị, hơn nữa những chuyện này bây giờ cũng khá nhiều, trong số những người bạn em quen, không ít người có tình yêu đồng tính, nhìn cũng quen rồi.”

“Vậy bố mẹ anh ấy thì sao? Chắc chắn sẽ rất thất vọng đấy!”

“Nào chỉ có thất vọng thôi đâu, theo em tính toán chú hai của em sẽ lập tức đoạn tuyệt quan hệ cha con với anh ấy, sau đó lập di chúc đem toàn bộ gia sản bán đi quyên góp cho Hội chữ thập đỏ, một xu cũng không để lại cho anh ấy.”

“Khủng khiếp đến vậy sao?”

“Cũng chưa tính là khủng khiếp lắm đâu, cũng may người có tình yêu đồng tính không phải là anh Vân Phi, he he, em nói vậy thôi, chỉ đùa đùa để bụng nhé!”

Trần Dư Phi cười cùng cô bé, cẩn thận dò xét Cát Tuyết Phi: “Bố mẹ Vân Phi còn có chiêu gì khủng khiếp hơn nữa sao?”

“Chị không biết đấy thôi, lần trước chẳng phải chị bị sẩy thai sao, bác cả mấy ngày liền không tới nhà chị mà bảo dì hai tới, chị vẫn còn nhớ chứ? Hoàn toàn không phải vì dì ấy bận lên lớp dạy học gì cả mà là do bệnh tim phát tác, bị ngất ngã ra nhà, may mà có người giúp việc mua đồ ăn trở về kịp thời phát hiện và đưa đi bệnh viện, phải nằm viện mất hơn một tuần đấy! Sức khỏe bác cả vẫn luôn không tốt, em nghe mẹ em nói, lúc còn trẻ bác sỹ nói tim của bác cả có bệnh không thể sinh con được nhưng dì ấy vẫn cố chấp nhất định phải sinh anh Vân Phi. Trong nhà, chú và anh Vân Phi không bao giờ dám làm kích động đến dì ấy, lỡ mà bệnh tim phát tác thì chết mất!”

Trái tim Trần Dư Phi trĩu nặng, Cát Tuyết Phi thấy cô lặng im, tặc lưỡi nói: “Nếu anh Vân Phi là người đồng tính, em đoán bác cả của em cũng sẽ phản ứng tương tự như vậy. Đủ kinh khủng rồi chứ chị?”

Trần Dư Phi cố gắng điều chỉnh biểu cảm trên khuôn mặt: “Đủ kinh khủng...”

“Tại sao cậu không nói với tôi và Thượng Văn mẹ cậu bị bệnh tim?”

Đỗ Thượng Văn phải tăng ca, sau khi Trần Dư Phi và Đoàn Vân Phi về nhà liền tới quán cơm nhỏ ăn cơm tối, buổi tối đông người nên đồ ăn mang lên hơi chậm, mỗi người làm một chai bia, trước tiên gọi một món đồ nhắm khai vị và đĩa lạc rang để từ từ thưởng thức bia.

Đoàn Vân Phi cười, liếm liếm bột bia dính bên khóe miệng, ném một viên lạc rang vào miệng: “Bệnh cũ mấy chục năm rồi, nói cái đó để làm gì chứ?”

“Vì thế mà cậu không dám nói sự thật cho người nhà biết?”

Đoàn Vân Phi uống một ngụm bia lớn: “Đó cũng là một phần lí do.”

“Chuyện cậu và Thượng Văn đi Australia tiến hành tới đâu rồi?”

“Vẫn đang cố gắng, vấn đề của mình không lớn, quan trọng là phải xem tiến độ và chất lượng dự án bên phía Thượng Văn thế nào. Gần đây tất cả tâm tư cậu ấy đều đặt vào dự án này, mình hiểu, cậu ấy cũng rất lo lắng.”

“Đừng lo lắng, đợi khi các cậu đều đi rồi thì tất cả sẽ ổn thôi.”

Đoàn Vân Phi cười nâng cốc hướng về phía cô: “Hi vọng được như cậu nói!”

Sau khi diễn đàn về bất động sản ở Hongkong kết thúc, Nhiếp Phong cùng hai người bạn học là giám đốc doanh nghiệp bất động sản qì mô lớn trong nước đến Thâm Quyển tham quan một vòng vì thế thời gian quay về muộn hơn so với dự định khoảng ba ngày.

Buổi chiều lúc Nhiếp Phong xuống máy bay, Trần Dư Phi đang đi làm, anh gọi một cuộc điện nói những lời ngọt ngào, hẹn sau khi tan ca anh sẽ đến đón cô. Hai tiếng đồng hồ tiếp theo Trần Dư Phi sắp xếp lại tất cả tư liệu tài vụ trong thời gian chuẩn bị thành lập công ty mới, chuẩn bị giao lại cho kế toán mới tuyển dụng.

Gần tới năm giờ, rửa cốc trà, dọn dẹp bàn, tắt máy tính, vừa đúng năm giờ, Trần Dư Phi là người đầu tiên bước ra cổng lớn công ty.

Xe của Nhiếp Phong đã đỗ dưới lầu. Anh nghe theo kiến nghị của Trần Dư Phi, những lần anh đến đón cô thì đổi sang một chiếc Audi, đừng lái chiếc xe quá nổi bật. Vì là thời gian tan ca nên trong thang máy đầy ắp người, thuận theo dòng người đi ra ngoài, Trần Dư Phi mỉm cười, nhìn thấy chiếc xe anh đỗ ở nơi không xa dưới lầu.

Bước chân bất giác tăng tốc, Nhiếp Phong ngồi trên ghế lái cũng đã nhìn thấy cô, vẫy vẫy tay, mở cửa xe chuẩn bị bước xuống.

“Chị dâu!”

Một tiếng gọi lạnh lạnh đột ngột cắt ngang, Cát Tuyết Phi không biết từ nơi nào nhảy ra, thân thiết nắm chặt cổ tay Trần Dư Phi, khiến cô giật nảy mình. Cát Tuyết Phi cười khanh khách: “Có làm chị giật mình không? Ha ha, anh Vân Phi đâu chị, vẫn chưa tan ca à?”

“Ồ, có lẽ anh ấy còn có chút chuyện, một lát nữa mới về được nên bảo chị về nhà trước. Em đến tìm anh ấy hả?”

“Em đến tìm chị.”

“Chị? Có chuyện gì thế?”

Cát Tuyết Phi làm mặt hề: “Mượn chị chiếc xe dùng có việc.”

Trần Dư Phi cười: “Em mà phải mượn xe của chị sao? Trong gara nhà em đồ bao nhiêu là gì đấy hả?”

“Đó không phải... cái đó... trong số những người em quen thì chỉ có xe của chị dâu... tương đối... phổ thông...”

“Em cứ nói thẳng xe của chị là loại rẻ tiền nhất là được rồi!”. Trần Dư Phi lôi từ trong túi ra chìa khóa xe, liền ngóng ra phía bên ngoài, cửa xe của Nhiếp Phong đã khóa lại: “Này, cầm lấy. Haizz, nhà em đồ bao nhiêu là xe ngon thế thì không lái, sao lại nghĩ ra lái chiếc xe phổ thông này của chị chứ?”

“He he, Em nói với anh An Lương là mượn xe của bạn, nếu như lái xe của nhà em đi, lại không dọa cho anh ấy sợ khiếp sao?”

Trần Dư Phi kéo cô bé: “Có phải vẫn chưa nói chuyện của nhà em cho cậu ấy?”

Cát Tuyết Phi cười mỉa mai: “Vẫn... chưa đâu...”

“Tại sao lại không nói?”

“Vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp.”

“Là ý gì?”

Cát Tuyết Phi meo máo: “Em nhỏ hơn anh ấy mười tuổi là đã đủ để anh ấy khó chịu lắm rồi, nếu lại lôi tên của bố em ra nữa, chắc chắn anh ấy sẽ không thềm để mắt tới em nữa ấy chứ!”

“Vì thế em giấu cậu ấy hả?”. Trần Dư Phi thở dài: “Cũng không giấu được mãi đâu, cuối cùng cũng vẫn phải cho cậu ấy biết thôi!”

“Đợi sau khi anh ấy yêu em tới mức quyết một lòng không thay đổi rồi hẵng nói!”. Cát Tuyết Phi giơ tay ra dấu chữ “V”: “Không có chuyện gì đâu, tất cả em đều nắm chắc rồi!”

Sau khi Cát Tuyết Phi lái chiếc Focus ra khỏi bãi đỗ xe liền quay đầu vẫy tay chào Trần Dư Phi, cười hi hi phóng xe đi mất. Trần Dư Phi đưa mắt nhìn theo thấy cô bé đi xa rồi lúc này mới trở về bên xe Nhiếp Phong, ngồi vào trong, cánh tay lập tức bị anh nắm chặt.

“Tiểu nha đầu đó đến tìm em có chuyện gì thế? Sao nó lại lái xe của em? Xe của nó đâu? Đâm xe rồi hả?”

Trần Dư Phi mỉm cười đánh cho Nhiếp Phong một đấm: “Phủi phui cái miệng! Không có gì, cô bé... Haizz, con gái lớn rồi, trong lòng bắt đầu có bí mật rồi.”

“Có bạn trai rồi hả?”

Trần Dư Phi gật gật đầu.

“Chắc không phải anh chàng lần trước nó hỏi anh đấy chứ?”

Trần Dư Phi mỉm cười: “Đúng thế.”

Sau khi ăn cơm tối xong liền trở về nhà Nhiếp Phong, Trần Dư Phi đem chuyện mấy ngày gần đây báo cáo với anh một lượt, trọng điểm có hai chuyện, một là anh bạn trai cảnh sát của Cát Tuyết Phi, hai đương nhiên là cô gái MBA đó.

Nhiếp Phong không để tâm lắm, cùng ngồi trên sofa với Trần Dư Phi, lật xem những lá thư và quảng cáo lấy ra từ hòm thư, vừa nghe cô nói vừa đáp “ừm”. Anh bóc một phong thư, rút lá thư bên trong ra xem.

Trần Dư Phi thấy anh không có phản ứng gì, nhào người đến thêm một câu: “Cái cô MBA đó, dung mạo rất xinh đẹp nhé!”

“Xinh đẹp đến đâu? Còn xinh đẹp hơn em hả?”

“Còn đẹp hơn em nhiều ấy!”

“Ồ?”. Nhiếp Phong đặt lá thư trong tay xuống, hào hứng ngẩng đầu lên nhìn cô: “Vậy anh phải đi gặp mặt một lần mới được, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, em thấy sao?”

Trần Dư Phi chớp chớp mắt, anh lập tức cười lớn ôm chặt lấy cô: “Ngốc thế, để anh nghĩ nào, sao lại chưa chưa thế này nhỉ?”

“Vậy nếu mẹ anh nhất quyết bắt anh đi thì phải làm sao?”

Nhiếp Phong nhè nhẹ gõ gõ mũi cô: “Theo như thống kê sơ bộ thì đây chắc là đối tượng xem mặt thứ hai mươi sáu mà mẹ và dì đã lựa chọn cho anh, hai mươi lăm lần trước, mỗi lần mẹ anh đều nhất quyết bắt anh đi, mỗi lần anh đều mặc kệ. Yên tâm đi, anh có biện pháp khiến cái cô MBA đó biết khó mà lui, được chưa hả “bình giấm nhỏ”!”

Nhiếp Phong rõ ràng đã đánh giá thấp những kinh nghiệm và bài học mà mẹ và dì đã đúc kết ra từ hai mươi mấy lần thất bại trước, lần này hai người họ đã áp dụng sách lược hoàn toàn khác, không để cho hai người xem mặt đơn độc gặp nhau nữa, đề phòng Nhiếp Phong cố ý lại làm trò khiến con gái nhà người ta sợ quá chạy mất. Nhân buổi tiệc chúc mừng bố Đoàn Vân Phi gần đây đã đạt được một giải thưởng học thuật mang tầm quốc tế, hai người họ đã đột nhiên tập kích, mời ngay cô tiểu thư MBA đó tới tham dự.

Buổi trưa ngày cuối tuần, bữa tiệc được tổ chức ở một sân golf ngoại thành phía Đông, những người tham dự ngoại trừ họ hàng thân thích, bạn bè thì còn có mấy học sinh của bố Đoàn Vân Phi. Trong phòng tổ chức tiệc bày ba chiếc bàn, lần lượt ngồi vào chỗ theo vai vế, tiểu thư MBA và người chị song sinh nữ tiền sỹ ngồi cùng nhau, được nhét vào bàn những bậc tiểu bối, vừa hay lại ngồi ngay bên cạnh Nhiếp Phong.

Những cô gái dung mạo xinh đẹp thường thu hút ánh nhìn của mọi người, huống hồ bất chợt lại có hai cô gái giống nhau như đúc cùng xuất hiện. Hai chị em rất cởi mở, hòa hợp và chuyện trò với những người xung quanh rất nhanh, nữ tiền sỹ biết sứ mệnh hôm nay của mình, mọi lời nói đều thể hiện rõ ràng toàn bộ 120% những điểm tốt của cô em gái.

Đoàn Vân Phi nắm chặt tay Trần Dư Phi bên dưới mặt bàn, cô đáp lại bằng một nụ cười mỉm hết sức thân thiết, Cát Tuyết Phi ngồi bên cạnh lập tức nhào tới nháy mắt: “Ngọt ngào quá!”

Trần Dư Phi chỉ mỉm cười không đáp, không ngừng giơ đũa gấp đồ ăn. Nhiếp Phong ngồi đối diện với cô, tiểu thư MBA không hề che giấu sự ngưỡng mộ với anh, luôn chủ động bắt chuyện với anh. Vì ở trước mặt nhiều người như vậy nên Nhiếp Phong biểu hiện rất lịch sự, rất ga lăng, có lúc thỉnh thoảng nhìn về phía Trần Dư Phi, trong ánh mắt hoàn toàn là sự bất lực.

Vừa dùng cơm xong, mẹ của Nhiếp Phong lập tức sắp xếp cho anh và tiểu thư MBA đi đánh golf, khách đến tham dự buổi tiệc nếu có hứng thú cũng xuống đánh vài gậy. Sau khi Đoàn Vân Phi và bố cùng đã tiễn một số khách ra về, liền tìm thấy Trần Dư Phi đang ngồi tán chuyện phiếm với Cát Tuyết Phi.

Đoàn Vân Phi vò vò đầu Cát Tuyết Phi: “Sao em không xuống đánh golf đi?”

“Sao hả, coi em là kỳ đà cản mũi hả? Em cứ không đi đấy!”

Đoàn Vân Phi mỉm cười ngồi xuống, cười nhạo dùng khuỷu tay huých huých Trần Dư Phi, liền bị cô trừng mắt liếc lại. Sau mấy câu nói, Cát Tuyết Phi liền bị Đoàn Vân Phi viện cớ tách ra. Anh vỗ vỗ vai Trần Dư Phi: “Được rồi, được rồi, nhìn mặt cậu kìa, cứ xì ra như thế nữa sẽ dài hơn cả bí đao đấy, hoàn toàn giống

như một người phụ nữ đang oán hận vậy. Anh Phong cũng là không có cách nào khác thôi, cậu đừng có ngồi đây mà “ăn giấm” nữa có được không?”

Trần Dư Phi dùng tay vỗ vỗ hai má: “Không rõ ràng đến thế chứ?”

“Người mũ cũng nhìn ra rồi kìa!”

Cô cười cười, thở dài. Đoàn Vân Phi nắm chặt hai vai cô: “Xin lỗi nhé Phi Phi, vì mình và Thượng Văn mà khiến cậu cứ luôn phải giấu giếm điểm điểm thế này.”

Trần Dư Phi quay mặt về phía sân golf màu xanh lục, hoặc gần hoặc xa, từng tốp từng tốp người đánh golf tùm năm tùm ba. Trong không khí thoang thoảng mùi hương cỏ tươi non, ánh mặt trời không gắt, là một ngày thu dễ chịu.

Cô nắm chặt tay Đoàn Vân Phi đặt trên vai cô, ánh mắt hướng về nơi xa xăm: “Vân Phi, nếu mình nói, cho đến hiện tại mình vẫn chưa có nhiều lòng tin với anh ấy thì cậu có cười mình không?”

“Phi Phi!”

“Tình cảm nhiều năm như vậy, có lẽ nào chỉ vồn vện trong mấy tháng lại có thể bị người khác thay thế chứ? Mình chắc không có sức quyến rũ mạnh mẽ đến thế đâu.”

Đoàn Vân Phi quay vai Trần Dư Phi lại, nhìn cô kĩ càng. Lần đầu tiên gặp cô là ở Thượng Hải, tại một quán cơm nhỏ bên cạnh trường của Đỗ Thượng Văn. Ngồi bên cạnh bạn trai đang ba hoa khoác lác, cô chỉ mở đôi mắt to khuôn mặt luôn mỉm cười, dịu dàng và thân thiết, những năm gần đây cô cũng luôn dùng sự dịu dàng của mình để bảo vệ hai người yêu nhau nhưng nhất gan. So với thời còn học đại học, Trần Dư Phi của hiện tại gương mặt hóa trang tinh tế vẫn xinh đẹp như ngày nào, nhưng chẳng biết từ bao giờ lại thêm rất nhiều sự mệt mỏi.

“Mình đã từng gặp kẻ ngốc nhưng chưa gặp ai ngốc như cậu!”. Đoàn Vân Phi hai tay ôm má Trần Dư Phi: Phi Phi, cậu không biết mình tốt tới mức nào đâu, thật đấy, cậu là người con gái quyến rũ nhất mà mình từng gặp, không ai có thể so bì với cậu được! Cái cô MBA gì đó kia, chúng ta mặc kệ cô ta đi!”

Trần Dư Phi phá lên cười, khóe mắt bắt giắc ươn ướt: “Cậu chỉ nói vậy thôi!”

23. Chương 23: Ngày Ngày Được Ở Bên Em

Nhiếp Phong không làm được giống như anh đã nói, có biện pháp khiến tiểu thư MBA biết khó mà lui, nhưng lại có cách khiến mùi giấm chua thoang thoảng trên người Trần Dư Phi nhanh chóng tan biến. Sau khi đi một đoạn đường ngắn từ gara lên thư phòng trên lầu, sắc mặt Trần Dư Phi đỏ ửng, được anh ôm trong lòng, ánh mắt cho thấy đã bị ngà ngà say bởi hơi men, khóe miệng cũng bắt giắc nhếch lên.

“Nha đầu đáng ghét, sao em lại không nói lý còn hơn cả Cát Tuyết Phi thế hả?”. Nhiếp Phong vung tay lên vỗ mạnh vào hông Trần Dư Phi một cái, cô cười lớn véo eo anh: “Ai không nói lý? Ai hả?”

“Tối hôm qua chưa trị nổi em có phải không?”. Cơ thể đột nhiên rời khỏi mặt đất, Trần Dư Phi kêu gào bị Nhiếp Phong vác trên vai, bước vào phòng ngủ nặng nề ném lên giường. Giường quá mềm, lúc cơ thể bị nẩy bật lên, cô không cẩn thận cắn luôn vào môi, đau quá kêu lên “ây da” một tiếng, trong khóe mắt ngập tràn nước mắt, bịt chặt miệng nửa ngày không nói lên lời.

Nhiếp Phong ôm bụng cười lăn lộn, nằm bên cạnh, tách tay cô ra để kiểm tra môi: “Ô, muốn ăn thịt rồi có phải không? Muốn ăn thịt thì nói đi, anh sẽ mua cho em!”

Đôi mắt long lanh nước mắt, Trần Dư Phi trừng trừng nhìn anh: “Trái tim anh sao mà ác quá vậy, còn cười!”

“Trái tim đàn ông như sắt thép, em không biết sao?”

Mi mắt Trần Dư Phi khẽ chớp, nước mắt lại tràn ra, cuối cùng vượt quá giới hạn khéo mắt có thể chịu đựng, từ từ chảy thành hai hàng. Cô nghiêng nghiêng đầu, lau nước mắt vào hai bên ga trải giường, tay nhẹ bịt lấy miệng, ngồi dậy và đi vào nhà vệ sinh xem xét. Phát cắn khá mạnh, để lại vết răng khá sâu, môi đã hơi sưng lên rồi.

Nhiếp Phong tìm được một ít thuốc mỡ để cô bôi lên, mùi thuốc rất nồng khiến người ta cảm thấy khó chịu, Trần Dư Phi mím môi để cho cả môi trên và dưới đều dính thuốc mỡ, sau đó lập tức kéo Nhiếp Phong lại ra sức hôn lấy hôn để, bướng bỉnh quay qua lật lại, Nhiếp Phong cười sằng sặc cứ trực né tránh. Cuối cùng hai người đều gắng sức đánh răng tới hai lần mà vẫn cảm thấy mùi rất khó chịu.

Buổi trưa ăn hơi nhiều nên đến giờ ăn cơm buổi tối Trần Dư Phi không cảm thấy đói chút nào, Nhiếp Phong gọi điện kêu người mang tới một cái bánh Pizza. Hai người ngồi ở bàn ăn thưởng thức, Trần Dư Phi còn vừa ăn vừa xem tivi trong phòng khách, tùy chọn một kênh, đang phát bộ phim hoạt hình SpongeBob – Anh chàng bọt biển, rất thú vị, hài hước tới mức cô cứ cười suốt. Nhiếp Phong vừa ăn vừa xem báo, tức cười nhìn cô, lắc đầu: “Như trẻ con vậy.”

Ăn cơm xong hai người đi tản bộ, chầm chầm đi dạo men theo bờ hồ Huyền Vũ, ngắm nhìn mặt hồ rộng lớn xa xăm và bức tường thành cổ kính. Bóng chiều tà chưa tắt hẳn, phía xa chân trời chim bay về tổ. Gió thổi mái tóc Trần Dư Phi bay bay, cô khẽ liếm môi, chỗ bị cắn vẫn còn hơi đau.

“Nhiếp Phong”. Trần Dư Phi đứng trên bậc thềm cao hơn một cấp phía sau lưng anh, hai cánh tay cô từ phía dưới nách vươn dài ra phía trước người, ôm chặt lấy anh, đầu gối lên vai anh, đầu cô khẽ khẽ va chạm vào đầu anh: “Nếu em là đối tượng xem mặt do mẹ anh giới thiệu thì anh vẫn thích em chứ?”

“Không biết, có lẽ không đâu.”

“Anh nói xem, cảm giác thích rồi cuộc là như thế nào nhỉ? Vốn dĩ là người xa lạ, tại sao lại thích người này, không thích người kia?”

“Ha ha, phụ nữ bọn em chẳng phải hay gọi đó là duyên phận sao?”

“Vậy đàn ông các anh thì sao? Giải thích thế nào về điều này?”

“Đàn ông hoàn toàn không nghĩ đến chuyện phải giải thích, thích thì thích thôi, đã có kết quả rồi thì hà tất còn suy xét đến quá trình.”

Trần Dư Phi lặng im. Trên người anh có mùi hương rất dễ chịu, là mùi nước hoa thoang thoảng, cô cảm giác rất quen thuộc, vừa yêu thích lại vừa sợ hãi bị mất đi. Tay của Nhiếp Phong đút trong túi quần, hai cánh tay ép sát cơ thể, kẹp chặt cổ tay Trần Dư Phi: “Căn nhà này rất nhiều người trong nhà anh đều biết, anh tính mua một căn mới ở nơi khác.”

“Làm gì? Có nhiều nhà như thế để làm gì?”

“Phi Phi, qua đó sống chung với anh, được không?”

Cô lặng người: “Làm... làm gì? Chúng ta cứ thế này chẳng phải tốt sao?”

“Không tốt, không thể ngày ngày được ở bên em.”

Cảm giác mừng thầm nhỏ nhoi phá đất chui ra, chầm chậm đâm chồi nảy lộc. Trần Dư Phi nép người phía sau lưng anh khẽ mỉm cười, lắc lư thân người anh: “Tưởng em rất muốn ngày ngày được ở bên anh sao...”

“Không muốn ư?”, Nhiếp Phong mỉm cười.

“Không muốn”. Cô đáp vừa nhanh vừa dứt khoát.

Anh cười trách móc: “Nói dối.”

Nhiếp Phong thuộc phái hành động, ngày hôm sau liền gọi điện cho Trần Dư Phi, hẹn cô sau khi tan làm đi xem nhà.

Căn nhà đầu tiên là một căn chung cư cao cấp được thiết kế sang trọng gần khu Triều Thiên Cung, vì đã gần hết thời gian đầu thầu nên chỉ còn lại các căn nhà khoảng hơn 170m², nằm ở chóp tòa nhà, hướng nhà và tầm nhìn đều rất đẹp, phong cách thiết kế đơn giản, thoáng mát, các thiết bị đều đầy đủ cả.

Căn nhà thứ hai là một căn nhà second hand bên cạnh một trường tiểu học trên đường Vương Phủ, cũng nằm ở khu cao cấp, diện tích hơi nhỏ một chút, hơn 100m², hai phòng ngủ một phòng khách. Người chủ nhà trước rất có cá tính, phong cách thiết kế mang hơi hướng Địa Trung Hải, trong phòng toàn bộ phối hợp hai màu lam và trắng, mặt tường phòng khách treo một bức tranh lớn Hoa hướng dương của Van Gogh, đồ dùng gia đình mộc mạc, đơn giản. Trên mặt tường phòng vệ sinh gắn rất nhiều sao biển và vỏ sò, sàn phòng dùng kĩ thuật gắn đá Mosaic tạo thành hai chú cá đang hôn nhau trên nền màu xanh lam hoa hồng đỏ, tấm kính ở bồn rửa mặt giống y như một cái phao cứu sinh thực sự vậy.

Trần Dư Phi vừa nhìn thấy những thiết kế này liền không thể sải bước đi được nữa. Nhiếp Phong đương nhiên không thể tự liên hệ với công ty bất động sản, những việc này đều giao cho thư kí làm, cô thư kí xinh đẹp đứng ở một bên, Trần Dư Phi không sao biểu đạt hết biểu cảm của mình, chỉ liên tiếp gật đầu, quay sang Đông xoay sang Tây, mỗi một đồ vật lại sờ mó một lượt, lưu luyến không rời tay.

Chủ nhà vừa mới thiết kế xong nhà thì lại làm xong thủ tục di dân, bây giờ muốn bán nhà bắt buộc đích thân chủ nhà phải tới đây, vì thế anh ta mới gấp gáp làm những thủ tục liên quan để bán nhà trước khi rời nước, tất cả mọi thiết kế trong căn nhà đều vô cùng hợp ý Trần Dư Phi nên toàn bộ đều giữ lại hết. Nhiếp Phong trả luôn tiền đặt cọc ngay tại đó, ngày hôm sau làm xong thủ tục chuyển nhượng, thanh toán nốt 95% tiền nhà và nhận chìa khóa, thông báo cho Trần Dư Phi lập tức thu dọn đồ đạc, nhanh chóng chuyển nhà.

Trần Dư Phi không ngờ rằng Nhiếp Phong hành động nhanh gọn tới mức như vậy, đột nhiên có cảm giác hai mắt bị bôi đen vậy. Còn chưa nói với Thượng Văn và Vân Phi, nói chuyển là chuyển luôn sao?”

Nhiếp Phong thông cảm với tâm trạng của cô, lúc cô còn đang trong thế khó xử đã gọi điện thoại cho Đoàn Vân Phi. Hai anh chàng ở nhà đối diện gõ cửa nhà 1501, cười hi hi qua giúp Trần Dư Phi sắp xếp đồ đạc. Sắp xếp mất hai buổi tối, mang những đồ thường dùng và quần áo đi còn đa số vẫn để ở đây, đề phòng lỡ như mấy người bên Thượng Hải tới đây thì còn phải quay về đối phó.

Lựa chọn ngày cuối tuần để chuyển nhà, chỉ có mấy cái hòm mà thôi, không gọi công ty dịch vụ chuyển nhà mà chỉ lái hai chiếc xe là chở hết trong một lần, ba anh chàng đẹp trai theo sau Trần Dư Phi, xách túi lớn túi nhỏ bước vào nhà mới.

Cà phê thơm ngào ngạt đang nấu trong bình, trên bàn trà đặt hoa quả và bánh kem, hoa tươi tô điểm khắp căn nhà. Căn nhà không lớn, cảm giác vô cùng ấm cúng. Ngoại trừ chăn ga gối đệm, dụng cụ làm bếp và ấm chén trà... thì không có gì phải sắm thêm, mất hai tiếng đồng hồ để dọn dẹp một chút và mọi việc đã hoàn thành, Trần Dư Phi cười hí hóp ngồi trên sàn nhà phòng khách cạnh bàn trà, vừa ăn hoa quả vừa cười nhìn ba anh chàng nói chuyện.

Trước đây, Đỗ Thượng Văn không tiếp xúc nhiều với Nhiếp Phong, vừa gặp nhau đã thấy hết sức hợp ý, nói chuyện rất vào. Chủ đề của ba người đa phần xoay quanh tình hình tài chính, kinh tế, chính trị trước mắt và mấy đội bóng đá mạnh của châu Âu, Trần Dư Phi không nói chen vào được, lặng lẽ ăn uống, ăn xong một đĩa hoa quả lại vào nhà bếp gọt tiếp đĩa nữa.

Hai bàn tay quen thuộc đặt trên vai cô, Đỗ Thượng Văn nhón lấy miếng hoa quả nhét vào miệng: “Được đấy Phi Phi, trước đây sao không phát hiện ra cậu rất biết cách chọn đàn ông nhỉ?”

“Hả?”. Trần Dư Phi mỉm cười nhìn anh, Đỗ Thượng Văn cũng mỉm cười: “Anh chàng này cũng được lắm, miễn cưỡng có thể độ lại với sức quyến rũ của mình, chẳng trách cậu thay lòng đổi dạ!”

“Nói sao mà khó nghe thế! Rốt cuộc thì ai mới là người thay lòng đổi dạ trước?”. Trần Dư Phi cướp lại miếng hoa quả mà anh lại lấy, nhét vào miệng mình, Đỗ Thượng Văn cười ha ha: “Là mình, là mình, mình có tội!”. Trần Dư Phi khua khua con dao gọt hoa quả đang cầm trong tay, làm bộ mặt thật hung tợn, đuổi Đỗ Thượng Văn ra khỏi nhà bếp.

Chuyển chỗ ở mới là chuyện hỷ, đương nhiên phải đánh chén một bữa để chúc mừng. Mùi vị và giá cả ở khách sạn bốn tám tầng của Đàm gia bên hồ Huyền Vũ đều là hàng đầu ở Nam Kinh, bốn người ngồi trong một phòng, ngắm nhìn hồ Huyền Vũ gần kề và núi Tử Kim xa xăm, ăn uống rất hứng khởi. Bia rượu gọi theo khẩu vị của từng người, Nhiếp Phong uống rượu trắng, Trần Dư Phi uống theo anh còn Đỗ Thượng Văn và Đoàn Vân Phi uống rượu vang. Bốn người tôi mời anh anh tiếp tôi, uống rất nhiệt tình. Rượu uống

đã ngà ngà say, hai người Đỗ Thượng Văn và Đoàn Văn Phi so tửu lượng với Nhiếp Phong theo tỉ lệ rượu vang 2 rượu trắng 1, cả hai đều bị bại trận, cơm ăn xong liền xiêu xiêu vẹo vẹo, được Nhiếp Phong và Trần Dư Phi dìu về nhà quăng lên giường.

Số rượu của Trần Dư Phi quá nửa là nhờ Nhiếp Phong uống hộ, hiện tại thần trí vẫn còn tỉnh táo, cô cởi giày và áo khoác ngoài giúp hai anh chàng đang nằm lộn xộn trên giường, trải chăn ra đắp lên giúp họ. Kéo rèm cửa sổ, cô lặng lẽ đứng bên giường một lát, ngắm nhìn hai khuôn mặt đang ngủ ngon lành trên gối. Hai người họ đã cùng sống với nhau mấy năm trời, luôn quan tâm, giúp đỡ cô, thỉnh thoảng cũng khiến cô cảm thấy giống như con trai mình vậy.

Thầm chúc một câu ngủ ngon trong lòng, Trần Dư Phi mỉm cười bước ra khỏi phòng ngủ, nhẹ tay đóng cửa lại, nắm tay cùng Nhiếp Phong rời khỏi. Đứng dưới lầu ngẩng đầu nhìn lên, Trần Dư Phi cười ôm chặt cánh tay Nhiếp Phong: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Những ngày tháng hai người sống chung vô cùng ngọt ngào, cùng ăn cùng ở cùng ngủ cùng tỉnh. Hai gian phòng, một gian là phòng ngủ còn gian kia là thư phòng, Trần Dư Phi lần lượt chuyển hết số sách cô đã mau qua đây, cộng thêm số sách Nhiếp Phong sưu tầm, xếp đầy một tủ sách. Không thể không một lần nữa khen ngợi người chủ cũ của căn nhà này, có lẽ anh ta cũng là một người yêu sách, vị trí đặt ghế sofa và tủ sách hết sức hợp lý, không cần đứng dậy, một tay vươn ra là có thể cầm được cuốn sách thường đọc. Đặt bên cạnh là bàn uống trà là chiếc radio bọc gỗ kiểu cổ rất lớn, lớp sơn loang lổ, cũ kĩ, nút vặn bằng đồng đã hoen gỉ, dùng loại cốc đất nung pha trà đặt lên chiếc bàn trà thế này cảm giác hương trà cũng nồng đậm hơn một chút.

Nhiếp Phong mang tới rất nhiều đĩa CD phong phú các loại mà anh đã sưu tầm, Trần Dư Phi chọn mở một đĩa mình thích, những việc khác cũng không làm, chỉ lặng yên lắng nghe tiếng nhạc, nghe đến khi ngủ gật trên sofa, được Nhiếp Phong về nhà muộn bế vào giường.

Dáng ngủ của Nhiếp Phong hết sức bá đạo, cứ ép sát vào bên cạnh cô, cánh tay vắt lên eo cô, chân cũng kẹp chặt lấy cô, nửa đêm tỉnh dậy vào nhà vệ sinh cũng phải tốn sức lực tách anh ra. Buổi sáng nếu cô tỉnh dậy sớm thì sẽ thỏa mãn ngắm nhìn dáng ngủ của quen thuộc của anh, nếu cô tỉnh dậy muộn, cũng đều phát hiện mình đang trong tầm nhìn của anh.

Ngay cạnh con đường trong khu này có rất nhiều quán cơm to nhỏ, liên tục ăn nửa tháng, Trần Dư Phi phải chạy ngay tới hiệu sách mua một cuốn sách dạy nấu các món ăn thường ngày. Sau khi chuyển nhà, quãng đường cô đi làm gần hơn nhiều so với trước đây, không cần lái xe nữa, chỉ cần đi bộ mười lăm, hai mươi phút là tới. Sau khi tan ca, trên đường về có một siêu thị lớn, cô mua nguyên liệu cần thiết theo hướng dẫn trong sách nấu ăn, về nhà vui đùa vào bếp bận rộn một hồi, nấu món ăn chuẩn bị nấu thì thành công được bốn, ba món một canh, bưng lên đặt trên bàn, nhìn cũng có vẻ bắt mắt lắm, sắc hương đều đủ cả, vị thì hơi thiếu, có điều cũng vẫn trong phạm vi có thể chấp nhận được. Nắp chai rượu trắng đã mở, hai chiếc ly được đặt bên cạnh chai rượu.

Lúc chuông điện thoại reo lên, trong lòng Trần Dư Phi thầm rên không tốt, quả nhiên buổi tối Nhiếp Phong phải tiếp khách không thể về ăn cơm được. Cô đáp “ồ” một tiếng hơi thất vọng: “Vậy, vậy anh uống ít rượu thôi nhé.”

“Anh biết rồi, anh sẽ tranh thủ về nhà sớm.”

“Vâng.”

“Phi Phi!”. Trước khi tắt điện thoại anh lại gọi tên cô: “Có phải có chuyện gì không?”

“Không có gì!”

“Vậy sao?”

“Thực sự không có gì mà, anh mau đi đi, em cũng ra ngoài tìm gì đó ăn đây.”

Mỉm cười đặt điện thoại xuống, Trần Dư Phi đành nhún nhún vai. Ngồi bên bàn ăn mà chẳng có hứng ăn, gấp hai đĩa rau cho vào miệng, bước sang phòng khách bên cạnh mở tivi, tăng chút âm thanh lên. Rượu trắng rót ra nửa ly, cô nhấp từng ngụm nhỏ. Chắt lỏng cay cay thơm nồng này nhìn bề ngoài giống như nước lọc vậy.

Sau đó chuông cửa đột nhiên reo lên, mở cửa ra, Nhiếp Phong cười tí mắt bước vào, hôn cô một cái, phát hiện ra đồ ăn trên bàn. Anh bước tới, cầm đĩa lên mỗi món thử một miếng, liên tục khen ngợi: “Nhiều đồ ăn ngon thế này mà không nói cho anh biết, em muốn ăn một mình sao?”

“Chẳng phải anh nói ra ngoài ăn sao?”

“Đúng thế.”

“Vậy tại sao lại quay về chứ?”

“Nhớ em quá, vòng về nhà xem sao”. Nhiếp Phong đặt đĩa xuống ôm chặt cô: “Muốn tạo bất ngờ cho anh, có phải không?”

Trần Dư Phi nhăn nhó mũi, Nhiếp Phong quẹt sống mũi cô: “Phi Phi nhà ta từ lúc nào lại trở nên đảm đang thế này? Còn biết nấu ăn nữa, thật đúng là phải nhìn với cặp mắt khác rồi.”

Trần Dư Phi cười đẩy anh ra: “Mau đi đi, tài xế vẫn đang đợi ở dưới lầu kia!”

Nhiếp Phong hôn cô một nụ hôn thật dài, trước lúc ra khỏi nhà anh lôi từ trong túi áo khoác một nhúm vải màu đen mềm mềm nhét vào tay cô, nhào đến thì thầm bên tai: “Thực ra, em mặc cái này nằm trên giường đợi anh, anh sẽ cảm thấy bất ngờ hơn đấy.”

Trần Dư Phi bị hôn tới mức hơi choáng váng, hai phút sau gỡ nhúm vải đó ra, một bộ đồ ngủ gợi cảm hơn nhiều lần bộ lần trước Cát Tuyết Phi mua hiện ra trước mắt cô.

24. Chương 24: Vết Xước Rõ Nét Của Thời Gian

Trung tuần tháng mười một, việc xây dựng xưởng sản xuất của công ty mới được hoàn thành, máy móc thiết bị cũng đã lắp đặt xong xuôi, tất cả công nhân làm việc dây chuyền trải qua huấn luyện và sát hạch, cơ bản đều có thể hoàn thành công việc một cách thành thạo, bắt đầu đi vào sản xuất thử, Đoàn Văn Phi và Trần Dư Phi đều bận rộn trở lại.

Đến tháng mười hai, dự án của công ty Nhiếp Phong cũng chính thức khởi công. Lễ khởi công rất đơn giản, không có những thứ làm náo nhiệt như cờ màu, tuyên truyền, biểu diễn, chiêng trống..., mà tổ chức một buổi quyên góp tiền hết sức độc đáo, đem chi phí chuẩn bị lễ khởi công đã tiết kiệm được quyên góp cho công trình hi vọng. Tiền quyên góp được không lớn nhưng cảnh tượng rất cảm động, thầy giáo và học sinh của trường học dân lập đặc biệt được mời đến từ vùng núi nghèo xa xôi đại diện cho công trình hi vọng nhận số tiền quyên góp này, Nhiếp tổng còn tuyên bố ngay tại buổi lễ sẽ quyên góp một phần tiền vốn để xây một ngôi trường tiểu học hi vọng. Ngày hôm sau tin tức này đều được đăng làm tuyên truyền trên khắp các đài truyền hình, đài phát thanh, báo chí, thu được hiệu quả rất tốt.

Trần Dư Phi nhìn ảnh Nhiếp Phong trên báo, cười tới mức không khép được miệng, nói phải đi mua một trăm tờ báo đặt ở nhà coi như đồ sưu tầm.

Bà Đoàn vẫn như trước, thỉnh thoảng gọi Trần Dư Phi đến nhà chơi, trong lúc nói chuyện thì được biết, vì chuyện cự tuyệt cô tiểu thư MBA kia Nhiếp Phong đã bị mẹ anh chửi mắng ột trận tới bời. Trở về nhà, Trần Dư Phi cười hỏi anh làm cách nào cự tuyệt, Nhiếp Phong thần bí lắc đầu ngón tay: “Bí kíp độc môn, truyền nam không truyền nữ.”

“Làm tan nát bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ mới luyện ra được bí quyết vậy?”. Trần Dư Phi liếc mắt nhìn anh, Nhiếp Phong chìa đầu ngón tay ra đếm, nghĩ ngợi một lúc, sắc mặt nghiêm túc: “Chết rồi, không đếm nổi nữa rồi!”

Thời gian Trần Dư Phi ở nhà một mình nhiều hơn. Hai người sống cùng nhau không giống như trước kia sống một mình, cô trở nên chịu khó hơn rất nhiều, cô muốn Nhiếp Phong được sống thoải mái hơn một chút và cũng thể hiện được những điểm tốt của chính mình. Nguyên nhân chủ yếu còn là vì thời gian quá nhiều, đêm dài đằng đẵng, không thể cứ ngồi ngẩn ngơ mãi được, ngoài thời gian đến phòng tập thể dục, Trần Dư

Phi ở nhà dọn dẹp, sắp xếp những đồ dùng được mang tới từ chỗ ở cũ của hai người chất đống như kiến chuyển tổ vậy.

Khuyết điểm của căn nhà nhỏ dần xuất hiện, đã quen ở nơi rộng rãi, lúc nào cũng thích khắp nơi đều thông thoáng thoáng, bây giờ thì không ổn, đồ đạc chất chồng một đống, nhất là tủ quần áo, trong đó hơn một nửa là quần áo của Nhiếp Phong.

Trong tủ quần áo, quần áo của Nhiếp Phong chiếm $\frac{3}{4}$ diện tích, những bộ Âu phục và áo sơ mi với màu sắc kiểu dáng khá giống nhau được treo đầy hai dãy, giày da đủ mọi kiểu dáng chất đầy một đống, dây lưng còn nhiều kiểu dáng hơn nhưng dùng thường xuyên thì chỉ có mấy cái. Nếu đem so sánh, quần áo của Trần Dư Phi có kiểu dáng đa dạng, màu sắc phong phú hơn, cơ bản đều là mua từ hai năm trở lại đây, số quần áo cũ đa phần đã bỏ đi hết hoặc là để lại ở nhà cũ rồi.

Nhìn quần áo của hai người treo cùng một chỗ, Trần Dư Phi mỉm cười ngẩn ngơ một lúc lâu, mặt áp sát vào dãy Âu phục của Nhiếp Phong, ngửi mùi hương của anh còn vương lại trên quần áo.

Nhiếp Phong có không ít đồng hồ đeo tay, hai ba chiếc hay đeo thường được đặt ở phòng ngủ, mười mấy chiếc còn lại đều đặt trong hộp đựng đồng hồ, đặt trong một chiếc hộp chứa đồ lớn hơn và để ở phòng chứa đồ. Lúc Trần Dư Phi thu dọn đồ đạc vô tình đã mở chiếc hộp lớn này ra, mang theo tâm lý tò mò, lần lượt mở từng chiếc hộp nhỏ ra ngắm nghía những chiếc đồng hồ hàng hiệu này. Cô vẫn còn nhớ món quà gấp mặt tặng cho bạn gái của em họ khi lần đầu tiên cô gặp Nhiếp Phong chính là đồng hồ, xem ra anh rất có hứng thú đối với đồng hồ. Giá trị của chiếc hộp chứa đồ này còn cao hơn rất rất nhiều lần so với căn nhà này, Trần Dư Phi mỉm cười lấy đồng hồ từ trong hộp ra đeo lên cổ tay mình, một loạt đeo liền bảy tám chiếc, trông giống hệt như kẻ buôn lậu vậy.

Bên trong hộp đựng đồng hồ bằng da, góc trong cùng lại có một hộp đựng làm bằng giấy, thể tích nhỏ bé màu sắc cũ kỹ, nhãn hiệu in bên trên là hàng hiệu của một nước nào đó. Trần Dư Phi tò mò cầm lên, mở ra xem xét, đặt bên trong là một chiếc đồng hồ đeo tay kiểu dáng nam giới chế tác bằng thạch anh trông rất bình thường, không biết đã để bao lâu trong hộp mà pin bị hết, đã không còn chạy nữa, dây đeo da bò đã bị mòn đi rất nhiều, lỗ thường cài đã bị rộng ra và sòn rách, vừa nãy đã nhìn nhiều mặt đồng hồ thạch anh, bây giờ lại nhìn thấy mặt đồng hồ thủy tinh hữu cơ, cảm giác thật khác lạ, phía trên có vết xước rất rõ nét.

Tuy đã cũ, nhưng được giữ gìn rất nguyên vẹn, ngay cả hóa đơn mua đồng hồ vẫn còn, được gấp cẩn thận thành một mẫu hình vuông đặt trong hộp, ngày tháng mua được in trên giấy là mấy năm trước rồi, nhầm tính, Nhiếp Phong lúc đó chắc là vừa mới tốt nghiệp đại học, còn cô vừa mới trở thành bạn gái của Đỗ Thượng Văn, lén lút yêu đương hẹn hò ngoài thời gian hoàn thành những bài tập nặng nhọc thời cấp ba.

Lúc đó, trong thế giới của cô vẫn chưa có một người đàn ông mang tên Nhiếp Phong, còn trong thế giới của anh chỉ có một người con gái tên là Lương Ủy Lam. Trương Mạn Quyên từng nói, trong màn đêm tăm tối nhất định có một sức mạnh không cách gì truy đuổi được. Trần Dư Phi lại cảm thấy, thực ra con người mới là đối tượng bị thứ sức mạnh này truy đuổi, không thể không trải qua những biến hóa thay đổi, bao gồm bản thân mình, hoàn cảnh xung quanh và cả niềm tin đã từng khẳng khái cố giữ lấy, giờ lại không thể không nhận thua.

Cô chậm chậm, đem từng chiếc đồng hồ trên cổ tay tháo ra, đặt trở về hộp, xếp lại vào hộp đựng đồ ngăn nắp theo như lúc trước, còn đặt chiếc hộp này vào trong góc của phòng đựng đồ nữa.

Vẫn có dấu vết của quá khứ, còn lưu lại trong cuộc sống hiện tại.

Trần Dư Phi không hề nhắc tới chuyện chiếc đồng hồ cũ kia, còn có không ít vô đĩa hát đặt bên trong góc phía trên viết hai chữ cái tiếng Anh WL, cô cũng đều cố gắng coi như không thấy. Dù gì cũng đã là chuyện quá khứ rồi, không phải sao?

Cát Tuyết Phi có một khoảng thời gian dài không liên lạc gì với Trần Dư Phi, lúc cuối tháng mười hai sắp đến ngày nghỉ tết Dương lịch cô bé lại tới mượn xe, nhân tiện còn đem tới cả quà tặng mua về khi cô bé và bạn bè đi chơi châu Âu. Một đống các đồ lưu niệm đặc sắc của các nước, không đáng tiền, nhưng rất thú vị, hai cô gái nằm rạp trên bàn quán cà phê ngắm nghía từng món một, lắng nghe Cát Tuyết Phi kể những chuyện thú vị trong chuyến đi chơi châu Âu, cười tới mức không khép được miệng lại.

“Sao nỡ bỏ anh chàng cảnh sát của em, một mình chạy ra ngoài chơi bởi thế?”

Cát Tuyết Phi cười he he: “Thế đã là gì, một lời khó nói hết. À đúng rồi, chị dâu, em vẫn còn một tin tốt muốn cho chị biết.”

“Tin tốt gì vậy?”

“Em tìm được việc làm rồi!”

“Thế sao, vậy thì tốt quá, làm gì vậy?”

Cát Tuyết Phi lôi từ trong túi ra một tấm danh thiếp hai tay đưa qua, bên trên in logo của một hãng mỹ phẩm hàng hiệu nào đó rất bắt mắt, bên cạnh có tên của Cát Tuyết Phi và sau đó là bốn chữ “Giám đốc bán hàng”. Cát Tuyết Phi dùng đầu ngón tay chỉ chỗ: “Trên thực tế chính là nhân viên bán hàng, chị dâu, sau này chị phải năng tới ủng hộ công việc kinh doanh của em đấy nhé, em sẽ tặng chị thật nhiều tặng phẩm.”

“Công việc này rất thích hợp với em đấy, cũng khá lắm, ở cửa hàng nào vậy?”

Cát Tuyết Phi nói tên của cửa hàng mà cô thường tới: “Em đã phát đi một đồng danh thiếp, lôi kéo những người quen biết tới mua hàng, ha ha, theo tính toán thì lương tháng của em sẽ rất cao, đến lúc đó em mời mọi người ăn cơm!”

“công việc này của em, dì út và chú có ý kiến gì không?”

“Nói rồi, mắt mặt!”. Cát Tuyết Phi dẫu môi, nói: Thực ra mẹ em cũng vui mừng lắm, em đi làm ngày đầu tiên bà cứ luôn lượn lờ gần quầy bán hàng, ở gần em mà!”

Uống hết cà phê Cát Tuyết Phi lái xe tiễn Trần Dư Phi về nhà, nơi trở về đương nhiên vẫn là căn nhà cũ trước đây. Cát Tuyết Phi thuộc đường, đi một con đường tắt, hai người cười cười nói nói trong xe, Cát Tuyết Phi đột nhiên la lên một tiếng “ý”, giảm tốc độ, quay đầu nhìn về bên trái, đạp phanh gấp.

“Sao lại dừng lại thế?”

Cát Tuyết Phi thần bí quay đầu xe, cắn môi, biểu cảm có phần lo lắng nhìn chòng chọc vào cái ngõ nhỏ ngoặt vào một khu phố cổ. Một khu phố rất bình thường, bên ngoài cổng có mấy ông lão bà lão ngồi sưởi nắng, còn có một cửa hàng sửa giày sửa xe. Trần Dư Phi không nhìn ra thứ gì khiến Cát Tuyết Phi chú ý đến vậy.

Liên tục thúc giục mấy tiếng Cát Tuyết Phi mới trở lại bình thường, cũng không giải thích, mở cửa nhảy xuống xe chạy vào khu phố nhỏ. Trần Dư Phi vội vàng cho xe dừng lại sát lề đường, không biết cô bé đã nhìn thấy gì. Hay là bắt gặp cảnh anh chàng cảnh sát An Lương đó ngoại tình? Ha ha, chắc không phải vậy đâu!

Cát Tuyết Phi đi rất nhanh mà về lại càng nhanh hơn, ngồi vào trong xe không ngớt giục giã mau chạy xe. Xe chạy được một đoạn đường cô bé quay đầu nhìn, vỗ vỗ ngực: “Suýt chút nữa bị chị ta nhìn thấy!”

“Ai vậy?”

“Haizz, lương Ủy Lam, chị vẫn còn nhớ chứ?”

Tay Trần Dư Phi run lên, thân xe rung lắc một chút rồi dừng luôn giữa đường, trước ánh mắt kinh ngạc của Cát Tuyết Phi, cô lại lập tức nhấn chân ga, mỉm cười che giấu biểu cảm của mình: “Đương nhiên là nhớ.”

Cát Tuyết Phi không chú ý lắm đến biểu hiện của Trần Dư Phi, cau mày: “Sao chị ta lại quay về nhỉ?”. Trần Dư Phi không đáp, Cát Tuyết Phi lắc lắc đầu: “Lại còn quay về đây nữa chứ? Không đúng, nhất định có chuyện.”

“Đây?”. Trần Dư Phi thâm hiểu rõ mọi chuyện, quả nhiên Cát Tuyết Phi nói tiếp: “Khu phố nhỏ đó là nơi anh Phong và chị ta sống chung mấy năm với nhau, em vừa nhìn thấy Lương Ủy Lam đứng dưới lầu nhìn lên tầng lầu mà họ đã từng ở. Thật là, em chẳng hiểu mấy người này, nếu tốt thì ở bên nhau, không tốt thì chia tay, mấy người đều ngốc nghếch, khờ khạo như vậy, thật đáng ghét!”

Trần Dư Phi cố gắng duy trì cơ mặt mình ở trạng thái mỉm cười, cho đến khi chia tay với Cát Tuyết Phi, đứng một lúc lâu bên dưới căn nhà cũ, xác định cô bé đã đi xa rồi, lúc này mới vẫy tay gọi một chiếc taxi, trở lại khu phố nhỏ cũ kỹ lúc này.

Trong khu phố nhỏ có vẻ hơi hỗn tạp, nhưng được quét dọn khá sạch sẽ, có rất nhiều xe hơi đỗ bên lề đường, chiếm mất một nửa mặt đường. Khu phố có tất cả năm tầng lầu, Trần Dư Phi chậm chậm đi giữa những tầng lầu, không biết tầng lầu, căn nhà nào Nhiếp Phong và Lương Úy Lam đã từng ở.

Nhìn những bộ quần áo treo trên ban công của khu nhà cao bảy tầng kia giống như quốc kỳ của các nước vậy, Trần Dư Phi cảm thấy mình như đang do thám bí mật của họ vậy. Nhưng bí mật này có quan hệ mật thiết tới lợi ích của bản thân cô, cô rất tò mò, lại có chút sợ hãi.

Lương Úy Lam tại sao lại quay về?

Nhiếp Phong có biết cô ấy đã quay lại không?

Buổi tối cô đặc biệt để ý nhìn đôi mắt của Nhiếp Phong. Anh chẳng có một chút biểu hiện khác thường nào, vẫn quan tâm dịu dàng như trước nay vốn thế, ăn xong liền đi bộ từ quán cơm về nhà, trên đường về còn xếp hàng mua cho Trần Dư Phi một túi hạt dẻ rang đường vừa mới ra lò, vừa thơm vừa quánh, bóc một hạt cho vào nhai trong miệng, rất ngọt. Trời lạnh, anh ôm chặt bả vai cô, chậm chậm đi bộ trên vỉa hè, giành lấy hạt dẻ vừa mới bóc từ trong tay cô, mỗi lần giành được lại huênh hoang cười lớn.

Bóc vỏ hạt dẻ tới nỗi đầu ngón tay đen sì, vừa bước vào nhà Trần Dư Phi liền chạy đi rửa tay, vừa mới rửa hết mỡ ở trên tay, nước còn chưa lau hết, liền bị Nhiếp Phong ôm eo trêu chọc. Động tác của anh vừa gấp gáp vừa mạnh mẽ, giống như không đợi được mà bất chấp sự cự tuyệt và vùng vẫy của cô, khiến cho Trần Dư Phi rất đau. Đau đớn và khoái cảm cùng kéo đến, Trần Dư Phi thở gấp rót xuống vài giọt nước mắt, lặng lẽ dùng mu bàn tay quạt đi, không để anh nhìn thấy.

25. Chương 25: Mình Sao Thế Này Nhỉ?

Trần Dư Phi không thể ngờ rằng nhanh như vậy đã gặp lại Lương Úy Lam.

Nhiếp Phong không ở nhà, buổi tối sau khi tan ca cô đến quầy mỹ phẩm nơi Cát tiểu thư làm việc để vỗ vỹ cô bé. Cát Tuyết Phi mặc bộ đồng phục xinh đẹp đang phân tích da của cô và đề nghị loại mỹ phẩm chăm sóc phù hợp, Trần Dư Phi nhìn thấy sắc mặt Cát Tuyết Phi đột nhiên thay đổi, một tay cầm lọ mỹ phẩm cũng từ từ buông xuống.

Quay đầu nhìn theo ánh mắt của cô bé, Lương Úy Lam cười dịu dàng đứng ở cách đó không xa. Cô mỉm cười bước lại gần: “Chị còn tưởng là nhận nhầm người chứ, thì ra đúng thực là em! Lâu lắm không gặp rồi, Tuyết Phi.”

Cát Tuyết Phi ngẩn ngơ gật gật đầu: “Chị, chị Úy Lam...”

“Vẫn chưa quên mất chị!”

Trước đây chỉ mới có duyên gặp mặt một lần, trong đêm đó, nhìn không được rõ ràng lắm. Khi thực sự đứng ở nơi sáng sủa nhìn kĩ càng đối phương một lượt, trong lòng Trần Dư Phi hỗn loạn, khó chịu.

Cô nghĩ có lẽ cô đã hiểu năm đó tại sao Nhiếp Phong lại trúng tiếng sét ái tình khi lần đầu gặp Lương Úy Lam. Dung mạo của cô ấy rất tầm thường, dáng vóc cũng nhỏ bé, nhưng đôi mắt sâu đó đã đủ để bù đắp lại tất cả. Đôi mắt đó giống như đêm khuya thanh vắng, đứng trên đỉnh núi Tử Kim có thể nhìn thấy ánh trăng sáng, trong veo, sáng tỏ, khiến cô ấy toát lên cảm giác làm cho người khác thấy tin tưởng, thân thiết.

“Chị Úy Lam, chị đến mua đồ ạ?”

“Chiếc đồng hồ của mẹ chị bị hỏng rồi, bà không quen dùng điện thoại xem giờ, chị muốn mua tặng bà một chiếc khác, ai ngờ đồ ở cửa hàng này lại đắt như vậy!”

“Em có thể có thể giảm giá!”

“Giảm giá chị cũng không mua nổi đâu!”. Lương Úy Lam mỉm cười: “Chị chỉ có mấy trăm đồng dự trữ thôi, ở đây ngay cả một sợi dây đồng hồ cũng không mua được!”

Trần Dư Phi đứng ở một bên đi cũng chẳng phải mà ở cũng chẳng đứng, chỉ đành cúi đầu hết lần này tới lần khác nhìn tờ rơi quảng cáo sản phẩm trong tay, tai vểnh lên, hóng từng câu nói của Lương Úy Lam.

Chồng mới qua đời chưa được bao lâu, bố cô ấy lại sinh bệnh, là ung thư. Bệnh viện nhỏ ở quê nhà trình độ chữa trị không cao, thế là chuyển đến bệnh viện ở Nam Kinh, cô ấy và mẹ luân phiên trực đêm ở bệnh viện, lúc nghỉ ngơi thì ở trong một khách sạn gần với bệnh viện.

“Là bệnh viện nào vậy? Số giường bao nhiêu? Để em đi thăm bác một chút”. Cát Tuyết Phi mềm lòng, lập tức đồng cảm với Lương Úy Lam. Lương Úy Lam cười cười: “Không cần đâu, không khí trong bệnh viện không tốt lắm, cảm ơn ý tốt của em nhé.”

“Vậy còn khách sạn đó, là khách sạn nào vậy? Để lúc nào rảnh em tới thăm chị.”

“Chi phí ở khách sạn cao lắm, chị đang định tạm thời thuê một gian phòng gần đó, đợi sau khi dọn tới đó thì nói cho em biết sau, được không?”

Ngay cả Trần Dư Phi cũng động lòng trắc ẩn, nghĩ đến cuộc sống của Lương Úy Lam cũng không dư dả gì, cẩn thận nghiêng mặt nhìn qua, cô ấy gầy gò tới mức khiến người khác đau lòng, nhưng nụ cười trên khuôn mặt vẫn rất rạng rỡ.

“Chị Úy Lam, chị gầy đi nhiều quá...”. Cát Tuyết Phi gượng cười, giọng nói thì thầm.

“Vậy sao?”. Lương Úy Lam cười, xoa xoa mặt: “Bây giờ chẳng phải đang mốt vóc dáng mảnh khảnh sao, chị chính là gương mặt trái xoan tiêu chuẩn đấy!”

Khóe mắt Trần Dư Phi khẽ giật giật, Lương Úy Lam lúc này đã nhìn rõ cô trước sau vẫn đứng nghiêng người, còn lập tức nhận ra luôn, hơi gật đầu chào Trần Dư Phi. Cát Tuyết Phi kéo Trần Dư Phi tới giới thiệu: “Chị Úy Lam, đây là bạn gái của anh Vân Phi, chị Trần Dư Phi.”

“Vân Phi?”. Lương Úy Lam rõ ràng kinh ngạc một hồi, nhưng cũng rất nhanh trấn tĩnh trở lại: “Chào cô, Trần tiểu thư. Tôi và Vân Phi mấy năm trước có quen nhau, là bạn cũ.”

Trần Dư Phi mỉm cười giơ tay ra bắt tay với Lương Úy Lam: “Vậy sao? Trước đây không nghe Vân Phi nhắc tới. Chị Úy Lam... mới từ Nhật Bản trở về nước à?”

“Đúng vậy, đi xa đã nhiều năm, không về nhiều lắm, Nam Kinh thực sự thay đổi nhiều quá!”

Hẹn nhau không bằng tình cờ gặp, Cát Tuyết Phi lập tức xin nghỉ sớm, lôi hai người ra ngoài ăn cơm tối. Quán ăn ở Tân Nhai Khẩu rất nhiều, vào giờ này cũng không khó kiếm một chỗ, lượn một vòng liền chọn nhà hàng lần trước mừng sinh nhật Nhiếp Phong. Mùa đông trời nhanh tối, có điều mới hơn 6 giờ mà ánh đèn đã rực rỡ khắp nơi. Cát Tuyết Phi nhiệt tình chọn mấy món con gái thích ăn, thêm một chai bia rót vào ba cốc, bưng lên mời Lương Úy Lam trước.

Lương Úy Lam rất cởi mở, biết ăn nói, trong quá trình ăn uống cô đem những chuyện thú vị gặp phải trong mấy năm sống ở Nhật Bản kể ra hết, khiến cho Cát Tuyết Phi liên tục cười ha ha. Trần Dư Phi thỉnh thoảng chen vào mấy câu, không để mình quá lạc lõng, thực ra tâm tư của cô sớm đã có chút rời rạc, ánh mắt cũng đa phần dính chặt lấy chiếc nhẫn vàng kiểu dáng cổ điển trên ngón áp út bàn tay phải của Lương Úy Lam.

Nơi Cát Tuyết Phi ở cũng khá gần, ăn cơm xong cô bé liền tạm biệt trở về nhà, Trần Dư Phi lái xe tiễn Lương Úy Lam trở về bệnh viện. Thiếu đi cô bé Cát Tuyết Phi vui vẻ hoạt bát bên cạnh, không khí lập tức nặng nề hơn rất nhiều. Đến khi xe dừng trước cổng bệnh viện, Lương Úy Lam mới liếc nhìn Trần Dư Phi đang im lặng lái xe, mỉm cười nói: “Trần tiểu thư, vừa nãy Tuyết Phi nói, cô và Vân Phi... vậy Nhiếp Phong...”

“Trong chuyện này có chút... hiểu lầm”. Trước mặt bạn gái cũ của Nhiếp Phong, Trần Dư Phi không biết phải giải thích thế nào.

Lương Ủy Lam thoải mái gật gật đầu: “Lúc trước đi châu Phi, Nhiếp Phong thường nhắc tới cô, anh ấy nói cô là một cô gái rất tốt.”

“Vậy sao?”. Trần Dư Phi cũng cười thoải mái hơn: “Đánh giá tôi cao vậy sao?”

Lương Ủy Lam chăm chú nhìn cô, một lát mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn cô đã đưa tôi về, tôi đi trước nhé.”

“Xin đợi một lát!”. Trần Dư Phi dọ dự tới giờ, có chút lo lắng không yên mà mở túi xách ra, lôi ra một chiếc đồng hồ len lén mua ở cửa hàng lúc đợi Cát Tuyết Phi đi thay đồ, đưa cho Lương Ủy Lam cũng không được đường hoàng cho lắm: “Cái này... xin hãy nhận...”

Lương Ủy Lam nhìn trong ánh mắt của cô có điều gì đó không nói rõ được, đôi mắt lớn của cô ấy trong ánh đèn đường mờ tối có vẻ vô cùng mờ mịt, lấy làm khó hiểu.

“Trần tiểu thư...”

Khuôn mặt Trần Dư Phi nóng bừng, tự mình làm thế này có phần hơi kỳ lạ. Không phải là đồng cảm, cũng không phải lập dị, chính là... chính là đột nhiên có cảm giác thúc giục nên làm chuyện này, lúc Lương Ủy Lam nhắc tới hoàn cảnh khó khăn của mình, nụ cười không vững bần một chút lo âu trên khuôn mặt đã làm cô cảm động. Có lẽ trước giờ cô là người dễ kích động, Trần Dư Phi tự cười chế giễu chính mình. Lương Ủy Lam ngần ngừ một hồi lâu, trước sau vẫn không giơ tay ra nhận lấy, chỉ nhìn Trần Dư Phi bằng ánh mắt dịu dàng, chậm chậm, mỉm cười, mở túi da, lấy ra một chiếc hộp: “Vừa nãy trong nhà hàng, lúc cô vào nhà vệ sinh, Tuyết Phi cũng đã tặng tôi một chiếc rồi.”

“Vậy, vậy à...”. Trần Dư Phi có chút mỉa mai định thu lại chiếc đồng hồ, Lương Ủy Lam lại nhận lấy chiếc đồng hồ trong tay cô, nhún nhún vai cười, nháy nháy mắt: “Nhãn hiệu của chiếc đồng hồ này có lẽ mẹ tôi không biết, chắc là tôi có thể nói với bà, hôm nay cửa hàng có hoạt động mua một tặng một.”

Sau khi Lương Ủy Lam đi vào bệnh viện, quay đầu vẫy vẫy tay với Trần Dư Phi, cơ thể cô gầy gò trong chiếc váy nhung màu lam đậm, trông vô cùng.... Trần Dư Phi thở dài, khởi động xe trở về nhà.

Thật hiếm có, hôm nay Nhiếp Phong đã về nhà, tắm rửa sạch sẽ, đang ngồi trên sofa nhàn nhã xem tivi, trên bàn uống trà trước mặt đặt một lon bia và một gói bim-bim khoai tây chiên. Nhìn thấy Trần Dư Phi, anh nhón lấy một miếng khoai tây cười: “Lần này anh lên lút ăn vụng, lại bị em bắt được rồi.”

“Thế gian này không có khoai tây xắt miếng ăn không dầu!”. Trần Dư Phi đặt túi xách xuống, áp sát bên cạnh anh, bưng lon bia lên uống một ngụm lớn, cũng lấy mấy miếng khoai tây nhai rau rầu.

“Ha ha, em muốn thế nào? Buổi tối thêm mấy lần nữa nhé, hử?”. Nhiếp Phong đen tối luôn tay xuống dưới áo cô, ôm chặt phần eo thon thả của cô. Trần Dư Phi ngẩng đầu cười, tránh né móng vuốt sói của anh: “Em thì chẳng sao, chỉ sợ anh đuối sức mà tử vong thôi!”

“Coi thường anh hả? Ai đã từng nói, sĩ có thể giết chứ không thể chịu nhục!”. Nhiếp Phong hăng hái, hai tay ôm chặt eo Trần Dư Phi, bế cô lên đặt trên đùi, bắt đầu hôn và vuốt ve.

Trần Dư Phi liên tục vùng vẫy thoát khỏi anh, nắm lấy bộ đồ ngủ trốn vào nhà vệ sinh.

Trốn được một lúc sao trốn được cả đời. Buổi tối lẩn lộn một hồi, cô mệt tới mức không chịu nổi nữa, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ. Đánh một giấc không hề mê man cho tới khi đồng hồ báo thức làm tỉnh giấc, Nhiếp Phong giống như ngày thường, dậy sớm hơn cô, đã ngồi trong phòng khách ăn cơm sáng. Cái gọi là cơm sáng chính là cốc sữa và mấy lát bánh mì lôi ra từ lò vi sóng. Nhiếp Phong cũng không cầu kỳ lắm trong việc ăn uống, Trần Dư Phi cũng nhờ thế mà đỡ được nhiều.

Buổi sáng thời gian khá gấp gáp, vội vàng ăn xong cơm, ai đi làm việc người nấy. Cùng đi thang máy xuống tới bãi đậu xe, Trần Dư Phi mới phát hiện quên mang chìa khóa xe, hôn tạm biệt Nhiếp Phong xong lại chạy lên lầu một lần nữa lấy chìa khóa. Chìa khóa không được đặt ở tủ giày giống như thường lệ, Trần Dư Phi tìm kiếm một vòng mới tìm thấy nó trên bàn trà phòng khách, lại nghĩ chắc tối hôm qua tiện tay vứt ở đây.

Một tay nắm chặt chìa khóa vội vàng bước đi, Trần Dư Phi lại đột nhiên ngơ ngẩn đứng lại. Trong chiếc gạt tàn trên bàn trà, la liệt rất nhiều tàn thuốc.

Anh... hút thuốc khi nào vậy?

Cả ngày ở công ty, hứng thú làm việc của Trần Dư Phi chẳng cao chút nào. Công việc vẫn như lúc trước không gấp không chậm không nhiều không ít, trải qua một khoảng thời gian thực tập, kế toán mới tuyển cơ bản đã có thể độc lập hoàn thành công tác, gánh nặng của Trần Dư Phi cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Pha tách cà phê vừa uống vừa nghỉ ngơi, điện thoại đặt trong ngăn kéo reo lên tiếng chuông báo có tin nhắn, lấy ra xem, có thông báo: “Điện thoại của bạn đã không đủ hai mươi đồng.”

Công ty căn cứ theo cấp bậc khác nhau, mỗi tháng trợ cấp phí điện thoại lần lượt theo cấp bậc từ năm mươi đến năm trăm đồng, phân phát theo hình thức thẻ nạp. Mỗi tháng Trần Dư Phi có hai trăm đồng tiền điện thoại, cơ bản là không dùng hết, thẻ được phát tích cóp được không ít, phần lớn đều tặng cho Đỗ Thượng Văn và Đoàn Văn Phi. Cô lấy ra một chiếc thẻ trị giá năm mươi đồng, dùng tiền xu cào đi lớp mạ bạc, nhập vào mật mã, một lát sau, tin nhắn thông báo nạp thẻ thành công đã được gửi đến.

Trần Dư Phi nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, rất lâu rất lâu cũng không đặt xuống, trong lòng có một chiếc trống nhỏ nhẹ đánh lên một tiếng, một tiếng, lại một tiếng...

Mở danh sách liên lạc ra, tối qua lúc ăn cơm, lúc Lương Ủy Lam nói cho Cát Tuyết Phi biết số điện thoại mới, tiện thể cũng nhảy một lần sang điện thoại của Trần Dư Phi. Một số điện thoại rất bình thường, mười một con số không có một qui luật nào, muốn ghi nhớ còn phải đọc nhiều lần mới được. Không giống như số điện thoại của Nhiếp Phong, vừa nhìn là biết chỉ rất nhiều tiền để có được.

Nếu Lương Ủy Lam biết hiện tại khó khăn đến thế, liệu có hối hận khi xưa đã rời bỏ Nhiếp Phong? Một người đàn ông anh tuấn, yêu cô ấy, nguyện vì cô ấy mà hi sinh tất cả.

Gần như là vô thức, Trần Dư Phi nhập vào một hàng chữ tiếng Anh trên thanh địa chỉ của trình duyệt web, bấm nút enter, thời gian không đến một giây, trang web di động Giang Tô đã chiếm toàn màn hình.

Nhập vào số điện thoại của Nhiếp Phong, mật mã và mã xác nhận, rất may, anh không đổi mật mã, vẫn là sáu con số ban đầu. Trang web dừng lại một lát, rồi liền nhảy sang giao diện quản lý số điện thoại, con số hiển thị phí điện thoại của Nhiếp Phong vẫn còn hơn hai nghìn chín trăm đồng, anh gọi điện rất nhiều, cả trong và ngoài nước, phí điện thoại một tháng thường bằng một năm của Trần Dư Phi, thẻ nạp của thư ký của anh ít nhất cũng từ năm nghìn đồng trở lên.

Kích vào bảng kiểm tra hóa đơn tiền điện thoại, lựa chọn thời gian là tháng này.

Trần Dư Phi giữ nhịp thở ổn định nhìn vào máy tính, con chuột đang dừng lại ở phím ok một hồi, suy nghĩ thiệt hơn rồi lại nhấn tiếp. Lần này thời gian chuyển đổi có phần hơi lâu, màu sắc cả màn hình đột nhiên tối đen, sau đó nhảy ra một khung hội thoại nhỏ – Xin mời nhập vào mã xác nhận từ tin nhắn mà bạn nhận được.

Đây là cái gì?

Mặt Trần Dư Phi liền biến sắc, lập tức hiểu ra, lúc kiểm tra phí điện thoại từ công ty di động so với trước đây nhiều hơn một trình tự đó là tin nhắn kiểm chứng, đã lâu cô không lên mạng kiểm tra, có trời mới biết cái này được thêm vào lúc nào!

Cũng chính là, mẫu tin nhắn xác nhận đó đã được gửi tới điện thoại của Nhiếp Phong!

Cái này... cái này...

Cái này có thể...

Cô đã làm chuyện gì thế này!

Trần Dư Phi rệu rã ngồi xuống ghế, ngẩng đầu lên, nhắm chặt hai mắt.

Cô sao thế này, sao lại trở nên như thế này!

26. Chương 26: Có Điều, Người Mà Anh Chờ Đợi Là Ai?

Có lẽ đối với Nhiếp Phong, mẩu tin nhắn mã xác nhận trong điện thoại chẳng qua chỉ là một trò đùa hoặc là cố ý dò tìm bí mật. Nửa tiếng sau Trần Dư Phi lại một lần nữa lên mạng kiểm tra, mật mã số điện thoại đã thay đổi. Nhiếp Phong không thể hiện ra một chút nghi hoặc nào với Trần Dư Phi, ôm hôn, trò chuyện và sự nồng nhiệt vào buổi đêm vẫn như ngày trước.

Buổi sáng sớm, mở mắt ra, Nhiếp Phong nằm bên cạnh vẫn đang say sưa giấc nồng, cánh tay vòng qua eo cô, hơi thở phì phò phả vào cổ Trần Dư Phi, từng nhịp từng nhịp khiến cô cảm thấy ngứa ngứa. Buổi tối ngủ không được ngon nên đầu Trần Dư Phi hơi đau, cứ giữ mãi một tư thế ngủ nên mỏi quá, liên tục xoay người nhưng lại sợ làm ảnh hưởng tới Nhiếp Phong, thế là kéo cổ tay anh ra, nhẹ nhàng xuống giường.

Súc miệng, vào nhà bếp uống ngụm nước, nghĩ ngợi một lát, không quay trở lại phòng ngủ mà bước vào thư phòng, cuộn tròn trên ghế sofa dài, đắp lên người tấm vải trải trên sofa, vươn tay lấy một cuốn sách, mở ra đọc.

Cô tùy ý rút ra cuốn The Greek Coffin Mystery – Bí ẩn quan tài Hy Lạp của tác giả Ellery Queen, series tiểu thuyết trinh thám của tác giả này là niềm yêu thích chung của Trần Dư Phi và Nhiếp Phong, chỉ có điều loại tiểu thuyết này tuy rất hay nhưng lại không thích hợp đọc những lúc mất tập trung, tâm phải tĩnh, đọc từng chữ từng chữ ngấm vào trong tim thì mới có thể theo được tiết tấu và mạch tư duy của tác giả, nếu không chỉ có thể là chẳng hiểu cuốn sách nói cái gì.

Hoàn toàn chỉ xem lướt qua vài trang, Trần Dư Phi lật mỗi đem sách nhét vào giá sách, lại sờ vào cuốn khác, lần này thì càng không có hứng thú, là cuốn Crash Proof – Sự sụp đổ của đồng đô la Mỹ(*). Tiện tay lật một trang, vừa hay lại bắt gặp một câu: “Bởi vì, khi chúng ta nhận thức được vấn đề lạm phát thì chúng ta đã rơi vào trong cơn lạm phát ác tính đó rồi, mà đến lúc đó, cho dù áp dụng bao nhiêu biện pháp thì cũng đã chẳng còn tác dụng nữa rồi.”

(*) Cuốn sách của tác giả Peter Schiff.

Gấp sách lại, Trần Dư Phi vùi mặt vào gối ôm.

Thế gian mọi điều đều tương thông, không phải sao?

Khi cô ý thức được nỗi băn khoăn về tình yêu thì cô đã chìm đắm trong tình yêu mất rồi. Bây giờ phải làm thế nào đây? Bỏ đi một cách thoải mái? Hay là im lặng giữ vững tới cùng? Hai điểm này đối với cô đều là quá khó khăn, đều không cách nào thực hiện được.

Trước đó không lâu, cô vẫn còn tràn ngập niềm hân hoan, chìm đắm trong tình yêu, cứ ngỡ Nhiếp Phong là sự chiếu cố của ông trời dành cho cô, cứ ngỡ giống như những miêu tả của bài hát trong bộ phim Love never dies – Tình yêu bất diệt – bài hát nghe được trong lần đầu quen biết. Cô và Nhiếp Phong cũng là cuộc gặp gỡ tình cờ của số phận, đợi chờ lâu như vậy, cô đơn lâu đến thế, chính là vì đêm đó, bước vào quán bar đó, gặp được anh đang chơi đàn ghita.

Có điều, Nhiếp Phong cũng đang cô đơn như thế, người mà anh đang đợi chờ là ai?

Là cô, hay là một người khác ở nơi đất khách quê người xa xôi?

Trần Dư Phi cắn chặt môi, những suy nghĩ hỗn loạn trong tâm trí khiến cô cảm thấy đêm khuya dài đằng đẵng, cô nôn nóng hi vọng trời sáng.

Hai cánh tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, Nhiếp Phong khom người hôn lên cổ cô: “Ngồi ở đây ngắm ngơ gì thế?”

Trước khi ngẩng đầu Trần Dư Phi đã kịp điều chỉnh lại biểu cảm trên khuôn mặt, chớp chớp mắt, mỉm cười nép vào lòng anh: “Hôm nay lúc ở công ty uống nhiều cà phê quá, không thể chớp mắt được.”

“Đã nói bao nhiêu lần, bảo em ít uống cà phê rồi mà.”

“Ừm.”

Nhiếp Phong vỗ vỗ má cô, nghiêng người ngồi xuống bên cạnh Trần Dư Phi: “Làm thế nào? Không có em ở bên cạnh nhe răng múa vuốt lật người cử động linh tinh, anh cũng không ngủ được?”

Trần Dư Phi cười nhìn Nhiếp Phong, anh tiện tay cởi vạt áo trước của bộ đồ ngủ, lộ ra khuôn ngực rộng lớn trắng kiện. Cô giơ tay lên, chầm chậm vuốt ve, cơ thể nhào về phía trước, cũng nép sát vào lòng anh: “Nhiếp Phong.”

“Hả?”

“Anh... có thích em không?”

Lúc Nhiếp Phong cười ngực anh hơi rung lên, tiếng cười phát ra từ lồng ngực rất trầm và thấp: “Ngốc, không thích em thì sao lại ở cùng em chứ?”

“Thích đến mức nào?”

“Sao đột nhiên lại nghĩ tới hỏi cái này vậy? Nửa đêm không ngủ, em còn suy nghĩ linh tinh gì thế!”. Anh cười rồi vò mái tóc đã rối của cô càng rối tung lên, Trần Dư Phi đánh vào ngực anh như làm nũng: “Chính vì không ngủ được nên mới suy nghĩ lung tung! Nói đi mà, thích đến mức nào?”

“Rất thích.”

“Rất là bao nhiêu?”

Nhiếp Phong mắt kiên nhẫn cười: “Chính là rất nhiều!”

“Chỉ là... rất nhiều?”, Trần Dư Phi dừng lại một hồi. Đêm yên người tĩnh, tai cô áp sát vào trái tim anh, mơ hồ có thể nghe được tiếng tim anh đập. Rất nặng nề, rất có lực. Trần Dư Phi cảm thấy mình trước đây chưa từng sợ hãi mất đi người đàn ông trong lòng như lúc này. Cô dùng má cọ sát vào làn da nhẵn bóng của anh, mỉm cười dùng một nụ hôn giả vờ như vô ý hỏi: “Chỉ là rất nhiều, không phải toàn bộ?”

“Phi Phi...”. Anh muốn nói, cuối cùng lại dừng, chỉ dùng hai cánh tay ôm chặt lấy cô. Trần Dư Phi một lát sau mở mắt ra, một lát lại nhắm mắt vào. Không hỏi thêm nữa, chỉ là búng bình dùng lực cắn lên ngực Nhiếp Phong, cơ thịt anh căng lên, cô lại thè đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm lên nơi anh cảm thấy đau. Rèm hai lớp chỉ kéo một lớp vải mỏng, che không nổi những thay đổi của anh sáng bên ngoài căn phòng. Sắc trời dần trở nên sáng rõ, Nhiếp Phong nhìn thấy trong đôi mắt lại không được rõ rệt, ánh mặt trời và ánh đèn đan xen, giống như quá khứ và hiện tại, làm đứt gãy tạo thành rất nhiều hình ảnh nhỏ bé mê loạn.

Mùa xuân sắp đến rồi, phương án chia tiền thưởng năm nay của công ty Trần Dư Phi đã được thông qua, chính thức bắt đầu phát tiền. Đây chính là khoảnh khắc nhân viên phấn chấn nhất trong năm, tuy công ty thực hiện chế độ bảo mật lương tháng, nhưng giao lưu trao đổi với nhau vẫn không thể tránh khỏi.

Khoảng thời gian Đoàn Vân Phi nhậm chức, một mặt vì công việc của anh có thành tích tuyệt vời, mặt khác cũng là vì tình hình tiêu thụ tốt, vì thế lợi ích của công ty năm nay tương đối khá, tiền thưởng được phát so với năm ngoài phong phú hơn nhiều. Lại vì công việc chuẩn bị thành lập công ty mới cũng rất bận rộn, cho nên mức thưởng của nhân viên công tác tổ kế hoạch xây dựng công ty mới cũng được hỗ trợ thêm. Mấy ngày nay lúc tâm trạng không tốt Trần Dư Phi thường gọi điện cho ngân hàng kiểm tra, nghe số dư mà máy tính báo ra, hơi có cảm giác tìm lại được một chút an ủi.

Hiện tại việc bày ra trước mắt Trần Dư Phi có rất nhiều. Sắp qua năm mới rồi, quà tặng cho bố mẹ cô và bố mẹ Đỗ Thượng Văn cũng phải chuẩn bị, sau khi về Thượng Hải đối diện với việc ép hôn của bố mẹ hai nhà phải làm sao đối phó, bên phía nhà Đoàn Vân Phi cũng không thể không lộ diện, phải làm sao lạng lẽ cùng Nhiếp Phong trải qua dịp nghỉ Tết ngọt ngào và vui vẻ.

Đỗ Thượng Văn đi Australia một chuyến, bên ủy thác rất hài lòng với bộ phận đã hoàn thành của dự án, điều này khiến anh có niềm tin đối với kế hoạch phát triển sự nghiệp ở Australia không lâu nữa, bắt đầu không ngừng trách móc bản thân hồi còn học đại học không chuyên tâm học tiếng Anh cho tử tế, còn làm bộ mua sách giáo trình tiếng Anh để đọc, nói muốn trước khi ra nước ngoài phải gấp gấp học bù. Đỗ Thượng Văn đi công tác ở Australia, lúc rảnh rỗi còn tìm hiểu một chút tình hình thị trường bất động sản trong thành phố Sydney. Nghe anh nói giá nhà bên đó không cao, thậm chí anh đã xem mấy căn nhà, chụp ảnh đem về báo cáo với Trần Dư Phi và Đoàn Vân Phi, nơi ở dự kiến trong tương lai thật đẹp.

Bởi vì phải về Thượng Hải đón Tết, trước đó Trần Dư Phi chắc chắn phải đến Đoàn gia, chúc Tết sớm với cô chú. Trường học của Bà Đoàn đã cho nghỉ đông rồi, bà cùng người giúp việc dọn dẹp nhà cửa sạch tới mức không một hạt bụi, dùng câu đối và hoa tươi trang trí rất có không khí đặc biệt của ngày lễ Tết. Lúc Trần Dư Phi đến, xách theo một đồng hồ lê vật Đoàn Vân Phi trả tiền mua, Cát Tuyết Phi và mẹ cũng có mặt, Nhiếp Phong càng không cần nói, tan ca trước, đến trước khi Trần Dư Phi có mặt, cũng qua dùng cơm, cả nhà ngồi chật một bàn.

Sau bữa cơm, đàn ông đề nghị chơi bài brit, ba thiếu một, Bà Đoàn bị kéo đến bàn, dì út ngồi bên cạnh giúp bà đánh bài, Trần Dư Phi và Cát Tuyết Phi ngồi trên ghế dựa trong góc phòng khách, nói chuyện vì một tạp chí thời trang. Phong cách ăn mặc gần đây của Cát Tuyết Phi có thay đổi lớn, không thời thượng đắt tiền như trước đây nữa, mà ngược lại đi theo con đường bình dân rồi, khiến cho Trần Dư Phi trợn tròn mắt.

“Sức ảnh hưởng của chàng sĩ quan cảnh sát kia cũng thật là không nhỏ đâu!”

Cát Tuyết Phi rung đùi đắc ý: “Hê hê.”

“Chuẩn bị bao giờ thì đưa về nhà?”

“Em định để khi đón Tết thì đưa anh ấy tới, anh ấy không chịu”. Cát Tuyết Phi dẫu môi: “Không biết anh ấy đang bận khoản điều gì, thực ra người nhà em đều rất thân thiện đúng không!”

“Đúng vậy, hôm sinh nhật em đó, có mã đáo thành công không?”, Trần Dư Phi cười hỏi.

Cát Tuyết Phi nghiêng răng: “Không!”

“Ha ha, sao lại không, bộ đồ ngủ đắt tiền như vậy chẳng phải mất tiền oan rồi sao?”

“Anh ấy, anh ấy, anh ấy...”. Cát Tuyết Phi suy tính, có chút tức giận hạ thấp giọng nói: “Em dụ dỗ được một nửa, anh ấy đột nhiên dùng còng tay còng em lại trên giường, còn mình thì chạy ra ngoài phòng khách!”. Trần Dư Phi cười tới mức ngã từ trên ghế xuống, ôm bụng kêu lên “ai ai”. Ánh mắt người đang đánh bài bị thu hút, Cát Tuyết Phi đỏ bừng mặt, kéo Trần Dư Phi đi vào thư phòng tiếp tục thở vắn than dài.

“Em và anh ấy chỉ kém nhau mười tuổi, nói chung cũng không phải quá nhiều, tại sao anh ấy cứ luôn đối xử với em không nóng không lạnh như vậy chứ?”

“Nha đầu ngốc, cậu ấy như thế là đối tốt với em, còn chưa hiểu ra à?”

“Cái đó thì có gì tốt chứ?”. Cát Tuyết Phi thuận tay mở máy tính lên, cầm lấy con chuột rê trong tay, nhìn một đốm màu đỏ chuyển động qua lại trên màn hình: “Anh ấy không thích em, em biết.”

“Đừng nói linh tinh, em là cô gái đáng yêu như thế, đâu có đàn ông nào không thích chứ!”

Cát Tuyết Phi cười cười vẻ chán nản: “Nhưng... trước sau anh ấy đều coi em như trẻ con... loại trẻ con như em bị người nhà chiều chuộng hư rồi, không biết làm thế nào để được người khác yêu thương.”

“Tuyết Phi!”

Cát Tuyết Phi nheo nheo mắt, ngồi thẳng người cố làm vẻ tinh thần phấn chấn: “Thôi được rồi không nói chuyện này nữa! Chị dâu, em vẫn còn một chuyện thương lượng với chị.”

“Chuyện gì?”

Sau đó Cát Tuyết Phi có mấy lần đi thăm Lương Ủy Lam và người nhà chị ấy, dưới sự giúp đỡ của cô bé, Lương Ủy Lam thuê được một căn nhà của bạn cô bé, tiền thuê nhà cô cùng mang tính tượng trưng, mà Lương Ủy Lam trước giờ độc lập tự cường lại không từ chối ý tốt của Cát Tuyết Phi: “Có lẽ hiện tại chị ấy rất khó khăn, chị dâu, hiện tại em không biết có nên giấu anh Phong không. Chị nói em có nên nói cho anh ấy biết sự tình không?”

Trần Dư Phi cũng lơ mơ đoán ra Cát Tuyết Phi sẽ nói với cô chuyện này. Cô cầm lên một cuốn sách đặt trên bàn, là một cuốn kinh Phật bố Đoàn Vân Phi thường xem, thật kì là ông là chuyên gia luyện kim mà cũng xem những thứ duy tâm như thế này. Chấn chấn là một cuốn sách rất cũ trước đây, còn là bản phồn thể hàng dọc thẳng đứng, lật qua trang bìa bốn, nhìn thấy thời gian xuất bản và tên của nhà in, lại là đồ từ

thời kì dân quốc. Chẳng trách có biết bao nhiêu người tin Phật bái Phật, đích thực nhân gian có rất nhiều vấn đề khó mà giải quyết, khổ não đấu tranh, băn khoăn do dự, trong mắt của thần Phật, đây đều là khổ nạn.

“Chị dâu!”. Thấy Trần Dư Phi nửa ngày không nói, Cát Tuyết Phi thúc giục gọi cô một tiếng. Trần Dư Phi đặt sách xuống, cười cười: “Nên nói với anh ấy. Hiện tại là lúc khó khăn nhất của Lương Ủy Lam, cho dù họ chỉ là bạn bè bình thường, cũng nên giúp chị ấy.”

Cát Tuyết Phi gật đầu: “Em cũng nghĩ như thế.”

Trở về phòng khách, bài brit đang đánh đến lúc kịch liệt, Đoàn Vân Phi và Nhiếp Phong là một nhóm, không có chút nỗ lực nào với các bậc tiền bối. Trần Dư Phi không hiểu cái này, xem cả nửa ngày vẫn mơ hồ không hiểu, mỉm cười cúi đầu, áp sát vai Đoàn Vân Phi, nghe anh vừa đánh vừa giải thích cho cô. Lĩnh ngộ của Trần Dư Phi đối với lĩnh vực này cực kì thấp, ngay cả Cát Tuyết Phi miễn cưỡng tốt nghiệp cấp ba cũng có thể nói ra tí sử dụng mao rồi, còn cô thì vẫn hồ đồ, mà lại bị khói thuốc Đoàn Vân Phi hút làm cho sặc không chịu nổi.

Lúc bịt miệng ho nhìn thấy đôi mắt tràn đầy nét cười của Nhiếp Phong đang ngồi đối diện. Anh cũng ngậm một điếu thuốc, nhưng sau khi cô bị ho sặc sụa lập tức cầm xuống dập tắt bỏ vào gạt tàn. Hành động này chỉ có Trần Dư Phi và Đoàn Vân Phi chú ý đến, Đoàn Vân Phi xấu xa “ừm ừm” hai tiếng, khuỷu tay huých huých về phía sau, quay đầu nhìn Trần Dư Phi nháy mắt cười gian tà.

Trần Dư Phi vừa uống trà, vừa lúi vào góc khói thuốc tương đối ít. Tivi vẫn luôn mở, không biết là kênh nào, đang mở một bộ phim rất cũ rất cổ Ô, Hương Tuyết. Hiện nay có lẽ đã chẳng mấy ai nhớ bộ phim này nữa, nữ nhân vật chính Hương Tuyết cầm một cây gậy dài chọc lên ngọn cây hồng, hình tượng đoạn phim đó quay rất đẹp, rất tĩnh lặng, màu sắc ôn hòa ánh sáng xa gần, khiến người ta không kiềm chế được cũng mỉm cười cùng Hương Tuyết. Trần Dư Phi còn nhớ có một lần cùng bà ngoại xem bộ phim này, nhìn thấy lúc Hương Tuyết quật cường xuống xe lửa giữa đêm khuya đi bộ về nhà, bà ngoại dùng đầu ngón tay ra sức gõ gõ lên trán Trần Dư Phi nhỏ, mỉm cười nói với mẹ Lục Mạn: “Đứa cháu gái này cũng bực trực giống như Hương Tuyết trong bộ phim vậy.

27. Chương 27: Niềm Tin Và Ích Kỷ

Trần Dư Phi không biết Cát Tuyết Phi nói với Nhiếp Phong thế nào, sau khi hội bài tan rã, cô chỉ vào nhà vệ sinh rửa tay một lát, sau đó đi ra, trên mặt Nhiếp Phong đã sa sầm bất ổn, ánh mắt không chút kiêng nể nhìn vào cô, khóe môi khẽ động lại mím chặt, bộ dạng muốn nói lại dừng.

Trần Dư Phi nhìn về phía Cát Tuyết Phi dò xét, tiểu nha đầu dính bên cạnh Đoàn Vân Phi, mặt dày hỏi anh một cái bật lửa zippo. Là món quà Đỗ Thượng Văn đi Australia đem về, là một chiếc kiểu dáng cũ thuộc loại đồ cổ, trên thân bóng loáng có khắc một câu tiếng Anh : Love covers over all wrongs, đây là một câu nói trong Kinh Thánh – Cựu Ước, tình yêu có thể bao dung tất cả mọi lỗi lầm. Đoàn Vân Phi vô cùng yêu thích, cho dù Cát Tuyết Phi có quần lấy thế nào, sống chết cũng không chịu đưa cho cô bé, khiến Cát Tuyết Phi tức tối mức nghiêng răng nghiêng lợi, kéo mẹ và đi tới giúp nói mấy lời tốt đẹp.

Nhiếp Phong rời khỏi phòng khách náo nhiệt đi vào hành lang phía sau, không lâu sau thì điện thoại của Trần Dư Phi cũng reo lên, trên màn hình là một câu Nhiếp Phong gửi đến: “Anh ở phòng nhỏ đợi em.”

Phòng nhỏ là cách gọi một phòng khách ở cuối hành lang tầng một của người nhà họ Đoàn, phòng khách có hình chữ bát, , nối tiếp giữa hành lang bịt kín khoảng mười mét và phòng chính, vốn dĩ được xây dựng bên hồ sen nhỏ, được xây thành kiểu dáng thoáng đảng thích hợp thưởng hoa ngắm cảnh, cửa sổ nhiều tường ít. Sau giải phóng hồ sen bị lấp bằng, phòng khách cũng không còn chắc chắn như trước nữa, hiện tại đặt mấy chiếc sofa da kiểu cũ và một thư án rất lớn, lúc Đoàn phụ rảnh rỗi thường viết chữ bút lông, vẽ tranh ở đây. Cụ của Đoàn Vân Phi cũng là cụ của Nhiếp Phong là người rất mê kịch, mấy đời con cháu trong nhà

đều chịu ảnh hưởng, nghe Bà Đoàn nói, lúc bà còn trẻ, trong nhà thường xuyên có diễn viên nghiệp dư tới, đều thích thổi kèn đàn hát ở gian phòng khách này.

Trong hành lang là sàn nhà đá granite, đi dép lê bước trên mặt sàn cũng khó tránh gây tiếng động, Trần Dư Phi rón ra rón rén bước đi, trong phòng khách không bật đèn, Nhiếp Phong đứng trước một cửa sổ mở ra, nghe thấy tiếng động, quay đầu giơ tay về phía cô: “Qua đây, Phi Phi.”

Đặt tay vào lòng bàn tay anh, gió lạnh ngoài cửa sổ thoáng chốc thổi lên mặt, Trần Dư Phi rùng mình: “Đứng ở đây làm gì, mặc phong phanh như thế, cẩn thận cảm mạo.”

Nhiếp Phong cười cười: “Không sao, anh không sợ lạnh.”

“Gọi em ra đây làm gì?”. Trần Dư Phi cẩn thận quay đầu nhìn hành lang bên ngoài phòng khách, tiếng Cát Tuyết Phi ha ha cười rất lớn, ở đây vẫn có thể nghe rõ ràng: “Có chuyện gì về nhà rồi hãy nói có được không?”

Nhiếp Phong nắm chặt tay cô: “Em...”. Anh dừng lại, chỉ là ôm chặt Trần Dư Phi trong lòng, tay trái ôm lấy eo cô, tay phải giơ lên đặt lên vai cô, giữ lấy chiếc cổ thon dài của cô, nhẹ nhàng gãi gãi lên làn da sau gáy cô. Hai người sát sát nhau, Trần Dư Phi ngẩng mặt lên nhìn anh, tia sáng yếu ớt, nhìn anh có vẻ rất mệt mỏi, khỏe môi thường xuyên mím lại, đã có hai nếp nhăn mờ nhạt.

“Cái gì?”. Trần Dư Phi nhướn mày hỏi, Nhiếp Phong vẫn dùng ánh mắt thăm dò nhìn cô, giống như đang quyết định điều gì đó, một quyết định rất quan trọng. Ánh mắt của anh quá nóng bỏng, Trần Dư Phi có chút không kiềm chế được trước ánh mắt dò xét sắc bén như vậy, mỉm cười vuốt ve má anh: “Sao thế? Em không thể ở bên ngoài quá lâu, bị người khác nhìn thấy thì phiền phức lắm!”

“Phi Phi!”

“Ừm?”

“Anh...”. Nhiếp Phong lại dừng câu nói một cách kì quái, lông mày cũng hơi nhăn lại. Anh cúi đầu, trán ngang bằng với cô, khẽ thở dài hỏi: “Anh luôn khiến em không có cảm giác an toàn, phải không?”

Trần Dư Phi khó hiểu, lại dường như hiểu rõ anh đang nói gì, giờ này phút này, chỉ đành giả bộ ngốc nghếch, mỉm cười chớp chớp mắt: “Sao lại nói câu này? Em không có!”

“Phi Phi, anh yêu em!”

Không đề phòng vào lúc này Nhiếp Phong nói ra câu này, Trần Dư Phi ngẩn người, trên mặt nóng bừng lên như lửa đốt, vừa có chút e lệ rụt rè vừa có phần vui sướng, nhìn anh: “Anh... đang yên đang lành... ày da, về phòng khách lớn đi!”

“Phi Phi!”. Nhiếp Phong nâng tay phải của Trần Dư Phi đặt lên trước ngực anh, bên dưới lớp áo mỏng, cơ thịt rất rắn chắc: “Nếu không phải Cát Tuyết Phi nói cho anh biết, có phải em dự định giấu anh mãi đúng không?”

Trần Dư Phi cụp mắt xuống, nhìn bàn tay anh đặt trên bàn tay cô. Tay của Nhiếp Phong và khí chất của anh rất giống nhau, vừa thon dài lại rất có lực, từng khớp xương thô lớn, lòng bàn tay có vết chai mờ. Lúc anh thở, khuôn ngực lên xuống, cánh tay đó trước sau vẫn lặng yên đặt lên tay cô, giống như đang chờ đợi đang bảo đảm.

Nhưng càng khao khát thì càng nhát gan. Khao khát xa xôi đến vậy, còn nhát gan thì lại gần trong gang tấc, rõ rệt đến tận xương tủy. Trần Dư Phi thử rút tay về, cười gượng nói: “Tuyết Phi gọi em rồi, em phải quay lại...”

Nhiếp Phong dùng sức nắm chặt tay cô, chỉ một lần kéo, cô đã rơi vào giữa hai cánh tay khép chặt của anh. Anh hô hấp có vẻ hơi nặng nhọc, giữa hai cánh tay và khuôn ngực để một khoảng không gian nhỏ, Trần Dư Phi xoay người mà bất động, chỉ đành cười dịu dàng, định khuyên anh buông tay ra: “Đừng phát điên lên thế, thật đấy, có người đến kia!”

“Là anh không tốt!”. Nhiếp Phong nhắm chặt mắt, đôi môi áp lên trán Trần Dư Phi: “Là anh không tốt, Phi Phi...”

Trong đôi mắt như nổ “ầm” một tiếng, nước mắt trào ra, Trần Dư Phi không thốt lên lời, chỉ lắc đầu, lại lắc đầu. Nhiếp Phong khẽ thở dài một tiếng, khẽ nói bên tai cô: “Anh nên sớm nói ra, Phi Phi, đừng trách anh. Anh chỉ là... không biết phải nói với em như thế nào, anh không muốn làm em buồn phiền. Anh chỉ muốn em được vui vẻ, thật đấy, Phi Phi!”

Lắc đầu biến thành gật đầu lia lịa, Trần Dư Phi đằng hắng, mỉm cười: “Được rồi, được rồi, nói thêm nữa thì em không ra ngoài gặp được mọi người mất! Đi thôi!”

Nhiếp Phong hôm nay đặc biệt cố chấp, Trần Dư Phi cuống lên: “Anh sao thế, mau thả tay ra đi, bị phát hiện là toi đấy!”

Thần sắc khác lạ trong mắt Nhiếp Phong và tiếng bước chân loẹt quẹt của Cát Tuyết Phi đồng thời xuất hiện, trong lòng Trần Dư Phi nảy sinh cảnh giác, môi bị anh bịt chặt. Sự khác biệt về sức mạnh của nam và nữ, phụ nữ chưa từng kháng cự vật lộn trước mặt đàn ông có lẽ không cách nào nhận thức được, Trần Dư Phi đã dùng toàn bộ sức lực muốn đẩy ra, kết quả vẫn là không chút động đậy. Năm ngón tay Nhiếp Phong gờ ra gờ vào gáy cô, ngay cả nụ hôn của anh cô cũng không thể tránh được, cổ họng vội phát tiếng kêu.

Đôi mắt Nhiếp Phong khẽ nheo lại, ánh mắt luôn chiếu thẳng vào cô, Trần Dư Phi nhìn rõ ràng rành rành quyết tâm của anh, nước mắt thoáng chốc trào lên khóe mắt, dâng trào mãnh liệt chảy xuống nơi bờ môi hai người giao nhau, trong miệng lập tức có vị mằn mặn.

Tiếng của Cát Tuyết Phi lạnh lạnh, lớn tiếng gọi Trần Dư Phi: “Chị dâu, chị ở đâu thế? Anh Vân Phi muốn về rồi! Chị dâu!”

Trần Dư Phi gắng sức cắn một cái lên môi Nhiếp Phong, anh đau tới mức cơ thể chấn động, nhưng vẫn không buông ra, mà ngược lại đưa cô xoay nửa vòng, để cơ thể ôm hôn của hai người đối diện cửa phòng khách. Tiếng bước chân thu hút Cát Tuyết Phi chạy tới, cô bé cười ha ha bật công tắc đèn điện trên tường ngoài phòng khách.

“Chị dâu em chơi trò trốn tìm với anh...”

Ánh đèn đột nhiên sáng rõ, Trần Dư Phi đau khổ nhắm mắt lại, không dám nhìn Nhiếp Phong lúc này, càng không dám nhìn về phía Cát Tuyết Phi đang gào thét thất thanh. Không khí trong lồng ngực không còn lại bao nhiêu, Trần Dư Phi có chút đứng không vững, hít thở sâu từng nhịp từng nhịp. Nghe thấy tiếng hét lớn của Cát Tuyết Phi, mấy người trong phòng khách lớn cười ha ha bước tới, từng cặp mắt đều nhìn thấy Nhiếp Phong và Trần Dư Phi vẫn đang ôm ấp lấy nhau, trên khuôn mặt mỗi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Đoàn Vân Phi đi ngay ở hàng đầu, anh lại là người trấn tĩnh trở lại nhanh nhất. Ngăn cách bởi Cát Tuyết Phi sắc mặt trắng bệch lúng ta lúng túng, anh và Nhiếp Phong nhìn nhau, rất lâu, khẽ gật gật đầu.

Giữa mùa đông, giữa đêm khuya.

Trên bầu trời chậm chậm có bông tuyết rơi rơi. Lại còn rất hợp thời, Vào lúc này lại rơi trận tuyết đầu mùa năm nay, giống như muốn khiến cho bầu không khí càng nặng nề càng bối rối hơn. Trên đường vô cùng yên tĩnh, rất lâu sau mới có một chiếc xe chạy qua cực nhanh, vội vàng chạy về nhà.

Xe dừng lại bên cạnh trường tiểu học trên đường Lang Nha cách Đoàn gia không xa, mọi khi mỗi lần ăn cơm xong rồi đi, Trần Dư Phi đều ngồi xe Đoàn Vân Phi đến chỗ này, sau đó đổi sang xe Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong không ngồi đợi trong xe, mà tùy ý ngồi trên nắp động cơ xe, cầm điều thuốc đặt vào miệng. Gió lớn, bật lửa đánh lên mấy lần đều không bắt lửa, anh dùng lực lắc lắc, hai lòng bàn tay khép lại, che chắn cho ngọn lửa yếu ớt châm vào đầu thuốc, sau đó hai tay nhét trong túi quần, thuốc ngậm trong miệng, một lát rít một hơi, khói thuốc nhả ra nhanh chóng bị gió thổi tạt đi.

Hồi còn nhỏ Nhiếp Phong và Đoàn Vân Phi học ở trường tiểu học này, trải qua nhiều năm như vậy, trường học màu trắng nhìn vẫn có vẻ đẹp như thế, chỉ là người xưa đã trưởng thành.

Hồi học tiểu học, chưa tốt nghiệp mà anh đã bắt đầu lén lút hút thuốc như người lớn, đến bây giờ thời gian hút thuốc đã có hai mươi năm, không ngờ rít một hơi lại bị thuốc làm cho bị sặc, gặp người ho sặc sụa, đầu mẩu trong miệng bị họ rơi ra ngoài, rơi trên mặt đất đã tích một lớp tuyết mỏng. Cảm giác chua cay từ cổ

họng xuyên thẳng lên não, Nhiếp Phong một tay bịt miệng, lật người một tay bám lấy xe, rất lâu sau mới hô hấp bình thường trở lại.

Tiếng bước chân quen thuộc từ xa lại gần, dừng lại bên cạnh.

Nhiếp Phong dùng mu bàn tay lau khô miệng, nuốt nước bọt, chậm chậm quay người lại, nhìn thấy Trần Dư Phi mặc áo khoác sắc mặt trầm tĩnh. Gió đêm thổi bay vạt áo hai người, Trần Dư Phi bức ép bản thân cúi đầu xuống, nhìn anh thêm một giây, lại càng muốn cái ôm của anh.

“Tại sao?”

Nhiếp Phong nghe giọng nói của cô, đuôi mày khẽ nhếch lên, mỉm cười lấy ra điều thuốc thứ hai. Lần này gió không chịu giúp đỡ, càng thổi càng dữ, làm thế nào cũng không châm được lửa. Anh từ bỏ, buông điều thuốc xuống, vò trong tay: “Cái gì tại sao?”

“Tại sao lại làm thế? Chúng ta đã bàn bạc là giấu giếm, tại sao không nói trước với em đã... đã gây chuyện khiến mọi người đều biết?”. Trần Dư Phi có chút ghen ngào, tất cả những chuyện vừa xảy ra tại Đoàn gia khiến cô đến bây giờ vẫn đầu vầng mắt hoa. Cô không biết mình đã làm sai điều gì, nhưng chắc chắn là sai rồi, quá sai rồi!

Nhiếp Phong không nói, Trần Dư Phi kìm nén tâm trạng bi thương, cố gắng khiến giọng nói của mình nghe có vẻ không run rẩy: “Không cần phải đợi thêm lâu nữa, hai người họ rất nhanh sắp đi rồi, tại sao lại đứng vào lúc đón Tết khiến tất cả mọi người đều khó chịu? Anh nói em biết đi, Nhiếp Phong!”

Điều thuốc giữa ngón tay vô tình bị vò nát từ từ, sợi thuốc là bị làm tung ra, rơi xuống mặt đất.

“Bởi vì anh không hi vọng em không có niềm tin đối với anh!”. Nhiếp Phong đứng thẳng người: “Đã trốn tránh quá lâu rồi, Phi Phi. Luôn có lí do, luôn vì người khác, trước đây là Đỗ Thượng Văn Đoàn Văn Phi, bây giờ lại là Lương Ủy Lam. Phi Phi, nếu anh không làm như vậy, có phải em đã quyết định từ bỏ anh rồi không? Trước khi em quyết định tại sao không thương lượng với anh? Anh như thế... ngay cả một chút giá trị để em thử đấu tranh cũng không có? Tại sao e không cùng anh, hai người chúng ta, cùng đối diện với tất cả mọi chuyện!”

“Chúng ta đối diện rồi, thì hai người Văn Phi và Thượng Văn phải làm sao? Tại sao anh không suy nghĩ cho hai người họ!”

“Bởi vì sự nhát gan của họ, chúng ta bắt buộc phải giấu giếm giấu giếm sao? Nếu như mãi mãi không nói ra chân tướng, em cứ luôn làm bạn gái của hai người họ, đợi đến khi họ đi Australia, em lại ôm lấy cái danh “bắt cá hai tay” để hẹn hò với anh, em đồng ý như vậy sao?”. Nhiếp Phong bước đến, nắm chặt tay Trần Dư Phi. Bàn tay hai người đều lạnh ngắt, tuyết càng rơi càng lớn, gió thổi vù vù, gió tùy tiện quét qua không phân đông nam tây bắc. “Anh biết anh làm vậy là rất ích kỉ, nhưng anh thà rằng ích kỉ! Phi Phi, em cứ nghi ngờ anh nghi ngờ chính mình như thế, anh rất tức giận! Cũng... không nữa...”

28. Chương 28: Tất Cả Vận Số Tốt

Mấy năm qua, mỗi năm ngày ba mươi Tết, Trần Dư Phi đều lần lượt ở cùng bố và mẹ, năm nay tình hình đặc biệt, bốn vị phụ huynh Đỗ gia và Trần gia sớm đã bàn bạc xong rồi, cùng nhau ăn bữa cơm tất niên. Nhà hàng đặt trước rất cao cấp, bữa cơm tất niên mỗi bàn giá khởi điểm là 8.888 đồng, rượu thì không cần tính, cũng may bố mẹ Trần Dư Phi kinh doanh rượu, sớm đã chuẩn bị rượu ngon thuốc tốt.

Không thể không nói tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, tuy đã li hôn rồi, nhưng suy tính đến chung thân đại sự của con gái, bà Lục Mạn và bố Trần Dư Phi mỗi người đều bỏ mặc người của mình ở nhà, đến ngồi cùng một bàn trong ngày lễ trọng đại này. Bố mẹ Đỗ Thượng Văn và Trần gia là bạn tốt nhiều năm, vô cùng hiểu rõ hoàn cảnh này, đương nhiên tuyệt đối không nhắc tới chuyện này, toàn bộ mọi vấn đề đều đặt lên người Trần Dư Phi và Đỗ Thượng Văn.

Lúc sắp thai đã bỏ qua cho bọn nó một lần, bây giờ sẽ không dễ xin xỏ như thế nữa, từ khi bắt đầu cho tới khi bốn vị bố mẹ đã uống say một nửa, nhân lúc hứng thú đang lên cao tìm nơi nào đó đánh ván mạt chược, vồn vện năm tiếng đồng hồ, từng câu nói đều là hôn sự.

Trần Dư Phi tuy là người Thượng Hải, nhưng chưa từng đến Ngoại Than(*) trong đêm đón Tết, không biết hiện tại nơi này nhiều người như vậy. Đã qua 0 giờ, đã đến một năm mới. Trần Dư Phi rạp người trên lan can nhìn ánh đèn hoa lệ chói mắt bên kia bờ, Đỗ Thượng Văn nằm rạp người trên cô. Ngoài hai người họ, tất cả những người xung quanh đều vui vẻ sung sướng.

(*) Nằm bên bờ sông Hoàng Phố thuộc khu Hoàng Phố trung tâm thành phố Thượng Hải.

Trần Dư Phi tựa vào vai Đỗ Thượng Văn: “Thượng Văn, chúc mừng năm mới!”

Khuôn mặt nghiêng của Đỗ Thượng Văn trong bối cảnh ánh sáng biển ảo nhìn có vẻ vô cùng anh tuấn, vừa rồi thời gian ngồi trong phòng ăn quá lâu, trên người khó tránh khỏi bị bám chút mùi thuốc lá, hòa trộn với mùi hương trên người anh, rất thơm, rất an tâm. Trần Dư Phi nghiêng nghiêng đầu, càng áp sát gần anh, cho tay nhét vào trong túi quần anh, để cho đôi tay ấm áp của anh nắm chặt.

“Phi Phi, ngày mai đến nhà mình sớm một chút, mẹ mình chuẩn bị cho cậu bao lì xì lớn!”. Đỗ Thượng Văn cười nói: “Còn lớn hơn cả bao lì xì của mình nữa, ghen tị đó!”

“Mẹ mình cũng vậy mà, đã chuẩn bị cho cậu rồi, mình không quan tâm, mình đã kết một chiếc túi rồi, cậu phải mua giúp mình!”

Đỗ Thượng Văn ôm đầu: “Mình chẳng thể hiểu nổi, phụ nữ cần nhiều túi như thế để làm gì? Có một hai cái túi chẳng phải là được rồi, suốt ngày đổi đi đổi lại, có phiền phức không?”

“Không phiền phức! Đây là niềm vui trong cuộc sống, nếu cậu tìm một người bạn gái thì sẽ hiểu thôi!”

Đỗ Thượng Văn bĩu môi, giơ tay bóp mũi Trần Dư Phi: “Nhiếp Phong có tiền như vậy, cậu vẫn còn lừa mình sao?”

“Lừa đảo là niềm vui còn cao cấp hơn!”. Trần Dư Phi cười phản kích, cũng bóp mũi Đỗ Thượng Văn, bị anh ngăn lại, giơ hai cánh tay ôm chặt vào lòng. Mùa đông trời lạnh, mọi người đều mặc rất dày, lúc ôm nhau có cảm giác tay của cả hai đã trở nên ngắn hơn. Trần Dư Phi lặng lẽ hít một hơi sâu, ôm chắc eo của Đỗ Thượng Văn.

“Ngày mùng hai Tết, mình sẽ nói chuyện với bố mẹ.”

Trần Dư Phi dừng lại, khẽ gật đầu: “Mình nói cùng cậu.”

“Không cần!”. Giọng nói của Đỗ Thượng Văn không cao, nhưng rất kiên quyết: “Đây là chuyện của mình, chuyện của mình và Vân Phi. Phi Phi, Nhiếp Phong nói đúng, chúng mình không nên làm liên lụy đến cậu lâu như vậy, đến lúc bọn mình nên đối diện rồi.”

“Bây giờ mới phân biệt cậu với mình?”. Trần Dư Phi trách, cổ họng có chút chua xót: “Sớm thì làm gì hả? Đứng vội nói, đợi mình cùng nói, trước mặt mình, cô chú có lẽ... sẽ không tức giận quá mức...”

“Không cần! Thật sự không cần!”. Đỗ Thượng Văn khẽ lay người cô, trong mắt người khác, đây chính là cặp tình nhân trẻ hai người đang ôm nhau nói những lời mật ngọt.

“Thượng Văn! Xin lỗi... mình xin lỗi...”

“Ngốc nào, cậu làm gì có lỗi với mình chứ?”

“Nếu không phải Nhiếp Phong, cậu cũng không cần...”

“Nếu không phải anh ấy, mình mãi mãi không có được dũng khí như hiện tại!”. Đỗ Thượng Văn mỉm cười: “Vì thế nói mình còn phải cảm ơn anh ấy. Phi Phi, Nếu mình đã lựa chọn ở bên Vân Phi, thì phải chấp nhận tất cả, lấy cậu làm bia chắn bao nhiêu năm qua, là mình quá ích kỷ. Phi Phi, người nên nói xin lỗi là mình!”

“Thượng Văn, cậu đừng nói như vậy...”. Trần Dư Phi ôm chặt anh, trong đầu rối như tơ vò. Từ đêm Nhiếp Phong cố ý diễn màn kịch ôm hôn cháy bỏng trước mặt người nhà họ Đoàn cho tới hiện tại, cô vẫn chưa

điều chỉnh tốt tâm trạng. Đột ngột quá, sự việc che giấu đã bao năm qua, phải mở lời thế nào với bố mẹ đây? Lại phải làm sao khiến họ tiếp nhận hiện thực tàn khốc này đây?

“Đừng lo lắng, mình biết nên làm thế nào! Dù gì họ cũng chỉ có một đứa con trai là mình đây, chắc không nỡ đánh chết mình đâu! Lỡ như thực sự đánh chết mình rồi, tài sản đều thuộc về cậu, được không?”. Đỗ Thượng Văn vẫn còn đùa được, Trần Dư Phi nắm chặt bàn tay vung đến, đánh bình bịch lên ngực anh: “Cậu còn nói linh tinh!”

Đỗ Thượng Văn tóm được nắm đấm của Trần Dư Phi, hai tay khép lại, nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình: “Phi Phi, đột nhiên mình phát hiện ra một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Chẳng trách mình từ nhỏ đến lớn chưa từng trúng giải, mua vé số ngay cả giải nhỏ nhất là năm đồng cũng không trúng, bây giờ mới biết, tất cả vận số tốt của mình đều dùng để gặp được cậu rồi!”

Cổ họng Trần Dư Phi chua xót, mỉm cười liếc mắt kiêu không quan tâm: “Ồ, vậy Đoàn Vân Phi thì sao, cậu gặp được cậu ấy lẽ nào không phải vận số tốt?”

Đỗ Thượng Văn cười theo kiểu đương nhiên, vô cùng ung dung nháy mắt trái: “Mình gặp được cậu ấy, đó là vận số tốt của cậu ấy. Không có cậu ấy mình vẫn có cậu, không có mình, cậu ấy còn lại gì?”

Ngày mùng hai Tết Trần Dư Phi không ra khỏi cửa, một mình ngồi trong phòng ngủ tầng hai nhà mẹ. Trên máy tính đang phát phim truyền hình, tiện tay mở ra, đoạn đầu chưa xem rõ, thậm chí không biết bộ phim mới này tên là gì, chỉ là từng anh chàng đẹp trai cô nàng xinh gái, từng chuyện từng chuyện tình yêu yêu đương đương.

Bà Lục Mạn và A Trung đang bận rộn trong bếp. Bà Lục Mạn không phải sinh ra đã là bà lớn nhà giàu, cũng từng sống những ngày tháng khổ cực, vì thế vô cùng quan tâm đến người giúp việc trong nhà, Tết đến thoải mái cho họ nghỉ mười ngày liền và một bao lì xì lớn. Những ngày tháng không có người giúp việc, việc nhà liền do bà và A Trung tự làm, con gái ở bên cạnh, chắc chắn phải nấu món ngon, Trần Dư Phi thích ăn những đồ như hạt dưa, hạch đào... sớm đã mua về một đồng.

Đôi mắt của Trần Dư Phi theo tuần suất cách nhau một phút, cứ liếc qua ngó lại giữa thời gian ở góc phải bên dưới màn hình máy tính và điện thoại trên bàn sách. Hôm qua sau khi từ Đoàn gia trở về cho đến hiện tại, cô chưa ngủ lấy một giây, trong đầu toàn là hình dáng Đỗ Thượng Văn mỉm cười với cô.

Anh nói với cô, Phi Phi, làm bạn gái của mình nhé...

Phi Phi, chỉ có cậu mới giúp được mình...

Anh nói, anh thà mất đi tất cả, chỉ cần cậu có được hạnh phúc...

Trần Dư Phi bỗng nhiên đứng bật dậy, buồn bực đi đi lại lại trong phòng ngủ, trái tim như đang nhảy lên tới cổ họng, từng nhịp lại từng nhịp, khiến cô hoảng loạn một cách khó hiểu.

Đoàn Vân Phi hôm qua gọi điện thoại qua chúc Tết, Trần Dư Phi đứng ngồi không yên hỏi thăm tình hình trong nhà anh. Đoàn Vân Phi cũng không nói tỉ mỉ, nhưng cũng có thể tưởng tượng được phản ứng của những bậc tiền bối, tóm lại chắc chắn là một cái Tết không may mắn và không vui vẻ gì. Nhiếp Phong một ngày gọi tới hàng mấy lần, tuyệt không nhắc đến tình hình trong nhà, Trần Dư Phi cũng không dám hỏi.

Chuông điện thoại đột ngột reo lên, Trần Dư Phi như chân trần giẫm trên đồng lửa, toàn thân giật thót, sau đó nhào đến cầm lấy điện thoại, nghe thấy âm thanh truyền ra từ ống nghe là giọng nói của Cát Tuyết Phi.

Từ từ ngồi lên giường, Trần Dư Phi đáp Cát Tuyết Phi “ừm ừm à à” khi Cát Tuyết Phi chúc phúc cho cô trong năm mới, sau đó trầm mặc hồi lâu, khẽ nói: “Chị dâu, hôm đó, không phải em cố ý muốn hét lên đâu... Em em, em không biết...”

“Chị hiểu mà, Tuyết Phi”. Trần Dư Phi an ủi cô bé: “Em không cần xin lỗi, chuyện này không thể trách em được.”

“Vây... vậy... chị dâu, chị với anh Phong... hai người, là thật hả?”

Trần Dư Phi cười: “Đúng vậy, là thật.”

“Hai người... là chuyện từ hồi nào vậy? Sao em chẳng nhìn ra được!”. Cát Tuyết Phi lẩm bẩm: “Mẹ em còn mắng cho em một trận, nói em chơi với chị lâu như thế, vậy mà chẳng nhìn ra chuyện chị và anh Phong.”

“Ha ha, dì út bà ấy... còn cả hai người cô Đoàn chú Đoàn, có phải... rất tức giận?”

“Đương nhiên tức giận rồi!”. Giọng nói Cát Tuyết Phi được cường điệu lên: “Dì út nhà em lại nhập viện rồi, dịp Tết năm nay phải ở trong viện đó!”

“Trong lòng Trần Dư Phi trĩu nặng: “Đều là lỗi của chị, chị không nên...”

“Chị dâu, em gọi điện thoại không phải muốn làm chị buồn đâu! Chị dâu! Em em, em có chút hơi hồ đồ. Chị và anh Vân Phi, hai người là thế nào vậy? Anh ấy đối với chị không tốt sao? Chị giận anh ấy hả? Con người anh Vân Phi rất tốt, chị... chị có thể suy nghĩ một lần nữa không?”

Trần Dư Phi khẽ cười cười: “Tuyết Phi, em là một cô bé tốt. Có những việc hiện tại chị không cách gì giải thích với em, em tin chị đi, chị tuyệt đối không làm tổn thương Vân Phi đâu. Qua một khoảng thời gian nữa, mọi người sẽ hiểu rõ tất cả thôi.”

Cát Tuyết Phi không thể hiểu nổi những lời này, cô bé gật gật đầu: “Em tin chị, chị dâu. Có một chuyện em nói với chị, hôm qua ở bệnh viện bác cả đã ép anh Vân Phi phải chuyển về nhà ở, nói là không muốn để anh Vân Phi và chị có bất kì liên hệ nào nữa.”

Trần Dư Phi mím mím môi: “Vây Vân Phi nói thế nào?”

“Đầu tiên anh Vân Phi không chịu, bác cả nổi cơn giận lên rồi ngắt đi, rất lâu sau đó mới cấp cứu được, anh Vân Phi liền... Chị dâu, chị có thể gọi điện thoại bảo anh ấy đừng chuyển được không? Chị và anh ấy... hai người... có khả năng lại trở về tốt đẹp như trước không? Chị dâu, em rất quý chị, hi vọng chị có thể ở bên anh Vân Phi, có được không?”

Trần Dư Phi không biết nên nói là Cát Tuyết Phi ngốc nghếch hay nói cô bé lương thiện. Cô thở dài nói: “Chị sẽ gọi điện cho cậu ấy. Tuyết Phi, cảm ơn em, em nói như vậy, khiến trong lòng chị cảm thấy ổn hơn nhiều rồi.”

“Những lời em nói đều là từ tận đáy lòng, chị dâu, em biết mẫu đàn ông như anh Phong rất được người ta yêu mến, có điều chị cũng biết đấy, Lương Ủy Lam...”

“Chị biết, Tuyết Phi, chị biết mà!”. Trần Dư Phi ngắt lời cô bé, mím môi, khẽ nói: “Nhiếp Phong... mấy ngày này thế nào?”

Cát Tuyết Phi hình như đang suy nghĩ có nên nói ra tình hình của Nhiếp Phong hay không, qua một lúc sau mới ngán ngẩm trả lời: “Chẳng ra sao cả.”

Mí mắt Trần Dư Phi khẽ giật: “Anh ấy làm sao?”

“Anh ấy... anh ấy bị đánh.”

“Tại sao! Ai đánh anh ấy?”

“Chú hai nhà em, vì chị và anh ấy... ngày thứ hai gì đó, dì và chú hai lôi anh ấy đến nhà bác cả. Em không nhìn thấy, nghe cô giúp việc nói đánh rất ghê gớm, chú hai nhà em mà đã nổi cơn giận lên thì chẳng có nể nang gì hết, lúc đó liền đưa Nhiếp Phong nhập viện rồi...”

Trái tim Trần Dư Phi suýt chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cắn chặt môi, cho tới khi cảm thấy đau, mới bắt đầu nói lên lời: “Anh ấy... bị thương những đâu?”

“Trên người còn đỡ, một mảng xanh một mảng tím, không có gì đáng ngại lắm. Trên đầu bị đánh cho rách một lỗ to, là dùng gậy tàn thuốc đánh đấy, chính là cái hình lá sen pha lê ý, cô giúp việc nói đánh đến vỡ cả cái gậy tàn.”

29. Chương 29: Bi Thương Tích Tụ Đã Lâu

Mỗi năm ngày mùng 2 Tết, bà Lục Mạn và các anh chị em đều mang theo con cháu về nhà bố mẹ, cả nhà mấy mươi người náo náo nhiệt nhiệt chúc Tết ông bà. Năm nay tình hình có chút đặc biệt, sau khi li hôn, bà Lục Mạn phải chính thức giới thiệu A Trung với người thân trong nhà, vì thế bà rất coi trọng bữa cơm ngày hôm nay, tự mình thu dọn tới mức ngăn nắp, gọn gàng, sáng bóng thì không nói, từ đầu đến chân A Trung đều là bộ quần áo mới do bà tận tâm lựa chọn, mái tóc được chải rất mượt, lễ vật tặng cho người lớn trẻ nhỏ không quan tâm tới giá tiền, chỉ cần có thể khiến mọi người vui vẻ yêu thích.

Họ hàng của bà Lục Mạn đại đa số gia cảnh bình thường, đặc biệt cũng có nhà khá khó khăn, sau khi bà thay quần áo liền đặc biệt tháo nhẫn kim cương và vòng cổ mới mua ra, đeo một chiếc nhẫn vàng trơn trên ngón vô danh tay trái, để tránh mọi người cảm thấy mình quá khoa trương, khoe khoang. Chiếc nhẫn vàng này là món quà trang sức đầu tiên rất nhiều năm trước A Trung mua tặng cho bà, dùng lương tháng còm cõi lúc đó của ông để mua, là của tiệm Lão Phượng Tường, tuy nó được xem như không đáng giá tiền nhất trong số các món trang sức của bà Lục Mạn, nhưng ngày thường bà không nỡ đeo, bao nhiêu năm qua vẫn còn như mới vậy.

“Em nói khoảng thời gian này béo lên tận mấy cân, anh xem chiếc nhẫn này đeo bị chật rồi! Trước đây đeo lỏng như thế!”. Và Lục Mạn vừa nói, vừa xoay chuyển chiếc nhẫn trên ngón tay, ngán ngẩm trách móc, lên lầu gọi Trần Dư Phi chuẩn bị xuất phát.

Cửa phòng ngủ của Trần Dư Phi đang mở, cô cúi đầu ngồi bên mép giường, hai bàn tay che kín mặt. Nghe thấy tiếng bước chân, cô vội vội vàng vàng dùng vạt áo lau lau mặt. Bà Lục Mạn nhìn thấy liền hoảng hốt, vội vàng chạy tới ôm chặt con gái: “Con sao vậy, Phi Phi?”

Trần Dư Phi không khống chế nổi nước mắt, càng lau thì càng trào ra nhiều hơn: “Mẹ...”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”. Bà Lục Mạn rút một tờ giấy giúp con gái lau mặt, Trần Dư Phi khóc càng dữ hơn, lắc đầu, môi run run: “Mẹ, có chút chuyện gấp, con phải về một chuyến!”

“Về đâu cơ?”. Bà Lục Mạn gấp gáp: “Rốt cuộc con sao thế hả, Phi Phi, con nói với mẹ đi!”

“Không sao, mẹ!”. Trần Dư Phi ra sức lau mặt, đứng lên nắm lấy áo khoác và túi da: “Mẹ, con sẽ về nhanh thôi.”

“Đang yên đang lành, sao nói đi là đi ngay thế? Cãi nhau với Thượng Văn à?”. Bà Lục Mạn đi ra ngoài theo Trần Dư Phi, kéo lấy con gái trên cầu thang.

“Không phải đâu, mẹ. Con, con thực sự có việc.”

“Muốn đi cũng không được đi như thế, là do Đỗ Thượng Văn đúng không? Con có ầm ỨC cứ nói với mẹ, mẹ tìm nó tính sổ! Con cứ đi như thế mẹ không yên tâm, không thể đi được!”

“Mẹ...”. Trần Dư Phi ử rử nhìn mẹ Lục Mạn, hai mắt đỏ ngầu: “Con chỉ đi một chút thôi, sẽ về rất nhanh mà.”

“Phi Phi, con...”. Bà Lục Mạn trước nay chưa từng thấy con gái thất tình mà khóc trong đau đớn đến như vậy, bà hoang mang liếc nhìn A Trung cũng đang đứng dưới cầu thang không hiểu chuyện gì. A Trung trầm giọng nói: “Nếu có việc gấp, ta lái xe đưa con đi.”

“Không cần đâu ạ, tự con có thể lái được.”

“Con lái chậm lắm, vẫn là để ta lái cho!”. A Trung gạt gạt đầu với bà Lục Mạn, đến gara chuẩn bị xe. Bà Lục Mạn vẫn quyết tâm giữ Trần Dư Phi lại hỏi rõ đầu đuôi, nhưng bộ dạng đó của con gái thực sự khiến bà sợ khiếp, Trần Dư Phi từ nhỏ đến lớn luôn là cô gái không để cho bố mẹ phải lo lắng, rốt cuộc nó làm sao vậy?

Trần Dư Phi không thể kiên trì thêm, ngồi vào trong chiếc xe Benz của mẹ Lục Mạn, A Trung cười cười tạm biệt bà Lục Mạn, đạp ga, chiếc xe cấp tốc phóng đi.

Người lái xe xuất thân đúng là có khác, xe được lái vừa nhanh vừa ổn định, trong thời gian dịp Tết xe trên đường rất ít, tính năng của xe Benz lại tốt, vừa tăng tốc liền đạt tốc độ một trăm năm mươi dặm. Trần

Dư Phi ngồi ở hàng ghế sau, đầu đau mắt hoa, im lặng chạy theo những suy tư của mình. Cho đến khi xe đi qua trạm thu phí Nam Kinh, điện thoại của Đỗ Thượng Văn vẫn chưa thấy gọi đến. Vừa nghĩ đến anh, vừa nhớ nhung Nhiếp Phong, Trần Dư Phi giống như toàn thân nhúng đầy mật ong sau đó bị nhốt trong lò nướng, hai đầu trên dưới lửa được đốt lớn nhất, nướng đã tới mức hồn vía lên mây rồi.

Xe tiến vào Trung Sơn Môn, thuận theo con đường phía đông Trung Sơn chạy một mạch đến Tân Nhai Khẩu, hai bên đường đều tro đèn lồng đỏ lớn tràn ngập không khí vui mừng, cây ngô đồng đến mùa đông lá đều rụng hết, vỏ cây trên thân cây to lớn loang loang lỗ lỗ. Đèn xanh đèn đỏ trên con đường này rất nhiều, xe chạy một chút lại dừng một lát, Trần Dư Phi gấp gấp vào cái túi da, nghe tiếng tim đập nhanh loạn xạ.

A Trung dừng xe ở cổng khu chung cư, quan tâm hỏi Trần Dư Phi có cần ông đưa lên tên không. Trần Dư Phi mỉm cười từ chối, bảo A Trung chuyển lời ẹ, cô sẽ cố gắng tranh thủ hôm nay về kịp Thượng Hải. A Trung không có kiên trì, mỉm cười tạm biệt và rời khỏi.

Bước ra khỏi thang máy, lấy chìa khóa ra nhẹ nhàng mở cửa nhà.

Từ trong thư phòng phát ra tiếng nhạc du dương, là tiếng hát của Maria Callas mà Nhiếp Phong vô cùng vô cùng yêu thích, đoạn “nến được đốt lên” trong MV Lucia Di Lammermoor là một trong những tác phẩm tiêu biểu của bà. Đĩa nhạc được thu trước đây rất lâu rất lâu, tuy trải qua xử lý khoa học kỹ thuật hiện đại, khi nghe vẫn khó tránh khỏi có cảm giác thay đổi. Nhưng giọng nữ cao trong trẻo đó không giống với những người khác, đã hát và biểu lộ hết những bi thương của Lucia.

Giọng nói ngọt ngào khiến người ta say mê đến thế

Giọng nói của chàng trầm bổng trong trái tim em

Edgardo, em đã trở về bên cạnh chàng!

Trần Dư Phi cởi giày ra, chậm chậm bước vào thư phòng trong tiếng hát tuyệt vời.

Nhiếp Phong nằm trên chiếc sofa mà cô vẫn thường đọc sách, mặc đồ ngủ, một nửa chiếc chăn đã trượt xuống sàn nhà, chỉ còn lại một góc đắp trên người, một cuốn sách cũng rơi xuống, trang sách mở ra úp ngược trên đất.

Ánh mặt trời mùa đông chiếu vào qua khung cửa sổ rộng lớn, toàn thân anh được bao bọc trong ánh sáng ôn hòa. Bởi vì ánh nắng trực tiếp chiếu lên khuôn mặt anh, đầu mày anh khẽ nhăn, nếp nhăn nhỏ mờ trên khuôn mặt nhìn có vẻ khá rõ rệt, lông mày, sống mũi, đôi môi và đám râu đen đen dưới cằm. Vải băng bó màu trắng quấn lên đầu anh, tóc hơi bị rối một chút khi ngủ.

Trần Dư Phi vặn cho tiếng nhạc nhỏ hơn nữa, sau đó đi đến bên ghế sofa, quỳ trên sàn nhà, nhắc tấm chăn bông lên, khẽ khàng đắp cho anh. Nhiếp Phong khẽ cử động, mắt từ từ mở ra, nhìn thấy Trần Dư Phi, rất rõ ràng là kinh ngạc một lúc lâu, nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, khẽ cười nói: “Anh đã tỉnh ngủ chưa?”

Vết thương của anh bên thái dương, vải băng quấn rất dày, không nhìn ra được vết thương nghiêm trọng tới mức nào. Trần Dư Phi cẩn thận chạm vào vết thương, Nhiếp Phong kéo tay cô xuống, đặt bên môi hôm một cái: “anh lái xe không cẩn thận...”

“Có đau không?”. Trần Dư Phi nâng đầu anh tỉ mỉ xem xét.

“Không đau, một chút cũng không đau”. Nhiếp Phong ngồi dậy, kéo Trần Dư Phi ngồi xuống bên cạnh mình: “Đang yên đang lành sao em lại chạy về?”

“Còn chỗ nào bị thương nữa không? Bị thương có nghiêm trọng không?”

“Cát Tuyết Phi nói cho em biết à? Nhà đầu này...”

Trần Dư Phi gạt đầu: “Bác sỹ nói thế nào?”

“Không sao, khâu mất hai mũi...”

“Còn nói không sao!”. Khóe mắt Trần Dư Phi đỏ lên: “Phải thế nào thì mới là có chuyện?”

“Chẳng phải anh vẫn sống sờ sờ đây mà!”

“Tại sao không nói cho em biết?”

Nhiếp Phong chỉ cười trừ: “Vây em thì sao, lúc đầu chẳng phải cũng luôn giấu anh đó sao?”

Trần Dư Phi nhướn mày muốn tranh luận, Nhiếp Phong ngăn cô lại, ngón tay đặt trên môi cô: “Được rồi được rồi, đều là lỗi của anh, sau này tuyệt không giấu em nữa, được rồi chứ!”

Trần Dư Phi nhẹ nhàng cắn vào đầu ngón tay anh một miếng, lại nhìn vào vết thương: “Liệu có để lại sẹo không?”

“Để lại đi để lại đi, dù gì em cũng không chê bai anh!”. Nụ cười của Nhiếp Phong dần ẩn đi trong ánh mắt của Trần Dư Phi, anh vươn tay ra ôm cô, hôn lên vành tai cô: “Anh đang nhớ đến em, em liền trở về luôn.”

Trần Dư Phi hét khóc lại cười, Trần Dư Phi đẩy anh một cái: “Lừa ai hả? Ngủ say như chết, còn nói nhớ em!”

“Nằm mơ cũng đang nhớ”. Đôi môi Nhiếp Phong trượt từ vành tai sang quai hàm, anh nhẹ nhàng dùng cằm cọ xát lên da cô, có cảm giác chà xát rất nhẹ rất nhẹ, vừa nhồn nhột vừa ngọt ngào: “Sau này đều phải cùng anh đón Tết, có được không?”

Trần Dư Phi gật đầu: “Được.”

Hơi thở của Nhiếp Phong phả lên mặt Trần Dư Phi, anh nói nhỏ: “Anh đói rồi, Phi Phi.”

Trần Dư Phi véo anh một cái: “Đầu đã bị toác ra như vậy, còn...”

Nhiếp Phong nắm tay của cô đặt lên ngực anh, từ từ trượt xuống dưới, bên dưới lòng bàn tay là thân thể và cơ thịt cường tráng của anh: “Thực sự đói rồi...”

Trần Dư Phi cười thu tay về, Nhiếp Phong gí chặt tay cô, dừng ở bụng dưới của anh: Bụng đói rồi!”. Trần Dư Phi trừng mắt nhìn anh, Nhiếp Phong chớp chớp mắt vô tội, mỉm cười bị cô đẩy ngã ra trên sofa.

Trong nhà không có gì ăn được, Trần Dư Phi gọi điện thoại gọi đồ ăn bên ngoài, hai người ăn đơn giản một chút, trở về thư phòng, vừa nghe nhạc vừa nói chuyện.

“Sự việc của Đỗ Thượng Văn thế nào rồi? Cậu ấy đã nói cho người nhà biết chưa?”

“Hôm nay nói. Cậu ấy vẫn chưa gọi cho em, không biết kết quả sẽ thế nào”. Trần Dư Phi trầm ngâm rồi thêm một câu: “Vấn Phi thì sao? Vết thương của anh... cậu ấy nói thế nào?”

“Cậu ấy đang ở bệnh viện, bác cả anh lần này bệnh rất nặng. Là do anh gây nên, lúc đó anh không nên vội vàng như vậy, Phi Phi...”

Trần Dư Phi dang tay ôm lấy eo anh, tựa đầu vào vai anh: “Không phải là lỗi của anh, đừng nói thế!”

Nhiếp Phong hôn lên trán cô, rất lâu cũng không lên tiếng.

Trần Dư Phi gọi điện thoại ẹ, bà Lục Mạn một câu cũng không hỏi nhiều, chỉ bao cô không cần vội về nhà. Trần Dư Phi vô cùng cảm ơn sự quan tâm của mẹ, cẩn thận hỏi thăm tình hình bên Đỗ gia, bà Lục Mạn hoàn toàn không có thái độ gì, chắc là vẫn chưa biết thông tin gì.

Cho đến buổi tối, điện thoại của Đỗ Thượng Văn trước sau vẫn chưa gọi tới. Trần Dư Phi tắm qua, trong lòng vẫn bị một hòn đá lớn chèn ép, ngồi mà bất an. Nghĩ ngợi giây lát, cô gọi cho Đỗ Thượng Văn. Chuông kêu mấy hồi mà đều không có ai nghe, đến lúc sắp bỏ cuộc, thì lại gọi được, giọng nói Đỗ Thượng Văn ở đầu bên kia nghe có vẻ khàn khàn.

Tay của Trần Dư Phi không kiềm chế được hơi run rẩy, dùng lực nắm chặt điện thoại, mỉm cười gọi tên anh: “Thượng Văn...”

Đỗ Thượng Văn thở dài một tiếng: “Phi Phi, mình đã nói rồi.”

Trái tim Trần Dư Phi như treo trên cổ họng, bị tắc có chút không thở được: “Vây, vậy sao?”

“Phi Phi, mình cảm thấy chưa bao giờ thoải mái đến thế.”

“Thượng Văn, Thượng Văn...”

“Bố mẹ mình không hề tức giận, cậu có tin không? Phi Phi, không ngờ họ lại chẳng hề tức giận mình!”. Đỗ Thượng Văn tuy đang cười, nhưng có thể nghe ra nỗi bi thương anh đang cố kìm nén. Trần Dư Phi lắng nghe âm thanh anh cố gắng hít thở và ra sức nuốt nước miếng. “Phi Phi, mình rất hối hận, không nên lừa dối họ bao nhiêu năm qua, mình nên sớm nói cho họ biết tất cả. Phi Phi, mình có lỗi với họ, mình...”

Trần Dư Phi và Đỗ Thượng Văn cùng trầm mặc rất lâu. Nhiếp Phong đứng sau lưng cô, đỡ vai cô.

“Thế thì tốt rồi, thì thì tốt rồi...”. Trần Dư Phi liên tiếp líu rú: “Thượng Văn, thế thì tốt rồi...”

Đỗ Thượng Văn bên kia đầu dây ôm ống nghe khóc to, Trần Dư Phi bên này cuối cùng cũng không thể khống chế được cảm xúc, khóc cùng anh. Nỗi đau đớn giày vò đó cuối cùng cũng đến hồi kết, cô cảm thấy hạnh phúc thay cho Đỗ Thượng Văn từ tận sâu trong đáy lòng. Đỗ Thượng Văn khóc thảm thiết không cách nào diễn tả được, gào khóc khản tiếng, dường như muốn dùng nước mắt để rửa trôi hết những bi thương và tuyệt vọng đã tích tụ thành thể rắn trong cơ thể anh bao lâu qua.

Rõ ràng là kết quả tốt nhất, nhưng Trần Dư Phi vẫn cứ không tìm được nước mắt, cả một đêm dài, trong lòng Nhiếp Phong, khóc một trận dừng một trận. Nhiếp Phong cũng không chớp mắt, trời sắp sáng rồi hai người mới mệt mỏi khép mắt lại. Thời gian không lâu, điện thoại của Nhiếp Phong liên reo lên.

Anh cầm lấy nghe điện, trầm giọng trách móc Cát Tuyết Phi gọi điện thoại tới: “Mới mấy giờ? Có chuyện gì?”

Đôi mắt Trần Dư Phi khóc đến sưng tấy lên, cổ họng đau rát. Cô ngẩng đầu khỏi gối nhìn Nhiếp Phong rất lâu không nói, nhăn mày ngồi dậy: “Sao thế?”

Nhiếp Phong buông điện thoại xuống, quay đầu nhìn cô: “Bố của Lương Úy Lam qua đời rồi, sáng sớm hôm nay.”

30. Chương 30: Yêu Đến Không Cam Tâm

Trước khi ra khỏi cửa, Trần Dư Phi nhớ tới cách nói của người già, từ trong nhà lật tìm được hai sợi thừng đỏ buộc vào cổ tay anh và cô. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô trực diện tiếp xúc với người đã mất, nói trong lòng không có chút sợ hãi, là lừa người thôi.

Nhưng cô kiên trì cùng Nhiếp Phong đến bệnh viện, Nhiếp Phong cũng chẳng nói gì, suốt dọc đường nắm chặt lấy tay cô. Vải băng bó quần trên đầu anh được tháo ra, chỉ có vết thương bên thái dương vẫn dán một miếng, nhìn có vẻ cũng tiêu tụy.

Trong bệnh viện bất luận là lúc nào cũng đều đông người thế này, không phải bởi vì đến Tết mà người mắc bệnh sẽ ít đi một chút. Bố của Lương Úy Lam đã được đưa vào nhà xác, mẹ của cô thương tâm quá độ, bác sĩ kê cho liều thuốc an thần, đang ngủ. Một mình Lương Úy Lam ngồi trên ghế băng bên ngoài phòng bệnh, đầu cúi xuống, không hề động đậy.

Nhiếp Phong đứng ở đầu hành lang phía xa, dừng bước chân. Trần Dư Phi dùng lực nắm tay anh, anh quay đầu qua, cười cười nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm, vai kề vai cùng cô đi đến trước mặt Lương Úy Lam.

“Úy Lam!”

Nghe thấy giọng nói của Nhiếp Phong, Lương Úy Lam lập tức ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc:

“Nhiếp, Nhiếp Phong...”

Sau khi Trần Dư Phi biểu đạt lời thăm hỏi của mình với Lương Úy Lam, liền dành chút không gian cho cô ấy và Nhiếp Phong nói chuyện. Hiện tại không phải là lúc tính toán, cô quan tâm ôm Lương Úy Lam một cái, cười cười với Nhiếp Phong, sau đó xuống lầu, trở về xe đợi anh.

Ở khu phòng bệnh bố Lương Úy Lam nằm, mỗi ngày đều có người qua đời, trong thang máy tầng dưới Trần Dư Phi nghe thấy cuộc đối thoại thì thăm của người bên cạnh, đột nhiên nghĩ ra mình cũng nên chuẩn bị

một ít đồ cứng. Bên cạnh bệnh viện chắn chắn có cửa tiệm như thế. Trần Dư Phi cái gì cũng không biết, dưới sự giới thiệu của chủ tiệm cô mua một mặt chắn, lại ôm một ít tiền, dự định lát nữa giao cho Lương Ủy Lam.

Tâm trạng của mọi người đều sa sút, Trần Dư Phi và Nhiếp Phong đều không chú ý đến, lúc cô đi xuống không cầm chìa khóa xe. Trần Dư Phi dựa bên cửa xe, toàn thân tràn đầy cảm giác không chút sức lực, có lẽ bị thương tới mức cực điểm thì sẽ không có nước mắt, lúc này khi Lương Ủy Lam ngẩng đầu, khuôn mặt khô khốc đó, trong đôi mắt khô khan đó, tràn ngập nỗi bi thương khiến người ta đau lòng.

Gió trong bãi đỗ xe rất lớn, Trần Dư Phi cuộn chặt áo khoác, mái tóc dài bị gió thổi rối tung, cô lấy tay giữ chắc, một lúc đành từ bỏ, bỏ mặc nó nhảy múa, rối tung. Bên cạnh thỉnh thoảng có xe đến xe đi. Trần Dư Phi đột nhiên nhớ ra cũng là buổi tối ở bãi đỗ xe này, Nhiếp Phong ngang tàng dùng xe chắn ngang trước mặt cô, nói với cô, cô tự lên, hay là tôi xách cô lên?

Có phải là lúc đó, cô đã yêu anh mất rồi không? Hay là sớm hơn một chút, khi anh từ thang máy đi ra, dùng ánh mắt thất vọng và không quan tâm nhìn cô và Đỗ Thượng Văn khoác vai ôm eo? Hay là càng sớm hơn, khi bên cạnh cầu thang cổ xưa đó ở nhà bố mẹ Đoàn Vân Phi, dưới ngọn đèn vàng đó, anh đứng ở đó, kinh ngạc nhìn cô? Hay là vào lúc sớm nhất, trong quán bar, khi đầu anh cúi xuống một nửa thành thời chơi đàn ghita, giai điệu uốn lượn từ đầu ngón tay anh cảm động lòng người đến thế, khiến cô muốn khóc, khiến cô khóc?

Gặp gỡ như thế, yêu nhau như thế, thật giống một giấc mơ. Nếu thực là mơ, cô lại vô cùng mong muốn nằm mơ mãi mãi.

Cô không biết những người con gái khác khi đối diện với tình huống thế này sẽ lựa chọn phương pháp xử lý thế nào, cô cũng từng nghĩ đành từ bỏ vậy, dịp đón Tết sau sắc như vậy, cô không chút sức lực và cũng không có cách nào xóa bỏ hình ảnh của Lương Ủy Lam trong lòng Nhiếp Phong, càng không thể thay thế.

Nhưng hiện tại thì sao?

Trần Dư Phi quay người, trán tì trước cửa kính xe, nhìn vị trí ghế lái trong xe.

Cô nghĩ, bất luận thế nào, cũng phải đấu tranh một chút chứ! Đỗ Thượng Văn cũng đã có dũng khí thẳng thắn nói với bố mẹ tình cảm thực sự của mình, cô sao có thể nhát gan chấp tay nhường người đàn ông mình yêu cho người phụ nữ khác được? Cô yêu anh, yêu tới mức không cam tâm, yêu tới mức không kịp, yêu tới độ không chịu nhường bộ, yêu đến điên cuồng.

Nhiếp Phong, Nhiếp Phong!

“Trần tiểu thư!”

Sau lưng lại là giọng nói của Lương Ủy Lam, Trần Dư Phi quay đầu lại, trong tay Lương Ủy Lam cầm chìa khóa xe đưa cho cô: “Nhiếp Phong nghĩ ra cô không cầm chìa khóa, sợ cô đứng ngoài chịu gió lạnh.”

Nhưng sao lại là cô ấy mang tới?

Trần Dư Phi mỉm cười nhận lấy, nói tiếng cảm ơn. Sắc mặt Lương Ủy Lam dưới ánh sáng tự nhiên nhìn có vẻ càng nhợt nhạt hơn, cô ấy nhét hai bàn tay vào túi chiếc váy nhung, trầm ngâm nói: “Tôi đã tìm được linh cữu, chiều nay thì lên đường về quê rồi.”

“Có việc gì cần giúp đỡ chị cứ nói nhé.”

Lương Ủy Lam lắc đầu, nụ cười thật thoáng qua: “Bố tôi bệnh đã mấy năm, những gì cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị rồi. Cảm ơn cô, Trần tiểu thư.”

Trần Dư Phi gật gật đầu, Lương Ủy Lam mím mím môi: “Sau khi về quê làm xong tang sự cho bố tôi xong, tôi phải quay về Nhật Bản rồi”. Trong lòng Trần Dư Phi khẽ giật nảy, nghe cô ấy tiếp tục nói:

“Trần tiểu thư, có những lời, tôi... tôi muốn nói chuyện với cô.”

Trong lòng Trần Dư Phi nhanh chóng phỏng đoán một trận, dùng chìa khóa mở cửa xe: “Bên ngoài lạnh lắm, lên xe nói đi.”

Hai người phụ nữ ngồi trong xe, cửa xe đóng lại, trong không gian nhỏ hẹp kín mít còn lưu lại mùi hương trên người Nhiếp Phong. Trong tay Trần Dư Phi nắm chìa khóa xe có thể gấp lại, không ngừng bấm nút mở ra rồi lại gấp vào.

Lương Úy Lam dường như đang suy nghĩ làm thế nào để mở miệng, trầm mặc hồi lâu, mới khẽ lên tiếng: “Lần này trước khi trở về Nhật Bản, có thể không còn thời gian đến Nam Kinh nữa”. Hai tay cô nắm vào nhau đặt trước đùi, nhìn vào kí hiệu kiểm tra xe dán trên góc phải cửa kính phía trước: “Sau này có thể không còn cơ hội gặp lại nữa. Thời gian tôi và cô quen nhau không dài, số lần gặp nhau cũng rất ít, nhưng tôi rất quý cô, hi vọng cô có thể hạnh phúc. Cô và Nhiếp Phong, đều hạnh phúc.”

“Cảm ơn chị.”

Lương Úy Lam cười cười: “Sự xuất hiện của tôi có phải đã rất làm phiền tới cô không? Ha ha, tôi hiểu, tôi cũng là phụ nữ.”

“Lương tiểu thư...”

“Lúc chúng tôi cùng nhau đi châu Phi, có một lần khó khăn lắm mới tìm thấy điện thoại vệ tinh, gọi được một nửa tự nhiên không có tín hiệu nữa, bộ dạng lo lắng của anh ấy lúc đó, tôi chưa từng nhìn thấy. Trần tiểu thư, tôi có thể nhìn ra, Nhiếp Phong rất yêu cô, cô... chắc chắn cũng rất yêu anh ấy, đúng chứ!”

Trần Dư Phi có chút không hiểu dụng ý trong lời nói của Lương Úy Lam, chỉ khẽ đáp “ừm” một tiếng. Ngón tay Lương Úy Lam thon dài, chiếc nhẫn trên ngón vô danh tay trái đã trượt đến vị trí khớp xương thứ hai, cô ấy đẩy nó về gốc ngón tay: “Có thể gặp được người thật lòng thích mình thật không dễ, Nhiếp Phong là người đàn ông tốt, anh ấy sẽ đối xử tốt với cô, cô nên có niềm tin với anh ấy.”

Trần Dư Phi bắt đầu trầm mặc, Lương Úy Lam thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Tôi mượn mấy phút của Nhiếp Phong tới tìm cô nói chuyện, hi vọng cô không cảm thấy tôi kì quái. Trần tiểu thư, hai năm nay sự việc tôi gặp phải rất nhiều, người thân và bạn bè bên cạnh càng ngày càng ít, thật đấy, tôi chỉ cảm thấy sống được một ngày thì nên trân trọng một ngày. Cô và Nhiếp Phong, đều phải trân trọng đối phương nhé.”

Lương Úy Lam nói xong, vỗ vỗ tay Trần Dư Phi, mở cửa xuống xe.

“Vậy còn chị, lúc đó tại sao lại không trân trọng anh ấy? Tại sao phải đi Nhật Bản?”. Lương Úy Lam dừng lại, quay đầu nhìn Trần Dư Phi sắc mặt đỏ bừng. Trần Dư Phi có chút hối hận đã nói ra câu này, nhưng đáp án của câu hỏi này trong lòng cô cũng rất muốn biết.

Gió lạnh luồn vào qua khe cửa, kêu lên vù vù. Lương Úy Lam dừng lại một lát, lại ngồi vào, đóng cửa xe lại.

“Thực ra cũng luôn tự vấn chính mình câu hỏi đó, lúc đó tại sao lại ra đi?”. Giọng nói của Lương Úy Lam nghe có vẻ rất bình tĩnh, mấy năm trước có lẽ cô ấy cũng đã đối diện với lựa chọn rất gian nan: “Tôi thực sự nghĩ thông suốt cũng cần dùng một khoảng thời gian dài. Tôi nghĩ, nguyên nhân tôi đột ngột từ bỏ Nhiếp Phong như vậy, có thể còn là bởi sự tự ti của tôi.”

“Tự ti?”

Lương Úy Lam cười: “Đúng vậy, tự ti. Điều kiện nhà tôi luôn không tốt, rất nghèo. Lúc tôi còn nhỏ dung mạo cũng không xinh đẹp, vừa gầy vừa thấp, tôi còn nhớ lúc tôi lên cấp hai chiều ới chỉ một mét ba mươi mấy, sau đó thành tích học tập của tôi, cũng chỉ ở mức trung bình, từ nhỏ đến lớn trên người tôi chưa từng có điểm sáng tốt nào, tôi đã quen với việc là người tầm thường còn hơn cả người bình thường, không có ước mơ gì đối với tương lai, chỉ muốn sau khi tốt nghiệp đại học tìm một công việc, lại tìm một người đàn ông bình thường để kết hôn, sống một đời là xong.

“Nhiếp Phong đối với tôi, chính là một miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Tôi không biết sao anh ấy lại thích tôi. Anh ấy tốt như thế, , tương mạo anh tuấn, học sinh tài năng của trường nổi tiếng, gia thế tốt đến mức ngay cả năm mơ tôi cũng không dám nghĩ đến, nhân phẩm tính cách, các mặt đều là tốt nhất. Người đàn ông như thế đối với tôi lúc đó, hoàn toàn hoàn toàn không cách gì từ chối được. Ở bên anh, mỗi ngày đều như đang nằm mơ. Anh đi học ở Bắc Kinh, còn tôi đi làm thêm, việc gì cũng từng làm, nhân viên thu ngân siêu thị, nhân viên bán hàng... Lúc đó hoàn toàn không hề nghĩ gì nhiều, chỉ muốn ở bên anh đã hạnh phúc lắm rồi, ngày ngày mong đợi anh sớm tốt nghiệp, sau khi đi làm chúng tôi có thể kết hôn.”

“Tôi lúc đó tuổi vẫn còn trẻ, quá tin tưởng vào câu chuyện cô bé Lọ Lem và bạch mã hoàng tử trong những tiểu thuyết, hoàn toàn không ngờ người trong nhà Nhiếp Phong sẽ phản đối chuyện của tôi và Nhiếp Phong như thế. Không biết cô có nghe qua chưa, lúc đó Nhiếp Phong vì tôi mà chiến tranh lạnh với người nhà mấy năm trời, chưa từng cầm tiền trong nhà. Anh ấy vì tôi mà chịu rất nhiều khổ cực.

Tôi rất yêu thương anh. Càng thương thì lại càng tự trách mình. Ban đầu chỉ là tự trách, dần dà bắt đầu hoài nghi chính mình. Hai người chúng tôi ở bên nhau, những gì anh ấy cho tôi đều là hạnh phúc vui vẻ và tốt đẹp, còn tôi thì ngược lại, luôn chỉ là gánh nặng của anh ấy, làm anh ấy mệt mỏi, chịu khổ, từ bỏ lí tưởng. Tình cảm của anh ấy và người nhà luôn rất tốt, nhưng mấy năm đó ngay cả cửa nhà anh ấy cũng không về. Ngoài miệng Nhiếp Phong không nói, nhưng tôi biết trong lòng anh ấy cũng rất đau khổ.

Anh ấy cho tôi hạnh phúc, tôi khiến anh ấy đau khổ. Từ nhỏ đến lớn cảm giác tự ti của tôi luôn rất mãnh liệt, thời gian ở bên Nhiếp Phong càng dài, tôi càng cảm thấy là tôi đã đã làm liên lụy đến anh. Có một lần Nhiếp Phong và bạn học tự tập, nhìn thấy bộ dạng hăm hở của bạn học, anh rất ngưỡng mộ, tuy miệng không nói, nhưng tôi có thể nhìn ra, từ ngày hôm đó tôi bắt đầu cảm thấy tôi nên rời khỏi anh. Tiếp tục ở bên cạnh anh, đối với tôi là đang tiếp tục phủ định chính mình, tôi yêu anh ấy bao nhiêu, thì lại hận mình bấy nhiêu.

Tâm trạng đó rất khó thoát ra khỏi, có lúc tôi thậm chí cảm thấy Nhiếp Phong chắc chắn cũng đang hối hận. Tôi đứng trước gương nhìn chính mình, cảm thấy tôi xấu xí vô dụng đến thế. Sau đó tôi bắt đầu nghi ngờ, công việc của Nhiếp Phong rất bận, có lúc phải tăng ca, tôi một mình ở nhà nghĩ ngợi lung tung, suy sụp khóc lớn, đợi sau khi anh quay về lại làm ra vẻ hiền hậu quan tâm anh.”

Lương Úy Lam thở dài nói, khẽ cười nói: “Thực ra bốn chữ “đồng cam cộng khổ” nói ra thì dễ, làm thì rất khó. Nỗi khổ vật chất có lẽ rất dễ vượt qua, cái khó chính là sự kiên định về mặt tinh thần. Vì Nhiếp Phong đã hi sinh vì tôi quá nhiều, tôi muốn rời xa anh, nhưng lại không nỡ. Đợi tới khi người nhà anh cuối cùng đã tiếp nhận tôi, trong lòng tôi lúc đó nghĩ hoàn toàn không phải là “khổ tận cam lai” mà là cuối cùng thì cũng tới, tôi không cần phải sống trong những tâm trạng đó nữa.

Lúc đó tôi và chồng tôi bây giờ chỉ là bạn bè gặp mặt nhau hai lần, sau khi anh biết tin tức Nhiếp Phong chuẩn bị kết hôn cùng tôi liền từ Nhật Bản tới Nam Kinh, nói thích tôi, đây là cơ hội cuối cùng của anh, anh đến để đoạt lại tôi. Tôi vội vàng tìm con đường rời đi, cũng bị anh làm cảm động, liền cùng anh rời Nam Kinh đến Nhật Bản.”

Sau khi Lương Úy Lam nói một đoạn dài liền bình tĩnh trở lại, Trần Dư Phi nhìn khuôn mặt nghiêng của cô ấy rất lâu. Trên khuôn mặt bình thường đó luôn mang nụ cười mỉm, không thể nói là đẹp, nhưng rất động lòng người.

Đây là người phụ nữ hoàn toàn khác biệt với cô. Khi đem so sánh, Trần Dư Phi từ nhỏ đến lớn luôn là cô gái tự tin, so với Lương Úy Lam, thứ mà cô có được rất nhiều.

“Nhiếp Phong... lúc đó thực sự rất yêu chị!”. Trần Dư Phi khẽ nói: “Chị không nên đối xử với anh ấy như thế.”

Đôi mắt Lương Úy Lam khẽ chớp, đầu mày hơi nhếch lên: “Vì thế tôi mới nói phải trân trọng. Tầm thường không phải là cái có của tự ti và thương hại, chỉ tiếc tôi cần rất nhiều thời gian mới hiểu được đạo lí này.”

Lương Úy Lam đã trở về phòng bệnh, lại qua một lúc lâu, Nhiếp Phong mới trở về bãi đậu xe. Anh kéo cửa xe ra, Trần Dư Phi ngồi lên ghế lái nhảy xuống, ôm chầm lấy anh, thật chặt, nhồm chân lên ra sức hôn lên đôi môi anh.

“Nhiếp Phong, em yêu anh!”

31. Chương 31: Đứa Trẻ Chưa Trưởng Thành

Bảy ngày đón Tết, có khổ có vui. Trần Dư Phi vẫn chưa về Thượng Hải, ngược lại ngày mùng 5 Tết bà Lục Mạn đã tới Nam Kinh một chuyến, đem hành lý và một đồng đồ ăn ngon qua cho Trần Dư Phi, sau đó trong tâm trạng muốn nói lại ngừng, cùng A Trung trở về Thượng Hải.

Đỗ Thượng Văn trở về trước một ngày đi làm, dịp nghỉ lễ ngắn ngủi, anh gầy đi rất nhiều, tinh thần lại trở nên vô cùng sảng khoái, vừa gặp mặt là tặng cho Trần Dư Phi một cái ôm thật lớn, cho đến khi Nhiếp Phong ghen tuông hừ hừ hai tiếng: “Được rồi được rồi đấy, đây vẫn còn một người sống sờ sờ ra này!”

Đỗ Thượng Văn hôn lên mặt Trần Dư Phi một cái, cười ha ha. Chiếc khóa đã đeo bao nhiêu năm khi đã tháo ra, cả con người Đỗ Thượng Văn nhẹ nhõm tới mức khiến Trần Dư Phi gần như có chút không nhận ra. Anh không ngừng cười, khoe miệng và đuôi mắt lúc nào cũng cong lên, cười đến nỗi nước mắt trong khoeo mắt dập dờn.

Mẹ của Đoàn Vân Phi vẫn nằm trong bệnh viện, sau khi anh nhận điện thoại liền chạy tới quán cơm, bốn người cùng nhau ăn cơm. Trước yêu cầu của bố mẹ Đoàn Vân Phi đã dọn về nhà ở, vì nguyên nhân mẹ sinh bệnh, anh và Nhiếp Phong lúc gặp nhau ít nhiều gì cũng có chút không tự tại, tuy anh cũng vui mừng cho Đỗ Thượng Văn, nhưng khó tránh khỏi cảm giác lạc lõng, khiến cho lời nói của anh ít đi nhiều so với thường ngày.

Rượu trắng tự nấu của quán cơm nhỏ này là một trong những chiêu hút khách, đựng bằng bình rượu hâm nóng kiểu cổ, nóng hơi hổi, rót trong cốc sứ thô, nhấp một ngụm vô cùng thơm. Bốn người lần lượt ngồi bốn góc bàn, Trần Dư Phi đem món “đầu sư tử” chia làm miếng nhỏ, gấp một miếng vào bát Đoàn Vân Phi, anh cười với cô: “Cảm ơn.”

Sức khỏe của cô đã đỡ hơn rồi chứ?”. Trần Dư Phi khẽ hỏi thăm. Đoàn Vân Phi gật gù đầu: “Khỏe hơn nhiều rồi, hiện tại đã mời mấy chuyên gia hội chẩn, có lẽ phải làm phẫu thuật.”

“Phẫu thuật? Phẫu thuật tim ư?”

“Phải.”

Trần Dư Phi tuy không hiểu lắm, nhưng cũng biết loại phẫu thuật này không phải là chuyện nhỏ. Cô nhìn Đoàn Vân Phi tinh thần ảm đạm, vỗ vỗ mu bàn tay anh: “Yên tâm đi, cô chắc chắn sẽ không sao đâu!”

Đoàn Vân Phi cười: “Mình biết, mình biết!”

Nhiếp Phong đặt cốc rượu xuống, nhìn Đoàn Vân Phi: “Vân Phi, anh...”

“Đừng nói nữa, em đều hiểu cả, không phải lỗi của anh, anh Phong, anh không cần tự trách mình, nói thẳng, người làm mẹ em sinh bệnh thực ra chính là đứa con trai em đây”. Đoàn Vân Phi uống một ngụm lớn, cay đến mức liên tục hít hà. Trần Dư Phi vội liếc nhìn Đỗ Thượng Văn ngồi đối diện, Đỗ Thượng Văn cúi đầu, gấp một miếng thịt bò cho vào miệng, dùng sức nhai.

Trần Dư Phi và Nhiếp Phong trao đổi qua ánh mắt, không hện mà cùng nhắc bình rượu lên, rót thêm rượu vào cốc của Đỗ Thượng Văn và Đoàn Vân Phi. Thời gian còn lại, bốn người phần nhiều là không ngừng ăn, không khí đột nhiên trở nên cổ quái.

Sau bữa cơm, Đoàn Vân Phi trở về bệnh viện trước, Trần Dư Phi thúc giục Đỗ Thượng Văn tiễn cậu ấy, nhưng Đỗ Thượng Văn lại muốn một điều thuốc từ Nhiếp Phong, chậm rãi châm thuốc, hít một hơi sâu, liếc nhìn cái bóng Đoàn Vân Phi đi về phía bãi đậu xe, lại quay người đi về hướng trở về nhà.

Hiện tại trong khoảng thời gian nhạy cảm này không nên xích mích như thế, trong lòng Trần Dư Phi nghĩ, đi nhanh mấy bước đuổi kịp Đỗ Thượng Văn, kéo lấy tay anh khẽ gọi: “Thượng Văn, đừng như thế!”

Trong miệng Đỗ Thượng Văn ngâm điều thuốc, khói thuốc tạt vào làm mắt khẽ nheo lại, lông mày dài như con gái khẽ chớp động cười với Trần Dư Phi: “Đừng gì cơ?”

“Lớn như vậy rồi còn tính khí trẻ con!”. Trần Dư Phi kéo lại không để anh đi: “Đi tiễn Vân Phi đi! Mau lên!”

“Lớn như vậy rồi còn cần người khác tiến sao?”. Đỗ Thượng Văn giật tay lại, dang tay ôm Trần Dư Phi, siết chặt hai tay trong sự kinh ngạc của cô, rồi lại đột ngột buông tay ra, kiên quyết đẩy cô ra quay người sải bước đi xa. Trần Dư Phi vẫn muốn đuổi theo tiếp tục khuyên anh, Nhiếp Phong giữ cô lại: “Đây là chuyện của hai người bọn họ, điều em nên làm thì đã làm rồi, bây giờ nên để họ tự giải quyết.”

“Nhưng...”. Nhưng chẳng phải đã có khởi đầu tốt đẹp rồi sao? Bố mẹ của Đỗ Thượng Văn chẳng phải đã đồng ý rồi mà? Bây giờ điều nên làm lẽ nào chẳng phải là cùng nghĩ cách thuyết phục bố mẹ Đoàn Văn Phi ư?

Nhiếp Phong vẫy vẫy tay với Đoàn Văn Phi đã khởi động xe rồi khỏi quán cơm, ngồi trong xe ở tít tận xa, biểu cảm trên mặt của Đoàn Văn Phi không thể được nhìn rõ, anh cũng hướng về phía Nhiếp Phong và Trần Dư Phi vẫy vẫy tay, sau đó liếc nhìn về hướng Đỗ Thượng Văn rời đi, lúc này mới lái xe đi.

Trái tim Trần Dư Phi nặng trĩu, niềm vui sau khi biết bố mẹ Đỗ Thượng Văn thông cảm cho anh thoáng chốc đã biến mất, đứng đó ngẩn ngơ, có một chút lo lắng không nói ra. Nhiếp Phong nắm chặt tay Trần Dư Phi trong tay mình, trầm ngâm, thần sắc trên mặt cô có một giây cảm thấy giống như đang thương xót: “Phi Phi, anh biết hiện tại em đang nghĩ muốn tất cả nhanh chóng kết thúc, để Văn Phi và Thượng Văn giải thoát khỏi cảm giác tự trách, cũng khiến chúng ta được giải thoát. Nhưng bây giờ không được vội vàng, cho họ thêm thời gian và không gian, để họ yên tĩnh suy nghĩ kĩ càng.”

“Nhiếp Phong...”. Trần Dư Phi nắm chặt ngón tay Nhiếp Phong, trên đường gió lạnh vẫn quét qua, có một cảm giác ấm áp từ đầu ngón tay anh truyền sang: “Hai người họ khó khăn lắm mới đi tới bước này, trước đây khó khăn vậy mà vẫn tốt thế, sao bây giờ đã thành công được một nửa rồi, mà họ lại như vậy...”

Trần Dư Phi nói có chút hơi bừa bãi, Nhiếp Phong giúp cô thắt chặt khăn quàng hơn một chút: “Được rồi được rồi, bây giờ có thể không đặt toàn bộ trái tim của em lên người khác không, cũng phải chia ra một chút quan tâm một chút người bị thương là anh đây chứ, hôm nay thời gian còn lại toàn bộ giao cho anh, được không?”

Trần Dư Phi cười gật đầu: “Anh có sắp xếp gì?”

Nhiếp Phong dừng lại một lúc, thần bí cười nói: “Đến lúc đó em sẽ biết.”

Một tiếng sau, Trần Dư Phi đã biết sắp xếp của Nhiếp Phong là gì, khi cô nằm trong hồ nước nóng lộ thiên sau căn biệt thự ở Thang Tuyền đó, trong không trung bắt đầu chậm chậm có tuyết rơi. Trong mùi lưu huỳnh đậm đặc, bên cạnh là suối nước nóng, đôi mắt xuyên qua hơi nóng hừng hực bốc lên, hoa tuyết trắng từ không trung màu xám tro rơi xuống, có một số rơi xuống gò mà lộ trên mặt nước của cô.

Nguồn nước ở trung tâm suối, một chiếc khay hình là sen trong suốt dao động trên mặt nước, trên khay đặt một bình rượu trắng nhỏ, một chiếc cốc sứ và một cốc mơ. Sau khi nhấp mấy ngụm nhỏ Trần Dư Phi đặt cốc về khay, bưng bình gờ chân lên dùng chân đẩy khay trôi về phía Nhiếp Phong ở phía đối diện. Chiếc lá sen nhỏ dao động dữ dội, mùi rượu càng nồng đậm hơn bay ra. Trần Dư Phi cởi dây buộc tóc ra, ngẩng cao đầu về sau để toàn bộ tóc được ngâm trong nước, hít một hơi thật sâu, có hoa tuyết rơi vào trong miệng, tan ra có vị ngọt nhàn nhạt.

Nước khe động, Trần Dư Phi nhẹ nhàng ngẩng đầu nằm, để mặc tay của Nhiếp Phong ôm lấy eo cô, hôn cô. Một ngụm rượu cay cay được mớm vào miệng cô, Trần Dư Phi bị cay tới mức mở mắt, bị sặc đẩy anh ra, chỉ thấy nét cười trong đôi mắt anh.

Trần Dư Phi chớp chớp mắt, sóng mắt lưu chuyển không tránh né nữa, mà ngược lại đưa lưỡi ra cuốn lấy lưỡi Nhiếp Phong, nhân lúc anh không cẩn thận, đẩy hột mơ ngâm trong miệng sang miệng anh. Răng Nhiếp Phong đột nhiên cắn phải thứ cứng rắn, khe khẽ kêu rắc một tiếng khiến anh giật mình, Trần Dư Phi nhân cơ hội trốn thoát, tựa vào thành bể cười ngặt nghẽo.

Ở suối nước nóng tại gia, không bị bó buộc bơi đồ bơi, khuôn ngực lộ trên mặt nước của cô theo tiếng cười, khe dao động theo mặt nước. Nhiếp Phong mím môi mỉm cười, dang cánh tay bước tới ép Trần Dư Phi vào bên thành bể. Trong cảnh hoa tuyết bay đầy trời, anh nâng cầm cô lên, khẽ thở dài, không cần nói gì cả, trong sự trầm mặc trên tất cả, lại một lần nữa để Trần Dư Phi nếm trải hương rượu mê đắm lòng người trên môi anh.

Ngày đầu tiên đi làm, Trần Dư Phi vốn định hẹn Đoàn Vân Phi cùng ra ngoài ăn trưa, thuận tiện nói chuyện với cậu ấy, tìm hiểu một chút tình hình hiện tại tại nhà cậu ấy, nhưng vừa qua mười giờ thì nhận được điện thoại của Cát Tuyết Phi, đặt trước bữa cơm trưa với cô.

Vừa mới đi làm không có nhiều việc, Trần Dư Phi có mấy lần định chuẩn đến phòng làm việc của Đoàn Vân Phi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy làm như thế quá đột ngột. Nhiếp Phong nói đúng, dù gì cũng là chuyện của anh và Đỗ Thượng Văn, những gì có thể làm cô đã làm rồi, bây giờ là cửa ải khó khăn cuối cùng, chỉ có hai người họ cùng nắm tay nhau mới có thể vượt qua.

Lúc đón Tết Cát Tuyết Phi có lẽ đã nhận được không ít bao lì xì, chi tiêu có vẻ tương đối xa xỉ, đưa Trần Dư Phi tới một quán bò bít tết vô cùng đắt đỏ. Nhưng trong tâm trạng như hiện nay, bò bít tết đối với cô có vẻ hơi khó nuốt, có lẽ món cháo hoa của quán Phương Bà thích hợp với cô hơn.

Lúc Cát Tuyết Phi gặp Trần Dư Phi, không còn tự nhiên thoải mái như trước kia nữa, cô bé không phải là người mưu mô gì, vì thế toàn bộ tâm sự đều được viết trên mặt. Nhìn bộ dạng cô bé khó khăn tìm chủ đề không khiến bầu không khí trở nên bối rối, Trần Dư Phi thở dài, nói: “Có chuyện gì em cứ nói thẳng, Tuyết Phi, chị hi vọng chúng ta có thể giống như trước đây, đừng vì chuyện chị và Vân Phi mà làm ảnh hưởng tới tình bạn của chúng ta.”

Nét cười trên mặt Cát Tuyết Phi khó khăn lắm mới nặn ra được từ từ biến mất, cô bé chăm chăm nhìn Trần Dư Phi, đôi mắt to chớp chớp mấy lần, khẽ nói: “Chị dâu, anh Vân Phi nhà em... rất cuộc anh ấy...”

Mi mắt Trần Dư Phi khẽ giật, đợi chờ Cát Tuyết Phi tiếp tục nói. Cát Tuyết Phi chần chừ, nâng ly rượu vang trên bàn uống một ngụm lớn, lấy dũng khí nói: “Anh Vân Phi... có phải là gay không?”

Từ đơn này ý nghĩa là gì Trần Dư Phi hiểu rất rõ, nhưng chưa từng dùng nó để miêu tả về Đoàn Vân Phi và Đỗ Thượng Văn, cũng có lẽ vì hai bên quá thân thiết quá quan tâm nhau, cô vô thức từ chối đem bất kỳ từ ngữ nào thu hút ánh nhìn kì dị của người khác liên hệ với họ. Vì thế vừa nghe thấy lời của Cát Tuyết Phi, cô liền có chút thẩn thờ, mấy giây sau mới hiểu ra. Cô cụp mắt xuống, cũng nâng ly rượu vang lên nhấp một ngụm, nhìn chất lỏng màu đỏ đậm chậm chậm lắng lại trong ly, khẽ nói: “Sao em biết?”

Cát Tuyết Phi cắn môi, lông mày nhíu chặt lại, rất lâu sau, giọng khàn khàn nói: “Trước đây em còn tưởng anh Phong có bệnh về mặt này, không ngờ... không ngờ lại là anh Vân Phi...”

Trần Dư Phi đặt ly rượu trở về bàn: “Em có vì điều này mà kì thị cậu ấy không?”

“Đương nhiên là không!”. Cát Tuyết Phi hét lên: “Sao em có thể kì thị anh ấy được! Nhưng...”

“Nhưng gì?”

Cát Tuyết Phi thở dài: “Nhưng sao có thể... ý em nói, em hoàn toàn không dám tin, anh Vân Phi... tất cả họ hàng người thân trong nhà em đều rất bảo thủ, sao anh ấy có thể...”

Trần Dư Phi khẽ cười: “Tin chị đi, chuyện này cậu ấy cũng không cách gì lựa chọn được, đây là sự an bài của thượng đế rồi.”

Quán bít tết nằm ở trên tầng một quán rượu, bên cạnh chỗ ngồi là bức tường bao thủy tinh, bên ngoài có thể nhìn thấy bầu trời không trong xanh của thành phố. Một tầng sương xám mù mờ chắn mất tầm nhìn của mọi người, nhiều lúc ngẩng đầu lên, đã không thể nói rõ bầu trời rốt cuộc có màu gì.

Cát Tuyết Phi nhìn món bít tết vừa được bưng lên bàn, vẫn chưa giơ tay cầm dao đĩa: “Tại sao thượng đế lại an bài lung tung như vậy, là ông ấy có mưu đồ hay cố ý?”

Trần Dư Phi nắm lấy tay cô bé: “Thượng đế có lẽ muốn Vân Phi được hạnh phúc.”

“Như thế làm sao hạnh phúc được chứ!”, Cát Tuyết Phi lắc lắc đầu.

Trần Dư Phi mất kiên nhẫn nhìn gương mặt trẻ trung kia: “Có thể gặp được người mình yêu nhất trong cuộc đời, lẽ nào không phải hạnh phúc sao? Tuy người đó là đàn ông, nhưng là hai người họ yêu thương nhau. Thứ mà Vân Phi muốn chỉ là hạnh phúc như thế, có lẽ đại đa số thứ chúng ta muốn cũng giống như cậu ấy.”

Khóe mắt Cát Tuyết Phi lập tức bắt đầu đỏ hoe, cô bé cụp mắt xuống, khẽ sụt sịt: “Thượng đế muốn anh ấy hạnh phúc, tại sao không sắp xếp cho chị với anh ấy? Bây giờ xảy ra chuyện này, trong nhà... cửa ải người trong nhà anh ấy làm sao vượt qua đây!”

Trái tim Trần Dư Phi có chút trĩu nặng: “Sức khỏe của cô thế nào? Có đỡ hơn chút nào không?”

Cát Tuyết Phi lắc lắc đầu, cầm tờ giấy chấm chấm nơi khóe mắt: “Không tốt, sức khỏe của bác cả một chút khởi sắc cũng không có, bác sĩ nói tình hình của bác ấy rất tệ, bắt buộc phải làm phẫu thuật mới ổn, nhưng hiện nay sức khỏe quá yếu, lại sợ không thể vượt qua được cuộc phẫu thuật...”

“Sao lại như thế...”. Sao Đoàn Vân Phi một câu cũng không nói gì? Ngay cả Nhiếp Phong cũng chẳng nói với cô.

Sau khi tạm biệt Cát Tuyết Phi, Trần Dư Phi trở về công ty, không về phòng làm việc của mình, mà trực tiếp đi đến trước phòng làm việc của tổng giám đốc, gõ cửa.

Âm thanh Đoàn Vân Phi nói “mời vào” vang dội và rất kiên định, Trần Dư Phi xoay nắm cửa đẩy cửa ra, Đoàn Vân Phi đang bận rộn bên trong vừa nhìn thấy cô, lập tức lộ ra nụ cười mỉm: “Sao thế, buổi trưa không nghỉ ngơi à?”

“Vân Phi”. Trần Dư Phi lật tay đóng cửa lại, bước đến trước bàn làm việc của anh: “Đang bận à? Có thể nói chuyện với cậu không?”

“Đương nhiên!”. Đoàn Vân Phi cười đặt thứ trong tay xuống: “Có chỉ thị gì không?”

“Bệnh tình của cô nghiêm trọng như vậy, tại sao không nói cho bọn mình biết?”

Đoàn Vân Phi có chút khóe miệng khẽ nhếch nhưng không thể cười nổi: “Cát Tuyết Phi nói với cậu à? Tiểu nha đầu này thật nhanh nhẹn nhanh miệng!”

“Vân Phi, đây không phải là chuyện của một mình cậu, mình, Thượng Văn và còn cả Nhiếp Phong, bọn mình đều có thể giúp cậu cùng nhau nghĩ cách, Thượng Văn chẳng phải đã giải quyết xong vấn đề bố mẹ cậu ấy rồi sao, nói không chừng cậu cũng giống như cậu ấy, trước đó cứ nghĩ bố mẹ vô cùng cố chấp và cứng nhắc, nhưng thực sự khi thực sự thử giải thích thì họ lại hiểu và thông cảm cho cậu.”

Đoàn Vân Phi lùi về sau ngồi vào ghế tựa, hai tay nắm vào nhau, khuỷu tay đặt trên tai ghế. Anh hơi cúi đầu, bên dưới mắt có chút quầng thâm, khóe miệng cũng mím mỗi lộ ra nếp nhăn: “Phi Phi, hai ngày nay... Thượng Văn vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn”. Trần Dư Phi ngẫm nghĩ, lại thêm một câu: “Ít nhất nhìn bề ngoài có vẻ vẫn ổn.”

“Thế thì tốt. Phi Phi, giúp mình ở bên cậu ấy nhiều hơn, hiện tại mình phải chạy qua lại giữa công ty và bệnh viện, không có thời gian tới thăm cậu ấy.”

“Mình sẽ làm vậy. Nhưng Vân Phi, cậu cũng phải giữ gìn sức khỏe.”

“Mình hiểu, mình sẽ làm thế.”

Trong lòng Trần Dư Phi có chút xót xa: “Cô sẽ bình phục rất nhanh thôi, đừng lo lắng quá nhé.”

Đoàn Vân Phi gật gật đầu, khẽ thở phào một cái, sau đó lại gật gật đầu, mím môi, lộ ra nụ cười.

Buổi tối Nhiếp Phong phải tiếp khách, trở về rất muộn, về đến nhà Trần Dư Phi đang cuộn mình trên sofa ở thư phòng nghe nhạc đọc tiểu thuyết. Hai người nói chuyện lúc ban ngày, Nhiếp Phong nói một câu khiến Trần Dư Phi phải ngẫm nghĩ. Anh nói, trước đây anh từng nói với Trần Dư Phi, Đoàn Vân Phi không kiên cường giống như vẻ bề ngoài, nói ở một mức độ nào đó, cậu ấy vẫn là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

32. Chương 32: Rốt Cuộc Là Ai Đã Sai Lầm?

Trong lòng nhớ nhung Đỗ Thượng Văn, Trần Dư Phi trước sau vẫn không cách nào trấn tĩnh tự nhiên mà làm việc được, một buổi sáng làm sai tới mấy lần, cuối cùng đành tắt máy tính đi, cầm cốc cà phê đứng bên cửa sổ phòng làm việc nhìn ra bên ngoài. Thành phố bị bao trùm trong bầu không khí xám xịt mù mờ, bây giờ không còn chuyện phóng tầm mắt nhìn ra xa nữa, thị lực có tốt hơn nữa cũng không nhìn được phía xa, hướng hồ là cặp mắt cận thị này của cô.

Cô cụp mắt xuống, trong lòng tim đập thình thịch, cứ cảm thấy lo lắng, nhưng lại cảm thấy những thứ mình đang lo lắng thật tức cười. Sao có thể chứ, Đỗ Thượng Văn và Đoàn Vân Phi, họ đã đi đến được ngày hôm nay, còn sợ khó khăn nào ngăn cản nữa chứ?

Đặt cốc cà phê xuống cầm điện thoại lên, cô gọi cho Đỗ Thượng Văn, bên phía anh cũng đang bận túi bụi, chưa nói đến hai câu liền có người bên cạnh nhỏ tiếng thúc giục. Trần Dư Phi cười bảo anh cứ làm việc trước, buổi tối nếu có thời gian ra ngoài một chuyến, ăn bữa cơm, đã lâu lắm không lửa tiền của anh rồi, tay cũng có chút ngứa ngáy. Đỗ Thượng Văn cười trách cô một câu, hẹn buổi qua đón cô.

Sau đó cô lại đến phòng làm việc của Đoàn Vân Phi, gõ cửa, không ai đáp, thư kí tổng giám đốc từ nhà vệ sinh đi ra nói với Trần Dư Phi, Tổng giám đốc Đoàn hôm qua đi công tác rồi, đi Bắc Kinh tham gia một buổi đấu thầu dự án, có thể phải ba đến năm ngày mới trở về.

Trần Dư Phi có chút lạng lạng trở về phòng làm việc, ngắm nghĩ một hồi vẫn có chút buồn bực, mở máy tính lên mạng lướt một số trang web liên quan đến bất động sản của Australia. Thực sự giống như hai người Đoàn Vân Phi nói, so với giá nhà tăng cao trong nước thì giá ở đó thực sự không cao, hơn nữa kết cấu nhà và cảnh quan đều được làm rất nhân tính hóa. Trần Dư Phi thích nhất là một loạt những tấm ảnh chụp những khu vườn trong biệt thự, càng nhìn càng thấy đẹp, khiến người ta không kìm lòng được mà lập tức vào ở luôn.

Cô lựa chọn lấy mấy trang nhìn có vẻ đẹp nhất, nén thành file gửi qua cho Đỗ Thượng Văn, bên dưới thêm một câu: rất hận những người sắp được ở trong ngôi nhà như thế này. Mấy phút sau email gửi lại khiến cô cười thành tiếng: cứ thư thả mấy năm, chờ trả hết nợ rồi hận mình cũng được.

Không bận mà cũng không nhàn, cô hoàn thành công việc của một ngày, Trần Dư Phi xuống lầu trước năm phút so với thời gian đã hẹn, đứng bên đường đợi một lúc, trong dòng xe đang chạy nhìn thấy xe của Đỗ Thượng Văn. Khoảnh khắc cửa kính xe hạ xuống, dường như cũng có thể nhìn thấy nỗi thất vọng thoáng qua trong mắt Đỗ Thượng Văn.

“Một mình cậu thôi à? Nhiếp Phong có đến không?”. Đỗ Thượng Văn nói rồi lái xe tới nhà hàng Trần Dư Phi chỉ định, cô lắc đầu cười: “Khó khăn lắm mới có thể giới riêng cho hai người chúng ta, không để anh ấy tới làm kì cà cản mũi đâu.”

Đỗ Thượng Văn liếc mắt nhìn cô cười: “Câu này sao mình nghe lại thấy khó chịu thế nhỉ, có phải đang ám chỉ mình điều gì không?”

“Cậu cút đi!”. Trần Dư Phi vỗ anh một cái, cười hi hi ha ha tới một nhà hàng gần công ty, tìm một chỗ ngồi yên tĩnh, chọn một vài món đặc sắc, lại gọi thêm rượu vang. Sau khi uống hơn nửa cốc, Trần Dư Phi nghiêm nghị nói: “Hôm nay mình có chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì?”

Trần Dư Phi ngừng một lát: “Sáng nay vừa đi làm, mẹ cậu liên gọi điện thoại ỉn...”

Nét cười trên mặt Đỗ Thượng Văn thu lại: “Mẹ mình nói gì vậy?”

“Không có gì, nói toàn là lỗi của cậu, bảo mình không nên trách cậu, sau đó thì khóc... Mẹ cậu bảo mình nhất định đừng tức giận cậu, cậu thiếu nợ mình họ sẽ nghĩ cách bù đắp. Thượng Văn, mẹ cậu thực sự là người mẹ rất cảm thông với người khác.”

Đỗ Thượng Văn nuốt nước miếng: “Đúng vậy, mình rất may mắn.”

“Thượng Văn”. Trần Dư Phi nắm lấy tay anh, dẫn đo khẽ nói: “Mẹ của Vân Phi bây giờ vẫn đang ở trong bệnh viện, tình hình rất không tốt, mình nghe em họ cậu ấy nói chuyên gia kiến nghị nhanh chóng làm phẫu thuật, nhưng tỉ lệ phẫu thuật thành công không cao, người trong nhà cậu ấy hiện tại đang không biết phải làm sao mới tốt. Bây giờ không phải thời cơ tốt để nói ra chân tướng sự việc, Thượng Văn, bên phía Vân Phi vậy giờ cũng không dễ dàng gì, cậu thông cảm với cậu ấy một chút, được không?”

Đỗ Thượng Văn khẽ cười nháy mắt với cô: “Người phụ nữ chìm đắm trong dòng sông tình yêu đều có bản năng người mẹ tràn lan như cậu hả?”

“Nói chuyện nghiêm túc với cậu đây.”

“Mình hiểu, những điều cậu nói mình đều hiểu”. Đỗ Thượng Văn nâng ly lên mời Trần Dư Phi: “Cậu thì sao? Chuyện của cậu và Nhiếp Phong đã nói với gia đình anh ấy chưa? Bố mẹ anh ấy nói thế nào?”

“Cũng đang đợi cơ hội mà, bố anh ấy đến bây giờ vẫn chưa chịu cho anh ấy bước vào nhà.”

Đỗ Thượng Văn cười khổ: “Đều là mình làm liên lụy tới cậu.”

“Lại thế rồi!”. Trần Dư Phi trợn mắt: “Ngoài câu này ra cậu không còn câu gì mới mẻ khác à?”

“Phi Phi.”

“Ừm?”

Đỗ Thượng Văn sụp mắt xuống, hàng mi dài khẽ chớp động, trên khuôn mặt đẹp có chút sắc thái mệt mỏi: “Phi Phi, cậu nói xem có phải ngay từ đầu mình đã sai lầm rồi không?”

Trái tim Trần Dư Phi như thất lại, bao nhiêu năm cô quen biết Đỗ Thượng Văn, chưa một lần nghe anh nói những lời chán nản thất vọng đến vậy, trước đây cho dù có khổ thế nào khó thế nào, anh đều dũng cảm đối diện, hiện tại sao thế này? Dựa vào tình yêu chân thực và dũng khí đi suốt dọc đường, còn có cửa ải nào không vượt qua được đây!

Cô cảm thấy không biết dùng lời gì để trách móc Đỗ Thượng Văn, trong lòng ngoài một chút thất vọng và mất kiên nhẫn, càng nhiều hơn nữa là sự yêu thương dành cho người đàn ông trước mắt. Bàn tay cánh tay phải của anh thon dài có lực, nhưng ngón tay lại đang run rẩy, Trần Dư Phi oán hận nắm chặt năm đầu ngón tay, trầm giọng nói: “Thượng Văn, cậu còn như thế mình thực sự sẽ rất tức giận đấy! Không được phép nói những lời như thế!”

Đỗ Thượng Văn sụp mắt khẽ cười: “Mình chỉ nói trước mặt cậu như vậy thôi, Phi Phi, mình cũng chỉ nói như thế với cậu...”

Trần Dư Phi chưa xót cười nói: “Nhìn bộ dạng không chút khá lên của cậu, Vân Phi cậu ấy đi công tác rồi, nếu không tối nay chắc chắn sẽ cùng mình tới đây. Khoảng ba đến năm ngày cậu ấy mới về, cậu có cần phải thương tâm tuyệt vọng như thế không!”

Đỗ Thượng Văn cười nhướng mày: “Thật không đúng lúc, hai ngày này mình cũng phải đi công tác.”

“Đi đâu?”

“Đến Australia, đi mua căn nhà mà cậu thích đó.”

Câu nói của anh khiến Trần Dư Phi yên tâm phần nào: “Mua căn nào đẹp đẹp ấy.”

Đỗ Thượng Văn ngược mắt lên nhìn Trần Dư Phi, lật tay nắm lấy tay cô: “Phi Phi, nếu mình thật sự đến nước Úc rồi, có lẽ rất lâu sau mới trở về một lần, cậu có nhớ mình không?”

“Phí lời!”

“Chắc là có nhỉ”. Đỗ Thượng Văn cười, nhắm mắt, đàn ông gần ba mươi mà nhìn vẫn vô cùng giống trẻ con: “Cũng không cần nhớ quá, nếu không Nhiếp Phong nhà cậu là ghen tuông... Phi Phi, có một người đàn ông chịu ghen tuông vì cậu, mình cũng yên tâm rồi.”

Trong lòng có chuyện sẽ dễ say hơn, nổi sầu sẽ làm tăng nồng độ men rượu, Trần Dư Phi uống tới mức hơi mơ hồ, Đỗ Thượng Văn tiễn cô đến thang máy dưới lầu, sau đó mới vẫy tay rời đi. Bước đến cửa nhà

bấm chuông, Nhiếp Phong ra mở cửa, lướt qua vai anh, nhìn thấy người ngồi trên sofa bất ngờ lại chính là mẹ anh. Cảm giác say trong người Trần Dư Phi thoáng chốc bị xua tan bởi cái giạt mình, lén lút liếc nhìn Nhiếp Phong, anh cười cười động viên cô, nhận lấy chiếc túi trong tay cô, đổi sang đôi dép lê bước tới, Trần Dư Phi mỉm cười thấp thỏm giống như học sinh làm điều gì sai bị giáo viên bắt được vậy: “Cháu chào cô ạ.”

Mẹ Nhiếp Phong có chút lúng túng, cũng có chút gượng gạo gật gật đầu: “Về rồi à, ngồi đi.”

Trần Dư Phi đỏ mặt hơi đỏ và tờ giấy nắm chặt trong tay bà, trong lòng càng lo sợ. Vốn dĩ một nhà lương thiện hạnh phúc, bây giờ loạn hết cả lên, khiến cô không khỏi tự trách mình. Cẩn thận ngồi xuống sofa, hai tay Trần Dư Phi nắm vào nhau đặt trên đầu gối, nghĩ ngợi xem nên nói câu gì mới không thể hiện sự thất lễ. Mẹ Nhiếp Phong thở dài, nước mắt khó khăn lắm mới kiềm chế được lại trào ra: “Mấy đứa trẻ các con bây giờ là thế nào? Tiểu Phong, mẹ thực sự không hiểu, những ngày tháng yên yên ổn ổn thì không sống, tại sao lại khiến cả nhà đều không được sống bình yên? Mẹ đã đến tuổi này rồi, còn phải lo lắng vì con bao nhiêu nữa...”

“Mẹ...”

“Cô...”

Hai người đồng thời lên tiếng, lại đồng thời ngừng lại. Mẹ Nhiếp Phong liếc Trần Dư Phi một cái, có nhiều lời không tiện nói, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt ra những trách móc trong lòng: “Bác con vẫn còn đang nằm trong bệnh viện, hôm nay mẹ đến là để hỏi con một câu, rốt cuộc con định làm thế nào?”

Giọng nói Nhiếp Phong không lớn, nhưng rất kiên định: “Mẹ, mẹ đừng hiểu nhầm, con và Phi Phi không phải như mẹ nghĩ đâu, chúng con thực ra đã ở bên nhau rất lâu rồi.”

“Nhiếp Phong...”. Trần Dư Phi khẽ gọi, anh không dừng lại, tiếp tục nói: “Đứa bé lần trước của Phi Phi, là của con.”

“Hả?”. Mẹ Nhiếp Phong trợn mắt đến mức không thể ngạc nhiên hơn: “Các con, các con...”

“Mẹ, mẹ là bác sĩ, so với bác và các gì, mẹ chắc chắn có thể hiểu hơn chuyện con muốn nói.”

“Chuyện, chuyện gì?”

Trần Dư Phi vội vàng ngăn lại: “Nhiếp Phong!”

Anh đắm đuối nhìn cô, trầm giọng nói: “Liên quan đến chuyện khuynh hướng giới tính của Vân Phi. Mẹ, Phi Phi thực ra là tấm lá chắn để cậu ấy che mắt mọi người, từ đầu tới cuối cô ấy chỉ yêu có mình con thôi.”

Mẹ Nhiếp Phong há mồm rất lâu sau mới hiểu khuynh hướng giới tính mà con trai nói là có ý gì, đôi môi khẽ run lên: “Tiểu Phong, con... con ăn nói linh tinh gì vậy!”

“Con không nói linh tinh, mẹ, lời con nói đều là thật.”

Mẹ há miệng cứng lưỡi, mãi sau mới che mặt khóc nức nở: “Tội nghiệt, sao lại thành ra như thế, sao lại như thế!”

“Mẹ!”. Nhiếp Phong quỳ xuống bên cạnh và nắm lấy tay mẹ: “Thực ra không đến mức đáng sợ như mẹ nghĩ đâu, mẹ là bác sĩ, từ góc độ khoa học chắc cũng có thể giải thích được chuyện này. Đây chỉ là vấn đề tình cảm của một mình Vân Phi, bất luận thế nào, cậu ấy vẫn là con trai ngoan của bác cả, là cháu ngoại tốt của mẹ, tình yêu của cậu ấy dành cho tất cả người trong nhà một chút cũng không bị ảnh hưởng gì cả, mẹ nhất định phải hiểu cậu ấy, mẹ!”

Mẹ Nhiếp Phong khóc lóc lắc đầu: “Sao lại xảy ra chuyện này, đây chẳng phải muốn lấy đi tính mạng của bác cả con sao...”

“Đây là vấn đề thời gian, mẹ, bác cả là người rất hiểu đạo lý, thời gian lâu rồi bác cũng sẽ nghĩ thông suốt, đợi sức khỏe của bác hồi phục rồi tìm một thời cơ thích hợp để nói rõ tất cả...”

“Nói không rõ... nói không rõ được đâu!”. Mẹ Nhiếp Phong nước mắt như mưa nhìn con trai, vô cùng bối rối đau khổ nói: “con không biết, con trai ngốc, người trong nhà chúng ta đã phải chịu nỗi khổ này rồi... Trước đây trong nhà có tiền, ông của con cũng chơi bởi đào hát, dính vào cái này... khiến cho vợ con bỏ đi nhà tan

cửa nát, bác của con hận nhất chính là sự việc đó, bây giờ con nói con trai bác ấy cũng đi vào con đường cũ, bác ấy, bác ấy... bác ấy làm sao mà chịu đựng nổi chứ!”

Nhiếp Phong và Trần Dư Phi hết sức kinh ngạc, anh nhường mày nhìn mẹ, những lời khuyên giải thắm nghĩ trong lòng đều mắc nghẹn trong cổ họng, không cách gì nói ra được. Hai tay Trần Dư Phi nắm chặt, nhìn chăm chăm hoa văn màu lam đậm đẹp đẽ trên tấm thảm trải sàn trước ghế sofa, trái tim trĩu nặng tới cực điểm.

Rốt cuộc thì là ai đã sai?

Đỗ Thượng Văn, Đoàn Văn Phi hay là Nhiếp Phong?

Việc đã đến nước này, đã không thể nói rõ phải trách móc ai và không nên oán trách ai. Đến nửa đêm, hai người ôm nhau đều không cách nào chợp mắt được, đầu Nhiếp Phong áp vào mái tóc xõa tung mềm mượt của Trần Dư Phi, thở dài: “Phi Phi, anh chỉ muốn yêu em thật nhiều...”

Trần Dư Phi cọ cọ trong lòng Nhiếp Phong: “Em hiểu, Nhiếp Phong, em đều hiểu mà.”

Anh thu tay về, nuốt nước miếng: “Anh không nên kích động như thế, Phi Phi. Nhưng tối hôm đó ánh mắt em nhìn anh... giống hệt như ánh mắt ngày đó Ủy Lam nói chia tay với anh... Anh sợ hãi cái cảm giác đó. Phi Phi, em nói anh biết đi, anh có phải là thằng đàn ông khiến cho phụ nữ không có cảm giác an toàn không...”

“Đương nhiên không phải!”. Trần Dư Phi xoay người trong lòng anh, mặt đối mặt nép trước ngực anh: “Nhiếp Phong, đều là vì anh quá tốt, anh không biết mình tốt đến thế nào đâu, tốt đến mức khiến người ta không dám tin, có thể ở bên anh giống như nằm mơ vậy.”

Đôi môi Nhiếp Phong chạm lên vàng trán trơn bóng của cô, hơi thở phả ra từ trong mũi nặng nề gấp gáp: “Đừng rời xa anh, Phi Phi, mãi mãi...”

Trần Dư Phi ra sức lắc đầu, đôi mắt chưa xốt nhắm chặt. Kiên cường cũng có lúc chỉ là lớp áo giáp đàn ông che giấu bản thân mình, trái tim chôn giấu đằng sau thực ra cũng rất nhạy cảm yếu đuối, cũng bị tổn thương, cũng rất khó liền miệng. Bị người yêu từ bỏ, đối với người đàn ông kiêu hãnh như Nhiếp Phong, sự nghiêm trọng của cú sốc chắc chắn còn hơn cả sự tưởng tượng của người bình thường. Cô vươn tay về phía sau lưng Nhiếp Phong, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tấm lưng rộng lớn của anh, vuốt ve men theo sống lưng phẳng lì: “Đương nhiên, Nhiếp Phong, em sẽ không rời xa anh, mãi mãi!”

Có lẽ sau khi mẹ Nhiếp Phong trở về đã nói sự thật với bố anh, buổi tối mấy ngày sau, hai vợ chồng già gọi điện thoại kêu Nhiếp Phong và Trần Dư Phi về nhà. Bữa tối do mẹ Nhiếp Phong đích thân xuống bếp nấu nướng, cả một bàn ăn phong phú, hai bố con trầm mặc ngồi đối diện một lát, bố Nhiếp Phong cầm bình rượu lên rót đầy vào cốc rượu trước mặt con trai.

Trái tim nhảy lên tận cổ họng của Trần Dư Phi cũng xem như hạ xuống, cô cảm kích cười cười với mẹ của Nhiếp Phong, lại lấy chút nước mắt của bà: “Thằng nhóc đó, sao không nói sớm... có gì khó khăn mọi người cùng bàn bạc giải quyết, các con không nên bất chấp như thế!”

“Mẹ!”. Nhiếp Phong khuyên giải, an ủi ôm lấy vai mẹ, Nhiếp phụ đằng hắng rất lớn, đầu mày nhíu lại:

“Các con vẫn còn trẻ, sau này cơ hội có con vẫn còn nhiều maf”. Nhiếp mẫu gật đầu, lau lau nước mắt, yêu thương gấp toàn đồ ăn ngon vào bát của Trần Dư Phi, không ngừng bảo cô ăn nhiều một chút, chăm cho cho sức khỏe hơn, bây giờ gây gò quá, không tốt!

Trần Dư Phi và Nhiếp Phong nhìn nhau cười, cảm xúc trong lòng hai người lẫn lộn. Ăn xong một bữa ăn no nê, hai bố con ngồi cùng nhau chơi cờ, Nhiếp mẫu kéo Trần Dư Phi đến phòng khách ngồi trên sofa xem tivi, lại nhét một đồng hoa quả vào tay cô, Trần Dư Phi cố gắng nhồi nhét một quả chuối, thực sự là ăn không nổi nữa.

Nhiếp mẫu quay đầu nhìn chồng và con trai như nằm rạp người bên bàn cờ, mỉm cười thở dài: “Nhà chúng ta đã rất lâu không như vậy rồi, hai bố con nó, thật đúng là oan gia.”

Trần Dư Phi cười: “Con thấy chú đối với Nhiếp Phong rất tốt.”

“Tốt thì tốt, nhưng mà thô bạo quá, vì thế nói trẻ con không được đánh mãi, Nhiếp Phong bởi vì bướng bỉnh, từ nhỏ đã bị đánh nhiều quá, khiến cho tình cha con bị nhạt đi.”

“Không đâu ạ, trong lòng Nhiếp Phong đều tôn trọng chú và cô như nhau, anh ấy biết hai người là vì muốn tốt cho anh ấy.”

Trên khuôn mặt của Nhiếp mẫu vừa là sự hài lòng vừa là sự mất kiên nhẫn: “Hôm đó trở về, cô liền kể tình hình của các con, ông già ấy ngồi trong phòng khách cả một đêm. Cô biết ông ấy cũng đang hối hận, chưa làm rõ tình hình đã xuống tay, đánh Nhiếp Phong đến... Haizz! Không nói nữa không nói nữa, Phi Phi, sau này con có thời gian rảnh thì thường xuyên cùng Nhiếp Phong về nhà ăn cơm, để hai bố con nó ở cùng nhau nhiều hơn, để tránh vừa gặp mặt là như kẻ thù vậy.”

“Con sẽ làm vậy, cô nấu cơm ngon như thế, con chắc chắn sẽ thường xuyên tới ăn chục cơm ạ.”

Nhiếp mẫu cười rồi lại liếc nhìn con trai, giọng nói có chút kìm nén: “Chuyện đó... cô với bố nó đã bàn bạc rồi, bác của Nhiếp Phong hiện nay bệnh nặng thành ra như thế, chuyện của các con cũng không tiện nói nhiều, tạm thời cứ như vậy đã, đợi sau khi bà ấy phẫu thuật rồi nói sau vậy. Chuyện của Vân Phi cô và bố nó cũng đã nghĩ cách, hai chúng ta trước tiên sẽ đi nói chuyện với nó, cho dù thế nào, đây không phải là vấn đề chỉ dựa vào giấu giếm là có thể giải quyết được.”

Trần Dư Phi gật đầu: “Con nghe lời cô.”

Trên đường về nhà, Trần Dư Phi nói lại với Nhiếp Phong lời của mẹ anh: “Mẹ anh sẽ nói với Vân Phi thế nào nhỉ? Em có cần gọi điện trước cho Vân Phi để cậu ấy có chút chuẩn bị tư tưởng không?”

Thần sắc của Nhiếp Phong có chút nghiêm túc: “Mẹ anh còn nói thêm gì nữa?”

“Không có gì, em cũng không dám hỏi nhiều.”

Nhiếp Phong mím môi không nói, lái xe đến trước cổng khu chung cư: “Phi Phi, em về nhà trước đi, anh có mấy lời phải nói trước mặt Vân Phi.”

Trần Dư Phi nhướng mày: “Cậu ấy đi công tác Bắc Kinh còn chưa trở về mà.”

Nhiếp Phong nhìn cô đắm đuối: “Phi Phi...”

Trần Dư Phi giống như đột ngột nuốt phải cục đá, lạnh từ cổ họng, lạnh từ cổ họng tới tận trong tim:

“Anh, ý anh là gì... Vân Phi cậu ấy, cậu ấy...”

Nhiếp Phong vỗ vỗ tay cô: “Em về trước đi, có lời gì đợi anh về rồi nói.”

“Cậu ấy không đi công tác? Vậy tại sao cậu ấy...”. Mi mắt Trần Dư Phi và khóe mắt đều không khống chế nổi khẽ giật giật: “Cậu ấy đang trốn tránh em... hay là đang trốn tránh Thượng Văn?”

“Phi Phi, nghe lời, em về nhà trước đi.”

“Em đi cùng với anh!”. Giọng nói của Trần Dư Phi đột nhiên dâng cao, có chút sắc bén gào lên: “Đưa em đến gặp cậu ấy!”

“Phi Phi!”

Trần Dư Phi lại đang thở gấp, ngực nhấp nhô bất định: “Anh biết, tại sao anh không nói cho em!”

“Phi Phi, anh...”

“Tại sao...”

Nhiếp Phong nắm chặt cổ tay cô, kéo cô vào lòng: “Phi Phi, em đừng như thế.”

Trần Dư Phi xót xa, hai tay ôm lấy eo Nhiếp Phong, đau khổ lắc đầu: “tại sao chứ? Nhiếp Phong, hai người làm sao vậy? Hai người đang nghĩ gì thế...”

“Phi Phi, có một số chuyện em không hiểu đâu, Vân Phi cậu ấy... Anh từng nói, thực ra cậu ấy vẫn là một đứa trẻ chưa trưởng thành, có lúc cậu ấy không biết phải một mình đối diện với áp lực như thế nào, cậu ấy sẽ muốn tìm một nơi để trốn tránh một lát, em không nên trách cậu ấy.”

“Nhưng cậu ấy không phải chỉ có một mình, còn có Thượng Văn, còn có em mà!”

Nhiếp Phong nắm chặt mái tóc dài của Trần Dư Phi: “Không giống nhau, cậu ấy và bọn em không giống nhau!”

“Không giống nhau ở điểm gì?”. Nhiếp Phong rất lâu không đáp, trái tim Trần Dư Phi không chỉ lạnh lẽo, mà còn bắt đầu đóng băng: “Sao có thể không giống nhau? Họ đã ở bên nhau bao nhiêu năm như vậy, không nên khác nhau, không nên...”

Nhưng không nên không có nghĩa không xảy ra. Trần Dư Phi lặng lẽ nhìn xe của Nhiếp Phong biến mất trong dòng xe trên đường, mất một lúc sau mới ngẩn ngơ quay người về nhà.

Chuông điện thoại từ trong túi xách truyền ra, cô kéo khóa lôi ra nhìn, một hàng số hai số đầu là hai số 0, là một cuộc gọi quốc tế đường dài. Bây giờ từ nước ngoài gọi điện thoại cho cô chỉ có một người, Trần Dư Phi khịt khịt mũi, ổn định lại tâm trạng, bấm nút nghe. Đỗ Thượng Văn đầu dây bên kia vừa kết nối liền tuôn một tràng oán trách: “Cậu làm gì vậy, gọi cho cậu bao nhiêu cuộc mà cũng không nghe, trong nhà cũng không có ai, thành thật khai báo, có phải ăn chơi chác táng với Nhiếp Phong không?!”

Tiếng cười sảng khoái của anh khiến tâm trạng của Trần Dư Phi cũng tốt hơn một chút: “Nói linh tinh gì thế! Cậu đây, đang làm gì vậy, khi nào trở về?”

“Qua mấy ngày nữa. Phi Phi, có một tin tốt và một tin xấu, cậu muốn nghe cái nào trước?”

Sự việc hai ngày nay khiến Trần Dư Phi rất mệt mỏi, cô có chút căng thẳng hỏi: “Tin xấu đến mức nào?”

Đỗ Thượng Văn cười lớn: “Biết ngay cậu sẽ hỏi cái này mà, tin rất xấu, hành lí của mình mất rồi, bên trong toàn là quà mình mua tặng cậu.”

Trần Dư Phi cười vẻ khoa trương: “Mình không quan tâm, cậu mua lại đi!”

“Còn một tin tốt, Phi Phi, mình mua được căn nhà như cậu nói rồi.”

Bước chân Trần Dư Phi thoáng chốc dừng lại trên con đường nhỏ giống như một vườn hoa, cô chớp mắt, điều chỉnh cơ mặt và tâm trạng trong lòng, thấp giọng cười: “Vậy, vậy sao? Nhanh như vậy đã mua được rồi à?”

“Nhìn có vẻ giống với tấm ảnh cậu gửi ỉnh lắm, mình vừa nhìn thấy đã thích rồi, giá cả cũng rất hợp lí, thật sự là trùng hợp”. Đỗ Thượng Văn thở phào một cái thật nhẹ nhõm: “Lần này mình và Vân Phi xem như có một tổ ấm rồi, có điều chắc chắn sẽ dành cho cậu một phòng!”

Trần Dư Phi bịt chặt miệng không dám nói, sợ mình sẽ khóc thành tiếng, cô gật đầu, nước mắt chảy ra khỏi khóa mắt, lắng nghe tiếng cười giống như trút được gánh nặng của Đỗ Thượng Văn trong điện thoại. Dưới bầu trời sao ở nơi đất khách quê người, ở đất nước hoàn toàn xa lạ, anh dường như đã tìm được phương hướng mới trong cuộc đời, đã vứt bỏ được những khó khăn và hoài nghi ngăn ngừ trước đó không lâu, bắt đầu trái tim tốt đẹp nhất để chờ đón tương lai.

Trần Dư Phi không biết mình dùng giọng nói bình tĩnh thế nào để nói tạm biệt với anh, sau đó tắt điện thoại. Cô không thể kiên trì thêm nữa, đứng bên một ngọn đèn đường màu vàng hoàng hôn khóc òa lên. Tiếng khóc làm kinh động đến bảo vệ đi tuần, chàng trai trẻ nhìn thấy Trần Dư Phi đau khổ khóc thút thít trước mắt mình, vừa lúng túng vừa nghi hoặc lên tiếng hỏi han. Trần Dư Phi hoàn toàn không cảm giác được sự quan tâm của anh, toàn bộ tâm tư cô đều đang chìm đắm trong nỗi bi thương, nhắm mắt lại, trong nước mắt ngập tràn dường như còn có thể nhìn thấy gương mặt kiên định dứt khoát đó của Đỗ Thượng Văn, anh nói anh đã yêu Đoàn Vân Phi, nếu hai người không thể ở bên nhau, anh thà rằng chết đi.

33. Chương 33: Nếu Như Không Gặp Cậu Ấy

Có thể bởi vì trẻ trung, Cát Tuyết Phi rất nhanh chóng quảng phiên nã trong nhà đi, khôi phục lại bản tính vui tươi hơn hở, vẫn làm nhân viên bán hàng trong cửa hàng mỹ phẩm, vẫn trong thời gian làm việc gọi điện thoại khắp nơi làm phiên bạn bè. Trần Dư Phi chẳng có tâm trạng nào ra ngoài ăn cơm, nhưng nghĩ có thể hỏi được một số tin tức của Đoàn Vân Phi từ Cát Tuyết Phi nên liền đồng ý lời mời của cô bé, buổi trưa gặp nhau ở một tiệm mì kéo sợi, cùng ăn trưa.

Nhưng cô chỉ hỏi được một chút bệnh tình của mẹ Đoàn Vân Phi từ Cát Tuyết Phi, hiện nay người trong nhà đang đau khổ suy nghĩ có nên làm phẫu thuật cho bà không, hai lựa chọn đều có nguy hiểm, đều rất khó hạ quyết tâm.

Ăn cơm xong Cát Tuyết Phi trở về làm việc, Trần Dư Phi tiện đường lượn các cửa hàng một vòng. Tại tầng hai trong một gian quần áo nữ, cô nhìn thấy một người phụ nữ rất giống mẹ mình đang thử trang phục, trên người mặc một bộ áo lông rất có khí chất phương Tây, liền mua ẹ Lục Mạn một bộ, trả tiền không ngần ngại, lại mua ẹ Nhiếp Phong một chiếc, sau khi xách hai chiếc áo rời khỏi quầy không xa lại quay trở lại, cũng mua một chiếc ẹ Đoàn Vân Phi.

Vào lúc này, cô và Nhiếp Phong đều không tiện đến bệnh viện thăm hỏi mẹ Đoàn Vân Phi, một chiếc áo lông tuy không đáng bao nhiêu tiền, nhưng ít nhiều cũng biểu đạt tấm lòng của cô.

Ngày hôm sau vừa đi làm, Trần Dư Phi liền để ý đến hướng phòng làm việc của tổng giám đốc, nhìn có vẻ như Đoàn Vân Phi vẫn chưa đi làm. Cô có chút hậm hực trở về phòng làm việc, mở máy tính lên, đăng nhập hệ thống quản lý của công ty, có thông báo thư nội bộ của công ty nhảy ra, click vào kiểm tra. Một bức thư thông báo rất ngắn, điều chỉnh nhân sự công ty, Đoàn Vân Phi tiên sinh vốn đảm nhận chức vị tổng giám đốc công ty chi nhánh Nam Kinh kiêm tổng giám đốc công ty liên doanh vì lí do từ bỏ tất cả chức vụ, nên phó giám đốc đương nhiệm tạm thời thay thế chức vụ.

Trần Dư Phi ném con chuột trong tay xuống liền túm lấy điện thoại, điện thoại của Đoàn Vân Phi luôn khóa máy, liền gọi vào số của Nhiếp Phong, sau khi chuông điện thoại reo ba tiếng thì nghe trong điện thoại truyền đến tiếng nói anh thì thầm: “Anh đang họp.”

“Rốt cuộc Vân Phi đang ở đâu!”

Nhiếp Phong trầm mặc một lát: “em biết rồi à?”

Giọng nói Trần Dư Phi run rẩy: “Anh sớm đã biết cậu ấy muốn từ chức? Hai người... hai người rốt cuộc muốn làm gì!”

Có thể nghe thấy tiếng xê dịch của ghế bên đó lúc anh đứng lên, Nhiếp Phong bước ra khỏi phòng họp, hít một hơi thật sâu nói: “Bình tĩnh một chút, Phi Phi, Vân Phi cậu ấy không có ý gì khác, có lẽ chính là muốn tạm thời dành ra chút thời gian, sống chậm lại, suy nghĩ nghiêm túc một chút về những dự định tương lai.”

“Còn muốn suy nghĩ dự định gì chứ? Đã bao nhiêu năm như thế không suy nghĩ rồi, bây giờ lại muốn suy nghĩ dự định tương lai ư?”. Nhiếp Phong bên đó không trả lời, Trần Dư Phi nhắm mắt lại: “Thượng Văn làm sao đây? Cậu ấy lẽ nào không nghĩ thay cho Thượng Văn một chút ư? Thượng Văn ... Thượng Văn phải làm sao...”

Nhiếp Phong than vãn: “Em đừng căng thẳng, qua hai ngày nữa anh đi tìm Vân Phi nói chuyện.”

Trần Dư Phi lắc lắc đầu, ủ rũ dùng tay ôm lấy trán: “Thượng Văn đã lên máy bay rồi, tối nay là tối Thượng Hải. Anh nói với Vân Phi, Thượng Văn ở Sydney đã mua được nhà rồi, nếu cậu ấy chưa quên lời mình đã từng nói, buổi tối hãy đến Thượng Hải đón sân bay, chuyến bay lúc 7 giờ đến sân bay Phố Đông, cửa số một.”

“Phi Phi...”

Trần Dư Phi giữ chặt ống nghe: “Nhất định phải bảo cậu ấy đi, Nhiếp Phong, em xin anh!”

Nhiếp Phong trầm mặc hồi lâu, trong giọng nói có chút chua xót: “Phi Phi, Vân Phi hiện nay có lẽ cũng đã lên máy bay rồi... Cậu ấy đi Đức, đưa bác cả đi làm phẫu thuật, một chuyên gia về tim Hoa kiều rất nổi

tiếng ở Đức là bạn cũ của chồng bác”. Trần Dư Phi há hốc miệng, cảm như hén đặt điện thoại xuống bàn, chưa bao giờ có khoảnh khắc như lúc này, khiến cô càng cảm nhận sâu sắc khó khăn mà Đỗ Thượng Văn và Đoàn Vân Phi gặp phải khó khăn đến mức nào, người không rơi vào hoàn cảnh đó không cách nào hiểu được, áp lực và đau khổ này, có lẽ thực sự có lẽ sẽ khiến người ta nhát gan mà lùi bước.

Trần Dư Phi ăn cơm trưa xong liền xin nghỉ nửa ngày, trở về thay trang phục, lái xe rời khỏi Nam Kinh, lái vào đường cao tốc Hồ Ninh, hướng về sân bay Phố Đông.

Tâm trạng lần này và lần trước đi đón Nhiếp Phong hoàn toàn không giống nhau, trong xe yên tĩnh tới mức có chút kìm nén, cô bấm nút phát nhạc, vặn âm lượng thật lớn, nghe từng bài hát một. Cầm hai chiếc đĩa sưu tầm của Nhiếp Phong, Arch Enemy một nhóm nhạc Metal đã qua đời rất nổi tiếng của Thụy Điển, Trần Dư Phi cũng từng hâm mộ nhóm nhạc này, thành viên và tác phẩm của họ đều là một nhóm kì dị, giai điệu cực kì đẹp do bốn chàng trai diễn tấu phát ra, mà giọng ca nữ chính Angela dung mạo xem như thanh tú lại có giọng hát gào thét thấp trầm như chết vậy. Trần Dư Phi không nghe rõ cô ấy hát những gì, tai của cô trước sau vẫn tìm kiếm thứ gì đó khiến mình bình tĩnh lại trong tiếng hát như nổ tung và xé nát bên cạnh, một từ đơn cũng tốt, một đoạn solo ghita cũng hay, giống như trong lúc tuyệt vọng nhất tìm được một tia hi vọng,

Trần Dư Phi tới rất sớm, hơn 4 giờ ở cửa sổ một sân bay Phố Đông, tìm một nơi ngồi xuống ngẩn ngơ, trong đầu mơ mơ hồ hồ, đột nhiên lại cảm thấy mình không nên tới, trước đây Đỗ Thượng Văn cũng chẳng phải chưa từng đi công tác, cô chưa từng đi đón anh, bây giờ điên rồ chạy đến đây, ngược lại cho thấy trong lòng cô có tâm sự.

Ba tiếng đồng hồ, cô do dự không quyết giữa đi và không đi, sau đó chuyến bay đó cũng đáp xuống, trong từng nhóm người bước ra, cô nhìn thấy Đỗ Thượng Văn cao lớn nổi bật.

Đỗ Thượng Văn không ngờ Trần Dư Phi lại đến đón anh, nhưng nhìn biểu cảm của anh, rõ ràng là đang tìm người, mắt đảo quanh tìm kiếm, ánh mắt quét đi quét lại, càng tìm kiếm môi càng mím thật chặt. Trần Dư Phi cúi thấp đầu thở dài, nuốt nỗi chua xót nơi cổ họng, ngẩng khuôn mặt cười lên, sải bước về hướng Nhiếp Phong.

Cho đến khi bước đến trước mặt, Đỗ Thượng Văn mới giật nảy mình định thần lại: “Sao cậu lại ở đây? Đến làm gì thế?”

“Phí lời!”. Trần Dư Phi cười: “Có lòng tốt đến đón cậu, còn hỏi mình làm gì!”

“Đón mình?”. Đỗ Thượng Văn xoa xoa đầu: “Mình ra ngoài mới có mấy ngày, mặt trời của mẹ Tổ quốc vĩ đại đã chuyển sang mọc ở hướng Tây rồi sao?”

Trần Dư Phi thui anh một đám, hi hi ha ha vai sánh vai cùng anh đi ra khỏi sân bay. Xe lái đi được mười phút, Trần Dư Phi liền bị gạt sang ngồi ở ghế lái phụ. Đỗ Thượng Văn thực sự nhìn không thuận mắt kiểu tốc độ trâu già kéo xe rách nát, tự mình ngồi qua khởi động xe.

“Bằng lái xe của cậu có trong người không? Đừng để bị chú cảnh sát bắt đấy!”. Trần Dư Phi không yên tâm hỏi, Đỗ Thượng Văn nhếch mép cười: “Nếu lỡ bị bắt rồi cậu giả vờ bị bệnh, khóc cha kêu mẹ, chú cảnh sát nói không chừng sẽ dùng xe cảnh sát mở đường cho chúng ta.”

Trần Dư Phi mặc kệ anh, mở chiếc túi nhỏ cô luôn mang theo bên mình, lôi từ bên trong ra một số đồ anh mua. Trong đó có một chiếc bật lửa zippo kiểu cổ, chính là kiểu dáng Cát Tuyết Phi thích nhưng Đoàn Vân Phi không chịu đưa đó, có điều chữ khắc trên thân không giống, chữ khắc lần này là một câu “Why wert thou so dear”. Trần Dư Phi không hiểu, dùng tay ma sát, hỏi: “Ý nghĩa gì vậy?”

“Mù chữ rồi chứ, nói cậu nghe rõ đây. Lúc mua người ta nói với mình, đây là một câu thơ của Huân tước Byron – Tại sao lại trọng tình với em như vậy.”

Trần Dư Phi làm vẻ bị lạnh: “Lạnh quá, nổi hết da gà lên rồi!”

Đỗ Thượng Văn cười lắc đầu.

Câu thơ này nghe giống như lời mật ngọt giữa những người yêu nhau, Trần Dư Phi không chú ý, rất lâu sau này mới tình cờ đọc được toàn bộ bài thơ. Tên bài thơ này là When we two parted, dịch thành tiếng Việt

nghĩa là “Khi hai chúng ta chia tay”.

Trở về nhà của Đỗ Thượng Văn, đã sắp tới 1 giờ sáng. Trần Dư Phi xuống dưới lầu cửa hàng tiện lợi mua hai túi sủi cảo đông lạnh, đồ chút giấm cùng nhau ăn hết, Đỗ Thượng Văn đem hai túi quà tặng nhét vào lòng cô, không nói năng gì đẩy Trần Dư Phi ra khỏi cửa: “Nhanh về nhà đi, nếu cậu qua đêm không về, Nhiếp Phong nhà cậu sẽ chém sống mình mất!”

“Có người bạn qua cầu rút ván như cậu vậy sao? Không inh thử lấy một hơi!”. Trần Dư Phi trừng mắt vặn hỏi, Đỗ Thượng Văn làm mặt quỷ, đẩy cô đến tận trong thang máy, giúp cô bấm nút xuống tầng một: “Nhanh về ngủ đi!”

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Trần Dư Phi gơ tay lại nhấn nút mở cửa: “Cậu cũng ngủ sớm đi, Vân Phi đi công tác rồi, có lẽ khoảng một thời gian nữa mới có thể trở về...”

“Biết rồi biết rồi! Mau về nhà đi!”

Bên ngoài cửa thang máy, trên khuôn mặt anh tuấn của Đỗ Thượng Văn là nụ cười rạng rỡ, anh rõ rệt và dịu dàng biến mất trước mắt Trần Dư Phi, trong ánh mắt ngoài nét cười, không nhìn thấy bất cứ chút mệt mỏi nào. Trần Dư Phi dựa vào bức tường lạnh như băng, day day huyết thái dương, xem ra là cô đã quá lo nghĩ, nói thế nào Đỗ Thượng Văn cũng là đàn ông, không giống cái tính trẻ con của cô! Lúc ngồi lại vào xe, tâm trạng của Trần Dư Phi đã đỡ hơn rất nhiều so với lúc xuất phát ra sân bay, nhìn thấy nụ cười của Đỗ Thượng Văn, cô cảm thấy lần này không đi mất công.

Nhiếp Phong vẫn chưa ngủ, ngồi trên giường vừa đọc sách vừa đợi cô. Trần Dư Phi cởi áo khoác, đứng ở cửa phòng ngủ nhìn anh hồi lâu, bước tới nép vào vòng tay đang rộng của anh, cách một lớp chăn ôm chặt cơ thể cường tráng và ấm áp của anh.

Nhiếp Phong nhẹ nhàng hôn lên mái tóc Trần Dư Phi, ôm chặt lấy cô. Nửa đêm yên tĩnh, cô và anh đều không nói gì, hai người dùng cái ôm để an ủi đối phương, động viên chính mình. Cho dù ngày mai sau khi trời sáng vẫn còn rất nhiều phong ba bão táp, nhưng chỉ ít trong đêm, trong lòng họ chỉ có đối phương, còn có dũng khí ôm chặt lấy nhau đến mãi mãi.

Việc từ chức đột ngột của Đoàn Vân Phi có lẽ cũng khiến công ty không kịp dự đoán, bởi vì trước đó một chút dấu hiệu cũng không có, nói từ chức là từ chức luôn. Có điều anh vì đưa mẹ ra nước ngoài trị bệnh, cho dù qui định nhân sự công ty có nghiêm khắc hơn nữa, cũng không thể từ chối lí do đó.

Trần Dư Phi và Đoàn Vân Phi luôn thân thiết với nhau, đồng nghiệp trong công ty đều biết, vì thế trước khi tổng giám đốc mới nhậm chức, rất nhiều cặp mắt nhìn chăm chăm lên người cô, muốn xem xem tổng giám đốc mới có gây hại gì cho phó phòng tài vụ nhân duyên khá tốt này không. Có điều căn cứ theo kinh nghiệm trước đây, chức vụ tài vụ quan trọng như vậy, tương lai nhất định là do tâm phúc của người mới nắm quyền.

Tùng Tiểu Yến và phòng nhân sự tổng ty có quan hệ không tồi, nghe được một tin tức nội bộ, tìm một cơ hội thiện ý nhắc nhở Trần Dư Phi, nghe nói cấp trên đã có lựa chọn cho vị trí tổng giám đốc, hơn nữa chỉ nhánh công ty Hoa Đông có thể có một cuộc thay máu lớn. Trần Dư Phi chẳng để tâm, hiện tại sự việc thành ra thế này, cô có tiếp tục ở Nam Kinh hay không cũng không có khác biệt, bên bố mẹ vừa hay đều thúc cô trở về giúp đỡ, nói không chừng trước khi thay máu cô cũng muốn từ chức.

Quả nhiên như Tùng Tiểu Yến nói, ba ngày sau thông báo nhân sự mới được đưa ra, giám đốc công ty chỉ nhánh An Huy được thăng cấp làm giám đốc Hoa Đông, lên chức mới. Trần Dư Phi định quan sát một thời gian, nếu làm ở đây không thoải mái thì đi sớm một chút. Cô nghĩ nên bàn bạc với Nhiếp Phong, bởi nếu về Thượng Hải, vậy họ không thể ngày ngày ở bên nhau, điều này cũng rất đau đớn.

Sau khi Nhiếp Phong tan ca chưa về nhà luôn, cũng không gọi điện thoại nói không về nhà ăn cơm, Trần Dư Phi đợi mãi cho tới hơn 7 giờ, đồ ăn trên bàn đã nguội hết. Cô thấy kì lạ, nhắc điện thoại gọi vào số của Nhiếp Phong, chuông reo liên tiếp hai lần không có ai nghe, mất một lúc lâu, Nhiếp Phong mới gọi điện thoại về, nói với Trần Dư Phi, cuộc phẫu thuật tim của mẹ Đoàn Vân Phi vô cùng thành công, hồi phục sau phẫu thuật cũng rất thuận lợi, đã qua được thời kì nguy hiểm.

Phản ứng đầu tiên của Trần Dư Phi là vui sướng, nhưng giọng nói của Nhiếp Phong nghe có vẻ không nhẹ nhõm như trong tưởng tượng. Cô ngẩn người, nét cười ẩn đi: “Sao thế Nhiếp Phong? Có phải là Vân Phi...”

“Vân Phi vừa nãy đã gọi điện cho anh, cậu ấy nói, trong mấy tiếng đồng hồ bác cả làm phẫu thuật, cậu ấy luôn tự trách mình. Cậu ấy đã quyết định rồi, nếu phẫu thuật thuận lợi, bất luận thế nào cậu ấy cũng phải để mẹ sống những ngày tháng vui vẻ và bình yên.”

Mí mắt Trần Dư Phi chớp chớp: “Ý anh nói là...”

Giọng nói của Nhiếp Phong trở nên rất nặng nề: “Đừng trách cậu ấy, Phi Phi, cậu ấy cũng rất đau khổ, giữa tình thân và tình yêu, cậu ấy không cách nào lựa chọn được.”

Trần Dư Phi gật gật đầu, tiếng thở dài có chút run rẩy: “Không cách nào... nhưng cậu ấy vẫn lựa chọn không phải sao? Cậu ấy lựa chọn tình thân, cũng chính là muốn từ bỏ tình yêu, đúng không...”

“Phi Phi...”

“Thượng Văn thì sao? Vân Phi đã nói lựa chọn này với Thượng Văn chưa?”

“Cậu ấy gọi cho Thượng Văn rồi, cậu ấy nói phản ứng của Thượng Văn rất bình tĩnh... Phi Phi, anh nghĩ trong lòng hai người họ cũng từng nghĩ tới chuyện này, hai người họ còn kiên cường hơn em.”

“Kiên cường?”. Trần Dư Phi cắn chặt môi: “Bây giờ anh có thể về không? Em muốn đi gặp Thượng Văn.”

“Được, khoảng mười lăm phút nữa anh về tới, em xuống dưới lầu đợi anh.”

Sau khi Trần Dư Phi tắt điện thoại, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không đúng, cô vội vàng gọi cho Đỗ Thượng Văn, điện thoại tắt máy, điện thoại bàn không ai nghe, từng tiếng chuông reo lên khiến cô lo lắng, tay đầy mồ hôi chạy ra khỏi cửa, chạy xuống cổng khu chung cư đợi xe của Nhiếp Phong.

Dọc đường không ngừng gọi điện thoại, Trần Dư Phi lo lắng tới sắp bật khóc. Lúc dừng xe ở bãi đỗ xe, Đỗ Thượng Văn mới ổng nghe máy bàn lên, bình tĩnh cười với cô: “Cho dù là Châu Bát Bì cũng không làm ảnh hưởng tới giấc ngủ người khác như cậu đâu.”

Trần Dư Phi thở phào: “Sao lâu như vậy cũng không nhận điện thoại? Tại cậu dùng để thờ à?”

“Phi Phi”. Tiếng Đỗ Thượng Văn nuốt nước miếng rất lớn, giống như đang uống nước, hoặc đang uống rượu: “Còn nhớ câu mình đã từng nói không?”

“Câu gì?”

“Không có cậu ấy mình vẫn còn cậu, không có mình, cậu ấy chẳng còn gì...”. Đỗ Thượng Văn lại uống một ngụm: “Phi Phi, mình vẫn còn có cậu, đúng không...”

“Nói gì ngốc nghếch vậy!”. Múi Trần Dư Phi hơi cay cay, xuống xe, đi lên lầu: “Đương nhiên cậu còn có mình, cậu vẫn còn thiếu nợ mình nhiều lắm mà chưa trả, cậu đừng hòng chạy!”

Đỗ Thượng Văn cười sặc, ho mấy tiếng: “Uống say rồi, ha ha, hơi choáng váng rồi...”

“Không được uống nữa, mình đang ở dưới lầu, mau mở cửa lên lầu đi.”

“Mình nhìn thấy cậu rồi.”

Trần Dư Phi nghe và ngẩng đầu lên, Đỗ Thượng Văn đứng trước ban công vẫy tay với cô, nơi cao như thế, nhìn anh có vẻ quá xa xăm và cô đơn. Nước mắt chảy ra từ khóe mắt Trần Dư Phi, cô không dám giơ tay lau, sợ Đỗ Thượng Văn nhìn thấy cô đang khóc: “Còn đứng đó làm gì, mau mở cửa đi!”

“Phi Phi, mình nợ cậu nhiều như vậy, phải làm sao...”

“Cái gì phải làm sao, cậu từ từ mà trả thôi, kiếp này làm trâu làm ngựa trả ỉnh!”

Đỗ Thượng Văn cười lớn: “Kiếp sau nhé, nếu kiếp này trả không hết, kiếp sau trả cậu có được không?”

Trái tim Trần Dư Phi co thắt lại như bị sốc điện, máu tươi toàn thân trào dâng sôi sùng sục: “Thượng Văn, không nghe thấy lời mình nói à? Mau mở cửa ỉnh!”

“Phi Phi cậu đừng động đây, để mình nhìn cậu lần nữa.”

Trần Dư Phi hoảng loạn nghiêng đầu nhìn Nhiếp Phong, chân tay lạnh ngắt: “Nhìn gì mà nhìn... Mình vào trong cho cậu tha hồ nhìn... Cậu mau vào đi! Có nghe thấy không, Mình bảo cậu trở lại phòng đi, Thượng Văn!”

Giọng nói của cô gần như gào lên khiến Nhiếp Phong ngẩn người, anh rất nhanh đã hiểu ra, sải chân chạy lên trên lầu. Trần Dư Phi sợ chết khiếp, ngẩng đầu nhìn Đỗ Thượng Văn, chân mềm nhũn có chút đứng không vững: “Cậu không lời mình đúng không? Thượng Văn, Thượng Văn!”

Nhìn từ xa, Đỗ Thượng Văn dùng tay xoa mặt một cái: “Phi Phi, trước khi gặp Vân Phi, mình thực sự rất yêu cậu, mình từng nghĩ sẽ đối tốt với cậu cả đời... mình thực sự đã từng nghĩ vậy...”

“Mình biết mình biết, bây giờ cậu vẫn phải đối tốt với mình cả đời đấy, cho dù là bạn bè cũng có thể như thế cả đời mà, tình bạn thiên trường địa cửu...”

Trần Dư Phi nói có chút hơi không mạch lạc, giọng nói Đỗ Thượng Văn đầu dây bên kia nhỏ dần, mang nét cười: “Thiên trường địa cửu, nói ra có vẻ thực sự rất dễ dàng...”

“Đương nhiên dễ dàng, thực sự rất dễ dàng, không khó khăn chút nào, mình và cậu nhất định sẽ thiên trường địa cửu, cậu không tin tưởng mình sao, Thượng Văn!”

Đỗ Thượng Văn lại xoa mặt lần nữa, hai người rõ ràng anh mắt giao nhau, nhưng giọng nói lại không thể trực tiếp truyền vào tai đối phương. Trong điện thoại, giọng nói của anh nghe có vẻ như có như không, không chút chân thực: “Sao mình có thể không tin cậu được, Phi Phi, nếu cả thế giới mình chỉ có thể tin tưởng một người, vậy chắc chắn sẽ là cậu... Mình chỉ không tin chính bản thân – thật khó khăn thật đau khổ... Phi Phi, mình không tin mình còn có thể kiên trì tiếp được nữa...”

“Cậu uống say rồi, mình không nói linh tinh với cậu nữa, bây giờ mình lên trên, đợi cậu tỉnh rượu rồi chúng ta nói chuyện tiếp.”

“Phi Phi...”. Đỗ Thượng Văn nhìn chăm chăm vào cô, rất lâu sau mới khẽ nói: “Phi Phi, có một câu nói cậu giúp mình chuyển lời tới Vân Phi, cậu cứ nói là mình nói – Nếu có khả năng, nếu có thể hối hận, mình hi vọng mình chưa từng gặp được cậu...”

Một câu nói đơn giản chứa đựng nỗi bi thương khó có thể kìm nén, Trần Dư Phi hoàn toàn không kiềm chế được tiếng khóc nức nở của mình: “Mình không chuyển lời giùm cậu đâu, cậu tự đi mà nói với cậu ấy, cậu gọi điện cho cậu ấy đi, cậu mắng chửi cậu ấy đi!”

Đỗ Thượng Văn khẽ cười, nói câu cuối cùng với Trần Dư Phi: “Còn một câu mình chỉ nói với cậu, nhưng cậu đừng nói với cậu ấy... Mình rất hối hận vì đã gặp cậu ấy... nhưng cũng rất hạnh phúc khi có thể gặp cậu ấy...”

Tiếng ngắt điện thoại tút tút vang lên khiến Trần Dư Phi gần như quên mất phải hít thở như thế nào, dân sống ở đó và bảo vệ ở bên cạnh đều nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của cô gái trẻ này, nhìn theo ánh mắt của cô, tất cả mọi người đều sợ hãi hét lên, anh bảo vệ trẻ trung thảo mã xuống ra sức vẫy vẫy về hướng trên lầu, lớn tiếng gào thét: “Lùi lại, cậu mau lùi lại, không được nhảy, không được nhảy!”

34. Chương 34: Lời Kết: Trùng Phùng Ở Hennessy

Ba năm sau.

Sau khi tiếp nhận công ty sản xuất rượu thuốc lá đường của bố mẹ, Trần Dư Phi có thể xem như đã cảm nhận được những vất vả cực nhọc của họ trước đây. Kinh doanh một doanh nghiệp còn phức tạp hơn rất nhiều so với công việc tài vụ đơn thuần trước đây, đặc biệt là đối với người phụ nữ trẻ tuổi không được cởi mở hướng ngoại lắm như Trần Dư Phi, phải giao tiếp với tầng tầng lớp lớp đủ các hạng người, cần phải có thời gian rèn luyện lâu dài.

Thật may ba năm nay, cũng có thể coi như cô thích ứng rất tốt, không chỉ tiếp nhận toàn bộ công tác quản lí của công ty mà còn dần dần đã tìm được phương pháp làm việc thích hợp với riêng cô, không luống cuống giống như khi mới bắt đầu nữa.

Thời gian ba năm, thu nhập và lợi nhuận của công ty đều được nâng cao đáng kể, đặc biệt là năm nay, hiệu quả và lợi ích đặc biệt tốt, tổng giám đốc Trần trẻ hào phóng hơn tổng giám đốc Trần già, bao lì xì tặng cho công nhân dày hơn năm ngoái không ít, trên dưới công ty dạt dào lòng cảm kích. Trần Dư Phi cũng rất vui mừng, vì thế sau khi bận rộn xong khoảng thời gian đỉnh điểm của công việc, vừa qua Tết liền cho phép mình nghỉ dài ngày, một mình đi Hong Kong.

Nhóm nhạc Nightwish mà cô yêu thích nhất lại tới Hong Kong làm liveshow, lần này không thể không đến xem, bởi vì lần này họ chỉ biểu diễn hai buổi ở châu Á, người một buổi ở Hong Kong, buổi kia là ở Nhật Bản, có lẽ cô sẽ không thể chạy theo nghe thêm một lần nữa. Vé đã được đặt trước trên mạng, nơi ở cũng đặc biệt chọn khách sạn Grand Hyatt lần trước xem liveshow đã từng ở, xuống máy bay bắt xe bus tới trạm đường Hennessy, cầu vượt cho người qua đường, nơi không xa là khách sạn.

Bởi vì dự định chơi thêm hai ngày, nên hành lí cũng mang nhiều hơn, kéo theo va li chậm chậm đi trong dòng người đông đúc, rẽ vào khách sạn làm thủ tục, vào trong phòng đặt đồ đạc xuống, Trần Dư Phi liền ra ngoài với hành trang gọn nhẹ, chạy thẳng đến từng cửa hàng vàng trên con đường Hennessy, theo lời dặn dò của mẹ, mua một chút nhẫn, vòng cổ... làm quà cho họ hàng ở nhà.

Nhiếp Phong ngồi ở hàng ghế sau, vừa nói chuyện với bạn vừa nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, vừa xuống máy bay liền có tiệc, hai ba năm không đến Hong Kong, nơi đây có không ít bạn bè cần giao lưu một chút. Thư kí hiện tại là người mới đổi cách đây không lâu, sắp xếp hành trình không thực sự thành thực cho lắm, còn đặc biệt hỏi yêu cầu của Nhiếp Phong đối với khách sạn, cuối cùng Nhiếp Phong lựa chọn Grand Hyatt.

Đã từng ở rất nhiều khách sạn tại HongKong, khách sạn này không được xem là có đặc sắc, nhưng lúc đó anh đột nhiên nhớ tới cái tên này, cũng nhớ tới một người đã ba năm không gặp.

Sau sự việc của Đỗ Thượng Văn, Trần Dư Phi triệt để suy sụp, cô đem tất cả màn kịch bi thương đó quy tội cho chính mình. Nếu không phải vì cô, Nhiếp Phong đã không vội vàng nói thật tình cảm với người trong nhà, vậy thì Đoàn Vân Phi cũng sẽ không bị bức ép phải đau khổ lựa chọn giữa gia đình và Đỗ Thượng Văn, như thế Thượng Văn có lẽ sẽ không từ bỏ sinh mệnh một cách ngốc nghếch đến vậy.

Sau tang lễ của Đỗ Thượng Văn, cô từ chức cùng bố mẹ trở về Thượng Hải, không bao giờ quay lại Nam Kinh nữa, lúc đi cũng không nói lời tạm biệt với Nhiếp Phong. Thực ra trong lòng anh không phải là không cảm giác được sự xấu hổ, tình yêu vốn dĩ không sai, nhưng vì tình yêu của anh và cô mà những người vô tội bị tổn thương, loại tổn thương này cả đời cũng không thể bù đắp nổi, mãi mãi đau đớn.

Lái xe qua con đường Hennessy, dọc đường nhiều nhất vẫn là cửa hàng vàng, cô thư kí trước đây vừa mới xinh một cháu trai bụ bẫm, Nhiếp Phong nghĩ lúc có thời gian rảnh sẽ mua một miếng vàng tặng cho cô ấy.

Lúc làm thủ tục check in ở khách sạn, vô tình nghe thấy bên cạnh có người đang bình luận về Nightwish, lúc này Nhiếp Phong mới biết “Dạ Nguyên” – Ước mơ đêm lại tới HongKong rồi. Anh ngăn người giầy lát, sau khi về phòng liền gọi điện thoại đặt một tám vé, một lát sau, lại đổi số lượng vé đặt là hai tám. Tuy người đi chỉ có một mình anh, nhưng anh muốn giữ cho cô một chỗ ngồi, như vậy thì có thể giống như mấy năm trước, lắng nghe nhóm nhạc mà hai người yêu thích nhất, cảm nhận được cô vẫn còn bên anh.

“Dạ Nguyên” vẫn lớn mạnh như thế, mỗi một bài hát đều thu hút các fan hát theo, giọng ca chính hiện tại Annette tốt thì có tốt, nhưng trước sau vẫn không thể thay thế địa vị của “nữ vương Tarja” trong lòng Trần Dư Phi, đặc biệt là những bài hát cũ quen thuộc đó được hát lên, không thể tìm thấy cảm giác khiến tâm trí mọi người đều tập trung hướng về nhóm nhạc như năm đó nữa.

Trần Dư Phi đứng cùng các fan, vung vẩy gậy huỳnh quang trong tay, đứng ở nơi rất gần với xu đài thưởng thức buổi biểu diễn với tâm trạng kính phục, nhìn Thomas điên cuồng đánh bàn phím, anh chàng này càng ngày càng đẹp trai, thực sự trở thành điểm sáng chói mắt trên vũ đài.

Khi tiết tấu bài hát Sleeping sun cất lên, Trần Dư Phi vẫn không thể khống chế được nước mắt của mình, cô ôm mặt trở về chỗ ngồi của mình, bị nhóm các fan cuồng nhiệt xung quanh vùi lấp, khóc to thất thanh trong tiếng hoan hô và biển người chật chội.

Những kí ức tốt đẹp về bài hát Sleeping Sun được chiếu trên màn ảnh bốn phía cực lớn khiến Trần Dư Phi say đắm, cô cảm thấy đây là bài hát hay nhất trên thế giới, còn người ôm và hôn cô trong tiếng hát đó, chính là người đàn ông tốt nhất thế giới.

Nhưng bây giờ tất cả đều không còn nữa, Tarja không còn hát bài hát này nữa, cô cũng rời xa Nhiếp Phong rồi. Con người sống luôn luôn không ngừng mất đi, càng là những thứ nên trân trọng thì lại càng không cách nào có được lâu dài, mà kiểu mất đi này hoàn toàn không thể kháng cự, không thể tránh khỏi. Tiếng nhạc được tăng âm hưởng lên rất nhiều lần, bao trùm cả sân vận động, bi thương cũng bị bài hát này phóng to lên rất nhiều lần, tràn ngập trong trái tim Trần Dư Phi.

Vé Nhiếp Phong mua là loại đắt nhất, anh đứng ở nơi chỉ cách vũ đài khoảng cách gần trong gang tấc, đột nhiên cảm thấy trong lòng cũng hơi rung động, khi bài hát Sleeping Sun vang lên trong tiếng nhạc cực lớn, anh dường như nghe thấy tiếng khóc yếu ớt. Vô thức quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng khóc, nhưng chỉ nhìn thấy gương mặt của các fan cuồng nhiệt.

Liveshow gần ba tiếng, từ đầu tới cuối anh đều không thực sự nghiêm túc nhập tâm vào, trước sau cảm thấy bản thân mình bị ngăn cách bởi cái gì đó, không cách nào thực sự hòa nhập vào âm nhạc mà anh đã từng yêu thích nhất.

Sau khi kết thúc, thuận theo dòng người đi ra ngoài, Nhiếp Phong khẽ nhếch khóe miệng, nhìn trái ngó phải, người đến nghe buổi biểu diễn đại đa số đều là những người trẻ hơn hai mươi tuổi, chỉ có anh một mình “ông chú” nổi bật giữa đám đông. Bước ra khỏi sân vận động, ngồi xe điện ngầm về khách sạn, sau khi rời khỏi trạm xe, gió đêm mát lạnh khiến Nhiếp Phong khẽ thở dài, trong tay hai cô gái trẻ phía trước mặt đi tới cầm chiếc cốc của cửa hàng Hứa Lưu Sơn uống trà sữa trân châu, anh mỉm cười lắc lắc đầu, dạo bước trên con đường Hennessy.

Cửa hàng Hứa Lưu Sơn ở Hong Kong nơi nào cũng có, cửa hàng trên đường Hennessy này kinh doanh đặc biệt tốt, đã rất muộn rồi nhưng vẫn rất đông khách. Thực ra Nhiếp Phong không muốn ăn, nhưng vẫn bước vào chọn một suất trà sữa trân châu xoài, không có chỗ ngồi, liền cầm trong tay tiếp tục lắc lư trên đường.

Cảm giác nhà nhả này đã rất lâu không trải nghiệm rồi, thành phố xa lạ dòng người xa lạ mới có thể khiến anh thực sự thả lỏng. Trên chiếc xe bus hai tầng vừa lướt qua có dán áp phích quảng cáo một bộ phim mới gần đây, là bộ phim Trăng tròn Hennessy do Trương Học Hữu và Thang Duy thủ vai chính. Nhiếp Phong nhìn thấy cái tên dễ thương này liền mỉm cười ngẩng đầu lên, tìm kiếm hình bóng ánh trăng trên dải bầu trời dài do những căn nhà cao tầng hai bên đường kẹp giữa tạo nên, nhưng rất đáng tiếc, không tìm thấy.

Vận số của Trần Dư Phi rất tốt, vừa bước vào cửa hàng Hứa Lưu Sơn liền chiếm được một chỗ trống, yên tĩnh ngồi ăn món đồ ngọt mình đã chọn, mùi vị thật đúng là ngon tuyệt, càng ăn càng muốn ăn thêm. Xoài nhai trong miệng thật thơm và bùi, cô ngẩng đầu lên vô tình nhìn ra bên ngoài, trong dòng xe qua qua lại lại, lơ mơ nhìn thấy dáng hình một người đàn ông cao to đang ngẩng mặt nhìn bầu trời ở con đường phía đối diện.

Vẫn chưa nhai nát, miếng xoài đã chui tọt xuống cổ họng, cô nuốt có vẻ khó khăn, đẩy ra món đồ ngọt còn sót lại bật dậy khỏi chỗ ngồi, sải bước lớn chen ra khỏi đám đông. Nhưng mấy chiếc xe bus lớn lướt qua liên tiếp, đợi đến khi có thể nhìn thấy phía đối diện thì người đàn ông đó đã biến mất.

Nhìn nhầm sao? Hay là mình đã quá hốt hoảng?

Trần Dư Phi nhắm mắt lại thở dài, cảm giác thèm ăn khi nãy đã biến mất, dùng mu bàn tay nhẹ nhàng lau khóe miệng, đi theo hướng trở về khách sạn.

Bên đường không biết là từ cửa hàng nào truyền tới tiếng hát của Trương Học Hữu, là bài hát chủ đề của bộ phim Trăng tròn Hennessy mà Trần Dư Phi đã từng xem. Cô chậm bước, mỉm cười lắng nghe.

Người người đang sợ

Thế gian quá loạn

Khó có được an toàn

Người người đang yêu

Tình cảm trăm nghìn mối
Từ chia li thành đoàn viên...
Nhiếp Phong cũng đang nghe bài hát này
Nhưng chẳng có ai giống tôi
Xem em là mỗi ngày trong tương lai
Duy nhất,
Để chúng ta yêu nhau
Không chỉ có duyên...

Lời bài hát được hát bằng tiếng Quảng Đông nghe rất uyển chuyển, lãng mạn. Không chỉ có duyên, bốn chữ này nói rất hay, có thể yêu nhau thực sự không chỉ dựa vào duyên phận khi gặp mặt, có thể đi tiếp đi đến cuối cùng, còn cần rất nhiều thứ khác. Sự kiên định cùng nhau gánh vác, dùng khí cùng nhau đối diện, niềm tin cùng nhau bỏ ra.

Nhiếp Phong nghe rất nhập tâm, đợi cho tới khi bài hát kết thúc mới tiếp tục tiến về phía trước. Anh cảm thấy bản thân anh đã quyết định, đợi sau khi trở về phải gọi điện cho Trần Dư Phi. Thời gian ba năm đã trôi qua, anh phát hiện nỗi nhớ nhưng anh dành cho cô đã không cách gì có thể kìm nén nổi nữa. Có lẽ bởi vì liveshow của “Dạ Nguyệt”, cũng có lẽ vì tiếng khóc anh nghe thấy trong ảo giác và cũng có thể vì ánh trăng không nhìn thấy được trên con đường Hennessy.

Trong tiếng Quảng Đông lấp đầy lỗ tai, một giọng phổ thông dịu dàng truyền tới từ sau lưng, cô đang cảm ơn người khác, ba chữ đơn giản, cảm ơn anh, nhưng truyền đến tai của Nhiếp Phong lại là một cú sốc lớn. Quay người, nhìn thấy Trần Dư Phi bước ra từ tiệm bán đĩa nhạc.

Trong tay cô đang cầm đĩa nhạc vừa mua, ngẩng đầu, nụ cười liền ngưng đọng trên khuôn mặt. Lấy bối cảnh là ánh đèn thành phố này, hai người nhìn nhau rất rất lâu, tiếng hát của Trương Học Hữu một lần nữa vang lên.

Nếu không quen biết em,
nghìn vạn người trong thành phố,
thực ra không có cặp đôi nào,
trời sinh đã gần bên nhau.
Đi khắp thiên hạ vẫn không có ai,
Có thể càng khiến anh nhớ nhưng
Yêu đến sâu đậm như vậy...

Có lẽ đây không thể coi như kết thúc tốt nhất đẹp nhất. Cuộc đời thực ra rất ngắn ngủi, sau sự lặng im đột ngột, để lại quá nhiều “không kịp”, không kịp trân trọng, không kịp mong đợi, không kịp gặp nhau, không kịp li biệt. Nhưng khoảnh khắc này, chỉ một cái quay đầu, chỉ một lần ngược mắt, là có thể nhìn thấy người đã biến mất đó đang đứng ở nơi cách mình không xa, du khách bên cạnh qua lại không ngớt, anh vẫn chỉ trước sau kiên định đứng ở đó, dường như vẫn luôn đứng trong cuộc đời của cô.

Trên con đường tên Hennessy này, vô số người đi lướt qua vai nhau, có người đang tìm kiếm, có người đang biến mất, có người đang lừa dối, có người hối hận không kịp. Nhưng cuối cùng có một người, đã định trước sẽ gặp bạn trong biển người mệnh mang này.

HẾT